JESSICA TOWNSEND

RUHKOPARAN

MORRIGAN CROW'UN PEŞİNDE

2. Baskı



38 DİLE ÇEVRİLEN

NEVERMOOR SERİSİ

Çeviri: Cenk Pamay

KAKTÜSÜN

domingo

NEVERMOOR'DA TUHAF ŞEYLER OLUYOR...

"2020'NİN EN İYİ KİTABI" SEÇKİLERİNDE

Waterstones • Apple Book • Booktopia • Bookriot

Morrigan Crow ve arkadaşları Wunderous Cemiyeti'nde ilk senelerini atlattılar, Gudubet Pazarı'nın alaşağı edilmesine yardım ettiler ve 919. Ekip'in sadık üyeleri olduklarını kanıtladılar. Şimdiyse Morrigan yeni, heyecan verici bir zorlukla karşı karşıya: usta bir Wundersmith'in vazgeçilmezi olan "Aşağılık Yöntemler"i öğrenmek ve kendisini tüketmekle tehdit eden gücü kontrol etmek.

Keşke hepsi bu kadar olsa! Nevermoor'a garip, ürkütücü bir hastalık musallat oldu ve bulaştığı Wunder hayvanları av peşinde koşan akılsız, yırtıcı hayvansılara dönüştürüyor. Bu illetin kurbanları çoğaldıkça panik yayılıyor ve sevdiği şehir korku içinde boğulurken Morrigan, *Ruhkoparan*'a deva bulmanın kendisine düştüğünü anlıyor... Bu arayışı onu –ve Nevermoor'daki herkesi– akıl edebileceğinden çok daha fazla tehlikeye sokacak olsa bile.

KAKTUSUN
TELEGRAM

978-605-198-184-0

58 TL

domingo
www.domingo.com.tr

RUHKOPARAN

MORRIGAN CROW'UN PEŞİNDE



KAKTÜS TEAM

NEVERMOOR SERİSİ'NİN ÖDÜLLERİ

2018 WATERSTONES
Çocuk ve Gençlik Kitabı Ödülü

AMAZON
Yılın En İyi Çocuk Kitabı

TIME
Yılın En İyi Kitabı

2017 CHICAGO TRIBUNE
En İyi Çocuk Kitabı

BOOKSELLER
Yılın Kitabı

2018 AVUSTRALYA BAĞIMSIZ KİTAPÇILAR
Yılın Kitabı ve Yılın Çocuk Kitabı Ödülleri

2018 AVUSTRALYA KİTAP ENDÜSTRİSİ
Yılın Kitabı, Yılın Çocuk Kitabı ve
Yılın Yeni Yazarı dallarında üç ödül

2018 CYBILS ÖDÜLÜ
Çocuk ve Gençlik Kitapları,
Spekülatif Kurgu kategorisi

2017 AUREALIS ÖDÜLÜ
En İyi Kurgu Çocuk Kitabı

2018 DYMOCKS ÖDÜLÜ
Yılın En İyi Kitabı

RUHKOPARAN

MORRIGAN CROW'UN PEŞİNDE

JESSICA TOWNSEND

İLLÜSTRASYONLAR: JIM MADSEN

ÇEVİRİ: CENK PAMAY

domingo

domingo

RUHKOPARAN: MORRIGAN CROW'UN PEŞİNDE
JESSICA TOWNSEND

Özgün ismi: Hollowpox
© 2020 Jessica Townsend

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil
Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2021 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Cenk Pamay
Editör: Emre Gözgü
İllüstrasyonlar: Jim Madsen
Kapak illüstrasyonu: Berat Pekmezci
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 184 0

I. Baskı: Haziran 2021
II. Baskı: Mart 2022
Larus Yayınevi ve Tic. A.Ş.
Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A
Bağcılar İstanbul • Sertifika No: 49657
Tel: (212) 446 38 88

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Bu kitap, Jo Laurance'a ve onun arkadaşı,
esas kabare wunördeği Mrs Miller'a
sevgiyle ithaf edilmiştir.





BİRİNCİ BÖLÜM

919. EKİP

İkinin Kışı

KAKTÜS TEAM

İyi aydınlatılmış bir gardırobun içinde, parlak siyah bir kapının üstünde minik, altın bir halka ışıkla titreşiyordu ve merkezinde küçük, parıldayan bir *W* vardı.

Gir içeri, diyordu sanki her usulca titreyişinde. *Acele et!*

Morrigan Crow beyaz gömleğinin kolalı manşetlerini ilikledi, üzerine siyah bir parka geçirdi ve altın *W* iğnesini yakasına özenle taktı. Sonunda parmak ucunu parlayan halkaya bastırdı ve kilidin içindeki bir anahtarı çevirmişçesine, kapı savrularak boş bir tren istasyonuna açıldı.

Bu sessiz, durgun anlar günün en sevdiği vakti haline gelmişti. Çoğu sabah 919 İstasyonu'na ilk varan o olurdu. Gözlerini sadece bir iki saniyeliğine kapatıp karmaşık desenli bir kilimi andıran rayların üstünde Nevermoor şehrinin dört bir yanına milyonlarca insan taşımaya hazır Wunder Metro

tünellerindeki trenlerin, uykudan kalkmış mekanik ejderhalar misali uzaktan gelen gümbürtülerini dinlemeyi seviyordu.

Gülümseyip derin bir nefes aldı.

Güz döneminin son günüydü.

Başarmıştı.

Ekibinin geri kalanı varmaya başladı. Mahir İbrahim'in bir uçtaki süslü kırmızı kapısından Anah Kahlo'nun ta öbür uçtaki küçük ve sade, kemerli ahşap kapısına, peronun dört yanına saçılmış diğer sekiz kapının savrularak açılmasıyla huzur ve sessizlik bozuldu, küçük istasyon laklakla dolup taştı.

Morrigan'ın en yakın arkadaşı Hawthorne Swift, her zamanki sabah haliyle gelmişti: Fırça yüzü görmemiş, oradan buradan fırlayan kahverengi bukleleri ve düğmeleri düzgün iliklenmemiş gri gömleğiyle, kucak dolusu ejderha binicilik malzemesi yüzünden sağa sola yalpalıyor, mavi gözleri ya henüz hayalini kurduğu ya da az önce kalkıştığı bir muziplikle parlıyordu (Morrigan, hangisi olduğunu bilmek istemiyordu). Tavrı ve giyimi her daim kusursuz olan Archan Tate, Hawthorne'un kucağından malzeme yığınının yarısını tek kelime etmeden aldı ve eğreti biçimde iliklenmiş gömleğine bakıp sessizce başını salladı.

Bu sabah son gelen Cadence Blackburn oldu. Arkasından kırbaç gibi savrulan kalın saç örgüsü ve kocaman adımlar atan uzun ve esmer bacaklarıyla koşarak son anda perona varırken, hafif yıpranmış tek bir tren vagonu ardında beyaz duman izleri bırakarak çuf çuf sesleriyle görüş alanına girdi. Trenin yan tarafına tanıdık W sembolüyle 919 numarası boyalıydı ve kondüktörleri Miss Cheery bedeninin yarısını kapıdan dışarı sarkıtmıştı.

Bu sadece onlara özel, Wunderous Cemiyeti'nin 919. ekibine hizmet veren, evden uzaktayken yuvaları olan Ev Treni'ydi.

İçinde armut koltuklar, yamru yumru eski bir kanepe, yığınla minder, kışın her daim ateşi yanan bir soba ve içi nadiren boş olan seramik, kutup ayısı şeklinde bisküvi kavanozu vardı. Morrigan'ın dünyada en sevdiği ve en rahat ettiği yerlerden biriydi.

Kondüktör, ağzı kulaklarında sırıtarak onlara avuç dolusu kâğıdı sallarken, "Günaaaaydın!" diye bağırdı. "Dönemin son günü kutlu olsun size ey okullular!"

Miss Cheery, 919. Ekip'in resmi "kondüktörü" olarak ilginç bir rol üstleniyordu: Kısmen makinist, kısmen rehberlik danışmanıydı. Nevermoor'un en seçkin ve en zorlu kuruluşundaki ilk beş seneleri boyunca yollarındaki pürüzleri düzeltmek üzere oradaydı. Wunderous Cemiyeti, olağanüstü yeteneklere sahip olağanüstü kişilerden oluşuyordu ama bunların birçoğu kendini Cemiyet'in en genç üyelerine dikkatini veremeyecek kadar kendi olağanüstü gayretlerine kaptırmıştı. 919. Ekip, kondüktörleri olmadan sudan çıkmış balığa dönerdi.

Miss Cheery, Morrigan'ın tanıdığı, isminin hakkını sonuna kadar veren tek kişiydi. Büsbütün neşe saçıyordu. Temiz çarşaf, alacakaranlıkta duyulan bir kuş şakıması, kusursuzca kızartılmış bir tost ekmeğiydi o. Gökkuşağı renkli giysileri ve kusursuz bir duruşu, koyu kahve teni, muazzam bir tebessümü vardı ve bulutsu bir haleye benzeyen kıvırcık, esmer saçlarına ışık vurduğunda Morrigan'a melekleri anımsatıyordu... Gerçi Morrigan böylesi banal bir şeyi elbette asla sesli söylemezdi.

Başlarına atanmış yetişkinleri olarak belki de *tek* eksiği, bir nebze daha ağırbaşlı olamamaktı. Lakin 919 onu tam da olduğu gibi seviyordu.

"Son! Gün! Son! Gün! Son! Gün!" diye tezahürat tutturdu, bacaklarını daha tren durmadan, kutlama edasıyla tren kapısından dışarı savurdu.

Anah huzursuz bir sesle, "Miss Cheery, bu güvenli DEĞİL!" diye bağırdı.

Miss Cheery cevaben yüzünü buruşturup gülünç bir dehşet ifadesi takındı ve düşecekmişçesine kollarını çırptı; ardından, tren aniden durduğunda sahiden perona düştü.

Yerinden kalkıp, "İyiyim ben!" dedi ve eğilerek onları selamladı.

Diğerleri gülüp alkışladılar, ancak Anah pespembe olmuş suratı ve dramatik bir edayla salınan sarı bukleleriyle onlara dönerek her birine ters bakışlar attı. "Ya tabii, çok *komik*. Peki, raylara düşüp kavalkemiğini ortadan ikiye kırdığında kanamayı kimin durdurması beklenecek? Bahse girerim ki kırık bacağa destek yapmayı bile hiçbiriniz *bilmiyorsunuzdur.*"

"İşte bu yüzden sen varsın, Anah." Archan solgun yanaklarına peyda olan gamzeleriyle ona gülümsedi ve serbest eliyle Miss Cheery'nin saçılmış kâğıtlarını toplamasına yardım etmek için eğildi.

Kas yığını Thaddea Macleod, "Aynen öyle, *Dr. Kahlo*," diye eklerken Anah'ı böğründen öyle bir dürttü ki az daha yere deviriyordu. (Thaddea'nın standartlarına göre nazik bir dürtüştü ama hatırı sayılır ölçüdeki gücünü unutuveriyordu kimi zaman.)

Anah doğrulurken surat yaptı, fakat Thaddea'nın "doktor" kelimesini kullanması onu biraz teskin etmişti sanki.

"Miss, bu ne..." Archan, kafası karışmış halde kaşlarını çatarak kâğıtlardan birine bakıyordu. "Bunlar yeni ders programları mı?"

"Eksik olma, Arch. Bunları dağıtmama yardım et, olur mu?" diye karşılık verdi kondüktör ve eliyle 919. Ekip'e trene binmeleri için işaret etti. "Haydi, herkes binsin yoksa geç

kalacağız. Francis, çayı koy lütfen. Lam, bisküvi kavanozunu elden ele dolaştır."

Hawthorne, Miss Cheery eline kendi ders programını tutuştururken ona şaşkın bir bakış attı. Bu dönemin son günüydü ve normalde ders programlarını sadece haftada bir alırlardı. "Bize bunları pazartesi dağıtmıştınız, Miss. Hatırladınız?"

Oğlan kendini armut koltuklardan birine bırakırken Morrigan da kanepeye, Cadence'la Lambeth'in arasına yerleşip kendi ders programını didik didik etti. Gördüğü kadarıyla hafta başında verilenin tıpatıp aynısıydı: salı günü *Yaşayan Ölü Lehçeleri* atölyesi, çarşamba *Gezegen Hareketlerini Gözlemlemek* adlı ustalık dersi ve ardından Eksi Beş'in casusluk kanadında verilecek *Muhbir Yetiştirme ve İdare Etme* adında bir ders (Morrigan için haftanın en favori dersi şimdilik buydu, casusluk fasıllarında epey hünerli çıkmıştı).

"Evet, *elbette* hatırlıyorum," dedi Miss Cheery. "Yirmi bir gibi çok ileri bir yaşta olmama rağmen, Hawthorne, benim şu zayıflamış aklım gerçekten de hâlâ dört gün öncesi kadar uzak bir geçmişe ait engin hafıza bankasına erişmeme el veriyor." Tek kaşını kaldırarak gülümsedi. "Bunlar *yeni* ders programları. Lütfen bugünün güncellendiği kısma bakın."

Morrigan cumanın sütununa atladı ve farklılığı tespit ederek sordu: "KO nedir?"

"Bende de var," dedi Hawthorne. "KO Eksi İkinci Kat. Günün son dersi."

Mahir elini kaldırdı. "Bende de!"

Çizelgeler karşılaştırılıp ortalığı bir mırıltı götürürken öğrenciler hepsinde aynı ders olduğunu fark ettiler. Ders programları çoğunlukla bireysel olurdu, her birinin kendine has hünerini geliştirmesine ve eksiklikleri üzerinde çalışmasına yardım etmek için Miss Cheery tarafından kişiye özel hazırla-

nırdı ve 919. Ekip birlikte grup dersine katılmayalı birkaç ay olmuştu.

"Miss Cheery, KO neyin kısaltması?" diye sordu Francis Fitzwilliam hafif endişeli bir sesle. Kahverengi gözleri büyüdü. "Hester Halamın haberi var mı? Programımdaki her türlü değişikliğin onayından geçmesi gerektiğini söylemişti."

Morrigan, Hawthorne'a tek kaşını kaldırdı, o da surat yaparak karşılık verdi. Francis'in sülalesi, her iki taraftan da –meşhur Fitzwilliam'lar ve takdire şayan Akinfenwa'lar– birkaç kuşaktır Wunderous Cemiyeti'ndeydi. Kabulü için onu aday gösteren, dolayısıyla eğitimini destekleyen hamisi, baba tarafından akrabası olan halası Hester Fitzwilliam'dı. Kadın fena derecede sertti ve Morrigan'ın fikrine göre hafiften de hödüğün tekiydi.

"Hem diyor ki en değerli hazinemi tehlikeye sokabilecek hiçbir şey yapmayacakmışım," diye devam etti Francis.

"Korsan hazinesi mi?" diye sordu Thaddea.

"Burnumu diyorum," diye açıkladı Francis. "Ne var? Gülme. Bir aşçıbaşının koku duyusu onun en değerli varlığıdır." Parmağıyla açık kahverengi, hafiften çilli burnunun ucuna kaygı içinde bastırdı.

"O güzel burnun hakkında hiç endişen olmasın, Francis," dedi Miss Cheery, gizemli bir yarı tebessümle. "Ama size söyleyemem."

Anında dikkat kesilen dokuz hevesli surat Miss Cheery'ye çevrildi.

Hawthorne oturduğu yerde daha da doğruldu. "Şey mi acaba... Bir şey Oynamaca, mmm... Eee... Kurtarma Operasyonları?"

"Hayır. İyi tahmindi gerçi."

"Kamufle Olmak!" dedi Thaddea. Bir an önce başlamaya hevesli bir halde uzun kırmızı saçını kıvırıp tepeden topladı ve gri gömleğinin kollarını sıvadı. "Gizlenerek savaşma tekniklerini öğreneceğiz, değil mi? *Nihayet*."

"Kütüphane Oluşturma mı?" tahmini geldi Mahir'den.

"Aha! Kedi Okşamak!" Anah ellerini çırptı, minderinin üstünde hoplayıp zıpladı. "Kedi sevmeye mi gideceğiz?"

Miss Cheery güldü buna. "Sevecen bir düşünce, Anah ama pek sayılmaz." Çocukları susturmak için ellerini havaya kaldırdı. "Dudaklarıma fermuarı çektim. Ser veririm sır vermem."

Anah'ın omuzları çöktü, hayal kırıklığı içinde kavanozunu Mahir'e uzattı.

"*Lef'selah*," dedi Mahir ki bu, ana dili gibi akıcı konuştuğu otuz sekiz dilden biri olan Jahalan dilinde *teşekkür ederim* anlamına geliyordu. Son zamanlarda ekibin geri kalanına en sevdiği dillerin "önemli noktaları" olarak gördüklerini öğretiyordu; çoğunlukla yön sorma, *lütfen* ve *teşekkür ederimler*, hakaretler ve ayıp sözler. (En çok ayıp sözler olduğunu fark etmişti Morrigan, gerçi bunun sebebi, Hawthorne'un sürekli ısrar etmesi olabilirdi.)

Bir yandan bisküvisinden ısırık alan Anah somurtarak, "*Hiş fa rahlim*," diye karşılık verdi.

Mahir başını kaldırıp şaşkınlık ve zevkle karışık ona baktı, Morrigan'ın ağzı bir karış açıldı.

"Ne var?" dedi Anah ağız dolusu kremalı bisküvinin arasından.

"Bu, 'rica ederim' demek değil, kastettiğin oysa," dedi Mahir nafile bir çabayla gülmemeye çalışarak.

"Ay, diller konusunda iyi olmadığımı *biliyorsun*." Anah küçük, hırçın bir oflama sesi çıkardı. "Ne dedim ben?"

Mahir, Hawthorne ve Thaddea neşeyle, hep bir ağızdan, söylediğinin edepsiz karşılığını söylediler. Anah'ın yüzü kıpkırmızı oldu, Miss Cheery'ninki ise dehşet dolu bir ifadeye büründü ve ekibin gerisi, Wunderous Cemiyeti'ne yapılan yolculuğun kalanı boyunca durmadan kıkırdadı.

Gururkondu İstasyonu'na vardıklarında Ev Treni'nin yuva sıcaklığını bırakmak yürek burkucuydu. Rüzgâr karşısında birbirine sokulan 919. Ekip, Miss Cheery'ye el salladı ve Sızlanan Koruluk'un müphem korunağına doğru fırladı.

Wunce, Wunderous Cemiyeti'nin, Nevermoor'un kalbindeki yüz hektarlık kampüsü, duvarlarının dışındaki şehirden daha erken kaptırmıştı kendini kışa. İnsanın burnundan akan sümüğü donduracak mertebedeki bu soğuk hava dalgası başlayalı bir iki hafta olmuştu artık. Esrarengiz "Wunce havası" fenomeni, Nevermoor'da çiseliyorsa Cemiyet topraklarında şiddetli yağmur ve sulusepken kar var demekti.

Esasen Wunce dışındaki hava durumu nasılsa, içindeki hava her zaman biraz *daha* idi. Eğer Nevermoor'da hafif bir fırtına varsa Wunce'nin tepesindeki gök kara ve elektrikliydi, disko ışıkları gibi yanıp sönüyordu ve bahçede yürümek, yıldırımsavara dönüşme riskini taşıyordu.

Bugün soğuğu iliklerine kadar hissediyorlardı ama kendini gösteren zayıf kış güneşi ve son dersleri biter bitmez iki hafta sürecek festivaller için Wunce'yi arkalarında bırakacaklarını bilmek, bunu daha katlanılır kılıyordu. Morrigan sabırsızlanıyordu. Noel zamanı evi, Deukalion Oteli gibisi yoktu. Tüm kış sütlü punç, kızarmış kaz ve romlu çikolataların hayalini kurmuştu.

919. Ekip, akıllarını ayazdan uzaklaştırmak için Gurur-kondu Evi'ne kadar olan uzun yürüyüşü *KO*'nun ne olabileceğine dair gitgide daha saçma tahminlerde bulunarak geçirdi.

"Ooo! Peki ya Kâinat Oluşturmak?" Bunu düşünürken Hawthorne'un yüzü aydınlandı. "Belki de bizi HER ŞEYE GÜCÜ YETEN TANRILARA dönüştürecekler."

"Yahut Kendini Okumak," dedi Lam.

"Ya da Kabaklı Omlet?" dedi Francis.

Bu son ve iyimser öneri üzerine hepsi birden cozuttu, ancak üst sınıflardan bir grup öğrenci orman yolunda yanlarından geçip onları geride bırakırken Morrigan kahkaha çığlıklarının arasından bile içlerinden birinin *Wundersmith* diye fısıldayışını kaçırmadı.

Alışmıştı artık, ama hâlâ irkilmesine yol açıyordu. Sırrı tüm Wunderous Cemiyeti'ne ifşa edildiğinden bu yana iki ay geçmişti. Morrigan kimi zaman cesarete gerek duyduğunda İhtiyar Quinn'in sözlerini düşünüyordu: *O bir Wundersmith olabilir ama bugünden itibaren o artık* bizim *Wundersmith'imiz.*

Wunce'deki çoğu kişi, aralarında böylesi bir "tehlikeli varlığın" olmasına bayılmasalar da Yüksek İhtiyarlar Meclisi'ne kulak vermek, Morrigan'ı kendilerinden biri olarak görmek nezaketini ve sağduyusunu gösteriyorlardı. Aralarında hâlâ her fırsatta ona istenmediğini hissettirenler vardı ama pek bir önemi yoktu. Morrigan, fısıltı ve ters bakışları yok saymakta gittikçe ustalaşıyordu; ekibinin arkasında olduğunu bilmenin de epey faydası dokunuyordu. Geçen sene boyunca 919. Ekip'in sadakati, sınıra dayanana dek sınanmıştı. Morrigan'ın daima aykırı kalacağını hissettiği zamanlar olmuştu ama artık yerini bulduğunu *biliyordu.*

Fısıltıyı Cadence da duymuştu. Kaşla göz arasında, "Dilini ısır," diye bağırdı ve bir saniye sonra, suçun faili ona itaat ederken acılı bir feryat ve boğuk bir, "*Of!*" geldi. Cadence yandan bakarak Morrigan'a pişmiş kelle gibi sırıttı, o da minnettar bir tebessümle karşılık verdi. *Ucundan kenarından* da olsa kendini bundan zevk almaktan alıkoyamadı; dostlarından birinin bir hipnozcu olmasının artıları vardı.

Anah arkalarından yetişirken, "Bunu gördüm, Cadence," dedi usulca. "Biliyorsun ki maharetlerimizi diğer öğrencilerin üstünde kullanmamamız gerekir."

Cadence inleyip gözlerini devirdi. "Ve *senin de* herkese sürekli ne yapacağını söyleyen, can sıkıcı, ağlak bir bebe olman gerekir ama gel gör işte, durum bu."

Anah ona kaşlarını çattı. "Bunu bir daha yaparsan seni Mektep Müdirene söyleyeceğim."

Anah ayaklarını vurarak önlerinden giderken Cadence, Morrigan'a homurdandı: "Kim olduğumu hatırlayamadığı zamanlar ondan daha çok hoşlanıyordum."

Morrigan düşündü de Anah Esrarengiz Beceriler Mektebi'nin dehşetli müdiresine söylemeye *sahiden* niyetliyse, işi işti. Kendi de haftalardır Mrs Murgatroyd'la konuşmaya çalışıyordu ama görünen o ki bu imkânsızdı. Onu Gururkondu Evi'nin koridorlarında ne zaman görse sanki kadın kalabalığın arasında kayboluyor yahut daha da kötüsü, ansızın Dünyevi Beceriler Mektebi'nin müdiresine, berbat Ms Dearborn'a dönüşüyordu. Son zamanlarda bu o kadar sık oluyordu ki Murgatroyd'un kendisinden bilerek uzak durup durmadığını... Veya Dearborn'un araya girmeye çalışıp çalışmadığını merak etmeye başlamıştı.

Yaklaşık altı hafta öncesine kadar Morrigan bir gri gömlekliydi – tıpkı Hawthorne, Anah, Mahir, Arch, Francis ve Thaddea gibi Dünyevi Beceriler öğrencisiydi. Mektep Müdiresi Dulcinea Dearborn tarafından idare edilen Dünyevi Beceriler Mektebi, Wunderous Cemiyeti'nin iki eğitim kolundan en büyüğüydü ve üç bölümden oluşuyordu: Eksi Üç'teki Uygulamalı Bilimler, Eksi Dört'teki Beşeri İlimler ve Eksi Beş'teki Uçlar Bölümü.

Esrarengiz Beceriler Mektebi'nin nüfusu çok daha azdı, yine de kırmızı tuğlalı, beş katlı Gururkondu Evi'nin oldukça derinlerinde kendine ait üç bodrum katı vardı ve bunlara sadece Esrarengiz öğrencileri girebiliyordu.

Bu katlarda yolunu bulmak, muntazam Dünyevi katlarında olduğundan çok daha zordu. Üç bölüme ayrılmak şöyle dursun, çeşitli içrek öğretilere adanmış sayısız kovanlara, atölyelere, kulüplere, laboratuvarlara, çok gizli mini cemiyetlere ve çok çok gizli loncalara ayrılıyorlardı – ve görünüşe göre hiçbiri kendi varlığını veya diğerlerinin varlığını kabullenmiyordu. Mektepte aşırı sayıda kilitli kapı ve yanıtsız soru mevcuttu ama Morrigan, son altı hafta içinde başka hiçbir yere sapmadan, sırf ders programının gönderdiği yere gitmeyi öğrenmişti. Mesela bilhassa, daha bir önceki gün yokken bir anda belirmiş gizemli, pus kaplı bir koridora sapmaması gerektiğini öğrenmişti. Böylesi sapmalar, derse geç kalacağının garantisiydi.

Murgatroyd'un onu Dünyevi'den Esrarengiz Beceriler Mektebi'ne geçirdiğini öğrendiğinde, Dearborn *kudurmuştu*. Morrigan'a herhangi bir sıcaklık beslediğinden değil elbette – esasen tam tersiydi. Dearborn onun Wunderous Cemiyeti'ne ta en baştan alınmamış olması gerektiğini düşünüyordu; Morrigan'ın asgari seviyeden daha fazla herhangi bir şey öğreneceği düşüncesine tahammül edemiyordu. Eğitimini uzaktan sabote etmek,

tam da kır saçlı, buz kalpli Mektep Müdiresi'nin yapacağı bir şeydi, diye düşündü Morrigan.

Morrigan o öğleden sonra konusunu açınca, "Kuruntu yapıyorsun," dedi Cadence. Dönemin son dersine hep birlikte gitmek için Eksi Yedinci katta koridorun tekine sinmiş, Lambeth'i bekliyorlardı. "Neyse, neden Murgatroyd'la konuşmak *istiyorsun* ki? Şahsen mümkün olduğunca uzak duruyorum."

Morrigan zamanla fark etmiş ki *çoğu* kişi, huzur kaçıran Mrs Murgatroyd'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu, haklılardı da... Ama hâlâ onu Ms Dearborn'a yeğlerdi.

"Şuna bak." Morrigan iç çekip programını uzattı, o sabahın ders cetvelini gösterdi. "*Geleceği Gözleme. Büyülü Hayvanını Bulma.* Dün, *Ölülerle Diyalog Kurma* vardı."

"O dersi sevdiğini söylemiştin! Öcülü şeylere bayılırsın sen."

"Öyleydi," dedi. "*Öyle.* Bir tek, neden Murgatroyd beni sürekli bu acayip derslere koyuyor bilmiyorum, hâlbuki..." Morrigan duraksadı, kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafa göz gezdirdi. Sesini biraz alçalttı. "... *Aşağılık Yöntemleri* öğrenmem gerektiğini kendi söylemişti."

Cadence'ın yüzüne anlık bir huzursuzluk yayıldı. Aşağılık Yöntemleri, o da anca Morrigan kadar biliyordu; yani, pek de bir şey bilmiyordu.

Morrigan Aşağılık Yöntemlerin sözde "usta bir Wundersmith'in" araç gereçleri olduğunu, bir Wundersmith *olmanın* gerçekten ne anlama geldiğini eğer bir gün öğrenecekse bunları nasıl kullanacağını öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Oradan buradan ufak tefek bir şeyler kapmış, kendi başına onları çalışıyordu. Ancak bütün âlemde Aşağılık Yöntemleri adamakıllı kullanabilen başka tek bir kişi vardı... Ve *onunla* böylesi önemli bir ortak özellik barındırmak, gerçekten huzursuzluk vericiydi.

"Yani demek istediğim... Ben durugörür değilim ki!" diye Morrigan devam etti. "Veya bir kâhin veya büyücü veya cadı veya—"

"Evet, biliyoruz, sen yüce Wundersmith'sin. Zırıldamayı kes artık, dostum," diye Cadence usulca karşılık verdi. Transandantal meditasyon sınıfından her zamanki afallamış haliyle çıkan Lambeth'i gördü ve dikkatini çekmek için elini salladı.

Esrarengiz'de, Dünyevi'de olduğundan çok daha az öğrenci vardı ama öğretim personeli, mezunlar, akademisyenler ve araştırmacılar, bunların yanı sıra Kraliyet Büyücülük Konseyi'nin, Paranormal Birliği'nin ve Nevermoor Cadılar İttifakı'nın misafir üyeleri derken Esrarengiz'in koridorları genelde vızır vızırdı. Bugünse dönem sonunu, Esrarengiz Beceriler Mektebi'nin dışında yapmaları kesinlikle yasak olan şekillerde kutlayan alt ve üst sınıf öğrencileriyle doluydu. İllüzyon öğrencileri, becerilerini Wunce'de istedikleri yerde çalışabilirlerdi çünkü illüzyon –Murgatroyd'un sözleriyle– "iç bayacak derecede zararsız bir avuç hileydi". (Morrigan, illüzyon öğrencilerinin bu özgürlüğü boşa harcadıklarını düşünüyordu çünkü bunu çoğunlukla insanları iğrendirecek şeyler yapmak için kullanıyor, koridorlarda yapay köpek kakası ve koşuşturan sıçan görüntüleri yaratıyorlardı. Milleti iğrendirmeye bayılan Hawthorne bile girişimlerinden etkilenmemiş, onları "hayal gücünden son derece yoksun" ilan etmişti.)

Ancak alt sınıf öğrencilerinden biri, Esrarengiz'in katları dışında herhangi bir yerde, mesela büyücülük veya cadılık çalışmaları yaparken yakalanırsa kesinkes burnundan getirirlerdi. Murgatroyd'un en sevdiği cezalar arasında kışlık ceketlerin kollarını kesmek, kaşları tıraşlamak ve öğrencileri Gururkondu İstasyonu'nun tepesindeki üstgeçitten aşağı ayak bileklerinden sallandırmak vardı.

Ancak Esrarengiz'in koridorlarında hiçbir şey sınır dışı değildi.

Bu öğleden sonra bir grup büyücülük öğrencisi, acayip bir dönem sonu kutlaması mahiyetinde Cadılar Kanadı'ndan etiketsiz iksir şişeleri çalmış ve onları çalkalıyor, içmeleri için birbirlerine meydan okuyor, sonuçta ya kahkahayla ya da acı içinde uluyorlardı. Bir tanesi, rahat bir dakika boyunca ateş sıcaklığında buharlar üfleyerek boğazını yakmış, bir diğeri gözyuvarlarındaki kılcal damarları patlatmış, başka bir tanesi de gözlerini diktiği ilk cansız nesneyle –bir yangın söndürücüyle– herkesin gözü önünde derinden bir aşk yaşıyordu.

"Lam, acele eder misin lütfen," diye sızlandı Cadence arkadaşının ağırdan alarak birkaç metre arkadan geldiğini görünce.

"Dur," dedi Lam bir elini kaldırırken. Hem Morrigan hem Cadence iki uzun koridorun kesişimine varmadan, anında durdular.

Lam doğuştan yetenekli, kısa menzilli bir kâhindi... Yani geleceği görüyordu, fakat sadece *yakın* geleceği; saniyeler ötesini. 919. Ekip artık öğrenmişti ki Lam'in ikazlarına kulak vermek çoğu zaman ayak parmağı incinmesi veya çay dökülmesi gibi minik felaketlerden kurtulmalarına yardımcı oluyordu. Kimi zaman hayat bile kurtardığını görmüştü Morrigan; mesela geçen Ölüler Bayramı gecesinde Lam'in esrarengiz kehanetlerini çözüp yasadışı Gudubet Pazarı'nı kapattırdığında. Cadence ve Lam'i müzayedede en yüksek parayı teklif edene gitmeden, tam zamanında kurtarmıştı.

Eğer Morrigan bunu çözmeseydi, birileri Cadence'ın maharetini ondan çalmak için çok para verirdi kesin... Fakat Lam'in kaderi çok, ama çok daha beter olabilirdi. Zira arkadaşları *Lambeth Amara*, esasen Nağmeli Uzak Doğu'dan,

İpekeller'den Ra Kraliyet Hanedanı'na mensup Prenses Lamya Bethari Amari Ra idi. Tıpkı Morrigan gibi Wunderous Cemiyeti seçmelerine katılmak üzere Kışdenizi Cumhuriyeti'nden Bağımsız Eyalet'e kaçak sokulmuştu. Ama Morrigan'ın aksine onun ailesi işin içindeydi ve hükümetin başındaki Kışdenizi Partisi'ne karşı bu ihanetleri su yüzüne çıkacak olursa idamla yüz yüze gelebilirlerdi. Cumhuriyet'teki hiç kimsenin, Bağımsız Eyalet'in varlığından bile *haberdar* olmaması gerekiyordu.

919. Ekip, Lam'in sırrını korumaya ant içmişti. Onların dışında bunu bilen başkaları da vardı elbet: doğal olarak Lam'in hamisi ve Miss Cheery ve İhtiyarlar, bir de Gudubet Pazarı'nın yıkımından kaçıp gecenin içinde gözden kaybolan birkaç aşağılık insan. Ancak 919. Ekip'in içinde, bu sırrı gömüp asla dile getirmezlerse sanki Lam'i ona zarar vermek isteyebilecek herkesten koruyabileceklerine dair bir his vardı.

Cadence saatine bakıp göğsünü şişirerek sabırsızca iç geçirdi. "Lam, *gerçekten* git—"

"Bekle."

ŞAP! Vızzzzzzzzz...

Morrigan ve Cadence dehşet içinde seyrederken Büyücülük Bölümü'nden bir oğlan, koridorun öte tarafında, çalkaladığı iksir şişesini oradan geçen bir üst sınıf öğrencisinin her yerine fışkırttı. Yaşı daha büyük olan kız siyah, katranımsı bir sıvıyla kaplandı ve sıvı, tenine değdiği anda... *Arılara* dönüştü. Öfkeli, vızıltılı arılar kıza polenle kaplıymış gibi sürü halinde çullandılar. Kız bir yandan elini savurup onları defetmeye çabalarken çığlıklar atarak koridordan koşturdu, o sırada büyücü oğlanlar yarı gülerek, yarı dehşete düşmüş halde peşinden kovalayıp kıza yardım etmeye çalıştılar.

Lam nihayet elini indirdi.

Aylak adımlarla Morrigan ve Cadence'ın yanından geçip onlara epey manalı bir *size söylemiştim* bakışı atarak, "Gidelim," dedi.

Morrigan daha önce Eksi İki'de hiç derse girmemişti – gerçi yemekhaneler, mutfaklar ve Malzeme Tedarik Merkezi orada olduğundan çoğu gün oraya giderdi. Morrigan, Cadence ve Lam vardığında 919. Ekip'in kalanı, belirlenmiş sınıflarının dışında bekliyordu.

"Krema ve Oburluk," dedi Hawthorne, kolunu kapının önüne uzatıp girişlerini engellerken ardına döndü ve diğerlerine baktı. "Bu son tahminim. Başka? Son şans."

"Of, *aç artık şu kapıyı*," diye inledi Thaddea onu itip geçerek.

Oda küçüktü –belki de normal bir sınıfın dörtte biri kadardı– ve boştu. Ayrıca çok da karanlıktı. Grup içeri girerken Morrigan ellerini duvarda gezdirdi.

"Işık düğmesi nerede?" diye sordu.

"Ah! O benim *ayağımdı*, Francis, seni sakar."

"Affedersin, görmedim—"

BAM. Kapı arkalarından savrularak kapandı ve grup sessizliğe büründü.

"Öğretmenimiz nerede?" diye hafif titreyen bir sesle fısıldadı Anah.

"Şşş," dedi Lam usulca. "Duvarı izleyin. Başlamak üzere."



İKİNCİ BÖLÜM

İTİNAYLA GÖZDEN SAKLANMIŞ OLAYLAR DİZİSİ

Karanlıkta sessiz birkaç saniye geçti ve ardından duvar, hareket eden canlı görüntülerle hayata geldi. Morrigan, ani parıltının içine bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Gayet iyi hatırladığı bir gecenin projeksiyona yansıtılan filmini seyrediyorlardı.

Dokuz çocuk, Wunderous Cemiyeti'nin dışına dizilmişti. Wunce'nin giriş kapısı, gerçek çiçeklerden oluşan kocaman, gösterişli bir duvar örtüsüyle kaplıydı ve büklüm büklüm yeşil sarmaşıklar şu sözcükleri oluşturuyordu:



919. Ekip'in üyeleri, bir sene önceki hallerini seyredip tüm bu yeni acayipliğin neyle ilgili olduğunu merak ederken afallayıp kaldı. En azından çoğu.

"Saçım sahiden böyle kabarık mı duruyor?" diye Hawthorne, Morrigan'ın kulağına fısıldadı.

"Evet."

Başını salladı. "Süper."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu ekrandaki Thaddea. Ekrandaki Morrigan, hatırladığından daha küçük ve korkmuş bir halde, yan gözle kıza baktı.

Derken projeksiyonda, Morrigan'ın kollarından aşağı bütün tüylerini anında diken diken eden bir şey oldu. Hatırlamadığı bir şeydi.

Bileğini bir elin sıktığını hissetti ve Cadence ona yaklaşıp şöyle dedi: "Bunlar... *Ne*?"

Morrigan cevabı bilseydi bile o anda sözcükler boğazında düğümlenirdi.

919. Ekip'in dokuz bihaber üyesi, İlkbahar Arifesi'nde Wunce'nin önünde gece yarısı dikilmiş, nefes nefese, heyecan ve umutla dolu bir halde Nevermoor'un en seçkin kuruluşunun üyeleri olarak yeni yaşamlarına başlamayı bekliyorlardı.

Ve o sırada arkalarından, karanlığın içinden düzinelerce mahluk sürünerek çıkıyordu... Morrigan ne olduklarını bilmiyordu. Canavarlar, diye tahminde bulundu.

Kara pullu, etli, çok uzuvlu yaratıklardı, tam hayvansı değillerdi ama neredeyse insan da sayılmazlardı. Kuvvetli ön kollarıyla kendilerini çekerek yerde sürünüyor, uzun ve kaslı kuyruklarını arkalarından sürüklüyorlardı. Tuhaf derecede insansı suratları, kemikli ve genişti; gözleri, pulları kadar siyahtı ve böcek gibi parlıyordu.

Morrigan hayatında bunlar gibisini görmemişti. Ters gitmiş bir deney gibilerdi. Neredeyse insana dönüşmüş yılanlar... Ya da tam tersi. Onları filmden izlerken bile ilkel, içgüdüsel bir *kaçma* dürtüsü hissetti. Gene de olduğu yerde donmuştu.

"Şaka mı bu?" dedi Anah. Sesi tiz ve titrekti. "Bu bir çeşit iğrenç şaka mı? Hiç *komik* değil, yani."

Ardına dönüp kapıya koştu, ancak kapı kilitlenmişti.

"Bu KOMİK değil!" diye yeniden bağırdı.

919'un geri kalanı, içgüdüsel olarak birbirlerine sokuldu, ekrandaki kendi görüntülerinin ardından kıvrılan yılansı yaratıkları kan dondurucu bir dehşet içinde izlediler. Morrigan o geceyi bizzat yaşamamış olsaydı, nasıl bittiğini bilmeseydi yaratıkların kendine ve arkadaşlarına saldırıp onları yemek üzere olduğuna ikna olacaktı.

Öyle olmadı elbette. Sinsice ilerleyen yaratıklar onlara ulaşamadan, karanlığın içinden başka figürler de belirdi. Bu seferkiler insan suretleri, kara Wunce cübbeli büyücülerdi ve ellerindeki alevli dalları savurarak, tuhaf dumanlar çıkaran tılsımlar sallayarak mahlukları sessizce gölgelere geri sürdüler.

İnanması ne kadar zor, ne kadar *olanaksız* olsa da geçmişteki 919. Ekip bunların hiçbirini fark etmemişti. Gözleri, gıcırdayarak açılırken onları fırsat ve maceranın gizli dünyasına davet eden kapılara dikilmişti.

Lambeth dışında, diye fark etti Morrigan. Onu dikkatle ekrandan izledi. Lam çocuklardan oluşan sıranın en ardında dikilmiş, gözleri dehşetten fal gibi açılmış halde karanlığa geri bakıyordu.

Morrigan dönüp Lam'e bakarak, "Hiç anlatmadın," dedi usulca. Projeksiyon ışığı yüzünü aydınlattı. "Neden bize *anlatmadın*?"

Lam'in çenesi az titredi. "Ben... Yani... Sanki böylesi daha iyiydi."

Dokuz çocuk, Lam dışında hepsi ardındaki tehlikeden bihaber, hevesli adımlarla Wunderous Cemiyeti topraklarına girdi.

Morrigan loş sınıfta Hawthorne ve Cadence'a bakıp oh çekti, onlar da dillerini yutmuş halde, sersem bakışlarla karşılık verdiler. Nihayet kapılar arrlarından kapanıp canavarlar artık gözden kaybolduğunda sanki odaya hava geri dönmüştü. Sonra görüntü yayınının üzerinden, hoparlörden bir ses konuştu ve hepsi birden şok içinde sıçradılar.

"Tahminimce hepiniz neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuz."

Morrigan bu yumuşak tonu tanıyordu. İhtiyar Quinn'di bu.

Gregoria Quinn, Wunderous Cemiyeti'ndeki en saygıdeğer üç kişiden oluşan Yüksek İhtiyarlar Meclisi'ndendi. Yüksek Meclis, bir sonraki çağa kadar onlara önderlik edip onları yönetsin diye her Çağ'ın başında Wunderous Cemiyeti'nin tüm üyeleri tarafından seçilirdi. Morrigan bu onura neden İhtiyar Quinn'in seçildiğini görebiliyordu; ufak tefek, çıtı pıtı ve çok, çok yaşlı olabilirdi ama göze çarpan bir kadındı. Mevkidaşları –Helix Wong ve Alioth Saga– da neredeyse onun kadar etkileyici sayılırdı, diye düşündü Morrigan. (Ama değillerdi.)

"Nice senedir," diye İhtiyar Quinn'in sesi etraflarında yankılandı, "Wunderous Cemiyeti'nin tek bir görevi olmuştur. Tek çatı altında birleşmiş, gizli bir amaç; iki ayrı ama eşit derecede önemli görev. Biz daha iyi bir isim bulamadığımızdan bu amaca, Kontrol ve Oyalama diyoruz."

"Yani... Kabaklı Omlet değilmiş," diye fısıldadı Hawthorne ve Morrigan kahkaha krizini bastırmak için elini kendi ağzına saçma bir biçimde vurmak zorunda kaldı.

"Şşş," dedi Cadence, kaburgalarına dirsek atıp. "*Bak*."

İhtiyar Quinn konuşurken yayın sürdü: deneyimledikleri geceden büsbütün farklı bir yemin töreni gecesi. Gel gör ki, *sahiden* aynı geceydi.

Morrigan, belki biraz gergin ama korkusuz bir hisle Gururkondu Evi'ne çıkan yoldan yürüyüşünü hatırladı. Yolu kaplayan ölü alevçiçeği ağaçlarının yüksek tepelerine tünemiş, ellerinde mum tutan cübbeli Wunderous Cemiyeti üyelerini, onların varlıklarından tuhaf bir rahatlık hissettiğini hatırladı. Zor kısmının geride kaldığını düşündüğünü hatırladı. Sınavlardan geçtiğini ve Cemiyet'e girdiğini ve bundan itibaren her şeyin daha kolay olacağını.

Yanılmıştı elbette. Ama esasen *ne kadar* yanıldığını bu ana kadar anlamamıştı.

Dokuz yeni öğrencinin ardında ağaçlardan atlayan figürler, Wunderous Cemiyeti üyeleri değillerdi. İnsan bile değillerdi... Sadece insan taklidi yapıyorlardı.

"Yedi Bölge adına, ne izliyoruz yahu?" dedi Arch nefes nefese.

Figürler sanki muğlak insan suretlerinden sıyrılıp herhalde esas formları olan şeylere dönüşüyorlardı: kamburları çıkmış, uğursuz görünümlü, sarı gözlere ve kanca gibi koca pençelere sahip muazzam, akbabavari yaratıklar.

Morrigan, kendisinin ve ekibin böylesine bihaber olduğuna inanamadı.

Arch, 919. Ekip'in yansıyan görüntüsüne, "*Koşsanıza* yahu," diye çok anlamsızca bağırdı. Morrigan, bu dürtüyü anlıyordu. Geçmişteki kendini silkelemek, şu diğer Morrigan'ı ardına dönüp tehlikeyi görmeye zorlamak istiyordu.

Zira hepsi gölgelerden yılan gibi çıkan ve ağaçlara tüneyen şeylerden ibaret değildi. Dahası, çok daha fazlası vardı.

Morrigan yemin törenlerinin şaşaa ve debdebesinin başarılarını kutlamakla ilgisi olduğuna inanmıştı; diğerleri de öyle.

Şimdi fark ediyordu ki bu bir kutlama değildi. Oyalamacaydı. Etraflarında olan biten diğer her şeyi gözden kaçırsınlar diye, görüşlerini tam tamına doğru yere yönlendirmek için tasarlanmış, hedefini vuran, koreografisi yapılmış bir oyalamaca dizisiydi.

Gururkondu Evi'ne çıkan patikada onlara eşlik eden müzisyenler, dikkatlerini arkalarında kalabalıklaşan insan boyunda akbabavari şeylerden uzaklaştırmışlardı.

Işıl ışıl, yanardönerli gökkuşağı, onları Gururkondu Evi'nin her penceresinin *kanadığı*, tuğla duvarlardan, korku hikâyesinden fırlamışçasına sızan yoğun, kırmızı derelerin aktığı gerçeğine kör etmişti.

Wunce üyelerinden oluşan bir grubun bin örümcekten oluşan bir orduyu 919. Ekip'in ayakkabılarının üzerinden tam yürüttüğü sırada, mermer basamakların dibindeki trompetçi fil dikkatlerini cezbetmişti.

Hiçbirinin ruhu duymamıştı.

Ve gökyüzünde ejder ateşiyle yazan kendilerine ait dokuz isme huşu içinde bakmak üzere başlarını kaldırdıklarında, belki de manzaraların en olağanüstüsünü kaçırmışlardı: Sızlanan Koruluk'un eteklerinde ağaçlardan bir müfreze, köklerini topraktan sökmüş, Gururkondu Evi'ne yavaşça, çok yavaşça yürüyordu, tıpkı eski çağlardan kalma lanetli bir ağaç ordusu gibi.

Şahit olması dehşet vericiydi, yine de... Olağanüstüydü. Morrigan, korkusuna rağmen, kendisinin ve diğerlerinin ne yapmaları gerektiğine dair *en ufak* bir fikirleri bile olmaksızın, tam da istenildiği gibi davranmış olmaları karşısında hayrete düşmekten kendini alamıyordu. Sadece ne yöne sevk edilirlerse oraya bakmış, dönmeleri gereken yerde dönmüş, hem

de bunu tam doğru anda, tam doğru sürede yapmışlardı. Kendini daha önce hiç provasını yapmadığı bir baleyi kusursuzca sergilerken seyretmek gibiydi.

"Bunu her kim yaptıysa sapıkmış," dedi Mahir.

"Yok." Morrigan başını iki yana salladı. "Bunu her kim yaptıysa bir dâhiymiş."

Öğrencilerin hamilerinin peşinden mermer basamakları çıkışının görüntüsü üzerinden, "Beşinci ve son sınavınızı, en önemlisi olan sadakat sınavını geçtiniz ve Wunderous Cemiyeti'nin üyeleri olarak ikinci senenize başlamak üzeresiniz," diye İhtiyar Quinn'in çınlayan sesi geldi. "Güvenimize layık olduğunuzu kanıtlayarak saflarımız içinde daha derin bilgilerin ve daha büyük sorumlulukların kapısını açtınız."

Morrigan yüzünü ekşitti. Beşinci sınavlarını geçeli daha altı hafta olmuştu ve anısı buruktu. 919. Ekip'in birbirlerine olan sadakatlerinin sınavı, bir şantaj şeklinde gelmişti. Her birinden menfurca bir şey yerine getirilmesi istenmişti, aksi takdirde isimsiz şantajcıları Morrigan'ın bir Wundersmith olduğunu –İhtiyarların 919. Ekip'e korumalarını emrettiği yoksa Wunce hayatından sürülmekle yüzleşecekleri bir sırrı– Cemiyet'in tümüne açıklayacaktı. Bu, tüm sene boyunca Morrigan'ın en büyük dert kaynağı olsa da sonradan sadece bir test olduğu ortaya çıkmıştı; hem de bizzat İhtiyarların hazırladığı bir test...

İşin en şeytani tarafı –şimdi bile aklına geldiğinde dişlerini sıkmadan edemiyordu– Morrigan, sınavı geçebilmek için bir Wundersmith olduğunu kendi açıklamak zorunda kalmıştı. Dolayısıyla artık Cemiyet'teki herkes gerçeği biliyordu.

Neyse, diye düşündü buruk halde. *En azından geçtik.*

Projeksiyonda Gururkondu Evi'nin kapıları, 919. Ekip ve hamilerinin ardından kapandı. Yayın kesildi. Yeniden hepsi karanlıkla kuşatıldı.

İhtiyar Quinn'in buyurgan sesi duyulmaya devam etti, tüm odayı doldurdu.

"Sizin için bu yeni sorumlulukların ilk ve en önemlisi, biricik şehrimiz hakkındaki gerçeğe tanık olmak ve buradaki asıl yerinizi görmektir."

Morrigan, ensesinin karıncalandığını hissetti. İçinden, *Ben almayayım, teşekkür ederim. Nevermoor'a dair gerçeğe tanık olmamayı yeğlerim. Bugün değil*, demek geldi.

"Wunderous Cemiyeti içindeki geleceğinizi anlamak için geçmişimizi bilmelisiniz," diye devam etti İhtiyar Quinn. "Cemiyet, çok özel bir amaçla kuruldu. Yaklaşık yüz yılı aşkın bir süre önce tüm misyonumuz, dokuz kişiye destek vermekti. Herkesten daha yüce ve üstün olan bu dokuzlunun da kendi misyonları vardı: vatandaşlarımıza hizmet etmek, onları korumak ve yaşamlarını iyileştirmek.

"Bunlar, Wundersmith'lerdi. Diğer herkesin ötesinde olağanüstü yeteneklere sahip; bir zamanlar diyarımıza göz kulak oldukları söylenen kadim tanrılar, Wunderous İlahlar tarafından –birçoğunun inandığı üzere– bizzat seçilmiş olan dokuz insan evladı. Onlara bahşedilmiş güçlerin karşılığında tüm ömürlerini hünerlerini ustalaştırmaya, güçlerini bütünüyle başkalarının hizmetine sunmaya adarlardı. Yaşamları sona erdiğindeyse bu asıl dokuz Wunderous ruhun her biri –anlatılanlara göre– bir başkasında yeniden doğar, onlar da yerlerine geçer, Wunderous Cemiyeti'nin rehberliği ve desteğiyle memlekete hizmet ederdi. Döngü böylece devam eder, bir nesil diğerinin yerini alır, kim olduklarını asla unutmazlardı: buraya işlerini yapmaya gelmiş, dokuz İlah'ın insan elçileri."

Bu gerçek miydi? Morrigan merak etti. Kendisi, bu asıl Wundersmith'lerden birinin, Morrigan Crow bedeninde doğ-

muş son kopyası mıydı sadece? Bir kopyanın kopyasının kopyası mıydı? Kulağa uydurma geliyordu, mitoloji kitaplarında bulacağın türden fantastik bir detay gibiydi.

"Lakin en nihayetinde," diye devam etti İhtiyar Quinn, "Cemiyet, misyonunda başarısız oldu."

Morrigan, huzursuzluk verici bir hareketlilik hissetti. Karanlıkta bile sekiz çift gözün üstüne dikildiğini sezebiliyordu.

"Dokuz Wundersmith tapınma, takva, hatta *bağnazlığın* konusu oldu. Biz, onların *kendilerini* ilah görmelerine, kendilerini sıradan insanların üstüne koymalarına müsaade ettik ve böylece kimisi yozlaştı; ihmalkâr, tehlikeli, güç delisi ve birçoğunun gözünde şeytan oldu.

"Sonunda aralarından bir tanesi, kendi devrinin geldiğine kanaat getirdi. Böylece gizli kapaklı bir canavar ordusu kurmaya, kendi aşağılık mahluklarından lejyonlar yaratmaya çalışıp çabaladı ve kraliyete karşı çıktıları seferde Wundersmith yoldaşlarına önderlik etmeye kalkıştı.

"Başaramadı elbet. Suçlarından dolayı sürgün edildi ve bizim son Wundersmith olarak bildiğimiz adama dönüştü. Ezra Squall, şehrimizi fethedip köleleştirmeye çalıştı. Unutmadık. Unutmayacağız."

Morrigan kusacak gibiydi. Kulaklarını örtmek ya da kaçmak istiyor, ama öte yandan dahasını bilmek için dayanılmaz bir dürtü hissediyordu.

"Wunderous Cemiyeti'nin gayesi, artık Nevermoor'u –ve büyük Bağımsız Eyalet'i– geçmiş Wundersmith'lerin soysuz ve tehlikeli mahluklarından, burada hâlâ filiz bulan; zaaflarımız ve zamanında harekete geçmeyi başaramamamız yüzünden bizzat kendimizin bu şehre girmesine göz yumduğu kaostan korumaktır.

"Geçmiş hatalarımızı düzeltmeliyiz," diye gürledi İhtiyar Quinn'in ruhani sesi. "İzleri hâlâ mevcutsa bile eski yaraları kapatmalıyız."

"Bir şeye tutunun," dedi Lam.

"Ne dedin sen?" diye sordu Anah paniğe kapılmış bir sesle. "Ne dedi o?"

Morrigan ve Cadence, tutunacak başka bir şey olmadığından, sırtlarını ufak odanın duvarlarına yaslamışlardı. Hawthorne onları taklit etti; sonra Mahir, Arch ve Thaddea çabucak aynısını yaptılar.

Hava esintisine benzer bir ses geldi, ardından mekanik bir gıcırtı ve *küt!* Yer sanki birden altlarından kayıp düştü. Lam'in ikazına yeterince hızlı uyamayan Anah ile Francis yere düştüler ve sınıfın kenarlarına doğru emekleyip tırmanarak yeniden güçbela yukarı çıktılar.

Oda hareket ediyordu. Karanlığın içinde, tehlikeli bir hızda aşağı düşüyordu.

"Ne *oluyor*?" diye haykırdı Anah.

"Sessiz ol," diye parladı Morrigan çünkü İhtiyar Quinn, sarsıntının gürültüsü arasından hâlâ sakince konuşuyordu ve tek kelimesini dahi kaçırmak istemiyordu.

Düşüş aniden durdu, oda tüneldeki bir tren gibi ileri hareket etti, onları arka duvara fırlattı.

"Nice Çağlar boyu ve bitmez tükenmez, titiz bir çabayla," diye devam etti İhtiyar Quinn oda ileri fırlarken, "Nevermoor'un canavar nüfusunun epey bir kısmını kontrolümüz altına almayı başarmış durumdayız. Bunu büyücülüğün, cadılığın, kaba kuvvetin birleşiminden faydalanarak, kimi zaman da eski usul diplomasi ve müzakereyle başardık. Şehrimizi halka musallat olacak ölümcül ve kaotik güçlerden korumak için bunu gizlice yapıyoruz."

Güm. Yine aniden durdular ve oda yön değiştirirken hepsi birden sağ duvara savruldu.

"Kusacağım galiba," diye inildedi Hawthorne.

"SAKIN ha!" Cadence ona bağırdı.

İhtiyar Quinn'in sesi, odada yaşanan felakete aldırışsız devam etti. "Tanık olduğunuz tehditlerin bir kısmı, Wunderous Cemiyeti'nin sıkı düzenlemelerine tabidir. Örneğin Vool'lar: ağaçlara tünediğini gördüğünüz şu biçim değiştiren, taklitçi, uçucu mahlûklar. Vool nüfusu bir zamanlar Nevermoor'luların yaşamlarına tehlike arz eden saldırgan, yaygın bir tehditti. Elli yıldan fazla sürdü ama artık rakamları –ve davranışları– idare edilebiliyor. Vool'lar, belki de en büyük başarımızdır.

"Gördüğünüz mahluklardan kimileri, kontrolümüz altında olarak tanımlanamaz, ancak Çağlar süren itinalı bir diplomasiden sonra bir kısmı davamıza müttefik oldular ve Cemiyet tarafından Nevermoor'u ve Bağımsız Eyalet'i korumak için iyiliğe hizmet eden bir güç olarak kabul edildiler. Mesela Sızlanan Koruluk'un ağaçları, sizlerin yemin töreninde davetli misafirlerimizdi ve en yeni üyelerimiz için önemli olduğunu düşündüğümüz bir eğitim aracı olarak hevesle ve istekle katıldılar.

"Ve son olarak, bu sunumdaki kimi canavarlardan, davranışları tahmin edilebilir olduğu için istifade edilmiştir. Wunce kapılarının dışında gördüğünüz yaratıklara Hoplak denmektedir. Hoplaklarla müzakere yapılmaz. Diplomasi, bir Hoplak'ın üstünde işe yaramaz. Neyse ki öngörülebilirler ve hem idaresi hem de sakınması kolaydır. Elimizden geleni yapıyoruz.

"Sizlerin yemin töreni gecesi, eğitmek ve bilgilendirmek için tasarlanan itinayla gözden saklanmış olaylar dizisiydi ve umuyoruz ki bizim bir kuruluş olarak neyi başarmaya çalıştığımızı anlamanıza yardımı olmuştur."

Bu uzun konuşma sırasında oda bir kez daha, sonra iki kez daha, üç kez daha ve sonra yeniden yön değiştirdi – sert bir sol, yukarı, yine sol, sağ ve yine aşağı. Durmadan artan bir hızla kilometrelerce yol gitmişler gibi hissettirdi, ancak sonunda oda yavaşlayıp durdu. Işıklar yeniden yandı.

Morrigan gözlerini açtı. 919. Ekip sırtları duvara yapışık yere oturmuş, nefeslerini toplamaya çalışıyorlardı. Hiç kimse konuşmadı.

Kapı açıldı, İhtiyar Quinn odaya girdi. Onları yerde görünce biraz şaşırdı.

"Tüh tüh," dedi tavandan sarkan ve hiçbirinin görmeyi başaramadığı emniyet halkalarını gösterirken. Parmağıyla minik bir kanca hareketi yaptı. "Hiçbiriniz şemsiye getirmediniz mi?"

Morrigan yeniden gözlerini kapadı ve midesindeki öğle yemeğine, olduğu yerde kalmasını sessizce emretti.

Hafif hırpalanmış ve büsbütün afallamış 919. Ekip, İhtiyar Quinn'in peşinden küçük odadan çıkıp uzun, ışıl ışıl bir koridordan yürüdü.

Eski İhtiyarların portreleri ve apliklere oturtulmuş gaz lambalarıyla iki yanı kaplı koridor geniş, oldukça heybetliydi ve Morrigan'a Deukalion Oteli'ni hatırlatıyordu.

İhtiyar Quinn, Morrigan'ın ondan beklediğinden daha hızlı adımlarla ayaklarını sürüyerek ilerlerken, "Kontrol ve Oyalama, su sızdıran binlerce deliği sadece on parmak kullanarak tıkamaya çalışmaya benzer," diye anlattı. "Sonsuz, takdirsiz, pis, tehlikeli, kendini tekrar eden, ancak yerine getirme ayrıcalığı bize düşen bir iş. Artık bu, sizin de ayrıcalığınız."

Başını her iki yöne çevirip ardından koşuşturan öğrencilere göz attı.

"Biliyorum, hepiniz merak ediyorsunuz. Her sene aynı şeyi merak ederler. Bu, sizin için ne demek oluyor? Karanlık güçlere karşı savaşacağınızdan, hayatınızın geri kalanını gece mahluklarına savaş açarak harcayacağınızdan habersiz, bir orduya mı yazıldınız?"

Morrigan'ın merak ettiği kesinlikle bu değildi, ama artık ediyordu.

"Belki de öyle. İstediğiniz buysa eğer. İyi olduğunuz şey buysa. Yahut belki de bir daha bu aşağılık yaratıkların hiçbirini asla görmek zorunda kalmayacaksınız. Belki de kaderiniz, Wunderous Cemiyeti'ndeki ömür boyu sürecek rolünüz, ne şekilde olursa olsun –müzikle veya resimle veya siyasetle ya da pırasalı ve patatesli, sahiden enfes bir çorbayla– karanlığı dengelemek için dünyaya ışık getirmektir. İnsanları oyalayıp dikkatlerini dağıtmaktır. Karanlığın Nevermoor'u yiyip bitirmesini engellemektir."

İhtiyar Quinn koridorun ucunda, kapıların tam önünde durdu, 919. Ekip'e yüzünü döndü. Çoğundan birkaç santim kısaydı ama Morrigan, kendisine bir dev bakıyormuş gibi hissetti.

"Wunderous Cemiyeti'nin hayati meselesinde siz öğrencilerin ayrı ayrı ne rol oynayacağını bilmiyorum," dedi kısık sesle. "Bu size kalmış."

Kapılar, ardından açıldı.

"Buluşma Yeri'ne hoş geldiniz."



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BULUŞMA YERİ

Daha karanlık, daha küçük ve kapalı mekân olması dışında Trolezyum'u andırıyordu biraz. Ancak arena stilindeki koltuklar, troller daha fazla kan akıtsın ve birbirlerinin kafasını koparsın diye onları gaza getirmek için gürleyen taşkın zontalar yerine, aklı başında Wunderous Cemiyeti üyeleriyle doluydu.

"Bu haftanın toplantısı çoktan başlamış," diye mırıldandı İhtiyar Quinn onları amfinin arka tarafındaki bir grup koltuğa yöneltirken. "Gördüğünüz gibi alt sınıflardan ekipler genelde merkeze daha yakın oturur fakat bu sizin ilk katılımınız olduğundan burada, arkada oturup gözlemleyebilirsiniz."

Yerleşsinler diye yanlarından ayrıldı ve dairesel odanın merkezine, İhtiyar Saga'nın ona koltuk ayırdığı yere gitmek üzere koridor basamaklarından aşağı koyuldu. İhtiyar Wong kürsüye çıkmış, dikkatleri üstüne topluyordu.

Yaşça daha büyük olan birkaç Cemiyet üyesi, meraklı gözlerini 919. Ekip'e çevirdi ve belki Morrigan'a öyle geliyordu

ama gözlerin diğerlerine kıyasla kendi üzerinde daha fazla durduğunu düşündü.

Omuzlarında bir yük hissetti. İhtiyar Quinn'in konuşmasındaki sözleri hâlâ kulağında çınlıyordu ve buradaki yeri hakkında ani ve daha derin bir anlayışa kavuşmuştu.

Üst sınıf öğrencilerinin, Wundersmith olduğunu öğrendiklerinden beri neden ona epey düşmanca davrandıkları, artık onun için çok daha aşikârdı. Mesele Nevermoor'daki herkesin, Wundersmith'lerin tehlikeli olduğunu bilmesi değildi. Cemiyet, onların *ne kadar* tehlikeli olduğunu tamı tamına biliyordu. Ne kadar kaotik ve pisliğe bulaşmış olduklarını, eylemlerinin –çok seneler öncesinden beri bile– şehir üzerinde, göz önünde saklı yara izleri ve iyileşmemiş yaralar bırakabileceğini tamı tamına biliyorlardı. Biliyorlardı çünkü hâlâ onların pisliğini temizliyorlardı.

Yine de, dedi Morrigan kendine. Biraz daha dik oturup suratsızlığını üstünden attı. *Benim suçum değil. İnsaf yani, sürüyle yılansı şeyi ve akbaba adamları yaratan ben değilim ki.*

Ezra Squall ve gelmiş geçmiş tüm diğer Wundersmith'ler ile aynı kefeye konmak gücüne gidiyordu. O artık Crow Malikânesi'nin ikinci salonunda saklanan, mahvolmuş reçel ve kırık kalçalar yüzünden özür mektupları yazan lanetli çocuk değildi. Diğer herkes kadar orada olmaya hakkı vardı.

Morrigan çenesini kaldırdı, gözlerini İhtiyar Wong'a dikti ve arkaya dönen tüm sinsi bakışları görmezden geldi.

"... ve Coğrafi Tuhaflıklar Topluluğu'nu temsilen 817. Ekip'ten Adriana Salter, bugün yine aramızda," diyordu İhtiyar Wong. "Mrs Salter, Tuhaflıklar Topluluğu'nda herkesin yerini dolduran bir tek siz misiniz? Neden diğerlerini burada hiç göremiyorum? Miles'a söyleyin bir sonraki sefere onu

bekliyoruz. Hayvansı Bilim ve Natüralizm Bölümü'nden, Dr. Valerie Bramble..."

Takdimler bir süre devam etti ve Morrigan sözü geçen tüm bu farklı teşkilatları takip etmekte zorlandı. İhtiyar Wong isimlerini okurken Alışılmadık Mühendislik ve Altyapı Danışma Kurulu'ndan, Mimari Anormallikler Birliği'nden ve Gobliner Kütüphanesi'nden temsilciler koltuklarından kalkıp kısa alkışları kabul ettiler ve el salladılar.

"... Kâşifler Birliği'nden," diye devam etti İhtiyar Wong ve Morrigan'ın kulakları dikildi, "Kaptan Jüpiter North, 895. Ekip..."

Jüpiter buradaydı! Kendiyle ilgili olmadığı sürece hamisinin Wunce'yi ziyaret ettiğini hiç görmemişti. Oturduğu yerde doğruldu; sakalı tarafından yarı saklanmış, kulaklarına kadar gülümseyen bir suratın tepesinde parlak kızıl, çarpıcı bir saç yığını görebilmek için kendininkinden çok daha uzun sıra sıra kafanın üstünden aşağı bakındı. Onun her zamanki abartılı giysilerini kuşandığını fark etti: pasparlak, sakız pembesi şık yelek ve pantolon, kolları dirseklere kadar sıyrılmış gök mavisi gömlek ve parıltılı, ışıl ışıl, elektrik mavisi bir çift ayakkabı.

Arka koltuklardan bile görülmeyi garantilemeyi biliyor, diye düşündü o öğleden sonra ilk kez gülümseyerek.

Jüpiter diğerlerinin aldığından çok daha şevkli bir alkış silsilesini (hatta birkaç ıslığı) kabul etmek üzere ardına dönüp dikildiğinde, gözleri daire şeklindeki odayı taradı. Morrigan, kendisini aradığını biliyordu. İnsan dolu bir odada dikkatleri kendine çekemeyecek kadar utanıyordu, ancak Hawthorne'un böyle bir derdi yoktu.

"Jüpiter! Burada, yukarıdayız!" diye bağırdı her iki kolunu başının üstünde sallayarak.

Koltuğunda birkaç santim aşağı kayan Morrigan, kamburunu çıkarıp omuzlarını öyle yukarı kaldırdı ki gören olsa kulağına küpe niyetine koltukaltlarını taktığını sanabilirdi. Neyse ki gürültülü alkışların içinden Hawthorne'u kimse duymadı ve Morrigan hızla uzanarak yerine otursun diye onu gömleğinin arkasından çekti.

"... Ve son olarak, Mahlukat Bölüğü'nü temsilen, 899. Ekip'ten Gavin Squires. Şimdi, Mr Squires, sanırım siz başlamak istersiniz, değil mi?"

"Teşekkür ederim, İhtiyar Wong," diye seslendi Gavin Squires, bir yandan tekerleri üstünde peşinden sürdüğü malzeme dolu arabayla, sahnede yerini almak üzere yukarı sıçradı. Enerjik, sırım gibi bir adamdı ve ürkütücü yara izleri vardı. Soğuk bir günde kolsuz yelek ve şort giydiğini göz önünde bulundurunca Morrigan bunlarla gurur duyduğundan kuşkulanmıştı. "Pekâlâ, millet. Yılın çok özel bir zamanına yaklaştığımızı sanırım hepiniz biliyorsunuz..."

Seyircilerden birkaç inilti çıktı ve biri kendini tutamayıp, "Of, HAYIR," dedi.

Gavin, gözlerinde minik bir parıltıyla kurnaz kurnaz sırıttı. "Of, evet. Of, EVET, dostlarım, senenin en *harikulade* zamanı, hepimizin dört gözle beklediği o özel gün hızla yaklaşıyor. Doğru bildiniz! Bayanlar baylar, hepinizin bildiği, hepinizin bayıldığı..."

Ekipmanıyla haşır neşir olmak üzere durdu ve bir an sonra koca alana Morrigan'ın ömründe gördüğü en çirkin yaratığın muazzam, hareketli, üç boyutlu görüntüsü yansıtıldı. Morrigan irkilmekten kendini alamadı ve bunu yapan tek o değildi.

"... NEVERMOOR PULLU LAĞIM CANAVARI'nın kısa ama büyülü çiftleşme sezonu!"

Morrigan, Nevermoor Pullu Lağım Canavarı'nı duymuştu ama daha önce hiç görmemişti ve doğrusu, gerçek olduğundan asla emin olamamıştı. Mat kırmızı gözlerini örten saydam gözkapaklarına sahip, sarı-beyaz sürüngenimsi, acayip bir yaratığın görüntüsüydü bu. Bombeli göbeği ta yere kadar sarkıyordu ve uçları uzun, sivri pençelerle biten altı tane kertenkelemsi bacağı vardı. Pulları pürüzlü, kimi kısımları yama yama, kimisiyse büsbütün keldi ve altından çiğ pembe derisi gözüküyordu. Tehditkâr bir edayla ileri geri savurduğu uzun, güçlü görünen bir kuyruğu vardı. Çenesi kocaman açılmış, akla mantığa sığmayacak kadar çok sayıda, kıvrık ve sivri dişlerle dolu ağzı ve çatallı, siyahımsı mavi dili gözler önüne sermişti.

Gavin sessizlik için elini kaldırıp, "Pekâlâ, tamam, pekâlâ," diye devam etti. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz. Pullu Lağım Canavarı çiftleşme mevsimi, beraberinde kanalizasyon sistemimize nahoş ve zehirli dişleri olan nahoş minik yavru mahluklar getiriyor ve nüfus artışını kontrol etmezsek bir bakacağız, birkaç ay gibi kısacık bir sürede Nevermoor anne baba canavarların devasa kopyalarıyla dolup taşmış olacak..." Görüntüye işaret etti. "... Zira bu nadide, minik pislikler çabuk büyüyorlar.

"Şimdi, biliyorum bu kimsenin en sevdiği iş değil. Yıllık lağım festivalinde birçoğumuzun yaralanmışlığı var ve kokunun ihtiyar burun deliklerimden gitmesi günler sürüyor ama bu minimini mahlukları kapana kıstırıp, fişleyip şehrin dışına atmamıza yardım etmek için birilerinin el kaldırması gerekiyor. Mahlukat Bölüğü'nde on altı kişiyiz ve tahminimce bize fazladan bir düzine yardımcı lazım. Yeterince gönüllü toplayamazsam kiminiz *zorla* gönüllü seçilebilir. Yani, elleri görelim, lütfen. Nevermoor'un lağım kanallarını bu en pullu musibetten kurtarmaya kim hevesli?"

Üst sınıflardan birkaç öğrenci, ayrıca bir avuç dolusu yaşlıca üye isteksizce el kaldırdı. Ancak Thaddea'nın eli havaya öyle hızla fırladı ki sanki motor takılıydı. 919. Ekip'in geri kalanı, korku içinde ona dönüp baktı.

"Thaddea o... *Şeylerden* bir yığın toplamak için sürüne sürüne kanalizasyona girmeyi *cidden* istiyor olamazsın?" diye fısıltıyla sordu Anah inanamaz bir halde.

Gavin görsün diye koltuğunda resmen yukarı aşağı zıplayan Thaddea, "Nevermoor Pullu Lağım Canavarı'yla dövüşme fırsatını kaçıracağımı *cidden* düşünüyor olamazsın, herhalde?" diye ona fısıldadı.

"Tamam, sekiz cesur gönüllü etti. Çok teşekkür ederim," dedi Gavin. "Ayrıca Mitty Hayward, Susie-Lee-Walters ve Phyllis Lightyear'ı da alıyorum. Evet, biliyorum kardeşim, geçen sene yaptın, bu yüzden geri istiyorum seni. Madem bir daha seçilmek istemiyordun, ilk seferinde bu kadar iyi iş çıkarmayacaktın." Phyllis, Gavin'e edepsiz bir el hareketi yaparken ve Gavin bunu görmezden gelirken gürültülü kahkahalar koptu. "Aha! Şurada arkada bir gönüllümüz daha var... İsmin nedir genç arkadaşım?"

Thaddea, koltuğundan fırladı. "Macleod Klanı'ndan Geri Basmaz Thaddea."

Morrigan kıkırdamamaya çabalayarak önce Hawthorne'a, ardından Cadence'a, sonra yeniden Hawthorne'a baktı. *Macleod Klanı'ndan* hangi *Thaddea?*

"Dağlık Bölge'de, Bağımsız Eyalet'in Üçüncü Bölgesi'nde doğup büyümüş olmaktan gurur duyarım," dedi Thaddea ve kulak çınlatan bir sesle devam etti: "Yürek-Yiyen Mary'nin ve Gamsız Mellow'un kızı, Ölüm-Getiren Deirdre'nin torunu, Boyun-Eğmez Eileen'in torununun kızı, Hırçın Ailsa'nın torununun torunu, Tek-Tepik Betty'nin torununun torununun

kızıyım ve torununun torununun TORUNU olduğum kişi de—"

"Pekâlâ, Macleod Klanı'ndan Geri Basmaz Thaddea," diye boldu Gavin bir elini kaldırıp kocaman gülümseyerek. "Madem kolunu bacağını tehlikeye atmaya ve günlerce dışkı kokmaya bu kadar heveslisin, ben kimim ki seni durdurayım? Aramıza hoş geldin."

Thaddea yerine otururken büyük sınıflardan belli belirsiz şoka uğramış alkışlar yükseldi, görevdeki tüm boşlukların dolması, başka gönüllüye gerek kalmaması herkesi şöyle bir rahatlatmıştı.

"*Ne* acayip çocuk," diye homurdandı Cadence yarı gönülsüzce alkışlarken.

Thaddea, kendisine hayal edilebilecek en büyük kıyak bahşedilmiş gibi muzaffer bir edayla, "Senin acayip dediğin bu çocuk, *geceleri lağımlara* girmeye ve *canavar* avlamaya hak kazandı, ne haber?" dedi. Cadence, Morrigan'a baktı ve hayret içinde başlarını salladılar.

Gavin, Pullu Lağım Canavarı Timi'ne ertesi gün buluşup taktiklerini ele alacaklarına dair talimat verdi, ardından yerini Kamu Oyalama Teşkilatı'ndan Holliday Wu'ya devretti.

Morrigan, daha önce "afet" sözcüğünü kullanmak için bir sebebi olmuş muydu, emin değildi fakat Ms Wu için daha uygun bir sözcük yoktu. Morrigan'ın gördüğü en uzun ve en parlak ayakkabıları giymiş, ateş kırmızısı bir ruj sürmüştü ve üç parçadan oluşan, patlıcan rengi, özel dikim bir takım giymişti. Altları tıraşlı, yüksekten toplanmış parlak siyah bir atkuyruğu ve sol kulağının tüm dış kenarını kaplayan sıra sıra, ağır, elmas küpeleri vardı. Jüpiter'den bile şıktı. Kadın, bir *afetti*.

"Pekâlâ, Mahlukat Bölüğü bu iğrenç şeyleri avlarken Alışılmadık Mühendislik Ekibi, hem Nevermoor'un bütün kanalizasyon sistemini *hem de* Wunder Metro ağını kapatacak," diye girizgâh yapmadan beyanda bulundu. "Gavin, işi iki-üç saatte bitireceğini garanti ediyor. Operasyon alacakaranlıkta başlayacak çünkü Nevermoor Çirkin Lağım Bilmemnesi'nin en faal olduğu, dolayısıyla yerlerini bulmanın en kolay olduğu vakit bu.

"Bunu akılda bulundurarak; insan dolu bir şehri, bir hafta içi gecesi, trafiğin en yoğun olduğu üç saat boyunca –ki bu süreçte trene binemeyecek ya da sifonu çekemeyecekler– meşgul edecek muazzam, semtler arası bir oyalamacaya ihtiyacımız var. Kolay iş değil; isteyeceğimiz en son şey kitlesel paniğe yol açmak." Holliday projektöre Nevermoor'un kimi yerleri kocaman, kırmızı X ile işaretli haritasını yansıttı. "Ayrıca halkın, Mahlukat Bölüğü tarafından bilhassa yüksek risk içeren bölgeler –Nevermoor Ürkünç Kusmuk Zımbırtısı'nın çiftleşme alanları– olarak tespit edilmiş bu on üç noktadan uzak tutulmasını garanti altına almalıyız. Orada yaşayanlar da dâhil olmak üzere mümkün olduğunca çok sayıda insanı bu yerlerden uzağa sürmeliyiz. Şimdi, her zamanki gibi—"

"Niçin?" diye bağırdı Morrigan, ağzını açtığını kendi bile fark edemeden. Oda sessizliğe büründü ve herkes dönüp ona baktı.

"Ne niçin?" diye sordu Holliday, alnı şaşkınlıktan kırışarak.

Morrigan'ın yüzünü ateş bastı. Soru, ta İhtiyar Quinn'in 919. Ekip'e yaptığı konuşmadan beri zihninin arkasında dolanıyordu. Ancak sahiden *yüksek sesle sormak* niyetinde değildi. Bakışları Jüpiter'e kaydı ve kendisine gülümsediğini gördü. Jüpiter başını hafifçe, cesaret verircesine salladı. Morrigan genzini temizledi ve oturuşunu dikleştirdi.

"Niçin... İnsanları oyalamamız gerekiyor?"

Ön sıralardan bir iki alaycı gülüş koptu ama çoğu kişi kafası karışmış gibi görünüyordu. Holliday, diğer yandan, kuşku içinde gözlerini kıstı.

"Komik mi olmaya çalışıyorsun?"

"Hayır!" dedi Morrigan çabucak. "Ben sadece... Şey demek istedim. İnsanlar niçin Nevermoor'la ilgili gerçeği öğrenemiyor? Onlar, burada yaşıyorlar. Yani... Daha kolay olmaz mıydı? Hem belki daha güvenli? Eğer herkes bilse, tek yapacakları sakin kalıp... Ne bileyim... Ayak altından çekilmek olurdu."

Sorusu bir kahkaha tufanıyla karşılık bulunca sesi soldu gitti. Yaşlıca Cemiyet üyelerinin birçoğu kafalarını sağa sola sallıyordu.

Ancak, keşke koca bir yırtıcı kuş süzülerek odaya dalıp onu koltuğundan kaparak çok uzaklara götürse diye tam içinden geçirirken, wunboğa İhtiyar Saga kürsüye geçti ve salonu sessizliğe çağıran dik bir bakış attı. Ürkütücü bir bakıştı ve muazzam boynuzlarının manzarası, geniş ve kıllı göğsü, gözdağı verircesine her ana yere vuracak gibi duran toynakları, bu bakışı daha da çarpıcı kılıyordu.

"Mantıksız bir sual değil," dedi derinden gelen gümbürtülü sesiyle. "Halka söylediğimiz nadir zamanlar da *yok değil* – en azından kimi kişilere. Bilmesi gerekenlere. Mesela kendi emniyet birimlerimiz, Nevermoor Polis Teşkilatı ve Bağımsız Eyalet'in tüm Yedi Bölgesi'yle düzenli irtibat halindedir. Kimi zaman Başbakanlık'la bile bilgi paylaştığımız oluyor, onlar da uygun gördükleri şekilde kamuyla paylaşıyorlar. Ama genel olarak konuşmak gerekirse, bunlar son çaredir."

Morrigan yutkundu ve bir kez daha sormaktan kendini alıkoyamadı: "Niçin?"

"Çünkü Miss Crow, halka tehlikede olduğunu söylemek çoğu zaman farklı, kimi zaman daha bile büyük tehlikelere yol açar. Halk, korktuğunda tehlikelidir. Bunu unutmayın."

İhtiyar Saga bu son birkaç sözcüğü odanın geneline söyledi, alametifarikası olan tereddütsüz bakışıyla onları oldukları yere mıhladı, ardından kürsüyü Holliday Wu'ya devretti, o da hiçbir kesinti olmamış gibi devam etti.

"Her zamanki gibi, *halk tepkisi* ile karşılaşmayı bekliyoruz. Bundan kaçamayız. *Kaçınabileceğimiz* şey ise, insanların yolumuza çıkması, zarar görmesi ve bizim için işleri berbat etmeleri." Holliday kollarını bağdaştırıp atkuyruğunu omzundan geriye savurdu. "Herhangi bir fikri olan?"

"Geçen çiftleşme mevsiminde yaptığımıza ne dersiniz?" diye üst sınıf öğrencilerinden biri seslendi. "Havai fişek gecesi? Herkesin yere değil de göğe bakmasını sağlamıştı."

Kadın kısa, kesik bir hareketle başını sağa sola salladı. "Lağım canavarlarını da daha derine kaçırmıştı. Bizden çıkan en ahmakça fikirdi, dürüst olmak gerekirse. Aşırı gürültülü, aşırı maliyetli." Holliday'in ifadesi serinkanlıydı ama çok hafiften çenesini sıkıyordu. Morrigan bu başarısızlığın hâlâ içine dert olduğunu anlayabiliyordu. "Başka kimse?"

Salondan bağırtılarla gelen fikir silsilesinin arasında geçit töreni, şehir çapında elektrik kesintisi ve güdümlü hortum vardı ki Holliday her biri için ağır eleştirilerde bulundu.

"Haydi, millet; son dört sene yaptıklarımızı saymaktan başka bir şey yapmadınız. Haydi *yenilikçi* olmaya gayret edelim."

"İkinci Bölge'ye savaş ilan edebiliriz!"

Holliday bunu öneren kişiye kavurucu bir bakış fırlattı. Morrigan'ın hiç mi hiç şaşırmadığı bu kişi, Cadence'ın hamisi, iğrenç Baz Charlton'dı.

"Ahmak," diye fısıldadı bitişiğindeki Cadence.

"Peki ya sonra?" diye Baz'a sordu Holliday donuk bir sesle.

Adam omuz silkti. "Sonra da... İptal edebiliriz?"

Kadın gözlerini devirip yeniden izleyicileri taradı. "Daha fazla toplu paniğe yol açmayacak herhangi bir fikri olan var mı?"

Buluşma Yeri, insanların fikirleri tükenirken sessiz mırıltılara gark oldu. Sonunda, Jüpiter el kaldırdı ve mırıltı anında kesildi. Morrigan, Kaptan Jüpiter North'un söyleyeceklerini duymak için tüm odanın öne doğru eğildiğini duyar gibi oldu.

"Mükâfat Gecesi'ne ne dersiniz?"

"Mükâfat Gecesi," diye yineledi Holliday, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Bir parmağını ağzına pıt pıt vurdu. "Bak bu iyi fikir... Ne kadar oldu, sonuncudan bu yana on iki sene mi geçti?"

"On dört, sanırım," dedi Jüpiter. "Şairler Çağı'nda On Yedinin İlkbaharı. Wunder Metro trenlerinden biri bilinç kazanmış ve diğer trenleri yer altında rehin almıştı. Olağanüstü bir oyalamaca gerektirmişti."

Morrigan, Hawthorne ve Cadence bakıştılar. Şaşkınlık, dehşet, hiddet, bıkkınlık ve teslimiyetle karışık çok *özel* bir bakıştı bu. İnsanın sadece nadir durumlarda, mesela trenlerin canlandığını ve diğer trenleri rehin aldığını öğrendiğinde; burunlarını kim bilir hangi sebeple böyle bir işe sokmuş kişilerle dolu bir yapıya farkında olmadan katıldığını keşfettiğinde; canı buna hiç dâhil olmak istemese de diğer herkes yapıyor diye uymak zorunda olduğunda kullanacağı türden bir bakıştı bu.

"Maliye bunu sık yapmamıza izin vermez, sebebi malum," diye ekledi Jüpiter. "Fakat her zaman etkilidir. Neredeyse yüzde seksen beş-doksanlık bir katılım oranı garanti."

Morrigan merak etti, acaba bu "bariz sebep" neydi? Hem *Mükâfat Gecesi* de neyin nesiydi?

"Yüzde on beşlik bir katılmayan oranı – üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil," dedi Holliday elini havada sallayarak. "Pekâlâ, Mükâfat Gecesi olsun. Kulağa umut verici geliyor. Haydi bunun için çalıştay oluşturalım."

Bir saat daha devam ettiler ve toplantı, her yaştan Dünyevi ve Esrarengiz üyesinin öneri, eleştiri ve yardım teklifinde bulunmak için tartışmaya daldığı; serbest, soluksuz bir stratejik planlama oturumuna dönüştü. Morrigan, nihayet gerçek Wunderous Cemiyeti'ni iş üstünde gördüğünü düşündü.

Sonunda tüm Nevermoor halkını Pullu Lağım Canavarı Operasyonu'ndan uzaklaştıracak, teferruatlı, kusursuz bir plan ortaya çıktı. Thaddea dışında 919. Ekip'e bile küçük bir rol düşüyordu... Morrigan bundan hafif bir çekince duymuştu.

Bazen Cemiyet'le ilgili *her şey* bir sınav gibi geliyordu. Bir sınama. Tam olabilecek tüm sınavları geçtim derken, pat diye başka bir tanesi çıkıyordu.

Dürüst ol. Akıllı ol. Cesur ol. Sadık ol.

Şimdi de bu.

Faydalı ol.

Jüpiter, tam iki sene önce Wunderous Cemiyeti'nin ne vadettiğini Morrigan'a ilk açıkladığında onu bu konuda uyarmıştı. Saygınlık, macera, şöhret! Wunder Metro'da rezerve koltuklar! *İğne ayrıcalığı*, diyordu buna.

Ancak bu ayrıcalık karşısında Cemiyet'in senden beklediği, bunu hak etmendi; sadece bir kez değil, sadece giriş sınavlarında değil, *tekrar tekrar*, *ömrün boyunca*.

O zamanlar bunun üstüne çok düşünmemişti. Ama Jüpiter onu uyarmamış *değildi*.

Toplantıdan sonra Jüpiter'le konuşmayı umuyordu ama görünüşe göre o, Holliday Wu ve İhtiyar Saga'yla derin bir tartışmaya dalmıştı. Morrigan bir an duraksadı, fakat çok geçmeden 919. Ekip'le birlikte Buluşma Yeri'ni terk edenlerden oluşan akıntıya kapıldı; artık çok geçti.

Gururkondu Evi'nde kutlama havası hâkimdi. Alt sınıf öğrencileri gruplar halinde Noel tatili planlarını tartışırlarken 919. Ekip'in çevresinde neşeli, heyecanlı sohbetler yükseliyordu, ancak Morrigan ve arkadaşları uzun bir süre konuşmadılar. Sanki biri tam ortalarına el bombası atmıştı. Wunderous Cemiyeti'nin bildiklerinden daha fazlası olduğuna dair muğlak bir fikirleri vardı – İhtiyarlar ipuçları vermişlerdi ne de olsa. Ancak neredeyse tüm sorunlarının ve çalışma odaklarının kaynağının Wundersmith'ler olduğundan kimse söz etmemişti. Hele Jüpiter, katiyen. Onunla bu konuda konuşması gerekti.

Morrigan az sonra duyacağı şeyi ilk söyleyenin kendisi olacağını sanmıştı, ama Gururkondu Evi'nin kapılarını iterek bahçenin ayaz havasına girerlerken, hallerinden onları beklediği belli bir grup üst sınıf öğrencisiyle karşılaştılar.

"Artık neden herkesin Wundersmith'lerden nefret ettiğini biliyorsun," dedi 917. Ekip'ten bir oğlan ve Morrigan'ın sözcüklerini tam ağzından aldı. "Çünkü sizin pisliğinizi daima biz temizlemek zorunda kalıyoruz."

"Tehlikeli demiştim size!" Yosun yeşili saçları ve pis bakışları olan tanıdık bir kız, bacağının yanındaki çelik ninja yıldızına lakayıt bir tavırla pıt pıt vurarak Morrigan'ın karşısına dikildi.

Heloise Redchurch, Morrigan'ın bu dünyada kesinlikle en sevmediği kişiler arasındaydı (ki bu dünyada hem Baz Charlton hem Dulcinea Dearborn vardı, yani bu azımsanacak

bir şey değildi). Bu üst sınıf öğrencisi bir keresinde arkadaşlarına Morrigan'ı ağaca mıhlatmış, o esnada kafasına ninja yıldızları fırlatmıştı, dolayısıyla Morrigan onun belki de bu listenin en tepesinde olması gerektiğini düşünüyordu.

"Belki İhtiyarlar bu yüzden maharetini o kadar uzun süre sır olarak sakladılar," dedi oğlan. "Ezra Squall'ın suçlarının hesabını sana soracağız diye endişe ettiler."

Heloise art niyetle sırıttı. "Belki öyle yapmalıyız."

Morrigan parmak uçlarında minik bir karıncalanma hissetti, Wunder'ı çağırıp Heloise'e gerçekten korkacağı bir şey sunmayı fena halde arzulasa da, işin komik tarafı, onunla ne yapacağından tam olarak emin değildi.

Tehlikeli, diye düşündü Morrigan. *Ne demezsin.*

Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama Cadence araya girdi.

"Aynen, tehlikelidir." Hipnozcu öne doğru kendinden oldukça emin bir adım attı. "Ben de öyleyim. Kapışalım ister misin?"

Morrigan şaşırdı ama Heloise ve büyük öğrenciler korku içinde yerlerinden *sıçradılar*; belli ki Cadence'ın orada dikildiğini hiç fark etmemişlerdi (laf arasında, hipnozcuları böylesi tehlikeli yapan şey de kısmen buydu).

"Ben de." Thaddea, elleri belinde öne çıktı. Morrigan şok içinde genizden gelen kahkahasını frenlemek zorunda kaldı. "Altı farklı dövüş sanatı biliyorum ve bir balyozu yoyo gibi sallayabilirim. Göstereyim mi?"

"Benim de ejderha tanıdıklarım var," dedi Hawthorne. "Hem de bir sürü."

Morrigan bu sefer sahiden kıkırdamaktan kendini alamadı. Ekibinin diğer sekiz üyesi başına toplanırken birden sıcaklıkla doldu. Kabul töreninde ettikleri Wunderous Cemiyeti yemininin sözleri kulağında yankılandı: *Kız ve erkek kardeşler. Ömür boyu birbirine sadık.*

"Benim de evde zehirli mantarlarım var," diye ekledi Francis gözdağı verircesine.

"Ve... Ve ben de karaciğerinizi NEŞTERLE kesiveririm!"

Bu sonuncu, gözü pek çıkış, en beklenmeyen kaynaktan gelmişti.

"Anah!" diye şok içinde bağırdı Morrigan.

"Yani... İstersem yaparım," diye diretti Anah, sesi belli belirsiz titreyerek. "Steril koşullarda elbette, bir de ancak genel anestezi altındalarsa."

Ekibin gerisi kahkahalara boğuldu, Thaddea, Anah'ın sırtına şaplağı geçirdi ve Mahir, "Brava!" diye bağırdı; işte böylece bu yüzleşmenin getirdiği tüm gerginlik uçtu gitti. 919. Ekip yekvücut, üst sınıf öğrencileri itip geçti; şoka uğramış saldırganlar mermer basamaklarda arkalarından bakakaldı.

Sızlanan Koruluk'a doğru bahçeden yürürlerken Morrigan, Anah'a sırıttı. "Maharetlerini başkalarının üstünde bu şekilde kullanmaman gerekiyor, biliyorsun."

Anah'ın hafif titrek yanıtı, "Üf, sus," oldu.

Ancak haline bakılırsa kendiyle epey gurur duyuyordu.

Morrigan eve varalı çok olmamıştı ki yatak odasının kapısı vuruldu.

Kapıyı açarken öbür tarafta kimin dikildiğini anında anlamıştı. Bir an ona bağırıp gitmesini, gerçekten çok önemli bilgileri saklamamaya karar verene kadar geri dönmemesini söylemeyi aklından geçirdi.

Ama koridordan, "Mog? Mog, orada mısın? Yanımda kek getirdim," diye gelen hafif huysuz bir sesleniş üzerine fikrini değiştirdi.

Kapı savrulup açılırken, beklediği üzere kızıl bir sakal, süklüm püklüm bir çift mavi göz ve en az yüzde yetmişi çekinceli bir tebessüm, gözleri önüne serildi. Jüpiter, üzerine parlak pembe kremayla sözcükler yazılı, solgun sarı renkte yağlı kremayla kaplı, dikdörtgen biçiminde ve sahiden *kocaman* bir pastayı taşırken debeleniyordu. Görünüşe göre tüm mesajı sığdırabilmek için noktalamayı ve okunaklı yazıyı feda etmişti ve şöyle yazıyordu:

KUSURA BAKMA SANA KO'YU
ANLATMADIM AMA MESELE ŞU Kİ SANA
HER ZAMAN HER ŞEYİ ANLATAMAM VE
BUNUN HOŞ OLMADIĞINI BİLİYORUM
AMA DURUM BU İŞTE KİMİ ZAMAN
KORUMAM GEREKEN BAŞKA İNSANLAR
VE TUTMAM GEREKEN DİĞER SÖZLER
OLUYOR AMA SÖZ VERİYORUM SENİ
TEHLİKEYE ATABİLECEK HİÇBİR KONUDA
SANA ASLA YALAN SÖYLEMEYECEĞİM
ÇÜNKÜ SANA TÜM SIRLARIMI SÖYLEMEM
EN YÜKSEK ÖNCELİĞİM OLMASA BİLE SÖZ
VERİYORUM Kİ SENİ KORUMAK
HER ZAMAN ÖYLE OLACAK.
EN İÇTEN DİLEKLERİMLE JÜPİTER
NOT: DÖNEMİN SON GÜNÜ KUTLU OLSUN

Morrigan mesajı okurken dudakları sessizce sözcüklerin biçimini aldı, sonra yeniden okudu. Jüpiter'in kolları devasa pastayı taşımanın gayretiyle zangırdıyordu, ancak Morrigan onu

pastayı bırakması için içeri davet etmedi, sağ olsun, Jüpiter de ondan bunu istemedi.

"En içten dileklerimle?" dedi Morrigan sonunda.

"Aslında, 'Tüm sevgimle' yazacaktım ama utanırsın diye düşündüm."

"Hım. Neli?"

"İçine beze kırıntıları ufalanmış, ahududu kreması dolgulu, limon yağlı, frambuazlı pasta," dedi umutlu bir halde. "En sevdiğin."

En sevdiğiydi.

"Pekâlâ." Morrigan bir kez başını salladı ve içeri girsin diye kenara çekildi. "Tabak getirmişsindir, umarım."



DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TEHLİKELİ DÜZEYLERDE NEŞE

"Oooooo, oyuncak dolu çuvalı aldı, sihirli kızağının dizginlerini şaklattı ve geyikler onu gururla göğe çıkardı, elfler Noel Baba'nın yanına oturup kaldı ve uçarak—"

"Bu şarkının kaç dizesi var, tam olarak?" diye homurdandı Jack.

Morrigan parmak hesabı yaptı. "Ben şimdilik... On altı tane duydum."

"Ne? Yo. Rahat yirmi etmiştir. Dün kızak bakımının zorlukları üzerine söylediği tüm o mısraları hatırlasana."

"—ama baca dardı, Noel Baba kocamandı ve elfler yardım etse de nafile bir çabaydı—"

"Evet, onları da saydım," dedi. "Şimdi nasıl görünüyor?"

Jack, diğer ismiyle John Arjuna Korrapati, göz bandını ihtiyatla kaldırdı. Bu, dünyayı sıradan bir insan olarak görmekle

bir Şahit olarak –tüm görünmez iplikleriyle, her şeyi birbirine bağlayan dokusuyla, sırlarıyla, tehlikeleriyle, tarihiyle büsbütün çıplak halde, hareketli, kimi zaman da iğrenç derecede kafa karıştırıcı renkler şeklinde– görmek arasında sahip olduğu yegâne bariyerdi. Bu, ona Jüpiter'den geçmiş müphem bir yetenekti.

"Çok... Parlak." Jack biraz irkildi ve göz bandını pat diye geri bıraktı. "Tehlikeli olabilecek düzeylerde neşe."

Morrigan dirseklerini sarmal merdivenin tırabzanına dayamış, lobiyi izliyordu. Burası, Jack'le onun insan gözlemi yapmak için Deukalion Oteli'nde en gözde yerleriydi.

Gerçi bugün çoğunlukla *Jüpiter gözlemi* yapmakla meşgullerdi; kısmen eğlencesine, kısmen de onun selameti için sahiden endişe duyduklarından. Jüpiter kendini simli püsküller, Noel şarkıları ve sütlü pançа biraz fazla kaptırmış, Noel ruhunu doruklarda yaşarken, Jack, amcasının... Devreleri yakmasından endişe ediyordu.

Morrigan hamisinin lobide balet gibi hoplamasını, giriş yapan misafirlerin üzerine avuç dolusu parlak kırmızı ve yeşil konfeti saçmasını ve tüm bu süre boyunca böğürerek bir ezgi tutturuşunu seyrederken başını bir yana devirdi.

"Yeni sözler mi uyduruyor sence?"

"*—tek gecede Diyar'ın dört yanında, şık kırmızı kostümüyle ne müthiş manzara! Susie'ye kamyon hediye çıktı, Millie'ye uçurtma, elflerse tutuştu yumruklu kavgaya—*"

Jack burnundan güldü. "Kesinlikle."

"Jüpiter'in Noel Baba taraftarı olmadığı iddiası buraya kadarmış demek," dedi Morrigan kayıtsızca ve Jack'e yandan bir bakış attı. Jack sinir olmuş halde parlak siyah saçlarını yüzünden çekti. "Onun henüz hiç Gündönümü Kraliçesi şarkısı söylediğini duyduğumu sanmıyorum... Ya sen?"

Nevermoor'un tatil mevsimiyle özdeşleşmiş iki meşhur kişiliği, Noel Baba ve Gündönümü Kraliçesi, mevsimin ruhunu hangisinin daha iyi temsil ettiği üzerine Çağlar süren bir savaş içindeydiler. Nevermoor'luların, birinden birine bağlılıklarını göstermek için renklerini kuşanmaları beklenirdi (cafcaflı, neşeli Noel Baba için kırmızı; zarif, gösterişsiz Gündönümü Kraliçesi için yeşil) ve Morrigan'a göre, insanlar bunu gereğinden fazla ciddiye alıyorlardı.

Bu çekişme her sene Noel Arifesi Muharebesi ile sonuçlanırdı: iki şampiyon arasında görkemli bir sihir savaşı. Noel Baba kazanırsa vaadi, her çorabın içine bırakılan hediyeler ve her şöminede yanan bir ateşti. Gündönümü Kraliçesi kazanırsa Noel sabahını kardan bir battaniyeyle örteceğine ve her evi ayrı ayrı kutsayacağına söz verirdi. (Tabii her sene, cümle âlem kazansın diye ikilinin aralarında ateşkes yaptığı, herkesçe bilinen bir sırdı.)

Jack, Morrigan'a kaşlarını çattı. "Noel Baba'nın daha akılda kalıcı şarkıları olması Jove Amca'nın suçu değil ki. O ihtiyar sahtekârın çalışanları arasında muhtemelen cıngıl bestecisi koca bir ekip vardır!"

Morrigan sırıttı. Jack koyu bir Gündönümü Kraliçesi taraftarıydı ve onu bu konuda galeyana getirmek neredeyse *aşırı* kolaydı. Bu, Morrigan'ın en sevdiği bayram etkinliği haline gelmişti.

Noel Günü'ne artık bir haftadan az kalmış, Morrigan da bayram neşesine kendini epey kaptırmıştı. Paşa gönlüne göre sık sık birdenbire kendini değiştiren, *canlı* bir Wunderous bina olan Deukalion Oteli evi haline geldiğinden beri bu Morrigan'ın ikinci Noel'iydi ve bu sene, otelin onları gerçekten gururlandırdığını düşünüyordu.

Bilhassa Duman Odası aşırı heyecanlıydı ve duvarlardan hangi mevsimsel dumanlar tütsün diye ikide bir fikrini değiştiriyordu. On dakika içinde brendili-tereyağlı dumandan (ki Morrigan bunu biraz yoğun ama güzel bulmuştu) bonbon turşusu dumanına (o kadar keskin ve tatlıydı ki neredeyse baş döndürüyordu), ardından kavrulmuş kestanenin usul usul rahatlık yayan dumanlı esansına geçiyordu. Jüpiter bunu komik bulmuştu, ta ki duvarlardan haki renkte, dalga dalga kaynar lahana dumanı süzülmeye başlayana kadar. Bu noktada Duman Odası'ndan kendine çekidüzen vermesini kibarca rica etmişti.

Lobi, aralık ayı boyunca bayram dönüşümü faslının her adımının tadını çıkarmak istercesine yavaş yavaş, günbegün değişmişti. Ayın birinde, siyah-beyaz kareli zeminden filiz veren tek bir köknar fidanıyla başlamıştı. Ağaç doğruca yukarı fırlamış, mermeri rahatlıkla ikiye yarmış, gövdesinin temelinden kırık moloz parçaları saçarak yakındaki danışma masasının başında, kendi işine bakan zavallı ihtiyar Kedgeree'nin ödünü patlatmıştı.

Ertesi sabah olduğunda fidan büsbütün büyümüş, neredeyse odanın boyuna erişmişti. Siyah, kuş biçimindeki ışıltılı avizenin hemen altında durmuştu ki avize, bayram için gümüşe büründüğünden gözlerinizi kısıp yandan baktığınızda Noel ağacının tepesine tünemiş bir meleği *hafiften* andırıyordu.

Sadece üç hafta sonra bütün lobi, kuş şakımaları ve köknar ağaçlarının topraksı kokusuyla dolu, dalları karla kaplı, kış temalı bir çam ormanına dönmüştü.

Gerçek kar değildi bu. Ama onu böylesi sihirli yapan şeylerden biri de buydu zaten. Lobi ormanının zemini üstündeki kalın, parıltılı, beyaz örtü asla erimiyor, asla buz gibi kaymıyor, sulu çamura dönüşmüyordu. Günler geçse de çıtır çıtır,

parıltılı, pudra gibi yumuşak ve dokununca kuru kalıyordu... Ve üstüne çizmeyle basınca *son derece* tatmin edici bir sesle gacırdıyordu.

İlk birkaç günden sonra Madam Chanda Kali –olağanüstü opera sanatçısı ve Orman Fısıldayanları Tarikatı'nın Kumandan Şövalyesi– ağaçların arasında biraz yaban hayatı görmek istediğine karar vermişti. Deukalion'un kapılarını savurarak açtı ve sesinin tınısına direnemeyen kalabalık bir grup meftun orman mahlukatı gelip ağaçların arasına yuva yapana kadar en sevdiği Noel şarkısını (*Gündönümü Marşı*) söyledi. Aralarından Morrigan'ın en sevdiği, her sabah kahvaltıdan sonra onu karşılayan ve karda minicik izler bırakan dost canlısı, kırmızı bir nar bülbülüydü.

Odabaşı Kedgeree, çareyi kapalı alanda ceketini, şalını, eldivenlerini giymekte buldu ve misafirler giriş-çıkış yapmayı beklerken ısınmak için etraflarına toplanabilsinler diye şoför Charlie'yle birlikte oraya buraya ateş çukuru kazmak zorunda kaldı. Ancak bu ufak tefek rahatsızlıklar bir yana; hem personel hem misafirler bu dönüşümden keyif alıyordu. Jüpiter Noel neşesiyle öyle bir dolmuştu ki her sabah meşhur kızıl sakalına minik çanlar ve peri ışıkları takıyordu.

Deukalion'un kat hizmetleri sorumlusu Harikedi Fenestra, onun koridorlarda şıngırdadığını ne zaman duysa, "Kendisi yeterince gürültülü değil sanki," diye homurdanıyordu.

Ancak diğer birçok kedi gibi soğuk havaya –veya genel olarak herhangi bir değişikliğe– bayıldığı söylenemez olan huysuz Fenestra bile, önünde sonunda bayram ruhuna kapılmıştı.

Bir akşam, Morrigan pençe ayaklı küvetine su doldururken, "Bugün Fen'i resmen haylazlık ederken gördüm," diye fısıldadı genç hizmetli Martha ona. "*Haylazlık yapıyordu!* Karda! Küçük, yaramaz bir kedi yavrusu gibi!"

"Ne?" Morrigan'ın gözleri, o sırada iksir seçtiği çekmeceden yukarı fırladı. Uğradığı şok yüzünden en sevdiği, pembe güllü banyo köpüğünü devirip şişenin yarısını suya döktü. Köpükler, suyun üstünde yüzen gül goncalarına dönüştü ve saniyeler içinde banyo büsbütün çiçeklendi; porselenden dışarıya, mermer yüzeyin üstüne yüzlerce çiçek döküldü. "Fen mi? Emin misin?"

Harikedi Fenestra yaklaşık bir fil büyüklüğünde olduğu, başkalarına neşe getiren çoğu şeye surat yaptığı için Morrigan, bunu kafasında resmetmekte zorlandı.

"Hayatım üzerine yemin ederim." Martha son derece ciddi bir ifadeyle elini kalbine götürdü. "Ağaçların arasında bir yaban tavşanı kovaladığına yemin etti ama ben haylazlık edeni gördüm mü tanırım."

Festival dekoru konusunda fazla memnun olmayan tek kişi, vampir cüce Frank'ti. Her sene düzenlenen Deukalion Oteli Noel Suaresi için seçtiği tema, otelin kendisi tarafından engellendi diye Deukalion'un resmi parti organizatörünün keyfi epey kaçmıştı.

Ormanın tatil mevsimi boyunca kalıcı olacağı anlaşıldığında, "Her şeyi planlamıştım!" diye sızlandı. "Tüm davetiyeler gönderime hazır. Şimdi onları yeniden hazırlamam gerekecek. Bu sene için kara cazibe düşünmüştüm: Her şey siyaha, altın sarısına ve kan kırmızı damlalara bürünecekti. Smokinler ve gece elbiseleri. Elmaslar ve loş ışık. Bir yığın koca gözlü orman hayvansısı etrafta hoplayıp *şirinlik* saçarken kara cazibe yapmak mümkün değil. Ben bu mekâna bir nebze klas getirmeye çalışayım, karşılığında bana yaptığına bak. Tavşanlar ve kunduzlar." Dramatik bir edayla bir fincan dolusu sütlü pançı dikti, ardından ağzını silip dalın tekinde şakıyan minik bir mavi kuşa sefil sefil baktı. "Yeteneklerim yine *güme gidiyor*."

Temadaki son dakika değişikliği, Deukalion'un gelmiş geçmiş en başarılı Noel partisiyle sonuçlanınca Frank daha da gücendi (ama şüphesiz epey rahatladı). Ertesi gün Nevermoor'un başlıca gazetelerindeki tüm sosyete sayfaları, baston şekerli kokteylleri fondip yapan ve (arka fonda Frank nemrut nemrut sivri dişlerini gösterirken) sevimli orman hayvansılarını okşayan ünlülerin ve aristokratların rengârenk fotoğraflarıyla kaplıydı.

Şimdilik abuk sabuk bir tatil mevsimi olmuştu ve bitmesine daha bir hafta vardı.

Morrigan, Noel Arifesi'nde yatak odasının mahremiyetinde alıştırma yapıyordu. Tıpkı o hafta, hatta ondan önceki hafta, hatta Gudubet Pazarı'nı kapattırdığı geceden bu yana geçen tüm haftalar boyunca her gece yaptığı gibi. Bir Wundersmith olması sebebiyle dayanılmaz bir şekilde ona çekilen ve hacmi hiç durmadan büyüyen Wunder'ı kontrol edebilmek için, Jüpiter'in önerisiyle, bu gece ritüeline başlamıştı. Enerji sürekli çevresine üşüşüyor, görünmez ve algılanamaz da olsa *orada*, sabırsızca kendisiyle bir şey yapmasını bekliyordu. Ancak bu enerjiyi sadece nitelikli bir Wundersmith kullanabilirdi ve Morrigan, son bir senede birkaç yeni beceri edinmiş olsa da nitelikli olmanın yakınından bile geçemezdi.

Bunun, yani bir Wundersmith olarak sahip olduğu potansiyel ile gerçekte sahip olduğu yeterliliğin arasındaki kocaman ve derin uçurumun, onu ne kadar tehlikeli bir duruma soktuğunu artık biliyordu. Ezra Squall'ın onun gücünü kontrol etmesine ve kendi amaçları doğrultusunda kullanmasına müsaade eden, işte bu Wunder toplanmasıydı – *kritik kütle* diyordu o buna.

Nevermoor'daki çoğu kişi Squall'ı "son Wundersmith" olarak biliyordu ve hayal ürünü bir öcüymüşçesine, ondan sadece fısıltılı ve korku dolu seslerle bahsediyorlardı. Ancak Morrigan onun gayet gerçek, canlı bir tehdit olduğunu biliyordu.

En yakın dostları dışında bunu kimseyle paylaşacağı yoktu elbet. Wunce'deki herkesin Morrigan'ın da bir Wundersmith olduğunu bilmesi yeterince kötüydü zaten. Nevermoor'un en büyük düşmanıyla birden fazla kez görüştüğünü –hatta istemese de ondan bir şeyler öğrendiğini– bilseler onu meşaleler ve yabalarla şehir dışına sürerlerdi.

Morrigan, Squall'ın ne zaman döneceğini veya dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Şehrin kadim büyüsü onun Nevermoor'a fiziksel olarak girmesini önlese de oraya Bürümcük'ten –diyardaki her şeyi birbirine bağlayan görünmez enerji ağından– bedensiz olarak seyahat edebilmesini durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Eğer Morrigan kendi etrafında kontrolsüz biçimde, aşırı miktarda Wunder toplanmasına izin verirse Squall bunu Bürümcük'ten "içeri uzanmak" ve onun güçlerini manipüle ederek kendi kuklası haline getirmek için kullanabilirdi. Wunder'ı çağırmak ve kullanmak, Morrigan'ın artık evim dediği şehri güvende tutmasının tek yoluydu.

"*Güneçalan'da doğan, neşeli ve usludur*," diye usulca mırıldandı. Daha neredeyse hiç dil dökmeden parmak uçlarının karıncalandığını hissetti. Bu işte giderek ustalaşıyordu. Sesi hâlâ hafiften titrese bile. "*Zifiri Gece'nin çocuğu çılgın ve yaramaz olur.*"

Morrigan, Aşağılık Yöntemler hakkında hâlâ çok az şey biliyordu ve bu durum onu sonsuz bir düş kırıklığına uğratıyordu. Yine de, sahip olduğu bu azıcık bilginin bile üstüne titriyordu.

Aşağılık Noktürn Yöntemi. Wunder'ın çağrılması. *Toplansın diye şarkı söylemek.*

Bir de Aşağılık Cehennem Yöntemi. Ateş yaratmak ve onu kullanmak.

Squall'ın ona öğrettiği iki şeydi bunlar.

Bu yetersiz bilgisini tekrar tekrar gözden geçiriyor, her gece tekniğini parlatıp kusursuzlaştırıyordu. Nitelikli bir Wundersmith olma yolunda atacağı bir sonraki adımların, günün birinde mucizevi biçimde önüne serilmesini umuyordu.

"*Güneçalan'da doğan, şafakla gelir. Zifiri Gece'nin çocuğu, fırtına ve felaket getirir.*" Morrigan, gözleri kapalı, kendi kendine gülümsedi. Etrafında yüzen, yukarı bakan avuçlarında tatminkâr biçimde biriken enerjinin usul ama ısrarlı uğultusunu duyabiliyordu. "*Nereye yolculuk, ey gündüzün oğlu? Ilık rüzgârların kucağında, izliyorum güneşe giden yolu.*"

Wunder'a onu kullanmaya hazır olduğunun sinyalini neden *şarkı söyleyerek* vermek zorunda olduğunu tam anlayamıyordu... Gerçi Wundersmith olmaya dair henüz anlamadığı bir sürü şey vardı.

Esasen çoğunu anlamıyordu.

Neredeyse hiçbir şeyi.

"*Nereye yolculuk, ey gecenin kızı?*" Morrigan dikkatle gözlerini açtı ve yatak odasının, artık aşina gelen beyazımsı altın ışığa boğulduğunu gördü.

Hiç olmazsa şu kadarın anlıyordu: Wunder'ı çağırmış, Wunder da gelmişti. Her yerde dans ediyor, zeminde benekli desenler oluşturuyor ve Morrigan'ı gördüğüne mutlu olduğunu söylercesine, nabız gibi atıyordu.

Morrigan sırıttı. Şarkıyı bitirmesine gerek bile kalmamıştı.

Hakikaten bu işte daha iyiye gidiyordu.

Morrigan, odasının dışındaki koridor boyunca bir gaz lambasından diğerine, şamdandan şamdana koştu, doğu kanadının dördüncü katı tamamen karanlığa boğulana kadar tüm ışıkları üfleyip söndürdü. Sonra sönmüş fitillerden süzülen duman etrafında dönerken gözleri kapalı halde hiç kımıldamadan durdu. Kokuyu içine çekip minicik bir alev kıvılcımını zihninde canlandırdı.

Sinesinde parlayarak yanan tek bir alev.

Cehennem.

Bir an bu ateşe odaklandı, büyüdüğünü ve onu içinden dışına doğru ısıttığını duyumsadı. Ardından gözlerini açtı ve bir gaz lambasından diğerine, şamdandan şamdana tüm yolu yeniden koştu. Her birine kusursuzca ölçüp biçilmiş bir ateş bulutu üfledi ve onları kolaylıkla yakıp büsbütün neşelendi.

"*Amma* hava atıyorsun," dedi Jack onunkinden birkaç kapı ötedeki yatak odasından çıkarken. Morrigan son fitile yeniden can üflerken oğlan başını sağa sola salladı. Koridor yeniden neşeyle ışıldadı. "Bunun lüzumu var mı *sahiden*? Her gece her gece?"

Morrigan ona bir bakış attı ve yorumuna aldırış etmeyip burnundan güldü. "Güzel şapkaymış, brokoli kafa."

"Güzel kurdeleymiş, kapitalist pislik." Jack tek eliyle kızın saçındaki kırmızı kurdeleyi çekerken diğeriyle tuhaf, son derece stil yoksunu yeşil şapkasını düzeltti. Geçen Noel Arifesi'ndekiyle aynı şapkaydı ve hâlâ kafatasından dışarı anormal bir şey filizlenip büyüyormuş gibi gözüküyordu. Morrigan, Jack'in bu şapkayı neden taktığını mümkünü yok anlayamıyordu. Gerçi, tahminince *Jack de* onun Noel Baba'yı Gündönümü Kraliçesi'ne neden yeğlediğini anlayamıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, geçen senenin Noel Arifesi Muharebesi'nden sonra –ki bu ilk katılışıydı– Morrigan taraf

değiştirmeye heveslenmemiş *değildi*. Jack'in, "evlere izinsiz giren bir elf sömürücüsü," demeyi tercih ettiği neşeli, gösterişçi, kırmızı kostümlü adamı her ne kadar sevdiyse de zarif, gösterişsiz Gündönümü Kraliçesi ve onun sadık Kar Tazısı'nda derinden etkileyici –hatta *duygulandırıcı*– bir şey vardı.

Ancak Morrigan'ın onunla azıcık bile olsa hemfikir olduğunu bilmek Jack'e çok büyük bir tatmin sağlardı.

Jack holdeki aynanın karşısında şapkasının açısını son bir kez gözden geçirdi, göz bandını hafifçe ayarladı ve kendi yansımasını başıyla selamladı, belli ki gördüğünden memnun kalmıştı.

"Haydi," dedi Morrigan'a. "Jove Amca'yla aynı faytonu paylaşmaya mecbur kalmadan bir an önce alt kata inelim. Bugünü de birlikte şarkı söyleme günü ilan etmesine *katlanamam*."



BEŞİNCİ BÖLÜM

Altı Swift, İki Kedi

Cesaret Meydanı'ndaki atmosfer beklenti doluydu ve her an dizgini kopmuş bir eğlenceye dönebilirdi. Binlerce Nevermoor'lu, soluksuz ve sessiz, kıpkırmızı ve zümrüt yeşili bir deniz misali toplanmış, geleneksel Noel atışmasının son anlarını bekliyordu.

Bir kez daha destanlara yaraşır, nefes kesici bir muharebe olmuştu. Noel Baba'nın savaş toplarından fırlatılan ve minik, kırmızı bir paraşüte sarılı halde eline inen sıcak, tereyağlı, baharatlı leziz böreğin tadı hâlâ Morrigan'ın damağındaydı. Şimdilik ikinci en sevdiği andı bu; Gündönümü Kraliçesi'nin idaresi altında Cesaret Meydanı'nın üstünde bir sığırcık sürüsü gibi uçan, hipnotize edici ışık dansından sonra geliyordu. Morrigan geçen senenin gösterisini hiçbir şeyin geçemeyeceğinden emindi ama yanıldığını görmek onu mutlu etmişti.

"Mumları çıkarın," diye fısıldadı Jüpiter; Jack'le Morrigan –meydandaki diğer herkes gibi– palto ceplerinden yanlarında getirdikleri mumları çıkarıp havaya kaldırdılar.

Noel Baba, gösterişli son bir çabayla ellerini ovuşturdu ve kollarını seyircilere doğru açıp daire çizerek dönmeye, dönmeye, dönmeye başladı. Mum fitilleri bir bir kendiliğinden alev aldı, uzun bir harıltı sesi eşliğinde meydanın merkezinden ta en uçlarına doğru hareket eden bir ışık sarmalı ortaya çıktı.

Meydan, mum ışığıyla parladı. Hâlâ kimseden ses çıkmıyordu.

Sessizlik, Gündönümü Kraliçesi'nin komutu üzerine devasa boyuttaki Kar Tazısı'nın aya doğru ulumasıyla bozuldu. Yanıt olarak şehrin tüm köşelerinden ulumalar geldi ve zamanın adeta durduğu bir an boyunca Nevermoor, köpeklerin şehrine dönüştü. Ses Morrigan'a ensesinden aşağı inen tatlı bir ürperti verdi.

Bu en sevdiği kısımdı. Gözlerini kapadı ve yüzünü göğe çevirdi. Havada yaprak kımıldamıyordu. Morrigan yağacak karın kokusunu alabiliyordu.

Önce yavaşça, tane tane geldi.

Sonra hızlı. Daha hızlı.

Havada uçuşan kar taneleri fırıl fırıl dönerek kendi canı ve iradesi olan bir şeye dönüştü. Morrigan daha ne olduğunu anlayamadan, çevresindeki tüm havayı kışa yaraşır bir kar fırtınası doldurdu. Kar o kadar çabuk toplandı ki beyazın yoğunluğuyla gözleri kamaştı.

Ardından –elli aslanın kükreyişiyle bin çanın çınlaması karışımı– hoş ve şiddetli bir ses duyuldu ve fırtına biçimsizce havaya yükselerek kardan oluşan sürüngenimsi bir ejderha olarak yeniden doğdu. Gökyüzünde, tepelerinde uçarken eşi benzeri olmayan bir gösteriyle kendi etrafında dönüp daireler çizdi. Açık kanatlarından serpilen kar taneleri, ellerini havaya kaldırmış, Cesaret Meydanı'ndaki kalabalığın geri kalanı

gibi tezahürat yapan Morrigan'ın, Jüpiter'in ve Jack'in üstüne usulca kondu.

"Oh, EVET!" diye haykırdı gözleri fal taşı gibi açılmış Jüpiter. "Müthiş! Kesinlikle müthiş!"

Jack yüksek sesle tezahürat çığlığı atıp Morrigan'a kendini beğenmiş bir bakış fırlattı. "Final dediğin BÖYLE olur işte!"

Ancak henüz bitmemişti. Altta kalmaya hiç niyeti olmayan Noel Baba, tüm seyircilere mumlarını havaya kaldırmalarını işaret etti. Binlerce minik alev gitgide parlayıp büyüdü, nihayet fitillerden aşağı atlayıp bir araya gelerek tepelerindeki gökyüzünde bulutsu bir şenlik ateşine dönüştü. Morrigan ışığın parıltısı karşısında bir an gözlerini kapadı. Yüzüne değen sıcaklığı duyumsadı.

Gözlerini yeniden açtığında alevler yeniden biçim almış, ateşli kanatlarını çırparak göğe doğru yükseldikçe yükselen, göz kamaştırıcı parlaklık ve güzellikte altın-kırmızı bir ateş kuşuna dönüşmüştü.

"EVET!" diye Jüpiter yeniden coşkuyla haykırdı. "HARİKULADE! BRAVO NOEL BABA, BRAVO!"

Morrigan gördüğüne inanmakta zorlanıyordu. Neşeli bir kahkahayla Jack'e döndü, Jack bile etkilenmişti. "Ne diyordun?"

Ateş kuşuyla kar ejderhası birbirlerinin etrafında dans ettiler, ikili bir sarmal oluşturarak ta göklere yükselen, parlak turuncuyla göz kamaştırıcı beyaza boyanmış bir kuleye dönüştüler... En sonunda, görkemli bir kapanışla birbirlerini yok ettiler; alevler söndü, karlar buharlaştı. Ejderhayla kuş bir anda gözden kaybolup geride sadece kara gökyüzünde titreşen, herkesin gözlerine kazınmış hayaletimsi biçimlerini bıraktılar.

Bir an için hayret dolu bir sessizlik oldu.

Ardından öyle bir coşku kükremesi yükseldi ki Morrigan kulaklarını tıkamak zorunda kaldı.

Morrigan, muharebeden sonra her yöne akan insan denizinin arasında Hawthorne ve ailesini bulabileceğinden emin değildi – bir buluşma noktası kararlaştırmayı unuttuklarını çok geç fark etmişti. Ancak endişelenmesine gerek yoktu. Swift ailesi onu bulmuştu.

Hawthorne, "MORRIGAN!" Buradasın işte. Hey!" diye sevinçle bağırarak, meydanın ortasındaki çeşmenin başında bekleyen Morrigan, Jüpiter ve Fenestra'nın görüş kabiliyetlerini mümkün olduğunca artırmak umuduyla, bulundukları yere doğru koştu. Jack ve diğerleri karların içinde daha fazla bekleyemeyecek kadar üşümüşler, çoktan faytonlara atlayıp evin yolunu tutmuşlardı.

Annesi, babası, ağabeyi ve kız kardeşleri, Hawthorne'u hemen ardından takip ediyordu. Swift ailesinin Noel Baba'ya bağlılığını gözden kaçırmak mümkün değildi. Altısı birden tepeden tırnağa kırmızının çeşitli tonlarına bürünmüştü. (Gerçi Morrigan bir an, Dave'in kırmızı kadife pantolonunun altında yeşil çoraplar görür gibi oldu.)

Morrigan'ın yüzü sevinçle parladı. "Mutlu Noeller!"

"Bizi bulabildiğinize sevindim," dedi Jüpiter, ısınmak için ellerini ovuşturup nefes üflerken. Sakalında kar taneleri toplanıyordu.

Hawthorne neşeyle, nefes nefese, "Heh, kolay oldu, kalabalığın arasında Fen'in koca kafasına bakındım, o kadar. Selam, Fen, Mutlu Noeller!" dedi ve karşılığında Fenestra'nın ters bakışlarına maruz kaldı. Fen kuyruğunu havaya dikip arkasına dönerken, Hawthorne dostane bir edayla kıkırdadı.

"Tıpık Fen. Helena, sana Fen'in ne kadar komik olduğunu anlatmamış mıydım?"

Morrigan Dave'i, Hawthorne'un annesi Cat'i, ağabeyi Homer'ı ve herkesin Bebek Dave diye seslendiği bebek kız kardeşi Davina'yı daha önce birkaç kez görmüştü zaten. Ancak Swift ailesinin en büyük kızıyla ilk kez karşılaşıyordu. Helena, Altıncı Bölge açıklarında, daimi bir kasırganın merkezinde yer alan küçük bir adadaki Uğultuluşirret Radikal Meteoroloji Üniversitesi'nde beşinci senesini okuyordu ve seyahat güvenli olmadığından eve nadiren dönüyordu.

"*Muazzammış*," dedi Helena gizlemeye gerek duymadığı bir hayranlıkla Harikedi'yi izlerken. "Tam bir kraliçe."

Tam o sırada, Fen'in yanından yürüyüp geçen delikanlının teki, kazara kuyruğuna bastı. Fen acı içinde ciyakladı, ardından koca suratını adamın burnunun dibine kadar sokup tehditkâr bir tıslamayla kocaman, sarı renkli sivri dişlerini gösterdi. Adam olduğu yerde bayıldı.

"*Kraliçe*," diye fısıldadı Helena.

Morrigan Swift'leri maaile görünce nasıl tam ortadan ikiye ayrıldıklarını fark etti. Hawthorne'la Helena; sırık gibi boyları, delişmen, kahverengi bukleleri ve uzun uzuvlarıyla Cat'e çekmişlerdi. Öte yandan Homer ve Bebek Dave, baba tarafına çekmişti: gürbüz, sarışın, Viking soyundan.

"Morrigan'ı sonra biz bırakırız," diyordu Dave, Jüpiter'e.

Jüpiter, Fen'in olduğu tarafa doğru belli belirsiz el kol hareketi yaparak, "Ha, onu dert etmeyin hiç," dedi. "Ben onu alsın diye kat hizmetleri sorumlumuzu gönderirim."

Jüpiter'in onu cömertçe Swift'lerin hizmetine sunuşuna kulak misafiri olan Fenestra, Dave'le Jüpiter'e ters ters bakarken, Dave yan gözle, Fen'e gergin bir bakış attı. "Eee... Bundan emin misiniz, Kaptan North? Bizim için, eee... Hiç sıkıntı değil."

"Cidden, hiç sorun değil," diye Jüpiter onu teskin etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Harikediler kat hizmetlerinde bir rezalet. Ancak neticede maaşını veriyorum ve onu arada bir işe göndermezsem dokuz ömrünün dokuzunu da uyuklayarak geçirecek." Fen'e dönüp, "Değil mi, Fen?" diyerek göz kırptı.

"Bu gece balıklarla uyuyacaksın," diye gürledi Fen.

Hawthorne, "Demek ki yatağına sardalye koyacak," diye annesinin kulağına yüksek sesle fısıldayıp Harikedi'ye sevgiyle gülümsedi. "Tipik Fen."

Bebek Dave, Cesaret Meydanı'ndan çıkarlarken Hawthorne'un kırmızı kazağını inatla çekiştirip, "How-taan," dedi. "How-taan, kucak. Ben yorgun."

"*Hayır*, Bebek Dave." Hawthorne başını iki yana salladı. "Artık kocaman kız oldun. Neredeyse üç yaşına basacaksın! Neredeyse üç yaşındakiler, diğer herkes gibi kendi bacakları üzerinde yürürler."

Çocuk bunu duymaktan hiç hoşlanmamıştı. Morrigan nedenini anlayabiliyordu. (Düşünmüştü de, Hawthorne ve tüm aile ona *Bebek Dave* demeyi bıraksa, Hawthorne'un onu "artık kocaman kız olduğuna" ikna etme şansı artardı.)

Davina, soluk sarı kirpiklerinin altından Hawthorne'a dik dik baktı. "HOW-TAAN!" diye Morrigan'ı yerinden zıplatan bir sesle gürledi. "KUCAK! BEN YORGUN!"

Hawthorne, "Aman, *tamam*," diyerek durdu ve onu ıkına sıkına kaldırıp kollarına aldı. Bebek Dave ağabeyinin kucağında halinden memnun bir şekilde oturmuş, tebaasını gözlemleyen küçük ama heykelvari bir Viking kraliçesi edasıyla kalabalığa gülümserken, sıkış tıkış bir Wunder Metro durağında Hawthorne'un babasının peşinden turnikeden geçtiler.

Yetişkin Dave, muharebe sonrası kalabalığını atlatmak için, Cesaret Meydanı'na en yakın tren istasyonu olan Kaledonya Meydanı'na gitmek yerine, doğruca Yeşil Kapı'nın yolunu tutmayı teklif etmişti. Ancak muharebedeki insanların çoğunun aynı fikre sahip olabileceğini hesaba katmamıştı. İstasyonun en kalabalık kısmına ulaştıklarında Bebek Dave, elbette, kucaktan sıkıldı ve "How-taan" onu *hemen* yere bıraksın diye tutturdu.

"El ele tutuşun! Tek sıra olun!" Labirent gibi merdivenlerden geçip perona inerlerken Hawthorne'un babası kendi grubuna sesleniyordu. "İnsan zinciri oluşturun! Sakın ha –pardon, hanımefendi, şu grubu bir arada tutmaya çalışıyo– Ah, çok ayıp size! Pekâlâ millet, birbirinizi kaybetmeyin – uff!"

Ama olacak gibi değildi. Kalabalık adeta hiç durulmayan bir deniz gibiydi. Perona bir tren yanaştı, kapılarından dışarı yeni bir yolcu dalgası döküldü. Peronda bekleyen yolcular, onlar iner inmez vagonlara hücum ettiler; herkes bir sonraki treni *tam iki dakika* daha bekleme işkencesine katlanmamak için bir an önce binmeye can atıyordu.

Tüm bu keşmekeşin içinde bir yerde ellerden biri kayıp gitti ve Swift ailesinin insan zinciri koptu. Cat, Dave, Helena ve Homer kalabalık tarafından yutulup vagonlardan birinin açık kapılarına doğru çekilirken onları seyreden Morrigan, Hawthorne ve Bebek Dave bir diğerine itildi.

Hawthorne'un babası panik içinde, "Bebek Dave nerede?" diye bağırdı. O esnada Cat yeniden onların yanına varmak için nafile bir çabayla insanları dirsekleyerek yolundan çekmeye çalışıyordu. "Bebek Dave kimde?"

"Bizde!" Morrigan peronun ötesinden seslendi. Davina'nın tombul, terli ve minik sağ elini daha da sıktı (sol elinden de Hawthorne tutuyordu).

Terden sırılsıklam olmuş ve endişeli görünen Dave, gözleri yuvalarından fırlamış halde kalabalığın içinde hop aşağı hop yukarı zıplayarak ailesini gözden kaybetmemeye çalışıyor, bir yandan da onlara talimat yağdırıyordu. "PEKÂLÂ, SİZ ÜÇÜNÜZ BİRBİRİNİZDEN AYRILMAYIN! TUCKER PARKI'NDA İNECEĞİZ! ON İKİ DURAK SONRA! DUYDUNUZ MU?"

"Nerede oturduğumuzu biliyorum, baba!" diye Hawthorne, gözlerini devirerek karşılık verdi. "Bir şey olmaz."

Vagonun için turşu kavanozu gibi tıklım tıkış olmasına rağmen laklak ve neşeyle doluydu. Adamın teki vagonun bir ucundan, "Neşemin Rengi Yeşildir" şarkısının coşkulu bir nakaratını söylemeye başladı, saniyeler sonra diğer uçtan, "Vın Diye Geçer Gider Koca Kırmızı Kızak" başladı ve rekabet içindeki iki grup, birleşip hoş bir ahenk tutturmayı başardı.

"Babam *feci* evhamlıdır," dedi Hawthorne. Ancak vagonun içinde milleti ezip geçerlerken Morrigan onun gözlerini kıstığını ve Bebek Dave'in elini sımsıkı tuttuğunu fark etti – aslında ikisi de öyleydi. Yanında ilgilenmen gereken yürüme çağında bir çocuk varken diğerlerinden ayrı düşmüş olmak büyük sorumluluktu.

Hawthorne bebek kardeşini yeniden kucağına almak üzere eğildi. "Of! Tanrım. Annemler seni neyle besliyor? Bütün tavukla mı? Neredeyse benim kadar olmuşsun."

Bebek Dave kıvranarak, "How-taan, İNDİĞ beni!" dedi, ancak Hawthorne bu sefer onu geri çevirdi.

"Sus, Bebek Dave," dedi. "Burası çok tıkışık. Sen – AH!" Bebek Dave onu diş izi bırakacak kadar sert ısırmıştı. Hawthorne kısmen şok geçirmiş, kısmen etkilenmiş halde bileğini kaldırdı. Gülerek Morrigan'a döndü. "Şuna bakar mısın? İçine köpekbalığı kaçmış."

Bebek Dave, hafifçe geri çekilen Morrigan'a sırıttı. Morrigan o dişleri koluna bacağına asla yaklaştırmayacağına içinden yemin etti.

Vagondaki kalabalık, her durakta inen öbek öbek yolcuların ardından biraz azaldı. Üç beş istasyon geçtikten sonra nihayet Hawthorne'un hâlâ sızlanan kardeşini kucağından yere indirebileceği kadar alan açıldı.

Bir dakika geçmeden, "Mogran, kucak. Ben yorgun," diye inledi Bebek Dave. Morrigan'ın elini kavrayıp kendini paralarcasına çırpındı ve Morrigan hem onu hem kendisini ayakları üstünde tutabilmek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Lütfen, Bebek Dave, uslu dur," diye dil döktü Morrigan. "Sadece birkaç durak kaldı."

Bebek Dave, "NÜFTEN, MOGRAN, NÜFTEN KUCAK," diye inledi, kocaman mavi gözleri yaşlarla doldu. Morrigan ne yapacağını bilmez halde ona dehşet içinde bakakaldı.

Hawthorne gülüp nağmeli bir sesle, "Seninle oynuyor," dedi.

Yakında oturan bir ihtiyar kadın grubu, gördükleri manzara karşısında anaç tavırlarla cık cık edip çocuklara onaylamayan bakışlar attılar.

"Vicdansız," diye aralarından birinin homurdandığını duydu Morrigan. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

Bir diğeri doğruca Morrigan'a bakıp onun duyacağı kadar bir sesle, "Öyle valla," diye fısıldadı. "Zavallı yavrucak, yorulmuş belli ki."

Tren bir sonraki istasyona yanaşırken Morrigan pes etti ve zevkten dört köşe olmuş Bebek Dave'i kaldırıp kollarına aldı.

"*Off*," diye homurdandı çocuğu diğer yana kaydırırken. "Seni çok uzun süre taşıyabileceğimden emin değilim, Bebek Da—"

Vagonun bir ucundan gelen ciyaklamayla sözü kesildi, ciyaklamayı Fenestra'nın kızgınken çıkardığı sesi anımsatan bir kükreyiş takip etti. Morrigan endişeyle hengâmenin kaynağını görmeye çalıştı ama arada çok fazla insan vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Hawthorne.

Vagonun ucundan kızgın bir ses yükseldi. "Tırmaladı beni yahu! Şu canavar yaratık demin *tırmaladı* beni! Clarissa, bak, kanıyor. Sahiden *kanıyor*."

Morrigan daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükseldi, şaşkınlıktan az kalsın yere düşüyordu. "Ay! Tanrım. Bu bir leopar... Eee... Wunleopar."

Leopar yerine *wunleopar* demesinin tek sebebi, koca kedinin boynuna boncuklu, kocaman bir kolye, kürklü kulaklarından birinin ucuna da pahalı duran büyük, elmas bir küpe takmış olmasıydı. Tabii bir de Wunder Metro'ya binmiş olması, zira alelade bir leoparın trene binmesi hiç de olağan bir durum değildi.

Uzaktan bakıldığında, Wunder Hayvanlar (insan dilini konuşma yetisi olan ve insan toplumu içine tamamıyla karışmış, duyarlı, öz farkındalık sahibi, akıllı yaratıklar) ile hayvansılar (normal hayvanlar arasında normal hayvanlar gibi yaşayan normal hayvanlar) arasındaki farkı görmek *kimi zaman* zordu. Eğer bir Wunder Hayvan Minör'e bakıyorsanız işiniz elbette daha kolaydı. Bunlar, genelde hayvansıdan çok insansı fiziksel özelliklere sahip, insan-hayvansı melezi bir türdü.

Hayvansı emsallerinden fiziksel olarak ayırt etmesi imkânsız olan Wunder Hayvan Majörler söz konusu olduğunda kafa karıştırıcı hususların kapsamı genişliyordu... Ta ki hava durumundan şikâyet etmek veya en yakın Şemsiye Hattı platformunu nerede bulabileceklerini sormak üzere ağızlarını açana kadar. İşte bu yüzden birçok Majör, duyarlı bir Wunder

Hayvan olduğuna dikkat çekmek ve yabancıların utanç verici çıkarımlarından kaçınmak için özel dikim kıyafetler giyiyor ya da en azından janti bir şapka veya monokl takıyor veya başka bir aksesuar kullanıyordu.

Wunleopar takı takıyor olmasa ve toplu taşımaya tek başına binmeyi başarmış olduğu gerçeği göz ardı edilse, Nevermoor Hayvanat Bahçesi'nden kaçmış bir hayvansıyla rahatlıkla karıştırılabilirdi. Ava çıkmış büyük bir kedi gibi havayı koklayıp sanki aklını tamamen yitirmiş gibi davranması Morrigan'da onun neredeyse su katılmamış bir hayvansı olduğu izlenimini uyandırıyordu.

Wunleopar hırlayarak vagonda onların bulunduğu yöne doğru ilerlerken dehşet içindeki yolculara keskin dişlerini gösteriyor, herkes çığlık atıp ondan kaçmaya çalışıyordu. Morrigan'ın korkudan boğazı düğümlenmişti. Yutkunmaya çabaladı ama ağzı kupkuru kesilmişti. Tek yapabildiği, Bebek Dave'e daha sıkı sarılmaktı. Hawthorne, Morrigan'ın önünde durmuş, kız kardeşine kalkan olmuştu.

Ansızın pencerelerden içeri sıradaki istasyonun ışıkları vurdu ve Morrigan, tren yavaşlamaya başladığı sırada rahatlayarak bir oh çekti.

Hawthorne telaşla, "Bu durakta inelim," dedi. "Bir sonraki treni yakalar, bizimkilerle Tucker Parkı'nda buluşuruz. Babamlar anlayacaktır, hem alt tarafı onlardan birkaç dakika geç varacağız."

"İyi fikir," diye onayladı Morrigan; en yakın çıkışa yollanırlarken gözlerini Wunder Hayvan'ın acayip davranışlarından ayırmadı.

Ancak kapıların açılması fazla uzun sürüyor, wunleopar sinsice onlara yaklaşıyor, *bir şey* arıyormuşçasına havayı kok-

luyordu. Olan bitenden habersiz Bebek Dave, Morrigan'ın saçındaki kırmızı kurdeleyi çekiştirirken mutlu mutlu gülüyordu.

Wunleopar, gülme seslerini duyup durdu. Gözleri, o sırada neşeli, tiz bir çığlık atmakta olan Bebek Dave'e kilitlendi.

Her şey çok çabuk olup bitti.

Morrigan koca kedinin gözlerinin zümrüt yeşili parlayıp söndüğünü gördü; gözlerinin ardında bir ışık yanmıştı sanki. Yolcuların arasından zıplayarak geçip ardında korkulu çığlıklar bırakan yaratık, yerçekimine karşı gelircesine pencerelere, ardından tavana sıçradı. Sonunda birden tam önlerine inivердi, hırlayıp dişlerini gösterdi.

Bir anda Morrigan'ın aklına Wunder'ı çağırmak ve... *Bir şey* yapmak geldi... Ama her şey saniyeden kısa bir sürede gerçekleşti, hem ayrıca ne yapacağını *bilseydi* bile kucağında Bebek Dave varken elinden ne gelirdi?

Wunleopar gerilip üstlerine atılmaya hazırlandı ve ardından—

KÜTÜRT!

Yaşlı kadın grubu koltuklarından fırlamış, içleri kim bilir nelerle dolu koca çantalarıyla çuvallarını savuruyorlardı. Yekvücut, wunleoparın üstüne çullandılar, korkularını ezip geçen bir hiddetle koca kediyi kuşattılar ve döve döve ona boyun eğdirdiler. Yaratık feryat figan içinde onlardan korkup uzaklaştı.

"Sen ne cüretle—"

"O daha bebek yahu!"

"Utan kendinden—"

"O DAHA BEBEK YAHU!"

"Defol, benekli seni!"

"DAHA MİNNACIK BEBEK, insaf be!"

"Bu istasyon Okul Geçidi," dedi hoparlörden gelen sakin, hoş ses. "Nevermoor Üniversitesi Batı Kampüsü'ne gidecek yolcular bu durakta inebilir."

Trenin kapıları Okul Geçidi durağında nihayet vızıldayarak açıldı ve beklenmedik derecede hırçın çıkan yaşlı kadın çetesi tarafından fena halde pataklanarak perona doğru sürülen wunleoparın inmekten başka seçeneği kalmadı.

"İkile, defol!"

"Hem bu sana ders olsun!"

"Wunder Hayvanları *neden* trene alırlar ki zaten—"

Kapılar ıslık çalarak kapandı ve tüm vagondan güçlü bir alkış koptu.

"Te-teşekkürler," dedi Hawthorne titreyen bir sesle.

"Evet," dedi Morrigan nefes nefese. "Teşekkürler." Başka ne diyeceğini bilememişti. Beyni uyuşmuştu.

Kadınlardan biri, haline üzüldüğü Bebek Dave'in yanağını mıncıklayarak, "Zavallı bebecik," dedi. "Ödün koptu, değil mi, minik yavrucak seni."

Ama o minik yavrucağın hiç de ödü kopmamıştı. Hatta haline bakılırsa tüm bu velvele, onu epey eğlendirmişti. Tren kalkarken wunleopara kıkır kıkır gülüp el sallayarak veda etti. Geride kalan Wunder Hayvan'sa sinirli sinirli bir ileri bir geri peronda yürürken hırlayarak diş gösteriyor, derin derin titrek nefesler alıp veriyordu. Öte yandan Morrigan, Hawthorne'un betinin benzinin attığını fark etti.

Minik kız kardeşini Morrigan'dan alıp kucağında başarısızca aşağı yukarı hoplatmaya çalışırken, "Bence, eee... bunu babama anlatmayalım," diye mırıldandı Hawthorne. "Birbirimizden ayrıldık diye üzülüp kendini suçlamasından başka bir işe yaramaz. Anneme sonra anlatırım, o biraz daha serinkanlı

yaklaşır. Belki yarın, ya da – yok, Noel berbat olur o zaman. Belki ertesi gün."

Morrigan başını salladı ve yolun geri kalanı boyunca Bebek Dave'in kırmızı kurdelesini şiddetle çekiştirmesine izin verdi.

Helena parmaklarını şaklatıp, "Aha, *tören bandosu*!" dedi. "Noel Baba'nın görünmez tören bandosu, kendi kendine çalan tüm o enstrümanlar. En güzel kısmı *buydu*."

Bebek Dave'le birlikte benzersiz yumuşaklıktaki sünger kanepede oturan Cat, "Turtadan tattınız mı? Daha güzelini yemedim," dedi. Wunder Metro'daki felaketten bitap düşen Bebek Dave, bir eli patlamış mısır kâsesinin içinde, usulca horlayarak ebeveynlerinin arasında uyuyakalmıştı. "Morrigan, senin en sevdiğin kısım hangisiydi?"

Morrigan, şişe geçirilmiş marşmelovunun kararmayan yeri kalmasın diye onu döndürüp alevde cızırdayışını seyrederken bunun üstüne düşündü. (Swift ailesinin Noel Arifesi geleneği olarak ateş başında oturması ve şiş saplanabilecek hilafsız her türlü yiyeceği kızartması, ona kesinlikle uyan türden bir gelenekti.)

"Ben ateş kuşunu beğendim," dedi en sonunda.

Şu ateş kuşunu düşünmeden edemiyordu sahiden. O nasıl yapmıştı bunu? Ateşi kontrol etme sanatının inceliklerini, onu adeta yoktan var etmeyi artık kendi de bildiğinden, Noel Baba'nın bu meşhur numarası ona geçen Noel'den bile daha esrarengiz geliyordu.

Adamın ateşteki ustalığı adeta *haddinden* fazlaydı – acaba bir şekilde Aşağılık Cehennem Yöntemi'ni mi öğrenmişti?

Ateş üzerinde böyle büsbütün kontrol sahibi olabilmesini sağlayan bu muydu? Yoksa bu sadece karmaşık bir hile miydi? İşin içinde birçok kişinin olduğu; alıştırma, ustalık ve planlama gerektiren karmaşık bir illüzyon gösterisi miydi?

Veya... Noel Baba da bir Wundersmith olabilir miydi?

Bu çok mu saçma bir fikirdi? *Eskiden* daima dokuz tane varmış ne de olsa. İhtiyar Quinn öyle demişti. Dışarıda bir yerde yedi tane daha olabilir miydi? Bunlardan biri, Noel zamanı hediyeler getiren, kırmızı kostümlü neşeli adam olabilir miydi?

Morrigan'ın dudaklarına belli belirsiz, gizli bir tebessüm yerleşti. Kanlı canlı başka bir Wundersmith'in karşısına dikilmiş olabileceği düşüncesiyle, içini heyecan verici, tuhaf bir... *Umut* kapladı.

Ancak bu çılgınca bir fikirdi. Bir hayaldi.

Morrigan daldığı hayalden uyandığında, "Gündönümü Kraliçesi de bütün övgüyü hak ediyor ama," diyordu Dave. "Şu kar ejderhası bir harikaydı. Bebek Dave bir tane eve alalım istiyor, anlayacağınız bir sonraki doğum günü hediyesi aradan çıktı. Hah!"

Hawthorne, kızarmış marşmelovları parmaklarından yalarken, "Bir gün benim de ejderham olacak. Gerçeğinden," dedi ciddiyetle. Helena alaycı bir kahkaha attı, Homer gözlerini kocaman devirip müstehzi bir tavırla başparmağını yukarı kaldırdı. "Hayır, olacak. *Olacak* diyorum, Nan öyle dedi! Dedi ki böyle gidersem ve çok çalışırsam, bir de önümüzdeki birkaç sene yıllık turnuvalarda başarılı olursam, çaylaklıktan kıdemli öğrenci statüsüne geçtiğimde, sadece benim sözümü dinleyecek şekilde yetiştirip eğitmem için bir ejderha yavrusu bulacakmış. Başka kimsenin binemeyeceği, sadece bana ait bir ejderha! Doğru söylüyorum, Homer. Kes gülmeyi."

Morrigan sessiz Homer'a şaşkınlık içinde baktı, karatahtasına sahiden *Ha ha ha* yazmıştı. Tefekkür Konservatuvarı'nın bir öğrencisi olarak senenin bir günü hariç diğer tüm günlerde konuşmama yemini etmişti, dolayısıyla o nereye giderse karatahta da onunla geliyordu. Ancak alay etmeyeceğine, iğnelemeyeceğine veya aşağılamayacağına dair bir yemin etmemişti ve Morrigan onun en çok bu yanını seviyordu.

"Hawthorne-baş-ağrıtan," dedi Helena, şişinin ucuna bir dilim peynir geçirirken. "Şu ejderha adları neden bu kadar aptalca?"

Hawthorne yüzünü astı. "Ne? Kes sesini, hiç de bile."

Helena, "Evet, öyle," diye ısrar etti. "Hepsinin de *Kahramanlık ve Zafer Yolunda Şanlıca Uçar* veya *Hasımlarını Ateş ve Hiddetle Yener* vesaire gibi uzun, şatafatlı adları var."

Hawthorne omuz silkerek, "Ha, onlar turnuva adları," diye karşılık verdi. Sıcak çikolatasından gürültülü bir yudum alıp devam etti: "Turnuvaya sokulan her ejderhanın kayıt defterlerine geçmesi için benzersiz bir ada sahip olması gerekir. Turnuva tarihindeki diğer hiçbir ejderhanın adıyla fazla benzerlik göstermemesi gerekir ki bu tarih, dört yüz yıl kadar geriye uzanıyor. Yani, yaratıcı olmak zorunda kalmışlar."

"Yaratıcı değil, narsistler," dedi Helena. "Geçen sene Yakın Dövüş'te altın madalya alanı hatırlasanıza: *Pençelerimin Ne Kadar Büyük Olduğuna Bak?* Yani, cidden! Herkes bilir ki insan ejderhasına her ne ad takarsa taksın, *aslında* kendisi hakkında konuşuyordur. Bu konuda dürüst olsunlar başka bir şey istemem. Eğer sahiden bir ejderhan olursa, Hawthorne, ona kendinle ilgili bir gerçeğe karşılık gelen bir ad vermelisin. Şey gibi... Ne bileyim... *Elinden Geleni Yapar Ama Genelde Salaktır?*" diye sırıtarak sözünü bitirdi.

Swift'ler maaile güldü buna, hatta Hawthorne bile.

"Daha cuk oturan bir ad bulmak lazım," dedi Cat gözleri parlayarak. "Şeye ne dersin... *Aynanın Önünde Kahraman Pozları Verir*?"

Hawthorne, "Bu iyiydi, anneciğim," diyerek Cat'in şişinin ucundaki marşmelovu çalmak için uzandı. "Senin ejderhan olsaydı adını *Ne Kadar Gürültülü Horladığından Habersiz* koyardık."

"HAH!" Cat sağır edici bir kahkahayla başını arkaya savurdu. Misilleme olarak bir patlamış mısır parçası fırlattı ama Hawthorne ağzıyla yakalayıp sevinç çığlığı attı.

Helena, Dave'e kurnazca sırıtarak, "Babamınki ne olurdu o zaman?" diye devam etti. "Şeye ne dersiniz—"

"*Koşum Atı Gibi Osurur*," diye fısıltıyla sufle verdi Cat. Morrigan ve Hawthorne bunun üstüne gülme krizleri geçirirken Helena, "Iyy, anne! Iğrenç!" diye inledi.

Dave, "Hop – dikkat et, Catriona Swift yoksa seninki, *Bundan Sonra Kendi Çayını Hep Kendi Koyar* olacak," diye gücenmişçesine karşılık verdi. Gerçi gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Hawthorne'un gözleri parladı. "Peki ya Homer?"

Bir anlık sessizlik oldu. Morrigan, Hawthorne'dan Helena'ya, ondan Cat'e ve Dave'e baktı. Homer için en vurucu ismi bulmaya çalışırlarken beyinlerindeki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordu. Ancak Homer hepsinden hızlı çıkmış, karatahtasına çoktan bir isim çiziktirmişti bile, görsünler diye tahtayı onlara doğru kaldırdı.

Evlatlık Verilmeyi Diler.

Hepsi birden bu *gayriresmi ejderha adlandırma* yarışmasının açık kazananını alkışlarken bir kahkaha tufanı koptu. Homer gururlu bir edayla şişini son marşmelova mızrak gibi sapladı.

Müthiş bir Noel Arifesi'ni taçlandıran neşeli bir kapanış olmuştu. Ancak Morrigan, Fenestra onu eve götürmek üzere geldiğinde duyduğu bir parça rahatlama karşısında şaşırdı.

Hawthorne'un ailesine hayrandı. Gerçekten öyleydi. Cat ve Dave'in birbirlerine sataşmasına bayılıyordu. Homer onu daima güldürüyordu ve Helena'yla yeni tanışmış olmasına rağmen onu şimdiden sevmişti. Bebek Dave tarafından zorbalığa uğramak bile onu rahatsız etmiyordu. Hawthorne'a gelince... Onun en yakın arkadaşıydı zaten.

Ancak, bunu asla dışarıya yansıtmayacak olsa da Swift'lerle bu şekilde hep beraber zaman geçirmek Morrigan'da bir parça... Şey duygusu yaratıyordu... Neydi o? Tam olarak kıskançlık değildi. Sadece...

Hayır işte. Düpedüz kıskançlıktı. Kendine karşı dürüst olması gerekirse.

Neyi kıskandığını tam olarak dile getiremiyordu bile. Birbirlerinin yanındaki rahatlıklarıyla ilgili bir şeydi, sanki birbirleriyle doğal olarak... Uyumluydular. Eksik parçası olmayan bir yapbozdular.

Morrigan'ın ailesi –babası, üvey annesi, babaannesi ve üvey ikiz erkek kardeşleri– çok uzakta, Kışdenizi Cumhuriyeti'nde yaşıyordu ve onların da eksik parçası yoktu. Eskiden, istemedikleri fazladan bir parçaları vardı ama o şimdi Nevermoor'da, Deukalion Oteli'nde yaşıyordu.

Topu topu küçük bir sızıydı bu; içinin derinliklerinde muhtemelen önemsiz bir yerden gelen, duygularına çok fazla aldırış etmese algılaması neredeyse imkânsız bir sızı. (Ve Morrigan duygularına çok fazla aldırış etmeyi bir alışkanlık haline getirmemeye *çabalıyordu*.)

Ama gel gör ki oradaydı ve bu durum hoşuna gitmiyordu. Swift'ler iyi insanlardı. Ona karşı daima naziklerdi, daima

ona kendini evinde hissettirirlerdi. Bu belli belirsiz içerlenmeyi içinde barındırmak ona, nankörlük gibi geliyordu.

Yine de, Fenestra eve dönüş yolunda, "Şu aile, *amma gıcıkmış*," dediğinde Morrigan daha kendini durduramadan sinsi ve küçük bir kahkahanın göğsünden yukarı köpük gibi yükseldiğini hissetti.

Sonra da hiç beklemeden gelen pişmanlığın iğne gibi batışını. Tırnaklarını avuçlarına saplayarak hilal biçiminde minik, kırmızı izler bıraktı.

KAKTÜS TEAM



ALTINCI BÖLÜM

Dö Flimsé

Morrigan penceresinin dışındaki karlı harikalar diyarı manzarasına uyanmak için o gece perdeleri açık uyudu ve sabah olduğunda hayal kırıklığına uğramadı. Görünüşe göre, bütün gece durmadan yağmıştı ve hâlâ büyük tanelerle hızla yağan karın arasından bir şey görmek olanaksızdı.

Uyku sersemi gözlerini kırpıştırıp yatağın içinde doğruldu. Yatak, o uyurken dört direkli olmaktan vazgeçip onlarca pofuduk kadife minder ve yumuşak, yün yorganlarla dolu, Noel Baba'nın kızağını andıran bir şeye dönüşmüştü.

Hâlâ tam olarak uyanamamış olmasından ötürü çatlak çıkan sesiyle yatağına, "Çok güzel," dedi. Kısa süre önce, yatak odasına, gerçekten sevdiği bir şeyi yaptığında daha fazla iltifatta bulunmaya karar vermişti. Zira birkaç hafta önce duvarında oldukça modern, soyut bir tablo belirdiğinde bunu zevksiz bulduğunu ifade eden belli belirsiz bir ses çıkarmıştı ve odanın buna gücendiğine *yemin edebilirdi* çünkü takip eden üç gece, önce köpek kulübesine, ardından fare kafesine,

ardından kaktüs bitkileri dolu kocaman çömlekten bir saksıya dönüşmüştü. O günden beri Morrigan ekstra ihtiyatlıydı.

Noel Baba bir kez daha yüzünü kara çıkarmamıştı: Şömine rafından sarkan tombul, ağzına kadar dolu bir çorap vardı. Daha da güzeli, kızaktan yatağın ucunda bir yığın hediye duruyordu.

Martha Morrigan'a parlak renkli banyo köpükleri ve dekoratif sabunlarla dolu hasır bir sepet vermişti. Kedgeree'nin armağanı, ışıl ışıl siyah boncuklardan ve gümüş telden yapılmış, lobideki kuş avizenin küçük, zarif bir biblosuydu. Frank ona kırmızı kumaşla kaplı, *Gece Yürüyenlerin Çağı'nda Yüz Korkunç Ölüm* adlı bir kitap hediye etmişti. Madam Chanda'dan narin, ametist bir kolyeyle potur bir pantolon; Charlie'den binicilik dersi sözü, bir de etiketsiz, kocaman, ölü bir sülün gelmişti ki Morrigan bunun Fen'den olduğunu tahmin ediyordu. (*Önemli olan düşünmek*, diye kendine hatırlatmıştı tüylü cesedi tek ayak parmağıyla nazikçe yatağından aşağı iterken.)

Ancak en ilginç hediye, iskelet portmantonun kemikli bileğinden sarkıyordu: bağcıkları gevşekçe düğümlenmiş, kırmızı deriden bir çift buz pateni. Morrigan'ın bu mesafeden okuyamadığı, el yazısıyla yazılmış bir kart vardı, ancak hediyenin kimden olduğunu anında anlamıştı.

Kızaktan apar topar yuvarlanıp odasının diğer ucuna yürüdü ve patenleri askıdan indirdi. Elbette kartta şöyle yazıyordu:

Mutlu Noeller, Mog.
–J.N.

Morrigan sırıttı, başını sağa sola salladı. Patenler parlak ve güzeldi ama buzda paten kaymaktan hiç anlamıyordu.

Olsun, diye düşündü, patenleri havaya kaldırıp kırmız deriyle dikişlere hayran hayran bakarak. *Çok cici*. Patenler daire çizerek havada dönerken gözüne yansıyan bir ışık parıltısı çarptı. Bağcıklara iliştirilmiş küçük, eski tip bir gümüş anahtar vardı.

Aha! Morrigan'ın karnında kelebeklerden oluşan heyecanlı, küçük bir hortum kopmaya yüz tuttu. Ne de olsa bu Jüpiter'in ona verdiği ilk acayip hediye değildi. Ona ilk *anahtar* verişi değildi.

Deukalion Oteli'nin sessiz bir katındaki tuhaf, kilitli bir kapıya dair bir anı geldi aklına. Jüpiter'in doğum günü hediyesi olan muşamba şemsiyenin ucunu bir kilide soktuğu, kilidin tatminkâr bir *tıkırtıyla* açıldığı an. İçi gölge canavarlarla dolu, fener ışığıyla aydınlatılmış büyülü bir oda.

Tuhaf ama müthiş hamisinden tuhaf ama müthiş bir armağan.

Morrigan'ın yatak odasının kapısı aniden vuruldu. Bir elinde hâlâ sımsıkı kavradığı Jüpiter'in hediyesiyle açmak üzere koştu ve kafası karışmış bir Jack ile karşılaştı. Pijamaları kırışmış, göz bandı kaymış, saçları tam anlamıyla darmadağındı... Ve o da elinde bir çift buz pateni tutuyordu. Onunkiler, koyu orman yeşili deridendi.

Morrigan'ın kırmızı patenlerine bakıp gözlerini kırpıştırarak, "Al işte," dedi. "Tahmin etmiştim. Garip gerçi, çünkü hiç—"

"—buz pisti yok ki yakınlarda?" diye onun sözünü tamamladı Morrigan. "Evet, ben de öyle düşündüm. Peki, sende de—"

"—anahtar var mı?" Jack üzerine ışık yansıyan gümü anahtarı tuttuğu diğer elini kaldırdı. "Hı-hı. Sende?"

O da sırıtarak aynısını gösterdi. "Sence de—"

"Kesinlikle," diye onayladı Jack. "Patenleri de yanına al."

Vakit hâlâ erkendi ve arada bir geçen pembe-altın üniformalı birinin koridorun tekinde aceleyle koşuşturması dışında Deukalion, sessizdi. Jack ve Morrigan, otelin dört bir yanında (misafir yatak odalarından ve zaten bildikleri odalardan uzak durarak) en az bir düzine kapı denemiş, nihayet dokuzuncu kattaki hediyelerini bulmuşlardı: iki kilidi olan büyük, çift kanatlı, meşeden bir kapı. Önce ayrı ayrı açmayı denediler, ama nafile.

Jack, iki anahtarı da aynı anda çevirirlerken, "Of, biliyordum işte," diye homurdandı ve kapı yumuşak bir *tıkırtıyla* açıldı. "Bizi *işbirliği* veya benzer bir şey yapmak zorunda bırakacak bir şey yapacağını biliyordum. Tam amcama göre bir hareket."

Kapılar savrularak açıldı ve buz kesmiş ani bir rüzgâr doğruca suratlarına çarptı. Morrigan ve Jack hareketsiz kaldılar odanın uçsuz bucaksız içini anlamaya çalışırlarken ikisinin d nutku tutuldu.

Oda, oda değil bir göldü. Deukalion Oteli'nin içinde, ı diğin, sahici bir göl. Kaskatı donmuş ve tepe tepe karlarla ku şatılmış. Karlı arazinin ötesinde, ufkun üzerinde görün k karşı duvar, zeminden tavana kemerli pencerelerden olu du, üstleri buz tutmuştu ve kocaman, devasa alanı aydınl kadar kış güneşi alıyordu içeriye. Morrigan, otelin böyl şeyi kapsayacak kadar büyük olduğunu asla tahmin edem

Bir de orta uzaklıkta, tüm hayatı boyunca bunu yapmış gibi fırıl fırıl dönen, ayağında şık mavi buz patenleriyle Jüpiter North vardı.

Ellerini çanak gibi yaparak ağzına götürüp, "Nerede kaldınız yahu?" diye bağırdı. Son sürat kayarak yanlarına geldi. "Haydi bakalım. Bu, çok iyi bir göl. Patenlerinizi takın!"

Jack tereddüt etmedi; saniyeler içinde botlarını bağladı, sendeleyerek buza çıktı, ardından profesyonel bir sporcu gibi süzülerek uzaklaştı.

Tipik Jack, diye düşündü Morrigan ve diğer ikisi kâh ileri kâh geri kayarak kusursuzca yön değiştirip birbirlerinin etrafında daireler çizerken onlara surat yaptı.

Jack, "Haydi Morrigan, acele et de gel buraya! Bu acayip eğlenceli! Çok iyi bir göl," diye seslendi.

Morrigan bundan o kadar emin değildi. Daha önce hiç buz pateni kaymamıştı. Tescilli bir lanetli çocuk olarak felaketle sonuçlanma ihtimali azıcık olan faaliyetlerden bile kaçınmayı öğrenmişti. Buz pateni de kesinkes bunların arasındaydı.

"Mog!" diye seslendi Jüpiter. "Neyi bekliyorsun?"

"Buz pateni kaymayı bilmiyorum."

"Efendim?"

Morrigan, "BUZ PATENİ KAYMAYI BİLMİYORUM!" diye bağırdı.

"Ben de," dedi Jack, inanılmaz bir zarafetle gölün diğer yanına yollanırken.

"Ben de bilmiyorum" diye onlara katıldı Jüpiter.

Morrigan gözlerini devirdi. "Ha, tabii. Görüyorum. Demin yaptığın şu dörtlü dönüş zımbırtısı sahiden çok *amatör* görünüyordu."

Hamisi onun göl kenarında dikildiği yere doğru süzüldü ve temiz bir duruş yaptı. Nefes nefeseydi ama kızıl sakallı şapşal yüzünü bir tebessüm kaplamıştı.

Ne kadar gıcık, diye düşündü Morrigan.

"Yok, Mog, *sahiden*," dedi Jüpiter. "Buz pateninde oldum olası berbatımdır. Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok. Dene bir, tamam mı? Bu hakikaten çok iyi bir göl."

Morrigan tereddüt ederek elindeki patenlere baktı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Jüpiter.

Morrigan başını kaldırıp ona baktı. Bunu ona daha önce bir kez sormuştu, hantalca buza düşmekten çok çok daha büyük bir tehlike söz konusuydu ve o zaman yanıtı hiç tartışmasız evet olmuştu.

Hâlâ evetti.

Morrigan cesaretini topladı, kuşku içinde sendeleyerek buzun üstüne çıktı ve her an dümdüz yere yapışacağından emin, yalpalayan birkaç adım attı...

... Sonra birbiri ardında kusursuz piruetler sergiledi, bunu hızla arabesk stili bir dönüş izledi ve serisini düzgün, minik bir Axel sıçrayışıyla sonlandırdı. Jack'le Jüpiter bir alkış kopardılar. Morrigan'ın ağzından şaşkın bir kahkaha yuvarlanıp çıktı ve donmuş arazinin üstünde yankılandı.

Saatlerce kaydılar, harikulade bir hisli. Sanki Morrigan'ın ayaklarıyla buz birbirlerine bağlıydı, sanki düşünmesine bile gerek kalmadan, bir şekilde iletişim kuruyorlardı. Morrigan kendini son derece rahat ve tüy gibi hafif hissediyordu. Hiç düşme riski yoktu. Esasen bu gölün üstündeyken kötü *hiçbir* şeyin olma tehlikesi yoktu.

Bu, *çok* iyi bir göldü.

Öğle yemeği, Deukalion'un ücretli misafirleri için her zamanki gibi şık yemek salonunda veriliyordu, fakat Jüpiter yemeği bir aile olarak yesinler diye bu sene personel (ve Jack'le Morrigan) için kendi özel salonunda uzun bir masa kurmuştu. Hep birlikte beş çeşit, leziz, bitmek tükenmek bilmeyen yemeğin tadını çıkarmışlar, son olarak erikli puding gelmiş, Morrigan, onu kusursuz bir Cehennem üfürüğüyle ateşe verince gök gürültüsü misali bir alkış kopmuştu.

Birkaç saat sonra hâlâ oradalardı, herkes yemek ve neşeyle doluydu; henüz kimse kutlamaları sonlandırmaya niyetli değildi. Martha ve Charlie birlikte bin parçalık bir yapbozun üstünde uğraşıyor, birbirlerine kesinlikle gerektiğinden fazla yakın oturuyor, mütemadiyen fısıldaşıp kıkırdıyorlardı. Frank'le Kedgeree bir ara, Nevermoor'daki en iyi beş oteli nasıl sıralayacaklarına dair hararetli bir tartışmaya kapılmış, ancak sonra Deukalion'un *kesinlikle* bir numara olduğu, baş rakipleri Aurianna Oteli'nin listeye bile giremeyeceği noktasında uzlaşmışlardı.

Madam Chanda, elinde bir yığın gazete, Nevermoor Opera Sarayı'nda sergilediği Noel pandomim performansının yorumları için kültür sanat sayfalarını karıştırıyor, en güzellerini odaya sesli okuyordu. Morrigan, Jack ve Jüpiter ateş başında oturmuş, Vergi Tahsildarı adında eski bir oyunu üst üste birkaç el oynarken Fenestra, yanlarındaki kilimin üstünde gürültüyle horluyordu. (Jüpiter kurallar kitapçığındaki çeşitli, anlaşılmaz boşluklardan faydalanarak her eli kazanıyordu ama Jack onu yenmeye kararlıydı. Morrigan diğer oyuncular vergilerini ödeyemezlerse onların köylerini ateşe verme kısmını sevmişti. Daha şimdiden iki oyun piyonunu eritmiş, oyun kartonunun tam ortasını yakıp delmişti.)

Ansızın Madam Chanda dramatik bir inilti çıkardı.

"Jüpiter!" diye bağırarak gazeteye bakması için onu yanına çağırdı. "Bunu gördün mü?"

Jüpiter kalkıp odanın öbür ucuna gitti ve Madam Chanda'nın omzunun üstünden okumaya girişti. Gözleri sayfanın üzerinde gidip gelirken alnı kırıştı.

"Eyvahlar olsun," diye mırıldandı. "Çok fena."

"Ah, benim zavallı Juvela'cım" Madam Chanda kederli yüzünü Jüpiter'e çevirip kolunu kavradı. "Tatlım, çiçek *göndermeliyiz*. Yok, derhal çiçek *götürmeliyiz*. Araba dolusu. Bu, *Dö Flimsé*."

Jüpiter başını sallayarak, "Çok haklısın," diye onayladı.

"Dö Flimsé nedir?" diye sordu Morrigan.

"Ah, Dö Flimsé'yi duymuşsundur, tatlım," dedi opera sanatçısı, çalımlı bir el sallayışla. "Elbette duymuşsundur. Bu, Dö Flimsé. Bilirsin ya... Dö Flimsé."

Jack, Vergi Tahsildarı'nın beşinci eli için hazırladığı kartondan başını kaldırıp yukarı baktı. "*Dö kimsé?*"

Soprano iç çekti. "Canlarım, Dö Flimsé, her şeydir. Dö Flimsé hayattır."

"Dö Flimsé bir dâhidir," diye ekledi Frank, kenara atılmış gazeteyi alıp haberi bir de kendi gözleriyle okurken yüzü kasvetli bir ifadeye büründü.

"*Bu*, Dö Flimsé'den," diye devam etti Madam Chanda, yeşil nakışlı ipek geceliğine işaret ederek. "Gardırobumun en az dörtte üçü Dö Flimsé'den. En gözde parfümüm, *Dö Flimsé*'den *Püfür Püfür*. En sevdiğim ikinci parfümüm, *Dö Flimsé*'den *Üfür Üfür* ki şu an üstümdeki parfüm o ve ben bu parfümün marka ve afiş yüzüyüm." Bir elini göğsüne götürdü ve başını eğerek minik bir selam verdi.

"Tesadüfe bak yahu," dedi Frank, kendi bileklerini koklayarak. "Ben de bugün üstüme *Dö Flimsé*'den *Üfür Üfür*'ün erkekler için çıkarılan *Küfür Küfür*'ünden sıkmıştım."

Jack Morrigan'la göz göze geldi ve her ikisi de sırıtmalarına engel olmak için bakışlarını çabucak başka yöne çevirdiler.

"Ah, ben de öyle tahmin etmiştim tatlım, mis kokuyorsun." Madam Chanda, Frank'e kocaman gülümseyip dikkatini yeniden Jack'le Morrigan'a çevirdi. "Juvela Dö Flimsé bir ikondur, canlarım. Bağımsız Eyalet moda dünyasının devidir," dedi ve Frank'e hitaben, "Bir keresinde benden esin perim diye bahsetmişti, biliyor muydun?" diye ekledi.

"Partilerimin yedisine geldi," diye karşılık verdi Frank gururla şişinerek. "Kontes von Bissing *sonbaharda* yazlık kumaştan bir gecelik giydi diye tiksinti içinde terk ettiğini de sayarsak sekiz."

"Ay, ama bu korkunç yani," dedi Madam Chanda, gazeteyi Frank'ten geri alarak. "Diyor ki bu sabah erken saatlerde karların içine yarı gömülü, gözleri tamamen açık ama büsbütün tepkisiz bir halde bulunmuş. Oraya nasıl gittiğini kimse bilmiyor. Lightwing Kraliyet Wunder Hayvan Hastanesi'nde bir çeşit... Uyanık komada mı ne! Ne zaman iyileşeceğini ya da... Ya da *iyileşip iyileşmeyeceğini* bilmiyorlarmış. Ah, zavallı Juvela. Başına ne gelmiş olabilir böyle?"

Gazeteyi kenara fırlatıp yüzünü ellerine gömdü. Frank sandalyesinden aşağı kaydı, masanın altında kayboldu ve Madam Chanda'nın yanında belirip onu teskin etmek üzere elini omzuna koydu. Jüpiter, Kedgeree ve diğerlerinden, üzüntüsünü paylaştıklarına dair mırıltılar yükseldi.

Morrigan habere eşlik eden fotoğrafı daha iyi görmek için öne doğru eğildi ve nefesi kesildi. "Aaa! Gördüm ben onu."

Madam Chanda, ellerinin ardından üzgünce dilini şaklattı. "Evet, ben de onu dedim ya tatlım, *tabii ki* görmüşsündür, bu, *Dö Flim*—"

Morrigan gazeteyi kaparak, "Yok, ben... Demek istediğim, onu *gözümle* gördüm," diye açıklığa kavuşturdu. "Dün gece. Wunder Metro'da."

Bu, o wunleopardı. Juvela Dö Flimsé, Bebek Dave'e saldırmaya çalışan wunleopardı. Fotoğrafta kendine çok daha hâkim gözüküyordu, elbet. Nevermoor Moda Haftası'na katılırken çekilmiş, üzerine büyük beden pembe kaşmir giydiği epey şaşaalı bir pozdu, ancak o olduğu su götürmezdi. Bir kulağının ucunda aynı büyük, pahalı elmas küpe vardı. Fotoğrafta kocaman güneş gözlüğü takmıştı, bu yüzden gözleri o tuhaf yeşille aynı renk mi bilemiyordu. Buna rağmen... Aynı Wunder Hayvan olduğundan *emindi*.

Madam Chanda kaşlarını çattı. "Hiç sanmam, tatlım. Juvela *toplu taşıma* kullanmaz. Özel şoförü var."

"Duyduğuma göre kendi şoför filosu varmış," dedi Frank. "Bir de otomobil filosu."

Fenestra uzandığı yerden alaycı bir tavırla, "Ben de her yere *tek boynuzlu ata* binerek gittiğini duymuştum," dedi. Herkes şaşkınlık içinde ona döndü, uyuduğunu düşünüyorlardı. "Ve geçen sezonun ayakkabılarını giyenleri boynuzlamak için onu kullanıyormuş."

Jack, Kedgeree, Martha ve Charlie, bu büsbütün uygunsuz şakaya gülmemek için kahramanca bir çaba sarf ettiler.

"Kesin o," diye ısrar etti Morrigan, onlara aldırış etmeyerek. "Bakın, burada diyor ki Nevermoor Üniversitesi Batı Kampüsü yakınında bulunmuş. Trenden orada indi, Okul Geçidi'nde! Yani, daha doğrusu trenden zorla indirildi."

Morrigan onlara önceki gece Wunder Metro'da yaşananların ayrıntılarını anlattı.

Sözünü bitirdiğinde, "Ay, hayır," dedi Madam Chanda. "Yo, yo, yo. Bu hiç de Juvela gibi gelmiyor kulağa. Juvela, karıncayı bile incitmez. Vejetaryendir o! Yani, hafta içleri öyle, yine de... O asla, *asla* bir *çocuğu* incitmeye kalkışmaz."

"Size söylüyorum, *sahiden* kalkıştı," diye ısrar etti Morrigan. "Bunu gözümün önünde yaptı. Bir vagon dolusu görgü tanığı var! Hawthorne da oradaydı, bana inanmıyorsanız ona sorabilirsiniz."

"Elbette sana inanıyoruz, Mog," dedi Jüpiter sertçe ve üzüntüsü yüzünden okunan Madam Chanda'ya anlamlı bir bakış fırlattı.

Madam Chanda, "Ay! Evet, tatlım, elbette," dedi telaşla. Uzanıp Morrigan'ın elini hafifçe sıktı. "*Elbette* senin onu gördüğüne *inandığına* inanıyo—"

"İyi de neden bunu bana dün gece anlatmadın?" diye sözünü kesti Jüpiter. "Pek korkunç geliyor. Hawthorne'un kız kardeşi iyi mi?"

Morrigan omuz silkerek, "Uf, iyi, iyi, merak etme," diye yanıt verdi. "Bebek Dave öküz gibi güçlü. Sana anlatmadım çünkü unuttum. Her şey çok çabuk gelişti ve... Neyse, büyütülecek bir şey değil doğrusu. Biraz tuhaftı sadece."

"Çok tuhaf hem de," diye onayladı Jüpiter. "Ayrıca Juvela'nın doktorlarının işine yarayabilecek türden bir şey. Belki ona ne olduğunu anlamalarına yardımı dokunur. Ancak bunun dışında, Mog, bence bu bilgiyi kendimize saklamalıyız, tamam mı?"

"Niçin?"

Jüpiter dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve Madam Chanda'yla aralarında kasvetli bir bakışma oldu. "Wunder

Hayvanlar söz konusu olduğunda, kimi insanların bazı... Peşin hükümleri var. Boyalı basın, davranış bozukluğu sergileyen Wunder Hayvanlarla ilgili haber yapmaya bayılır ve *meşhur* bir Wunder Hayvan... Yani... biz neler olduğunu açıklığa kavuşturmadan önce kimsenin bu olaya dair bir sonuca varmasını istemeyiz, hepsi bu. Juvela'ya haksızlık etmiş oluruz."

Morrigan sessiz kalmaya razı oldu, ancak bu Dö Flimsé denen şahıs söyledikleri kadar meşhursa boyalı basının yakında haberi olacaktır, diye geçirdi içinden. Sonuçta vagon insan doluydu.

"Pekâlâ!" Jüpiter parkasını kaptı. "Haydi o zaman, Madam Chanda. Hastaneye!"

Soprano zarafetle ayağa kalktı ve salon kapısına yollanırken son derece vakur bir edayla omzunun üzerinden Jüpiter'e bir bakış fırlattı. "Çiçekçiye Jove. *Sonra* hastaneye. *Canavar* değiliz biz."



YEDİNCİ BÖLÜM

ROOK

Okula döneceği gün Morrigan'ın oda penceresinin dışında yağmur çiseliyordu. Gözlerini ovuşturup (onun bu sabah kalkmak için fazladan desteğe ihtiyaç duyacağını biliyormuşçasına ince, çok sert bir döşeğe ve rahatsız, yamru yumru tek bir yastığa dönüşmüş olan) yatağında doğrulurken gördüğü manzara karşısında yüzünü ekşitti. Yağmur, iyi haber değildi. Nevermoor'da çise, Wunce'de sağanak yağmur anlamına gelebilirdi. Yeni dönem için ideal bir başlangıç değildi.

Kapıdan yumuşak bir tıklama geldi ama odayı boydan boya geçip kapıyı açtığında kimse yoktu. Yere baktı; üstünde çaydanlık, gümüş bir kapakla üstü örtülmüş bir tabak yiyecek ve elle yazılmış bir not bulunan bir kahvaltı tepsisi duruyordu.

Okulun ilk günü, Mog!
Hurra!
Şemsiyeni unutma.
–J.N.

Jüpiter bunu birkaç gün önce yazmış olmalı, diye düşündü Morrigan. Diyar dışı seyahatine çıkmadan önce Martha'ya bırakmış olmalıydı. Kâşifler Birliği'nde bir kaptan olarak birçok esrarengiz diyara seyahat etmesi için sık sık çağrılıyordu. Morrigan onun Kâşifler Birliği'ndeki işi hakkında pek bir şey bilmiyordu, ancak hem çok önemli hem de şaşırtıcı derece sıkıcı olduğunu biliyordu. Görünüşte Jüpiter'in görevlerinin çoğu taç giyme törenlerine, zirve toplantılarına ve merasimlere katılmak üzere yaptığı diplomatik seyahatlerdi.

Nottaki hevese ve gereksiz öğüde kaşlarını çatıp onu bir kenara koydu ve tepsiyi taş sertliğindeki hapishane yatağına taşıdı. Gümüş kapağın altında buhar tüten koca bir kâse ballı yulaf lapası vardı; Morrigan dışarıdaki yağmuru seyrederken bütün kâseyi sessizlik içinde bitirdi.

Wunce'ye geri döneceği için heyecanlı olması gerektiğini biliyordu ama tek hissettiği şey kayıtsızlıktı.

Tatil boyunca istisnasız her gece, ayrıca her sabah, hiç aksatmadan Noktürn ve Cehennem alıştırmaları yapmıştı. Tekrar tekrar aynı şey: Wunder'ı çağır, mumları yak. Wunder'ı çağır, mumları yak.

Daha fazlasını yapmak istiyordu, *yeni* bir şey öğrenmek istiyordu ama doğrusu, kendi başına deneyemeyecek kadar korkuyordu. Mum yakma eylemi ona kendini güçlü hissettiriyor, kontrolün kendisinde olduğu hissi veriyordu. Ama fazla ileri gitmek ve kontrol edemeyeceği, tehlikeli bir şey yaratma riskini göze almak istemiyordu. Ateş püskürttüğü ilk sefer başına gelenler; alevlerin ciğerlerinden kükrercesine yükselişi, Gururkondu İstasyonu'ndaki ağaçları ateşe verişi, iğrenç Heloise'i yaralayışı ve tüm bunların onun az kalsın Wunce'den atılmasına yol açışı hafızasında tazeliğini koruyor, ona hâlâ

acı veriyordu. Kendini aşırı zorlama konusunda çekinceliydi demek yerinde olurdu.

Ona gereken, bir öğretmendi. Esrarengiz Beceriler'de değil de *Aşağılık Yöntemler*'de ders verecek biri. Mektep Müdiresi Murgatroyd, ona Wundersmith eğitimi vadetmişti ve Morrigan cesaretini toplayıp doğruca ofisine dalmayı ve sözünü nihayet yerine getirmesini talep etmeyi planlıyordu.

Gözüne bir şey ilişti. Siyah istasyon kapısının üstündeki altın halka, yumuşak ve altın sarısı bir parıltıyla titreşiyor, Ev Treni'nin yolda olduğuna işaret ediyordu. Bıkkın bir iç geçirip çayından son yudumu alarak şemsiyesini kaptı ve işaret parmağındaki *W* damgasını halkaya bastırdı. Kapı savrularak açıldı ve çok iyi bildiği, hafif aydınlık bir oda gözler önüne serildi.

Morrigan'ın Wunce gardırobunda, kapının ardında her zamanki üniforması asılıydı ama yanında ikinci bir kazak, kalın bir kaban, bir çift deri bot, normalden kalın yün çorap, deri eldivenler ve bir şal vardı; hepsi siyahtı. Morrigan bu manzara karşısında dudak büktü; besbelli ki Wunce havasının nahoş bir sürprizi vardı.

Yatağına geri dönse bundan yakayı kurtarıp kurtarmayacağını düşünürken yeniden iç geçirdi. Ne yazık ki kapı ondan önce davranmış, onu gardıroba kilitlemişti.

"Morrigan, "Kaba şey," diye tıslayıp isteksizce üstünü değiştirdi.

Miss Cheery, 919. Ekip'i kendi yazdığı ve tam yedi dakika süren coşkulu tezahürat şarkısını söyleyerek karşıladı. (Noel'den arta kalan püsküllerden kendi ponponlarını bile yapmıştı.)

Onlara yeni ders programlarını dağıttı, sınıfa yapacakları yürüyüş için palto ceplerini bisküviyle doldurdu ve ardından, gururlu bir anne tavuk misali, el sallayarak onları Gururkondu İstasyonu'ndan uğurladı.

Sızlanan Koruluk'tan geçtikleri dondurucu yürüyüşte Hawthorne hiç vakit kaybetmeden Swift ailesinin tatil hikâyeleriyle Morrigan'la Cadence'ı eğlendirdi. Noel ertesi, evlerini Dağlık Bölge'den gelen teyze, amca, kuzen sürüsü basmış, Morrigan Noel Arifesi'nden beri ondan haber alamamıştı.

"Tıfıllardan oluşan bir cehennemde kısılıp kaldım," diye homurdandı Hawthorne, "dünyadan haberleri yoktu. Kuzenim Jordy, ejderha binme botumun sol tekine çişini yaptı! Okul açıldığı için *çok* mutluyum."

"Bu konuda yalnızsın," dedi Cadence iç çekerek. "Ben şahane bir tatil geçirdim. Anneannem, annemle bana Aydoğan Koyu'nda volkanik kaplıca tatili ısmarladı. Buhar tüten sıcak bir gölde, dağ kenarından aşağı akan erimiş lavları seyrederek geçen bir on gün. *Harikaydı.*" Rüzgârdan korunmak için yakalarını yukarı çekiştirirken epey küskün görünüyordu.

Morrigan Noel'den bu yana geçen bir hafta içinde tüm olanları özetledi. "Ha – bir de Frank'i üç gün bulamadık!" diye bitirdi. "Meğer Fenestra onu lobideki iki metre karın altına gömmüş ve orada unutmuş. Sonuçta o bir vampir, yani onu kazıp çıkardığımızda normalde olduğundan daha ölü değildi ama yine de onu daha önce hiç bu kadar dargın görmemiştim. Fen'e *hâlâ* küs."

Bahçenin orada Cadence'a veda ettiler; ilk dersi Sızlanan Koruluk'ta zehirli mantarlar aramaktı ve onu daha az heyecanlandırabilecek başka bir konu yoktu.

Gururkondu Evi'nin mermer basamaklarını tırmanıp pirinç kapsüllere doğru ilerlerlerken Hawthorne, "Sizin orada

normal bir şey oluyor mu hiç?" diye Morrigan'a ciddi ciddi sordu. Saat bu kadar erken olmasına rağmen, şimdiden müthiş bir sıra vardı.

Morrigan burnundan güldü. "Hayır. Benim kendi ejderham olsaydı, ismini *Üşütüklerle Yaşar* koyardım. Ah, az daha unutuyordum! Noel Arifesi'ndeki wunleoparı hatırlıyor musun?"

"Unutmaya çalışıyordum doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Hawthorne yüzünü buruşturarak. "Anneme, babama hâlâ anlatmadım."

"Zaten duyacaklardır büyük ihtimalle," dedi Morrigan, "çünkü meşhur biriymiş!"

Hawthorne'a Juvela Dö Flimsé'yi (ki o da hiç duymamıştı) ve Madam Chanda'nın Jüpiter'le hastane ziyaretini baştan sona anlatmaya koyuldu.

"Ama onları içeri almamışlar," dedi. "Hem de *W* iğnelerine rağmen. Sonra, ertesi gün yeniden denediler ama onu başka bir yere nakletmişler ve yerini bile öğrenmelerine müsaade edilmedi. Tuhaf değil mi bu?"

"Biraz tuhaf," diye onayladı Hawthorne ilgisizce bir tavırla. Boynunu uzattı, kuyrukta önlerindeki insanları saydı. Kapsüller vınlayarak perona girip çıkıyordu. "Geç kalacağız."

Koca pirinç küreler Cemiyet'in iç-dış ulaşım ağının parçasıydı ve onlara binip Wunce içinde istediğiniz yere (eğer izniniz varsa), ayrıca Nevermoor'daki Wunder Metro istasyonlarının çoğuna gidebilirdiniz. Kapsüller, havadan raylı bir sisteme bağlıydılar, biri peronun bir ucundaki dar, tünelimsi borudan kaybolurken diğer uçtan bir yenisi gelip yerini alıyordu. Tele dizilmiş devasa boncuklar gibiydiler.

"İlk dersin nerede, beraber kapsüle binelim mi?" diye sordu Hawthorne.

"Ha, yok. Ben koridorun sonuna gidiyorum." Morrigan Mektep Müdiresi'nin ofisine doğru bir bakış attı ve içi dehşetle doldu. "Bu sabah dersim yok, o yüzden ben... Ben Murgatroyd'u görmeye gidiyorum."

Morrigan yutkundu, zihninde, Esrarengiz Mektep Müdiresi'nin eğilip bükülerek Dünyevi mevkidaşı, buz gibi soğuk Ms Dearborn'a dönüştüğünü canlandırdı. Bu dönüşümler planlı değildi ve kestirmesi olanaksızdı; zar atmak gibiydi. Bir tanesini ararken diğeriyle karşılaşmak bir o kadar muhtemeldi.

Hawthorne yüzünü ekşiterek, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Onun yerine arenaya gelip beni antrenman yaparken izlemek istemediğine emin misin?"

Cazip bir teklifti.

"Bugün bir üst sıklete geçiyorum," diye devam etti Hawthorne. "Parmaksız Magee, Fosforlu Ova Ejderhası denememi istiyor – karanlıkta parlıyorlar!"

Fosforlu ejderhaları seyretmek *sahiden* güzel olurdu. Morrigan düşündü de, sabah ilk iş, Murgatroyd'u *görmese de olurdu*. Öğle yemeğine kadar bekleyebilirdi belki de. Ya da yarın...

Bunu söylemek üzere ağzını açtı ama bir elin beyaz yakasından kavrayıp onu geriye doğru çekiştirdiğini hissedince konuşmak yerine çığlık attı.

"Sen," dedi haşin bir ses. "Benimle gel."

Morrigan arkasına dönünce, sanki telepatiyle çağrılmış gibi yanında biten Mektep Müdiresi'yle burun buruna geldi. "Mrs Murgatroyd! Ben de... Ben de tam sizi görmeye—"

"Evet, eminim öyle yapıyordun. Külahıma anlat," diye homurdandı Murgatroyd. Morrigan'ı kolundan kaptığı gibi kuyruğun önüne çekti.

Morrigan dönüp Hawthorne'a baktı. Hawthorne onun acısını paylaşırcasına irkildi ama tıpkı aç bir ayı etrafa saldırırken çimenlerin arasına saklanan orman sakini bir hayvansı gibi, hiç kımıldamadı.

Kuyruğun önünde Murgatroyd gözlüklü, ihtiyar bir beyefendiyi kapsülünden dışarı tekmeledi ve hemen ardından takip eden Morrigan'ı içeri yönlendirdi.

"Hop dedik! *Ne cüretle* – Ay, affedersiniz, Mrs Murgatroyd," dedi adam Mektep Müdiresi'nden ürkekçe uzaklaşıp teslim olmuşçasına boyun eğerek. "Lütfen, benim kapsülüme binin, rica ederim, buyurun."

"Bindim zaten, ahmak," diye hırladı Murgatroyd, ardından kapıyı yüzüne kapadı.

Duvardaki küçük altın halkaya damgasını bastırdı, hemen ardından Morrigan'ın asla hatırlayamayacağı bir sırayla bazı kolları çekip düğmelere bastı. Kapsül büyük bir hızla ileri fırladı, sonra birden adeta serbest düşüşe geçti. Morrigan kendini sabitlemek için tavandan sarkan bir halkayı kavradı.

"Eee... Mrs Murgatroyd... biz ne ya—"

"Zamanı geldi." Murgatroyd'un çatlak dudakları dehşet verici bir görüntüyle kahverengimsi dişlerinden geri çekildi. "Artık ilk KO toplantına katıldığına göre... Sen bir yanardağ gibi patlayıp bizi de beraberinde küle çevirmeden, bir an evvel, faydalı bir Cemiyet üyesi haline gelmek için öğrenmen gereken şeyleri öğrenme zamanın geldi."

Morrigan'ın içinde bir heyecan dalgası kabardı (gerçi bu mide bulantısı da olabilirdi; kapsül *şiddetli* bir sarsıntı içinde hareket ediyordu). İşte bu. Nihayet Aşağılık Yöntemleri öğrenecekti. Hakkıyla. Kendi odasında, ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmadan debelenerek değil.

Hayır. Onları baştan beri öğrenmesi gerektiği yerde öğrenecekti: bir sınıfta. Hem de *gerçek* bir öğretmenle! Kitaplarla, sıralarla, sınavlarla ve kesinlikle tehlike riski *olmadan*.

Murgatroyd ona Aşağılık Yöntemleri öğrenme fırsatı vadettiğinden beri Morrigan'ın merak ettiği bir şey vardı: Cemiyet'te ona bunu öğretecek kim vardı acaba? Söylenene göre, bu yöntemleri kullanmayı bir tek Wundersmith'ler biliyordu. Ezra Squall, yaşayan diğer tek Wundersmith'ti ve öğretmeni olarak Squall'ın işe *alınmadığına* en sevdiği postalları, biricik şemsiyesi, hatta Deukalion Oteli üzerine bahse girebilirdi.

Tam sorma cesaretini toplamıştı ki kapsül aniden sert bir fren yaptı ve kapı savrularak...

Hiçliğe açıldı.

Karanlıkla kuşatılmış ufak bir perona vardılar, peronun ucunda bir dizi basamak vardı... Kim bilir nereye iniyordu?

Perona indikleri sırada Murgatroyd boynunu kütürdetti, "İşte," dedi. Başıyla basamaklara işaret etti. "Şu aşağısı."

"Ne var aşağıda?"

"Eksi Dokuz." Murgatroyd çok önemsiz bir şey söylemişçesine burnunu çekti. Sanki daha demin Morrigan'ı Gurur-kondu Evi'nde, diğer tüm öğrencilere yasak olan tek yere o getirmemişti. "Bol şans."

Morrigan midesinin burulduğunu hissetti. "Siz benimle gelmiyor musunuz?"

Mektep Müdiresi kıkırdadı, hemen ardından irkildi. "Ben mi? Mümkün değil."

Morrigan, bir dizi çatırtı duydu ve ardından, tüylerini diken diken eden tanıdık kütürtüler geldi.

"Burada beni tek başıma bırakamazsınız!" diye diretti.

"Tek başına olmayacaksın ki." *Çat-çat-çat-çat-çatır-çutur-ÇATIRRRT.*

Morrigan iki büklüm oldu. "Hayır – lütfen, *lütfen* Ms Dearborn'a dönüşmeyin şu an!" Göğsünden bir panik dalgası yükseldi.

Değişim sadece saniyeler sürdü, ancak Morrigan'a zaman durmuş gibi geldi. Murgatroyd'un çatlamış, morarmış dudakları, gri, çukur gözleri ve sırtındaki kamburu biçim değiştirdi, Morrigan'ın karşısında duran kişi artık Murgatroyd değildi.

Dearborn da değildi.

Ortak bedenlerinin bu üçüncü kişiyi ortaya çıkarmak için maruz kaldığı değişiklikleri çıplak gözle takip etmek zordu ama işte, bambaşka birine dönüşmüştü. Murgatroyd'un kasvetli, çamur rengi gözleri inceldi ama Dearborn'un buz mavisi gözlerine değil, siyah kirpikler ve kalın kaşlarla çerçevelenmiş barut rengi gözlere dönüştü. Omurgası dikleşti, omuzları genişledi, çenesinin köşeleri keskinleşti. Ak düşmüş saçlar, gümüş sarısına değil, kararıp kurşun rengine döndü; artık uzun, kalın telli ve dalga dalgaydı. Murgatroyd'dan daha genç, Dearborn'dan daha sade, her ikisinden de daha uzundu. Ayrıca Morrigan'a tepeden bakıyor, onu coşkun bir hazla akademik ilgi karışımı bir ifadeyle süzüyordu.

"Merhaba, Wundersmith," diye onu selamladı. Sesi ne Dearborn'un sesi gibi soğuk ne de Murgatroyd'unki gibi gırtlaktan ve hırıltılıydı. İnsanın gözünü korkutmak için bunların hiçbirine gerek duyacak bir ses değildi. Bağırması, parlaması ya da gürlemesi gerekmiyordu. Kısık ve sakindi. Ölçülü ve kendinden emin. Kulak okşayan kusursuz bir sesti, diye düşündü Morrigan, tıpkı az sonra seni yiyecek olan bir ejderhanın ses tonu gibi.

Kara gözler usulca kırpıştı, Morrigan'ı tepeden tırnağa inceledikten sonra nihayet kızın solgun, korkmuş yüzüne kondu.

Morrigan yeniden konuştuğunda sesi kâğıt kadar inceydi.

"Siz kimsiniz?"

"Rook." Gözleri karanlıkta neredeyse simsiyah parladı. "Rook Rosenfeld. Wunder Beceriler Mektebi'nin Müdiresiyim."

KAKTÜS TEAM



SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bodrum Katı İnekleri

"Wunder... Beceriler," diye tekrar etti Morrigan.

İfade yepyeni, öte yandan büsbütün tanıdıktı nedense. Madam Chanda'nın aryalarında yükseldikçe, tizleştikçe, tempo kazandıkça geldiğini belli eden, ancak belli etmesine rağmen, geldiğinde insanın nefesini kesen kısımlar gibi.

Morrigan, Rook'un ayrıntılara girmesini bekledi ama Rook girmedi. Onun yerine döndü ve karanlığa inen basamaklardan aşağı inmeye koyuldu. Morrigan'dan takip etmesini istemedi ve bir an Morrigan'ın zihnindeki makul ses ona kapsüle geri girmesini, doğruca yemekhaneye çıkmasını, elinde leziz bir sıcak çikolatayla oturup bunlar hiç olmamış gibi davranmasını söyledi.

Ancak Nevermoor'da yaşamanın, Wunderous Cemiyeti'ne katılmanın, Jüpiter North'un onun hamisi ve Hawthorne Swift'in en yakın arkadaşı olmasının tuhaf bir tarafı vardı: Morrigan'ın zihnindeki makul ses günbegün sessizleşiyordu sanki. Kimi günler onu neredeyse hiç duymuyordu.

Morrigan daha bir adım bile atmadan kendine sinirlenmiş halde iç çekti. *Elbette* bu ürkünç yabancının peşinden karanlık merdivenleri inip gizli bodrum katına girecekti. *Elbette.*

Basamaklar geniş bir sarmal çizerek kıvrıldıkça kıvrılıyor, Morrigan ayağı takılıp ta aşağı kadar yuvarlanmamak için yavaş yavaş inmek ve tek elini soğuk duvara yaslamak zorunda kalıyordu. Aşağıya vardıklarında, zifiri karanlık bir koridorda ilerleyen Rook'un peşine takıldı ve bir asır gibi hissettiren oysa muhtemelen bir dakikayı bile aşmayan bir süre boyunca onu takip etti.

Morrigan ürpertiyle titredi ve kendini bunun soğuk yüzünden olduğuna ikna etmeye çabaladı. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Rook yanıt vermedi. Gerek yoktu. Önlerinde bir yerde parlak, altın renkli, yana yatık bir M harfi belirip neredeyse kusursuz karanlığı yırtmaya başladığında Morrigan irkildi. Sonra ilk iki kelimenin harfleri de belirmeye başladı, titreşip bir bir can buldu, sonunda ahşap bir kapının üstündeki taştan kemere kazınmış muazzam bir tabela meydana çıktı.

İlk iki sözcüğün her yerinde yarık ve yanık izleri vardı. Görünüşe göre biri şiddete başvurup onu önce bir tür bıçak ya da keskiyle, ardından ateşle yok etmeye çalışmış, en nihayetinde sadece üstünü çizip boyamıştı.

~~WUNDER-BECERİLER~~
AŞAĞILIK YÖNTEMLER
MEKTEBİ

Rook tabelaya baktı ve küçük, umursamaz bir homurtu çıkardı. "Vandallığa aldırma." Kapıyı itip açacakmışçasına elini kaldırdı, ardından duraksayıp çok hafif bir baş hareketiyle Morrigan'a bir bakış attı. "Hazır mısın?"

Morrigan gözlerini altın rengi sözcüklere dikti. İçinde bir fırtına kopmaya başlamıştı. Gerginlikten, heyecandan ve hepsinden öte daha fazlasını bilmeye duyduğu kavurucu açlıktan oluşan bir fırtına. Minicik bir tebessüm dudağının kenarına sinsice yerleşti. "Evet."

Bir zamanlar epey görkemli bir okuldu herhalde, diye düşündü Morrigan. Doğrusu, Dünyevi ve Esrarengiz Mektepleri barındıran katlardan çok daha görkemliydi. Rook'la birlikte ahşap kapının öbür tarafında, zeminden tavana tamamen beyaz mermerden yapılmış uzun, geniş bir salonun bir ucunda duruyorlardı. Başka bir kapı yoktu; sadece ıssız bölmelere açılan sağlı sollu, uzun, kapısız kemerler. O kadar soğuktu ki nefesleri havaya buhar bulutları saçıyordu.

Rook yankılanan adımları eşliğinde onu ardı ardına boş odalardan geçirdi. Morrigan her bir odanın girişinden içeri bakıp bir zamanlar ne için kullanılmış olabileceğine dair fikir edinmeye çalıştı. Sınıf mı, laboratuvar mı, yoksa atölye miydi bunlar? Ama etrafta hiç eşya yoktu, sadece engin, boş bir alan.

Kemerli girişlerin üstüne de sözcükler kazılıydı ve Morrigan'la Rook altlarından geçerken her biri sıra gelince yanıyor, taşın içinden altın sarısı sözcükler parlıyordu. Ancak pek bir ipucu vermiyorlardı. Başka dillerde sözcüklerden ibaretlerdi: *Kalani* gibi, *Hamal* gibi, *Zhang* gibi ve *Siskin* gibi ve...

Bir dakika, diye düşündü; odalardan birinin dışında durup parlayan tabelasına baktı. *Ben bu sözcüğü biliyorum.*

Siskin.

Morrigan kaşlarını çattı. Bunu bir yerde okumuştu. Bu bir isimdi.

"Juno Siskin!" diye haykırdı ve sesi boşlukta yankılandı. "Aha – *aha*! Kiri Kalani! Bunların hepsi Wundersmith. Bu odalara geçmiş Wundersmith'lerin isimleri verilmiş, öyle değil mi?"

Rook yavaşladı ne de onu bekledi, "Bunlar sıradan Wundersmith'ler değiller," diye seslendi ileriden. "Asıl dokuzlu."

Morrigan ona yetişmek için koştu, yol boyunca titreşerek can bulan her tabelayı bir bir gözden geçirdi. Tanıdığı her isim ona tuhaf bir heyecan veriyordu. Sanki tarihin içinden yürümek gibiydi. *Kendi* tarihinin.

Geçen sene Profesör Onstald'dan zorunlu olarak aldığı *Menfur Wunder Eylemler Tarihi* denen iğrenç derste bu kişilerden bazılarıyla ilgili şeyler okumuştu. Onun yazdığı *Hatalar, Çuvallamalar, Fiyaskolar, Ucubelikler ve Felaketler: Wunder Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi* kitabına çalışmak zorunda kalmıştı. Onstald'ın kitabı Wundersmith'ler ile ilgili iyi hiçbir şey söylemiyordu fakat Morrigan kesinlikle biliyordu ki kitabının en azından *bir kısmı* –kuvvetle muhtemel tamamı– baştan aşağı kurmacaydı.

Magnusson. Tyr Magnusson, Onstald'a göre siyasi bir darbe yapmaya kalkışmıştı. Yetmiş gün boyunca Lightwing Sarayı'nı işgal etmiş, bütün kraliyet ailesini rehin alıp bu süreçte yarısını açlıktan öldürmüştü.

Williams. Bu Audley Williams olsa gerek, diye düşündü Morrigan. Sözde kazara kızamığı icat eden Wundersmith.

Vale. Çağlar boyu bir münzevi hayatı yaşamış olan Vivienne Vale, dünyanın nesnel olarak en mükemmel şarkısını yazmaya çalışmış, ancak bunun yerine tüm zamanların dile dolanan en sinir bozucu şarkısı olarak tarihe geçen şarkıyı yazmıştı. Şarkı yüzünden onlarca insan akıl hastanesinde yatmış ve şarkı tüm diyarda yasaklanmıştı. (Okurun aklına

sonsuza dek takılmasın diye Onstald'ın kitabında isimsiz olarak geçiyordu.)

Onstald'ın kitabının, hakkında doğruyu söylediği bir tane olsun isim var mıydı? Jemmity Parkı'nı yaratan Odbuoy Jemmity hakkında, Çağlayan Kuleler'i inşa eden Decima Kokoro hakkında yanılmıştı. Jüpiter, Morrigan'ı buralara götürüp ne kadar müthiş olduklarını kanıtlamıştı. Yüz yıldan uzun bir zaman önce Wunder Eylemleri Sınıflandırma Kurulu tarafından hazırlanmış plaketleri bile vardı. Jemmity'nin gizli lunaparkı, kitabın Morrigan'ı inandırmaya çalıştığı gibi bir *Fiyasko* olarak değil, onu hak eden çocuklara eğlence kaynağı olan bir *Debdebe* olarak sınıflandırılmıştı. Hem Çağlayan Kuleler de bir İstisna, bir dâhinin elinden çıkmış, özgün bir yapıttı.

Tyr Magnusson, Audley Williams ve Vivienne Vale, gerçekten Onstald'ın inandığı kadar korkunç olsalardı, Wunderous Cemiyeti uçsuz bucaksız mermer salonlarına adlarını vererek onları onurlandırır mıydı? Morrigan bundan kuşkuluydu.

Salonun ta en ucunda aniden sağa sapıp onuncu ve son odaya girdiler. Bu, Morrigan'ın o ana dek gördüğü en küçük odaydı, ancak ortalığı hafifçe aydınlatan gaz lambaları ve devasa şöminesiyle, anıtmezarı andıran diğer odaların aksine huzur verici ve sevimliydi.

Duvarlar acayip yaratıkların, güzelim binaların ve Nevermoor'un meşhur kent simgelerinin fotoğraflarıyla doluydu. Wunder Metro'nun renkli dev bir haritası vardı ve bir duvar baştan aşağı, çoğu portre olan parlak çerçeveli yağlıboya tablolarla kaplıydı.

Odanın tam orta yerinde çiftlik evi tarzında uzun bir masa ve o masada *oturan birileri* vardı; en az bir düzine, belki daha fazla kişiydiler ki boş olan diğer odaların ölümcül sessizliğinden sonra sürpriz olmuştu. Dev kitap kuleleri ve çay fincanı

yığınları arasında, herkes sükûnet ve derin bir konsantrasyon içinde önündeki belgelere gömülmüştü. Burası bir çalışma odasıydı.

İçeri girerlerken Rook boğazını temizledi. Odadakiler başlarını kaldırıp telaş içinde neredeyse tüm kitap yığınları ve lambaları devirerek ayağa fırladılar. Morrigan, acaba bu ziyaret onlar için sürpriz miydi ve Rook'tan ödleri mi kopuyordu yoksa onu gördüklerine heyecanlanmışlar mıydı sadece, diye merak etti. *Kendisi* de Rook'tan korkmalı mıydı? Dearborn kadar kötü görünmüyordu kesinlikle.

Onların aslında Mektep Müdiresi'ne bakmadıklarını fark etmek Morrigan'ın biraz vaktini aldı. Gözlerini dikip baktıkları kişi *kendisiydi*. Hiç ihtimal vermediği bu senaryoya son noktayı hep birden bir alkış patlatarak koydular.

"Hoş geldin!" diye haykırdı bir tanesi, bir diğeri bağırdı: "Aferin, Morrigan!" (Tam olarak neye aferin, bilmiyordu.)

Morrigan tanıdık, gülümseyen bir yüzü fark edince birden, "Mr O'Leary!" dedi. *Ölülerle Diyalog Kurma* öğretmenine bakıyordu; delici bakışlara sahip, açık mavi gözlü, yaşlıca bir beyefendiydi. Şık, oymalı bir bastona yaslanmıştı ve kar beyazı saçı özenle taranmış, yandan ikiye ayrılmıştı.

"Bana Conall diyebilirsin, Wundersmith," dedi adam gözleri sevinçle ışıldayarak. "Bu katta formalitelere düşkün değilizdir."

Rook elini havada şöyle bir sallayarak grubu gösterdi. "Tanıştırayım, bodrum katı inekleri. Bodrum inekleri, bu da Morrigan Crow."

Conall tek kaşını kaldırarak Mektep Müdiresi'ne baktı. "Aslında bizi gayet iyi bildiğin *gerçek* ismimizle, Eksi Dokuz Akademik Grubu olarak takdim etmek yerine, kazara böyle söyledin diye düşünüyorum."

Bakışına karşılık vererek, "Nasıl istiyorsan öyle düşün," dedi Rook.

Morrigan grup üyelerinin birkaçını, ismen olmasa da simaen tanıdığını fark etti. Conall O'Leary'nin yanında Morrigan'ın Esrarengiz katlarda gördüğü genç bir delikanlı duruyordu; kıdemli bir öğrenci de olabilirdi, yeni bir mezun da. Ayrıca grupta, Gururkondu Evi'nde gördüğü birkaç tane de öğretmen vardı. Grubu tamamlayan kişi, kibar bir ilgiyle onu izleyen ve önünde, yerde sakince oturan, bordo renkli kadife ceket giymiş bir wuntilkiydi.

Delikanlı, "Hoş geldin!" diye bağırdı, biraz fazla hevesli bir tavırla Morrigan'ın elini sıkmak üzere ite kaka grubun önüne geçti.

"Sesini biraz alçalt lütfen, Ravi. Onu korkutup kaçırmak istemeyiz," dedi wuntilki nazikçe. Bakışlarını Morrigan'a dikerek onu başıyla selamladı. "Merhaba. Benim adım Sofia. 897. Ekip'tenim. Böyle seni pusuya düşürmüşüz gibi oldu, kusura bakmazsın umarım, Morrigan. Biz seninle nihayet tanışmaktan çok mutluyuz sadece. Bizim için gerçekten büyük bir onur."

Morrigan gözlerini ona kocaman gülümseyerek karşılık veren diğer yüzlerde gezdirdi ve wuntilkinin, gerçekliğine ihtimal vermediği bu sözleri inanarak söylediğini fark edince şoka uğradı. Kimse daha önce onunla tanışmaktan *onur duymamıştı.*

"Sofia, Conall," dedi Rook, ikisini yanına çağırarak, "Bence Morrigan'ı Eşik Odası'na götürelim. Geriye kalanlar... İneklemeye devam."

Morrigan, Rook, Sofia ve Conall'ı takip ederek çalışma odasının sıcaklığından ayrılıp yeniden soğuk, mermer salona döndü. Sola sapıp kocaman odalardan birine girerlerken kapı

eşiğinde *Williams* sözcüğü parladı. Ancak *Williams*'ta durmadılar, onun yerine odanın içinden yürüyüp *Muhrer* isimli diğer bir odaya girdiler, o da *Treloar* isimli başka bir odaya çıktı.

"Wunderous Cemiyeti'nin bir kez daha kendi Wundersmith'i olacağını öğrendiğimizde ne kadar heyecanlandık sana anlatamam," diye devam etti Sofia yürürlerken. "Sen o duyuruyu yapar yapmaz seninle konuşmak, seni tebrik etmek istedik. *Ne kadar* cesurca davrandın."

"Ama İhtiyar Quinn, sen ilk KO toplantına katılana kadar beklemek zorunda olduğumuzu söyledi," dedi Conall.

Morrigan başını kaldırıp ona baktı. "Demek Wunder Beceriler Mektebi'nin de başında İhtiyarlar var, öyle mi?"

Conall, Sofia ve Rook bakıştılar.

"İhtiyarlarla aramızda *son derece* gayriresmi bir anlaşma var diyelim," dedi Conall sözcüklerini dikkatle seçerek. "Bize soru sormamak işlerine geliyor, biz de onlara yalan söylemiyoruz. Ne yaptığımız hakkında pek bir fikirleri olmasa da Eksi Dokuz Akademik Grubu'ndaki işimizin önemini anlamaları gerektiğini düşünüyoruz. Başlarını belaya sokmadığımız sürece, sessizce devam etmemize izin veriyorlar."

Morrigan buna gülümsedi. İhtiyarların Cemiyet'te olan biten *her şeyi* bilmedikleri düşüncesi hoşuna gitmişti. "Eksi Dokuz Akademik Grubu tam olarak nedir?"

"Wunder Beceriler Mektebi'ydi *eskiden*," dedi Sofia. O sırada dördüncü bir odaya girmişlerdi: *Gibbs*. Şu ana kadar her oda aynı gözükmüştü: beyaz mermer zeminler ve penceresiz duvarlar. "Ancak öğrencin olmadan okulun olamaz, bu yüzden son Wundersmith Nevermoor'dan sürüldükten sonra bu kat çok uzun süre boş ve terk edilmiş kaldı. Ta ki

Wundersmith'lerin önemli tarihini araştırmak ve korumak adına, birkaç Çağ önce burada Eksi Dokuz Akademik Grubu kurulana dek."

"Biz Wundersmith'lere tutkulu bir ilgi duyan, fikirdaş öğrenci ve araştırmacılardan oluşan dayanışmacı bir topluluğuz," dedi Conall. "Wundersmith tarihini kurtarmak ve korumak için çoğunlukla gizli çalışırız ve onları keşfetmek için buradan, bir zamanlar eğitim gördükleri Eksi Dokuz'dan, yani Wunder Beceriler Mektebi'nden daha iyi bir yer yok."

"Kaç kişisiniz?" diye sordu Morrigan.

"Gururkondu Evi'nde yaklaşık on beş civarında," dedi Conall. "Ama Yedi Bölge'nin dört bir yanında bizim gibiler var. Kimi zaman bilgi alışverişinde bulunuyoruz. Sözde Aşağılık Yöntemleri, Cemiyet'in burnunun dibinde araştıracak kadar yürekli fazla kişi yok aramızda. Gerçi bu araştırmalar hep akademik, elbette."

"Benim için değil ama," dedi Morrigan.

"Hayır. Senin için değil," diye gülümseyerek onayladı Conall. "Ne kadar olağanüstü."

"Peki, siz üçünüz grubun liderleri misiniz?"

Conall ve Sofia bakıştılar.

"Yani... Bizim bir liderimiz yok aslında," dedi Sofia usulca. "Ve Rook'a gelince, şey... O, eee—"

"Ha, ben onlardan değilim," diye araya girdi Rook küçümseyici bir edayla.

Sofia'yla Conall bunu açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalışırlarken kısa, rahatsız edici bir sessizlik oldu.

En sonunda, "Rook, nasıl desem... Günün birinde beliriverdi," dedi Sofia. "Yaklaşık bir sene önce. Dearborn ve Murgatroyd'u tanıyorduk elbet ama eee... Rook'la hiç tanışma-

mıştık. Neden burada olduğundan emin değildik. Kendisinin de bildiğinden emin değilim, gerçi—"

"Paşa gönlüm istedi," dedi Rook kısaca.

"Ancak sürekli ortaya çıkmaya başladı ve bundan birkaç ay önce bir gün, tüm parçalar yerine oturdu. Ölüler Bayramı'ndan sonraki gün. Yaklaşık yüz yıldır ilk kez aramızda bir Wundersmith olduğunu öğrendiğimiz gün."

Conall, "Sonradan keşfettik ki Rook ilk kez, senin yemin törenin dolaylarında meydana çıkmış," diye açıkladı ve kadına şaşkınlık dolu, kısa bir bakış attı. "Wunder Beceriler Mektebi, yeni bir Mektep Müdiresi'ne gerek duyacağını bir şekilde fark edince."

Bu sözler üzerine Morrigan'ın aklı neredeyse başından gidiyordu. Rook'a bir bakış attı. "Nereden... Eee... Pardon, Ondan önce neredeydiniz?"

"Aman, bilirsin işte. Orada burada. Meşgul," diye muğlak bir yanıt verdi Rook. Gözlerini ciddiyetle Morrigan'a dikti. "Öğrencisiz okul olmaz tabii ama sadece tek bir tane olsa yeter."

Yine başka bir odaya girdiler. Her biri bir başkasına çıkan odalara girip çıkıp hızlıca ilerlerken Morrigan yetişmeye çabalıyordu; o ana kadar iç içe altı oda saymıştı. Eksi Dokuz labirent gibiydi.

"Şimdi siz bana Aşağılık... Pardon, Wunder Becerileri mi öğreteceksiniz? Kendiniz Wundersmith olmasanız bile?"

"Öyle de denebilir," dedi Conall.

"Şimdilik Morrigan, biz seni sadece bir şey denemek için buraya getirmek istedik. Ancak esas derslerin yarın başlayacak," dedi Sofia. "Özenli ve iddialı olduğunu düşündüğümüz bir müfredat oluşturabilmek için Rook'la birlikte haftalar geçirdik ve başlamak için heyecan duyuyoruz."

"Ben sürekli burada olamam, malum sebeplerden," diye açıkladı Rook. "Mümkün olduğunda uğrayacağım, ama senin günlük derslerine nezaret etmeleri için Conall ve Sofia'yı tayin ettim. İneklerin geri kalanı seni, sen de onları rahatsız etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Morrigan dikkati dağılmış halde başını salladı. Nihayet kapalı bir ahşap kapının dışında durdular, o ana kadar gördüğü tek kapıydı bu. Üstüne kazınmış isim, tıpkı diğerleri gibi, varlıklarını hissetmişçesine yandı.

"Eşik Odası," diye yüksek sesle okudu. Kapının merkezine oturtulmuş küçük, metal bir halka vardı. Ancak kimse ona dokunmak üzere harekete geçmedi. Morrigan Rook'tan Sofia'ya, sonra Conall'a baktı. "İçeri... Girmiyor muyuz?"

"Biz açamıyoruz," dedi Rook. "Buradaki herkes damgasını denedi... Koçbaşı dışında her şeyi denedik. Nafile."

"İçeride ne var?" diye sordu Morrigan.

Conall genzini temizledi. "Biz tam olarak... Emin değiliz," diye itiraf etti.

Morrigan'ın, üçünün hevesle, beklenti içinde kendisini seyrettiğini fark etmesi biraz zaman aldı. "Ay! Şey yapayım mı, eee?" İşaret parmağındaki *W* damgasını gösterdi.

Sofia, onu teşvik edercesine başını sallayarak, "Dene," dedi.

Morrigan gerim gerim gerildi, heyecandan midesi kasıldı. Uzanıp titrek işaret parmağını halkaya bastırdı ve—

Hiçbir şey olmadı.

Yeniden denedi, daha sert bastırdı.

Yine hiçbir bir şey olmadı.

Heyecanı söndü. Bir şey olmayacağını anlaması gerekirdi. Halka soğuk ve ışıksızdı ne de olsa. Yatak odasındaki halka mührü yalnızca sıcak olduğu ve parıldayarak usul usul nabız gibi attığı zamanlar açabiliyordu.

Morrigan gönülsüzce Rook, Conall ve Sofia'ya doğru döndü, yüzlerinde hayal kırıklığı okunuyordu. Rook'un birbirine bastırdığı dudakları bir çizgi biçimini aldı, hiçbir şey demedi, ancak Conall teselli edercesine Morrigan'ın omzuna pat pat vurdu.

"Aman, neyse," dedi moral verici bir tonla. "Boş ver."

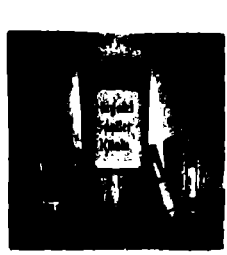
"Belki yarın... Yeniden deneyebilirim?" diye önerdi Morrigan cılız bir sesle.

"Biz de muhtemelen öyle olur diye düşünmüştük, Morrigan," diye ekledi Sofia. "Sorun yok."

Bu besbelli yalandı ve Morrigan bunu biliyordu.

Rook hiçbir şey demedi.

KAKTÜS TEAM



DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayalet Saatler Kitabı

Ertesi sabah Morrigan'ın ders programında dikkat çekici iki ekleme vardı. En heyecan verici değişiklik, önceden boş gözüken derslerin şu dört sözcükle dolu olmasıydı: *EKSİ DOKUZ AKADEMİK GRUBU.*

Morrigan bu sözcükleri görünce öyle bir gülümsedi ki yüzü acıdı. Asıl derslerine başlamaya can atıyordu. Rook onun 919. Ekip'e Wunder Beceriler Mektebi'ni anlatmasının sakıncası olmadığını söylemişti çünkü sırrını korumak için birbirlerine sadakatle bağlıydılar ve elbette Morrigan'ın kondüktörü ve hamisi de, gerekli sebeplerden dolayı yeni derslerinden haberdar olmak zorundaydı.

"Ancak Gururkondu Evi civarında bu konuyu kendine saklamaya çalış," demişti Mektep Müdiresi ona. "Kuvvetle muhtemel sonsuza dek sır kalmayacak ama kimse burnunu sokmadan ne kadar uzun süre iş görürsek o kadar iyi. Burada *işgüzar* çoktur."

O gün öğleden sonra trenle eve dönüş yolculuğu boyunca hikâyeyi tekrar tekrar anlatmıştı. Miss Cheery ve 919. Ekip'in gerisi Wunce'de bilmedikleri üçüncü bir okul olduğunu öğrendiklerinde yaşadıkları şok ve heyecan onu tatmin etmişti. Aslında Ev Treni yolu sanki her zamankinden üç kat uzun sürmüştü ve Morrigan, tüm minik detayları ikinci, hatta üçüncü kez duyabilsinler diye Miss Cheery'nin onları daire çizen bir rotada dolaştırdığını düşündü.

"Hem de tüm sınıflar boş, öyle mi?" diye sordu Anah hafifçe ürpererek. "Çok tekinsiz."

"Bizim de Eksi Dokuz'a gelip görmemize izin verirler mi dersin?" diye sordu Mahir.

"Dearborn'la Murgatroyd'un bunca zaman içlerinde öylece üçüncü bir kişi taşıdıklarına inanamıyorum!" dedi Hawthorne.

"Artık bir beyaz gömlekli değilsen," dedi Cadence, "gri gömlekli de değilsen, o zaman... Nesin sen?"

Morrigan'ın buna verecek bir cevabı yoktu, ancak Lam sessizce Ev Treni'nin duvarına asılı posteri gösterdi. Bir sene önce trene ilk adım attıklarından beri oradaydı ancak Miss Cheery'nin onlara anlamını açıkladığı o günden beri hiç üzerine düşünmemişti. Birbirine geçmiş üç çemberden oluşan, orantısız bir hedef tahtasıydı. Büyük, gri dış çember Dünyevi mektebi (yani gri gömleklileri) temsil ediyor diye anlatmıştı onlara. Daha dar olan beyaz orta çember, Esrarengiz mektebi (beyaz gömleklileri) temsil ediyordu. Tam ortadaysa çok daha küçük, kara bir çember vardı ki Miss Cheery onun Cemiyet'i bir bütün olarak temsil ettiğini düşünüyordu, ancak...

"Ha!" diye haykırdı kondüktör postere bakarak. Yıldırım çarpmış gibiydi. "Anladım!"

Morrigan da anlamıştı. Hepsi anlamıştı. Wunder Beceriler Mektebi bunca zamandır gözlerinin önündeydi.

(Gerçi maalesef o sabah gardırobuna girdiğinde beyaz Esrarengiz gömleği, ütülü ve kolalı halde onu bekliyordu. Wunder Beceriler Mektebi'ni gizli tutması gerekirken Gururkondu Evi'nde siyah gömlek giymeye başlamasının doğru olmayacağını tahmin etti; buna rağmen biraz hayal kırıklığına kapılmaktan kendini alamıyordu. Siyah gömlekli olma fikri hoşuna gitmişti.)

Morrigan önceki gece Jüpiter eve döndükten sonra, bir kez olsun onun bilmediği bir şeyi bildiğini ilan etmek üzere çalışma odasına dalmış, o da diğerleri gibi mest olmuş halde ilgiyle dinlemişti. (Onun bilmediği bir şeyi bilmek gerçekten *aşırı* tatmin ediciydi. Morrigan, günün birinde bunun yeniden olmasını diledi.)

Morrigan, EKSİ DOKUZ AKADEMİK GRUBU sözcüklerini görmekten öyle büyük bir haz alıyordu ki yeni ders programına yüzüncü kez bakarken ikinci eklemeyi hâlâ fark etmemişti.

"Bu koku ne?" diye sordu Hawthorne.

Morrigan dikkatle havayı koklarken kaşları çatıldı.

"Thaddea'nın terli, güreş forması," dedi Anah burnunu kırıştırarak. "Bu hâlâ dünden beri orada mı? *İnanamıyorum*!"

"E, bu sabah yine güreş dersim var ya?" diye cevabı yapıştırdı Thaddea, formayı okul çantasına tıkıştırırken. "İki kez yıkamanın manası yok, var mı?"

Anah canından bezmiş bir ifadeyle, "Hem de *öyle* bir var ki, Thaddea, anlatamam," dedi.

"Ben Thaddea'nın leş çoraplarını demiyorum." Hawthorne ders programını havaya kaldırdı, salı sabahki bir dersi gösterdi. "Bakın. *Bu Koku Ne? Minör Oyalamaca Ustalık Dersi.* Başka kimsede var mı?"

Miss Cheery sürücü koltuğundan, "Hepinizde var," diye seslendi. "Buluşma Yeri'ne davet edildikten sonra herkes *Bu Koku Ne?* dersini alır. Bunu, ufak çaplı kargaşa yaratmaya giriş olarak düşünün. Etrafınızdaki insanları dikkatlerini dağıtıp kafalarını karıştırıp oyalayarak tatsız durumlardan sıyrılmanın, başkalarına yardım etmenin, belki de hayat kurtarmanın akıllıca yolları. Karnından konuşmak, gerektiğinde ağlamak, bu tip şeyler. Faydalı şeyler – Mükâfat Gecesi'nde sahiden işinize yarar, hem buna hazırlanmak için sadece bir haftanız kaldı. O derste öğrendiğim numaralardan hâlâ kullan – AMAN AMAN, KİMSE PANİK YAPMASIN." Miss Cheery çay fincanı kadar olmuş gözlerle koltuğundan fırladı ve herkes bir anda panikledi.

"Ne? Ne? Ne? NE?" dedi Anah, minderinden sıçrayıp.

"KIMILDAMA, FRANCIS, HAREKET ETME. OMZUNDA BİR ÖRÜMCEK VAR. HAREKET ETME DEDİM."

"NEREDE?" diye ciyakladı Francis, omuzlarını görebilmek için boynunu zürafa gibi uzatarak. Ellerini hiç durmadan kısa tıraşlı saçlarından geçirdi ve cübbesini silkeledi. "NEREDE? ALIN ÜSTÜMDEN!"

"Sakin ol, Francis," dedi Arch, korkmuş ama kararlı bir tavırla. "Ben yardım edeceğim sana, sen sadece kımıldama ve bağırmayı—"

"ALIN ŞUNU ÜSTÜMDEEEEEN!"

Çığlıklar, debelenmeler, örümcek arayışı bir süre devam etti ve 919. Ekip'in, kandırıldıklarını fark etmesi rahat bir on beş saniye sürdü. Hep birden, sürücü koltuğuna çoktan geri dönmüş ve onlara sırıtan Miss Cheery'ye ters ters baktılar.

"Yanlış görmüşüm," dedi Miss Cheery, omuz silkip son çikolatalı bisküviyi bir güzel mideye indirirken.

Wunder Becerileri öğrenmeye başlamak için Morrigan'ın fazla beklemesine gerek kalmadı; günün ilk dersiydi. Mrs Murgatroyd onunla Gururkondu Evi'nin zemin katında buluşmuş, bir grup üst sınıf öğrencisini pirinç kapsüllerinden dışarı tekmeleyip kovmuş ve elini sallayarak biraz utanmış gibi görünen Morrigan'a binmesini işaret etmişti.

"Dikkatle izle ve ezberle," dedi Murgatroyd düğmeleri ve kolları karmaşık bir sırayla çekip iterken. "Ben her zaman yanında olmayacağım."

Murgatroyd dönüşümünü yolda gerçekleştirirken Morrigan irkilip gözlerini kaçırarak görmezden gelmeye çalıştı. Mektep Müdiresi'nin havai fişek gibi çatlayıp patlayan omurgasından gelen korkunç sese asla alışamayacaktı.

Eksi Dokuz'a vardıklarında Rook bir kez daha onu Wunder Beceriler Mektebi'nin terk edilmiş koridorundan geçirdi, ancak Conall ve Sofia'nın yanına bıraktıktan sonra alelacele geri döndü.

Önde Conall, karanlık koridorda ilerlemeye devam ettiler. "Hayalet saatleri öğrenmedin mi daha, Wundersmith?" Bastonu mermer zeminde keskin bir sesle tıkırdadı.

"Hayır. Yani, adını duydum sadece." Eski öğretmeni Henry Mildmay bir keresinde 919. Ekip'in *Nevermoor'u Çözme* dersinde adını bir kez geçirmişti ama öğrenme fırsatları olmamıştı. Mildmay ona ihanet etmişti –Cemiyet üyelerini kaçırıp müzayedede maharetlerini satmak için Gudubet Pazarı'yla komplo kurduğunda tüm Wunderous Cemiyeti'ne ihanet etmişti esasen– ve tıpkı onu Wunce'den kovdukları gibi o da zihninden kovmaya çalışıyordu. Üstünde durmamayı yeğliyordu. "Bunlar bir çeşit... Ne deniyordu? Coğrafi tuhaflık

değil mi? Hani, Hilebaz Arkalar gibi? İşin içinde sahiden hayalet var mı yoksa—"

"Pöh. Adı saçmalıktan ibaret," diye homurdandı Conall. "*Hayalet saatler* denmesinin tek nedeni, günün birinde ahmağın tekinin, bunun ölüler tarafından yaratılan bir fenomen olduğuna dair yanlış bir izlenime kapılmış olması. Adı böyle kaldığından biz de kullanıyoruz."

"Bir yanılgı," dedi Sofia. "Ama işe yarar bir yanılgı. Nevermoor'da çoğu insana hayalet saatin ne olduğunu sorsan ya böyle bir şeyin gerçek olmadığını ya da gerçek olduğunu ve bundan çok korktuğunu söyleyecektir. Bir arkadaşın arkadaşının arkadaşının uzak geçmişten bir ana denk geldiğine ve ona içindeymiş gibi tanıklık ettiğine dair şehir efsanesini duymayan kalmamıştır. Ancak neye bakman gerektiğini bilmezsen bunları bulması çoğu zaman zordur ki bu da onları halkın ilgisinden korur."

Kemerli girişine *Corcoran* adı kazılı bir odanın dışında durdular. Oda uçsuz bucaksızdı –rahat Deukalion'un en büyük balo salonu kadar vardı– ve tüm diğerleri gibi soğuk, çıplak, penceresiz ve karanlıktı. İçeri adım atarlarken Morrigan ikinci bir kazak giymiş olmasına rağmen ürperdi.

"Burada, Wunderous Cemiyeti'nde bile onlara geçiciden öte bir ilgiyi bir tek Coğrafi Tuhaflıklar Topluluğu'ndaki acayip tipler gösteriyor. Bizim için iyi. Diğer herkes için yazık. Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar." Conall belli bir yönde bir iki adım ilerledi, sonra başka bir yöne gitti, odada gözlerini gezdirdi; belli ki bir şey arıyordu. Kaşlarını çattı, cep saatine baktı. "Sekiz-on altıydı, değil mi Sofia?"

"Sekiz-on yedi," dedi Sofia ona. "Biraz daha var."

"Ah." Conall cep saatinden odanın ortasına, sonra yeniden saatine bir bakış attı. "Üç... İki... Bir."

Tam Conall'ın baktığı yerde uzun, incecik bir ışık çizgisi belirirken Morrigan irkildi. Sanki biri çok keskin bir bıçağı eline geçirip havayı yarmış veya belki de minicik bir Bürümcük ipliğini çekip gerçekliğin iplerini çözmüş, içindeki bir şeyi gözler önüne sermişti. İçeriden gelen uzak, boğuk sesler duyabiliyordu.

Önce Sofia girdi, burnuyla yarığı dürttü. Yarık, içinden kayıp geçeceği kadar açıldı... Ve Sofia gözden kayboldu. Morrigan keskin bir nefes alıp Conall'a baktı ama adam istifini bozmamıştı.

"Korkacak bir şey yok, Wundersmith. Gidelim bakalım." Havayı bir perde gibi araladı, kendinden emin tavırlarla wuntilkiyi takip etti.

Morrigan temkinli bir edayla uzandı. Parmakları ışık çizgisiyle buluştu. Bir sıcaklık ve içeriye doğru hafifçe çekildiğini duyumsadı, sanki içerideki şey her ne ise kolları vardı ve o kollar ona doğru uzanıyor, onu içeri buyur ediyordu. Öne doğru bir adım attı, yarığın içinden kaydı ve zamanın titrediğini hissetti.

Olabilecek en tuhaf histi.

Sanki büsbütün sudan oluşmuş ve bir şekilde... Dalgalanıyordu.

Sofia ve Conall onu öbür tarafta bekliyor, tepkisini izliyorlardı.

"Acayip bir şey, değil mi, Wundersmith?" diye sordu Conall. Gülümserken gözlerinin kenarı kırıştı.

Acayip olmasına acayipti hiç şüphesiz. Aynı odadaydılar, ancak her şey farklıydı. Daha aydınlık, daha gürültülü; üstüne üstlük daha sıcak. Arada bir odanın bir köşesinden Morrigan'ın gözlerini kırpıştırmasına yol açan göz kamaştırıcı turuncu ışık patlamaları geliyor, buna kükreyen alev sesleri ve

birkaç alkışla karışık tezahüratlar eşlik ediyordu. Bu gösteri her neyse, eski moda giysiler giymiş küçük bir grup insan başına toplanmış, görüşünü engelliyordu.

"Aferin, Stanislav, aferin!" diye bağırdı yaşlıca bir adam. "Çok kısa sürede olağanüstü bir gelişme gösterdin, evlat. Sırada kim var? Amelia! Haydi çocuklar, Amelia için üç kere hurra!"

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Morrigan.

"Merak etme, bizi duyamazlar," diye Sofia, normal şiddette bir sesle karşılık verdi.

"Bizi görebilirler mi?"

"Hayır. Daha yakına gel. Bakalım bir – hah!" İnsanların bacaklarının arasından geçip gözden kayboldu. "Harika tercih, Conall. Açıklama eklenmiş."

Görünüşe göre üç yeni misafirin varlığını hiç kimse fark etmemişti. Morrigan'a Nevermoor'a geldiği seneki Noel gecesini hatırlattı. O ve Jüpiter sihirli, bir hayli tehlikeli ve kullanımdan kalkmış bir demiryolu hattı olan Bürümcük Hattı trenine binmiş, ta Crow Malikânesi'ne, Çakalkale'deki çocukluk evine gitmiş, orada insan dolu bir odanın ortasında dikilirken onu görebilen tek kişi babaannesi olmuştu. Geri kalanlar için, orada değildi. Babası doğruca içinden yürüyüp geçmişti.

"Bürümcük'te mi seyahat ediyoruz? Bunu daha önce yapmıştım – ay!" Amelia için üç kez tezahürat yaptıran adama tosladı. Adam dönüp doğruca ona baktı, Morrigan'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ah, ben çok özür—"

Ancak adam hiçbir şey olmamış gibi işine döndü.

"Haydi, içinden geçeceğiz." Conall Morrigan'ı dirseğinden yakaladı ve onu grubun içinden sürükledi.

"Emin misin, daha dikkatli olmamız gerekmez mi?"

İnsanları resmen *itip kakarak* geçiyorlardı. Arada birisi irkiliyor, hatta dönüp bakıyor, ancak neredeyse hemen arkasından bakışları ifadesizleşiyor ve hiçbir şey olmamış gibi yeniden başını çeviriyordu. Kimse onlara bakmıyordu.

"Sıra sende Jimmy!" diye bağırdı ihtiyar adam.

Grup üyeleri bir bir çağrıldı ve hevesle öne koşup birbirinden farklı olağandışı yeteneklerini sergilediler. Biri duvardan bir gölge kopardı ve onu karanlıktan bir pelerin gibi kuşandı. Bir diğeri sanki yoktan yarattığı üç boyutlu, ışıldayan, parlak renkli sıra sıra şekilleri sergiledi, sonra bunları havada dizerek dans ettirdi. Ergen bir kız, odadaki diğer herkesin taklidini yaptı; yürüyüşlerini, duruşlarını, seslerini ve gülüşlerini ustalıkla taklit etti ama bu, yalın bir taklidin ötesindeydi. Bedeni eğilip bükülüp yeniden biçim alarak arkadaşlarının birebir kopyalarına *dönüşüyor*, onlar da gürültülü kahkahalara boğuluyorlardı.

Ancak en ilginç şey, onlar performanslarını sergilerken sanki görünmez bir el tarafından parlak harflerle kargacık burgacık yazılmış, yanlarında, havada beliren sözcüklerdi. Bir an havada asılı kalıyor, ardından uçup gidiyorlardı:

Peçe
Dokuma
Kisve

Morrigan'ın zihninde bir anı canlandı.

Ezra Squall. Çalıntı Anlar Müzesi.

Noktürn. Dokuma. Zaman. Peçe.

"Bunlar Wunder Beceriler mi?" diye fısıldayarak sordu Morrigan.

"Bunlar sadece bir kısmı," dedi Sofia. "Bu hayalet saati yaratan kişi, neye baktığımızı anlayalım diye açıklamalar eklemiş. Kendini işine adamış bir tarihçinin izi."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye seslendi grubun başındaki ihtiyar adam, "sabah eğlencemizi yaptık. Aferin herkese, şimdi... Dünkü derste... Anlatabilirseniz... Ve neden... On puan... Ama şimdiye dek kimse..."

Morrigan kafası karışmış halde gözlerini kırpıştırdı. Adamın sözleri cızırtılı radyo gibi gidip geliyordu ve oda gitgide kararmaya başlamıştı.

"Haydi, Wundersmith," dedi Conall, onu oradan uzaklaştırarak. "Gitme işaretimiz geldi."

Yarığı yeniden buldular ancak ışık çizgisi, bu taraftan bakınca bir karanlık çizgisiydi. Morrigan yolu yeniden açmak üzere usulca uzandı ve parmakları sıcaklık yerine serin havayla buluştu. Yeniden o tuhaf dalgalanma hissiyle birlikte içinden geçti. Dünyanın yapıldığı kumaş, asılı çamaşırlar gibi dalgalanıyordu.

Conall'la Sofia Morrigan'ın peşi sıra Eksi Dokuz'un soğuk, tanıdık karanlığına geri döndüler. Morrigan, havadaki yarık kendini yeniden dikip kapatırken ışığın büsbütün kayboluşunu izledi. Ellerini yarığın demin olduğu yerde gezdirmek üzere ileri uzandı ama hiçbir şey hissetmedi, geriye kalmış bir sıcaklık bile.

Corcoran'dan çıkmış karanlık holde ilerlerlerken Morrigan, "Bu neydi? O insanlar da nereden çıktılar?" diye yanıt beklemeden, nefes nefese, ısrarla sordu. "Bir daha yapabilir miyiz?"

"Dilersen her gün yapabilirsin," dedi Sofia. "Ancak ilk önce sana göstermek istediğimiz önemli bir şey var."

Wuntilki, çalışma odasının yuvamsı sıcaklığına ulaştıklarında önceki günün çay fincanlarından, kâğıt yığınlarından ve bodrum katı ineklerinden arınmış olan büyük ahşap masanın üstüne sıçradı. Hiçbir şey kalmamıştı gerçekten de; bir tek, masanın tam ortasındaki koca kitap, soluk mavi kumaşla kaplı, sayfaları şişmiş, kullanılmaktan bükülmüş.

Sofia patisiyle kitaba hafifçe dokundu. "Bu kitap en kıymetli varlığımızdır."

Çok çok eskiydi ama büyük bir özenle bakılmıştı, orası belliydi. Köşeleri, kumaş kaplamanın saçaklandığı yerlerden mavi iplikle dikilmişti. Üzerinde zerre toz yoktu.

Morrigan parmaklarını siyah, kabartmalı başlığın üzerinde gezdirerek yüksek sesle okudu. "*Hayalet Saatler Kitabı*."

"Daha ziyade bir kayıt defteri aslında," dedi Conall. Büyük bir özenle açtı, baştaki sayfalardan birini çevirdi ve görsün diye Morrigan'ı yanına çağırdı.

Her sayfa, sütun ve satırlara bölünmüş, her sütun ve satır minik, özenli bir el yazısıyla doldurulmuştu. Tarihler, yerler, isimler. Morrigan okuduğu şeye anlam vermeye çalışırken gözleri sayfada uçuştu.

YER	KATILIMCILAR VE OLAYLAR	TARİH VE SAAT
Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi, Eksi Dokuzuncu Kat, *Williams*	Dâhi Amadeo, Rastaban Tarazed Burumcuk'te öz yansıtmayla seyahat etmenin ardında yatan teori üzerine Amadeo ve Tarazed arasında geçen bir konuşma	Kuş Çağı, Yedinci Salı, Altının Kışı 13.02–13.34 Y
Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi, Eksi Dokuzuncu Kat, *Shaw*	Griselda Polaris, Mathilde Lachance, Decima Kokoro Lachance ve Kokoro'nun katılımıyla, Polaris yönetiminde Zaman üzerine ileri seviye atölye çalışması	Doğu Rüzgârları Çağı, Birinci Cuma, Sekizin Sonbaharı 09.52–11.44 Y
Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi, Eksi Dokuzuncu Kat, *Van Ophoven*	Dâhi Amadeo, Elodie Bauer, Owain Binks Amadeo tarafından Bauer ve Binks'e verilen başlangıç seviyesinde Dokuma dersi	Sonların Çağı, İkinci Çarşamba, İkinin İlkbaharı 13.00–15.47 Y

"Neye baktığımı gerçekten anlamıyorum," dedi Morrigan.

"Anlamanı beklemiyorduk," dedi Sofia. "Morrigan, bu kitap bugüne kadar yaratılmış olan her hayalet saatin listesi, en azından Wunce içindekilerin. Bu kitap, Wundersmith'ler ve Wunder Beceriler üzerinde yaptığımız araştırmaların çoğunu gerçekleştirmemize yardımcı oldu. İşte sana da bilmen gereken her şeyi öğretecek."

Conall, sayfanın altındaki kısmı gösterdi. "Şunu görüyor musun? İşte."

Morrigan son satırı okudu.

Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi, Eksi Dokuzuncu Kat, *Corcoran*	Caw Molloy, Hani Nakamura, Melvin Hall, Amelia Allaway, Spencer Holland-Wright, Hathaway Savage, Griselda Polaris, Jimmy Bishop, Stanislav Radkov Sabah, "serbest saat"; takım ruhunu teşvik etmek ve moralleri yükseltmek için Molloy önderliğinde, tüm yaştaş Wundersmith'lerin katıldığı ve çeşitli Wunder Becerilerin sergilendiği ısınma çalışması	Zehirciler Çağı, Altıncı Salı, Altının Kışı 08.17–08.34 Y

Odanın isminin *Corcoran* olduğunu, orada bulunanların adlarını, tarih ve saat bilgilerini görünce hepsi anlamlı gelmeye başladı.

"Biz, geçmişe mi gittik?" dedi.

"Aslını istersen geçmiş bize geldi," dedi Sofia. "Hayalet saat şimdiki zamanda, aynı yerde tanıklık edilebilmesi ve gözlemlenebilmesi için tarih kayıtlarından ayıklanarak seçilmiş minik bir zaman dilimidir. Zamanı geriye sarıp hayalet saat kaydetmek, korkunç derecede zordur. Ancak olağanüstü beceriye sahip biri bunu yapabilir, fakat doğru şekilde yapıldığında bu saatler, sonsuza dek kendini *tekrarlar durur*."

"Mesela," diye devam etti Conall, "buradaki, bak: Birinci Çarşamba, İkinin İlkbaharı, saat dokuz. Tarazed Odası. Orta seviyede Gölgeleme dersi.

"Gölgeleme!" Morrigan çılgın bir neşeyle haykırdı. "Tıpkı demin gördüğümüz adam gibi. Ben de bunu öğrenecek miyim?"

"Gölgeleme, Peçe kapsamına giriyor, yani evet, zamanı gelince." Son sütunu gösterdi. "Şimdi bu, her sene tekrar eden bir hayalet saat. Yuvarlak içine alınmış şu küçük "Y" harfini görüyor musun? Bu demek oluyor ki her yıl İlkbahar'ın birinci çarşambasında, sabah dokuzda bu olayları, tam gerçekleştikleri yerde izleyebilirsin."

Aynı sayfada başka bir listeyi gösterdi. "Ama bak – kimisinde şu küçük sembolü göreceksin, şunu gördün mü? Kendi etrafında daire çizen küçük oku? Bu demek ki hayalet saat sürekli bir döngüye girmiş. Ömrün boyunca oturup gözlemleyebilirsin.

"Gerçi bunu önermiyoruz," diye ekledi Sofia. "İsimde bir aldatmaca daha var çünkü sen de fark edeceksin ki bunlar her zaman bir saat sürmüyor. Kimi zaman sadece dakikalar uzunluğundadır. Kimi zamansa bütün gün sürer, gerçi bu çok enderdir.

"Morrigan, aramızda yeniden bir Wundersmith olduğunu öğrendiğimizden beri Rook, Conall ve ben kitabı arayıp taradık, en faydalı ve ilginç dersleri bulduk. İşte tüm bu hayalet saatler bunu temsil ediyor: tarihteki en iyi öğretmenlerden Wunder Beceri dersleri. Çağlar önce, yüzlerce ve *yüzlerce* yıl önce yaşamış seleflerin tarafından doğrudan eğitileceksin. Burada öğrenebileceğin çok şey var."

Morrigan, daha önce hiç hatırlamadığı kadar heyecanlı bir halde kayıt defterinin sayfalarını karıştırdı, Bu sayfalarda *binlerce* hayalet saat kayıtlı olmalıydı. Wunder Becerilere iş üstünde tanıklık etmek, onları öğrenmek için binlerce fırsat. Bu kitap; bir hazine sandığı, bir zaman makinesi, gerçekleşmiş bir hayaldi.

Hakiki bir Wundersmith olacaktı.

Nihayet.

"Tüm bunlar nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu.

"Bir Wunder Beceri olan Zaman sayesinde, Morrigan," dedi Sofia. "Bu, zamanın çeşitli şekillerde manipüle edilmesidir. Onun içinden geçmek, onu kaydedip saklamak, döngüye almak, daraltmak, esnetmek—"

"Esnetmek mi?" Morrigan şaşkınlık içinde başını kaldırıp baktı. "Profesör Onstald gibi mi? Geçen sene öğretmenimdi. O... bana Wundersmith'lerin tarihini öğretiyordu, yani en azından öyle yapması gerekiyordu. Fakat bunu yapabiliyordu o, zamanı esnetebiliyordu! Bu şimdi bir Wunder Beceri mi diyorsun?" Birden güldü. "Onstald, maharetinin bir *Wunder Beceri* olduğunu bilseydi, herhalde—"

"Biliyordu zaten," dedi Conall kaygılı bir edayla.

Morrigan kaşlarını çattı. "Ama... O bir Wundersmith olamaz; Wundersmith'lerden *nefret* ederdi."

"Hayır, bir Wundersmith değildi." Başını iki yana salladı. "O, bizden biriydi."

Sofia çevik ve tırıs adımlarla masanın ucuna yürüdü, başıyla eskiz defterinden koparılmış bir kâğıt parçasına çizili küçük resme işaret etti. Wunkaplumbağa Profesör Onstald'ın yeşil, kösele gibi yüzünün, öbek öbek kır saçlarının ve kubbe biçimli kocaman kabuğunun oldukça başarılı bir çizimiydi. Morrigan bunu daha önce fark etmemişti. Özensiz bir açıyla duvara yapıştırılmış, onu kuşatan nice çerçeveli tablonun ve basılmış haritaların arasında cüce gibi kalmıştı. Altında şu sözcükler yazılıydı: "*Eksi Dokuz Akademik Grubu Kurucusu*".

"Arşivcilik hususunda titizdi," dedi Sofia.

Morrigan önünde duran sayfalara baktı. Özenli, hatasız bir el yazısıyla kâğıda dökülmüş, neredeyse mikroskobik boyutlarda yüzlerce daracık satır. "Profesör Onstald mı yaptı bunu?"

"*Hayalet Saatler Kitabı*'nı o yazdı, evet," dedi Sofia. "Hayalet saatlerin birkaçını da o yarattı. Ancak çoğu önceden mevcuttu, diğer Wundersmith'ler tarafından muhafaza edilmişti. Hayalet saatler, geçmişten beri Wundersmith'ler tarafından bir eğitim-öğretim aracı olarak kullanılagelmiştir. Onstald hâlihazırda mevcut olanları buldu, onlara açıklama ekleyip detaylarını yazdı."

"Bu kitap, Onstald'ın hayatının eseri," dedi Conall sayfalara pat pat vurarak. "Kısmen yani. Diğer kısmını Zaman sanatını öğrenmeye adamıştı. Bu onun mahareti değildi, Morrigan. Ömür boyu süren misyonu ve tutkusuydu. Onun mahareti... Hay aksi, neydi hatırlamıyorum bile. Ya sen, Sofia?"

"Yok," dedi düşünceli bir tavırla. "Dünyevi bir şeydi, sanırım. Onu pek tanımazdım."

"Diyeceğim şu ki," dedi Conall, "Herkes Tüm Wunder Becerileri öğrenebilir."

Morrigan'ın kaşları kalktı. "*Öyle mi?*"

"Yani..." Sofia, buna pek katılmıyormuşçasına başını bir yandan diğerine devirdi. "Ben olsam herkes *tüm Wunder Becerileri* öğrenebilir demezdim, Conall. Belki de... Herkes bir Wunder Beceri öğrenebilir demek daha doğru. Kısmen, en azından. Noel Baba'yı ele alalım mesela; o, Cehennem becerisini—"

Morrigan'ın soluğu kesildi. "BİLİYORDUM! Yaptığı şeylerde muhakkak Cehennem becerisi vardı, *biliyordum*!"

"Bir kısmı," dedi Conall tasvip etmeyen bir homurtuyla. "Gerisi gözbağı, hileli mekanizmalar ve az paraya çalıştırılan elflerin işgücü."

"Ancak Noel Baba müthiş yetenekli olsa da," diye devam etti Sofia, sözü hiç bölünmemişçesine, "Cehennem konusunda hiçbir şekilde tam kapsamlı bilgi sahibi değildir. Hâlbuki

Profesör Onstald tüm ömrünü, *sadece* Zaman'ı öğrenmeye adamıştı. Çok iyiydi ama usta değildi. Kısaca, öğrenecek çok şey var ve bir ömür yetmez."

Morrigan'ın heyecanı biraz söndü. "Ya."

Sofia kabarık, kızıl kuyruğunu bedeninin etrafına sardı. "İşte Profesör Onstald, Eksi Dokuz Akademik Grubu'nu bu yüzden kurdu. Squall'ın sürgüne gönderilmesinden bir süre sonra, Wundersmith'lerin yokluğunda Wunder Becerilere sahip çıkmaya çalışıyordu. Dokuz kurucu üye vardı ve her biri bilgiyi canlı tutabilmek için hayatını Wunder Becerilerden birinde gizlice ustalaşmaya adayacağına yemin etmişti."

"Bunu başarmaya en çok yaklaşan, Onstald oldu. Noel Baba ve Stelaria –sen onu Gündönümü Kraliçesi olarak biliyorsundur tabii– gibi diğerleri—"

"*Gündönümü Kraliçesi* de mi burada eğitim gördü?" diye sordu Morrigan zevkten dört köşe.

"Ah, evet, epey iyi bir Dokumacıdır. Bunlar bir dereceye kadar başarıya ulaştılar, ancak kurucu dokuzlunun çoğu feci derecede başarısızlığa uğradı, cesaretini kaybetti ve projeyi büsbütün terk etti. Bildiklerini Conall'ın kuşağına aktardılar gerçi ve onun kuşağı da bir sonrakine aktardı, sonraki de... İşte böyle devam ediyoruz, bilgi meşalesini canlı tutmaya çalışıyoruz."

Morrigan wuntilkiye merakla baktı. "Sen hangi Wunder Beceri'yi öğreniyorsun?"

"Ben mi?" Sofia kıs kıs güldü. "Aman eksik kalsın, hayır! Ben buraya, becerilere tanıklık etmeye geldim, onları kullanmaya değil. Diğer akademisyenlerden kimisi amatörce uğraşıyor, mesela, genç Ravi, Kisve'yi öğrenmeye kararlı, ama Eksi Dokuz Akademisyen Grubu son yıllarda tarihi yeniden yaşamaktansa onu muhafaza etmeye daha odaklı."

"Biz sıradan insanlar için," diye açıkladı Conall, "bir Wunder Beceri'yi öğrenmek, tanıdığın hiç kimsenin konuşmadığı ve daha önce konuşulduğunu hiç duymadığın, son derece karmaşık bir dili öğrenmeye çalışmak gibidir."

"Ben dil öğrenmede pek iyi sayılmam," dedi Morrigan.

Sofia daha yakınına geldi ve tam önünde oturup Morrigan'a dikkatle baktı. "Conall'ın bahsettiği, Wunder Beceri öğrenmenin biz *sıradan insanlar* için nasıl bir şey olduğuydu. Bir Wundersmith içinse, bu daha çok... O yabancı dili baştan beri konuşabildiğini bir anda hatırlamak gibidir."

Sofia, bu bilgiyi sindirmesi için ona zaman tanıdı. Bir süre şöminedeki alevlerin çıtırtısı dışında hiçbir ses çıkmadı.

Morrigan kaşlarını çatıp gözlerini *Hayalet Saatler Kitabı*'na dikti. "Hiç anlamıyorum. Profesör Onstald tüm bunları yapmış, Wunder Becerilerden birini öğrenmeye ömrünü vermişken bana tüm öğrettiği, Wundersmith'lerin ne kadar şeytani, budala ve tehlikeli olduklarıydı. İyi ki hepsi ölmüş, demişti bana. O... Sizce onları... Kıskanıyor muydu aslında sadece?"

Conall ve Sofia bakıştılar.

"Son yıllarında öyleydi, biliyoruz," dedi Conall. "Ancak o Hemingway Onstald, o benim eskiden tanıdığım kişiye hiç benzemiyordu. Benim tanıdığım, dost bildiğim Hemingway, Wundersmith'lerin yaşamıyla en az benim kadar tutkuyla ilgiliydi. Ama içinde bir şeyler değişti. Neydi, tam bilemiyorum çünkü inatçı, sinirli, ihtiyar budala günün birinde grubu terk etti ve bir daha hiçbirimize tek kelime etmedi.

Sofia usulca hüzünlü bir ses çıkardı. "Bu, ben Eksi Dokuz'a girmeden çok önceydi. Ama onun vefatı, Wunderous Cemiyeti için büyük bir kayıp. İhtiyarların tahayyül edebileceğinden bile daha büyük. Bizce onun Zaman'daki ustalığının,

kuvvetle muhtemel tüm dünyada eşi benzeri yoktu. Ezra Squall'ı saymıyoruz elbette."

Morrigan, Ölüler Bayramı gecesine geri gitti. Çalıntı Anlar Müzesi'ne. Onstald'ın yüzünü, ağzı "KAÇ" sözcüğünün şeklini alırken gözlerini yavaşça kırpışını hâlâ görebiliyordu.

"Arkadaşınızı kaybetmiş olmanızdan dolayı üzgünüm," dedi Conall'a.

Sofia ön patilerini Morrigan'ın koluna koyup gözlerinin içine baktı. "Kimse Onstald'ın ölümü yüzünden seni suçlamıyor. Bunu anlıyorsun, değil mi? Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Benimle ilgisi biraz vardı," dedi Morrigan. "Sonuçta benim hayatımı kurtarırken öldü."

"Ve bu çok asilce bir davranıştı," dedi Conall. "Ama bu onun seçimiydi. Kimse Hemingway Q. Onstald'ı yapmak istemediği bir şeye razı edemezdi. İnan bana."

Sözlerini bitirip bastonunu aldı.

"Bu kadar acıklı sohbet yeter," dedi. "Morrigan'ın tanışması gereken Wundersmith'ler var."



ONUNCU BÖLÜM

Mükâfat Gecesi

Takip eden birkaç hafta, Morrigan'ın Wunderous Cemiyeti'nde geçirdiği zaman boyunca deneyimlediği hiçbir şeye uzaktan yakından benzemiyordu. Şeker dükkânına girmiş de canı ne isterse onu seçiyormuş gibiydi sanki. *Hayalet Saatler Kitabı* bir ziyafetti ve o, epeydir açlık çekiyordu.

Buna rağmen Rook, Sofia ve Conall ile birlikte onun için hazırladığı ders programından sapmaması konusunda katıydı ve canının her istediği eski hayalet saati ziyaret etmemesi konusunda onu ikaz etmişti. Mektep Müdiresi her dersi, bir öncekini temel alıp bir sonrakiyle köprü kuracak şekilde özenle seçtiklerini söylemişti. Şimdilik Wunder Becerilerden sadece ikisine odaklanmışlardı: Cehennem ve Dokuma.

"Dokuma, erkenden seçmeye uygun bir beceridir, dünyayı yaratma ve yeniden yaratma sanatıdır," diye açıklamıştı Rook. "Bir veya birçok farklı kaynaktan enerji ve madde elde edip bunları değiştirmek veya büsbütün dönüştürmektir. Birçok

Wundersmith, Dokuma'nın en kapsamlı Wunder Beceri olduğunu düşünüyordu, gerçi bu fikre herkes katılmayacaktır."

Bıraksalar Morrigan her günü sabahtan akşama Eksi Dokuz'da geçirecekti. Keyfi son derece yerindeydi. Şimdiden Cehennem üzerindeki hâkimiyetini geliştirmiş, hatta derslerden birinde büsbütün gökkuşağı renklerinde ateş püskürtmeyi öğrenmişti. Dokuma derslerinde de mobilyaları, onlara dokunmadan odanın öbür tarafına hareket ettirmek üzerinde çalışıyordu.

Dokuma, Morrigan'a Cehennem becerisi kadar doğal gelmiyordu. Anlaması *korkunç* derecede güç, uygulaması daha da zordu. Sandalyeyi kımıldatmak, görünüşte kolay olması gereken bir şeydi, ancak kımıldattığı şey, esasen sadece sandalye değildi. İçinde sandalyenin hareket ettiği bir dünya yaratıyordu. Yahut... *Wunder*'ı, içinde sandalyenin hareket ettiği bir dünya yaratmaya razı ediyordu.

Veya buna benzer bir şeydi işte. İşin fiziği konusunda kafası hâlâ bulanıktı.

Her halükârda Morrigan sandalyeyi yana devirmeyi sonunda başarmış, Sofia'yla birlikte zevkten çığlık atmışlardı.

Conall, temelleri öğrenirken şevkini kaybetmesin diye onu daha ileri dersleri de izlemeye götürmüştü. Eski Wundersmith'lerin Dokuma'yla yapabildikleri şeyler *sıra dışıydı*. Bir tanesinin masa ayağından ağaç büyüttüğünü izlemişti. Bir diğeri gözyaşlarını elmasa çevirmişti.

Morrigan, elmas gözyaşları seviyesinden kilometrelerce uzakta olduğunu gayet iyi biliyordu. Ancak kazandığı her gıdım beceriyle, seleflerinden derlediği her nebze bilgelikle özgüveni artıyor, daha da şaşırtıcı olanı, Wunce'deki geri kalan yaşamına da nüfuz ediyordu. Halen Gururkondu Evi'nin koridorlarında arada bir yükselen incitici fısıltıları duyuyordu ama artık ona lastik gibi çarpıp geri sekiyorlardı sanki. Hâlâ

bir beyaz gömlekliymiş gibi yapmak zorunda olsa da Esrarengiz mektebin acayip ders programı, onu sinir etmektense yeniden ilgisini çekmeye başlamıştı.

İlk kez olsun Wunce bir anlam ifade ediyor, orada olmak Morrigan'a anlamlı geliyordu.

Morrigan ve Mahir, bir salı günü öğleden sonra *Telaffuzu Zor Hayvansı Dilleri* dersini takiben yemekhanede sandviçleri paket yapıp Eksi Beş'teki ejderha arenasına götürdüler.

Hawthorne'un Ejderhacası, 919. Ekip'in usta dilbilimcisinden aldığı yardımla birlikte yavaş yavaş (Mahir'e göre, *çok* yavaş) gelişiyordu ve yakınlarda bundan faydalanmaya azmetmişti. Hawthorne, eskiden tek bir kelime bile öğrenmeye meraklı değilken şimdi, günün birinde dünyanın en iyi ejderha binicisi olma hırsını gerçekleştirmenin tek yolunun eğitimlerde bindiği ejderhalarla konuşmak olduğuna ikna olmuştu.

Morrigan ve Mahir onun havadan sudan sohbet etme girişimlerini tribünden gözlemlerken, *İçinde Bin Odun Sobasının Ateşini Taşır* ne zaman burnundan duman çıkarsa, muazzam kuyruğunu ne zaman sinirle sallasa irkildiler. Ejderha son derece manidar bir tavırla Hawthorne'a ardını döndü ve kestirmek için arenanın tam göbeğine kurularak gözlerini kapadı.

"Azap verici," diye mırıldandı Mahir.

Nihayet Hawthorne, bir yandan ketum *Ateşini Taşır*'a hâlâ dik bakışlar atarken yanlarına katıldı ve "Ejderhaca dersinde öğretmedikleri şey şu..." dedi. "İstediğin kadar akıcı konuş, eğer bu koca ahmaklar seninle konuşmak istemiyorsa ağızlarından ömür boyu tek kelime alamazsın."

Morrigan omuz silkti, peynirli turşulu sandviçinin paketini açıp yarısını Hawthorne'a verdi, o da karşılığında tereli

biftekli sandviçinin yarısını verdi. "Daha sadece birkaç haftadır deniyorsun, öyle değil mi? Bu ejderhaların bir kısmı *yüz* yaşında, Hawthorne. Biraz sabretmen gerekebilir."

"*Sabrettim* sabredeceğim kadar. Sabırlı olmaktan usandım, baydı artık," diye homurdandı Hawthorne. "Çok *terbiyesizler*, yani *hal'klahar fejh alm'ok* dediğimde, karşılık olarak bir *miş kadraç f'al* bile alamıyorum."

Mahir boğuluyormuş gibi bir ses çıkararak bir ağız dolusu tavuklu sandviçi çabucak yuttu. "*Hal'klahar fejh alm'ok* mu? Neden onlara evde kıyma makinen olduğunu söylüyorsun? Bu sence de kulağa biraz... Tehditkâr gelmiyor mu?"

"Ne?" Hawthorne kaşlarını çattı. "Hayır, bu *alevin güneş gibi parlıyor* demek."

"Eee, *hayır*," dedi Mahir yarı eğlenmiş, yarı bezmiş halde. "Alakası yok. Hem, *miş kadraç f'al*, ne demek zannediyorsun bilmiyorum ama bir ejderhanın sana kolay kolay, *senin gözlerin bir ayak kadar aç*, diyeceğini sanmıyorum."

Morrigan öyle bir güldü ki çikolatalı süt burnundan fışkırdı.

"O zaman neden üstlerine binmeme hep izin veriyorlar?" dedi Hawthorne, kaşlarını çatıp Mahir'e kâğıt mendil fırlatarak.

"Belki binicilik becerilerin, rezalet Dragonca'ndan daha iyi olduğundandır. Gerçi arkandan konuştuklarına bahse girerim." Mahir ayağa kalkıp sandviç kırıntılarını üniformasından süpürerek onlara tepelerinden sırıttı. "Benim gitmem gerek. Francis'e anneannesi için yemek tarifi tercüme edeceğime söz verdim. Trende görüşürüz."

Çocuklar Mahir'e el salladıktan sonra bile Morrigan hâlâ kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu ve Hawthorne nihayet pes edip başını sağa sola sallayarak güldü. "Kes sesini, sütlü salya. Bu gece nereye dikiyorlar seni?"

"Tenterfield," dedi Morrigan. "Wunder Metro istasyonunun dışına. Gri bölge. Seni?"

"Solsbury İstasyonu. Gri bölge nedir?"

"Olabilecek en güvenli, en sıkıcı yer anladığım kadarıyla." Morrigan gözlerini devirerek iç geçirdi. "Pullu Lağım Canavarı üreme alanlarının hepsinden çok uzak ama Mükâfat Gecesi'nin cümbüşüne de yakın değil. İnsanların tren istasyonuna girmesini engellemem ve onları yeşil bölgelere yönlendirmem gerekiyor. Hani şu insanlar var ya; yeşil bölgelere çoktan *vardıkları* için kesinlikle orada olmayacak şu hayal ürünü insanlar."

"O zaman eğlenceli bir gece seni bekliyor," dedi Hawthorne pis pis sırıtarak.

"Sana bu haberi vermek istemezdim, kıymacıbaşı, ama Solsbury de gri bölge."

"Ah, *ne*?" Hawthorne koltuğa yığılıp bacaklarını öne uzattı. "Zaten bizi neden ayırdılar ki? Kendi ekibimizle olmamız gerekmez mi?"

Morrigan tepki vermeden önce sandviçinden son bir ısırık aldı. "Miss Cheery, bu Oyalama bizim ilk seferimiz olduğundan her birimizi daha deneyimli biriyle eşleştirdiklerini söyledi."

"Boş bir tren istasyonunun dışında üç saat beklemek için insanın daha ne kadar deneyime ihtiyacı var?" Hawthorne artık neredeyse yatay hale gelecek kadar aşağı kaydı, sönen bir tekerlek gibi uzunca, kısık sesle iç çekti. "Thaddea'yla kanalizasyon görevine gönüllü olmalıydım. En azından sıkıcı olmazdı."

Morrigan ayağa kalkarken, "Olsun, moralini bozma," deyip öğle yemeğini getirdiği kesekâğıdını buruşturdu. "Beline kadar gelen lağıma batıp çıkmayı bu kadar istiyorsan daima bir sonraki seneyi bekleyebilirsin."

Morrigan kendisine atanan "daha deneyimli takım arkadaşıyla" üç saat kısılıp kalmaktansa beline kadar gelen lağıma girmeyi yeğlerdi. İlk beş dakikadan sonra, keşke Thaddea'yla birlikte gönüllü olsaydım, diye diliyordu.

"Haydi, çabuk ol da yap şunu işte."

Morrigan kaşlarını çattı. "*Ne* yapayım, Heloise?"

"Ne olduğunu biliyorsun... Wundersmith."

"Şşşş." Morrigan kimsenin duymadığından emin olmak için hızla arkasına döndü. "Sen deli misin? Halkın içindeyiz! Cemiyet dışında kimsenin bilmemesi gerek. Başımızı ne büyük derde sokacağından haberin—"

"Ah, yapma lütfen." Heloise gözlerini devirdi. Bir elinde tuttuğu ninja yıldızıyla diğer elinin tırnaklarını temizliyordu. Berbat renkteki saçına uysun diye parlak zehir yeşili bir oje sürmüştü. "Burada kimse yok ki. Herkes hazine avına gitti."

"Hazine avı değil ki."

Aslında *tam olarak* hazine avı değildi, ancak bundan bir farkı kalmamıştı. Mükâfat Gecesi, Morrigan bütün olayı tam anlamamışsa bile meğer çok akıllıca bir fikir çıkmıştı. Büyük çaplı bir operasyondu. Wunderous Cemiyeti, bunu en ince ayrıntısına kadar organize etmek için haftalar harcamış, Holliday Wu'nun Kamu Oyalama Teşkilatı ölümüne reklamını yapmıştı. Nevermoor'daki heyecan düzeyi öyle yüksekti ki Deukalion Oteli personeli bile fısır fısır bunu konuşuyordu.

Morrigan'ın anladığı kadarıyla Mükâfat Gecesi bir çeşit çöpçü avıydı. Herkesi belirlenmiş olan "yeşil bölgelere" –Pullu Lağım Canavarı Projesi'nin dışına taşması muhtemel bazı durumlardan çok uzağa– gütmek için kusursuzca hazırlanmış rotalarıyla birlikte, Nevermoor'daki her bir vatandaşa özel

hazırlanmış haritalar, bilmeceler ve yüksek katılım oranını garantilemek için ödüller vardı.

Neredeyse bir şehir dolusu katılımcı tarafından bulunacak sadece yüz tane "hazine" vardı ve insanlar bunun hakkında öyle bir konuşuyorlardı ki sanki kimisi bir tane bulmak için öz anneannesini bile satardı. Hazine; altın, mücevher veya elle tutulur herhangi bir şey değildi. Nevermoor'daki çoğu insanın daha da kıymetli olduğunu düşündüğü bir şeydi: Wunderous Cemiyeti'nden bir kıyak.

"Hazine, kıyak, her neyse. Aynı şey." Heloise kendini bariyerin üstüne çekip bacak bacak üstüne attı. "Diyeceğim, *kimse gelmiyor*. Güven bana, bu saçma Oyalama fasıllarına defalarca katıldım ve beni hiçbir zaman ilginç şeylerin olduğu bir yere koymuyorlar. Sus da yap işte."

"Öf, hem sen neden bunu bir kez daha yapmamı *istiyorsun*?" diye parladı Morrigan. "İlk seferinde yakmıştım seni. Hafızan o kadar zayıf mı?"

"Yapamıyorsun, değil mi?" Heloise pis pis sırıttı. Bariyerden atlayıp Morrigan'ın yanına geldi, burnunun dibine girdi. "Hiçbir şey yapamıyorsun. Besbelli. Wunderous Cemiyeti'nin, senin gibi bir ezik yerine *sahici*, *doğru düzgün* bir Wundersmith'i olsaydı onu çok daha önemli bir yere koyarlardı, buraya bu hiçliğin ortasına—"

Morrigan, göğsünden ateş yükselip boğazından çıktığı ve başlarının üstündeki bir sokak tabelasını kavurduğu anda enayi gibi oyuna geldiğini anladı. Heloise'in nefesi kesildi ve görünüşte gerçekten şoka uğradı. Ardından tiz bir kahkaha patlattı.

"Sen *deli* misin? *Halkın* içindeyiz!" dedi Morrigan'ın evvelki itirazını tiz ve alaylı bir sesle taklit ederek. "Cemiyet dışında bu tür bir şey yapmamalısın, değil mi? SENİN BİR WUNDERSMITH OLDUĞUNU kimsenin bilmesini istemeyiz."

"*Şşşş*, Heloise." Morrigan etrafa gergin bakışlar attı.

Heloise bacağının yanındaki çelik yıldıza pat pat vurarak, "Maalesef İhtiyarlara bunu anlatmak zorunda kalacağım," diye devam etti. "*Ya da* belki duvara sırtını dayarsın, ben de o sırada atış talimi yaparım, ha? Söz bak, kafana nişan almayacağım."

"Of, kapa çeneni."

Yaşça büyük kız birden ciddileşti. "O sen olmalıydın, sana söyleyeyim. Maharetini kaybeden sen olmalıydın. Alfie değil."

Morrigan yutkundu, konunun bu beklenmedik değişimi yüzünden başı döndü. Heloise'in erkek arkadaşı Alfie'yi, Gudubet Pazarı'ndan kurtulmasına yardım ettiği oğlanı, sık sık düşünüyordu. Çocuk bir zamanlar suyun altında nefes alabiliyordu ama kaçırılıp müzayedeye çıkarıldığında mahareti ondan çalınmıştı; anlaşılan o ki bunun nasıl olduğunu Wunce'de hiç kimse bilmiyordu. Morrigan o zamandan beri onu okulda görmemişti. Hâlâ bir Cemiyet üyesi olup olmadığından bile emin değildi.

"Onu hâlâ... Görüyor musun?" diye sordu duraksayarak. "O hâlâ..."

Heloise'in gözlerinin çevresi birden kızardı, ama kız kaşlarını çatıp hiddetle gözlerini kırpıştırdı.

"Maharetsiz mi?" diye parladı. Sesinde minicik bir titreme vardı. "Evet. Annesinin tahminine göre—"

Ancak Morrigan, Alfie Swann'ın annesinin tahminini öğrenemedi çünkü Heloise'in lafı sokağın aşağısından gelen bir kükreme sesiyle bölündü ve ikisi de bir metre yukarı sıçradı.

Morrigan bu tuhaf gürültünün kaynağını bulmak için bakındı ve birkaç yüz metre ötede, sokağın ortasında salınarak yürüyen koca karaltıyı görünce dehşete düştü. Ateşi görmüş, ona mı geliyorlardı?

Sertçe dudağını ısırdı. *Nereden* geldiğini görmüşler miydi?

Karaltıyı seçebilecekleri kadar yakınlaşana dek gergin bir sessizlik içinde izlediler.

"Cemiyet'ten!" dedi Morrigan, niyet ettiğinden biraz daha yüksek bir sesle. "Bu... Brutilus Brown, Thaddea'nın güreş antrenörü."

"Ah! Şu wunayı," dedi Heloise. "Şahane. Gidip ona yaramaz Wundersmith'in sokak tabelasını nasıl da ateşe—"

"Hayır – Heloise, BEKLE!" Morrigan büyük kızı kolundan kavradı ve onu istasyon duvarına, gölgelerin içine doğru çekti.

"Ah, sen ne yap—"

"Şşşş. *Bak*."

Brutilus'ta çok büyük bir terslik vardı. Bir ayı gibi davranıyordu.

Morrigan onu son gördüğünde, Thaddea'ya sakin sakin son maçta nerede yanlış yaptığını anlatıyordu. Arka ayaklarının üzerinde duruyordu. Elinde klipsli bir pano tutuyordu. Üstüne *tayt* giymişti yahu!

Şimdiyse burnundan soluyup homurdanarak bir kamp alanına girmiş başıboş bir ayı gibi çöp kutularını parçalıyor, içindekileri her yere fırlatıyordu.

"*Sarhoş* mu o?" Heloise kıs kıs güldü.

Morrigan onun sahiden sarhoş göründüğünü ama bunun hiç de komik olmadığını düşündü. Yaklaştıkça ağzının kenarlarında birikmiş beyaz salyaları ve havayı koklayışındaki tuhaflığı fark etti. İkide bir ya posta kutusunun tekine saldırıyor ya da park etmiş bir arabanın kaportasına çılgınca vuruyordu.

Düşüncesi bile Morrigan'ın midesini allak bullak etti ama... Kuduz bir hayvansıya benziyordu.

Birden Noel Arifesi'ni, Juvela Dö Flimsé'yi, Wunder Metro'daki wunleoparı düşündü; vagonun öbür ucundan nasıl atıldığını, havayı tıpkı şu an Brutilus'un kokladığı gibi koklayışını ve gözlerindeki o boş, yırtıcı bakışla nasıl da Bebek Dave'in üstüne saldırdığını.

"Buradan gitmemiz lazım," diye fısıldadı. "Bize saldıracak."

"Ne?" dedi Heloise burnundan gülerek. "Yok, saldırmaz. Sarhoş da olsa o hâlâ bir öğretmen."

O an, Morrigan'ın haklı olduğunu kanıtlamak istercesine bir sokak kedisi wunayının yoluna çıktı, wunayı onu şiddetle pataklayıp yolundan kovdu ve gök gürültüsü gibi kükredi. Kedi çığlıklar atarak fırlayıp kaçtı ve feryatlar içinde bir ağacın tepesinde gözden kayboldu.

Heloise'in soluğu kesildi ve eliyle ağzını örttü.

Morrigan wunayıdan kurtulmanın bir yolunu arıyordu, bir yan sokağa kaçmak üzere gizlenebilecekleri bir gölge bulmak için etrafına bakındı ama nafile. Bu bir Wunder Metro istasyonuydu ve tabii ki tüm mekân, Trolezyum'da bir maç gecesi gibi aydınlıktı. Çevredeki tek gölgenin içinde duruyorlardı.

"Bir oyalamacaya ihtiyacımız var," dedi.

Durumun ne kadar vahim olduğunu birden kavrayan Heloise nefes nefese kalmıştı. "Peki ya sonra?"

"Tek yapmamız gereken, dikkatini başka tarafa çekmek, böylece kaçabiliriz."

"Kolay." Heloise yolun çapraz karşısında kalan bir posta kutusuna yıldızlarından biriyle nişan aldı ve yıldız hedefini gürültülü bir çınlamayla vurdu. Ses istasyondan elli altmış metre uzağa kaçmalarına ve dolup taşmış bir çöp kutusunun ardına eğilerek saklanmalarına yetecek kadar uzun süre Brutilus'u oyaladı.

"Sırada ne var?" diye fısıldadı Heloise. Ondan üç yaş büyük olmasına rağmen, halinden anlaşıldığı kadarıyla sorumluluğun Morrigan'da olduğuna karar vermişti.

"Ben... Ben bilmiyorum, dur bir düşüneyim."

Morrigan wunayının sese doğru gideceğini ummuştu ama o, Morrigan ve Heloise'in saniyeler önce durduğu yerde hâlâ dumanı tüten sokak tabelasını kestirmişti gözüne. Hipnotize olmuşçasına ona bakıyor ve havayı kokluyordu. Burnu titredi. Yüzünde önce şaşkınlık, ardından öfke belirdi ve tüm sokağı dolduracak hiddetli bir kükreyiş saldı.

Kükreme sesi o kadar yakın, o kadar yüksek, o kadar ani geldi ki hem Morrigan hem Heloise'i yerinden sıçrattı. Ya ikisinden biri devirdiğinden ya da titreşim hareket etmesine yol açtığından, çöp kapağı yere düşüp gürültüyle tangırdadı.

Brutilus göğsünün derinlerinde yankılanan alçak bir hırıltıyla sese döndü. Morrigan'ın ağzı kupkuru kesildi. İçini avdan kaçan bir hayvansının tarih öncesinden kalma ilkel korkusu sarmaya başladı.

Brutilus yeniden havayı kokladı. Sonra arka ayaklarının üstünde dikilip kükredi ve gözleri parlak, ışıldayan bir yeşille yanıp söndü. Morrigan bundan *kesinlikle emindi*.

Koca kafasını, ağzında bir mahluk varmış da onun boynunu kırmaya çalışıyormuş gibi çılgınca ileri geri savuran Brutilus, Morrigan ve Heloise'e doğru dört ayak üstünde koşmaya başladı.

"KAÇ!" dedi Morrigan.

Boş yolun tam ortasından koştular. Sarf ettiği gayretten dolayı Morrigan'ın göğsünün içi alev alev yanıyordu, kulakları botlarının parke taşlara vururken çıkardığı sesle doluydu ve isminin biraz geriden bir yerden çağrıldığını duyana kadar Heloise'in artık yanında koşmadığını fark edememişti.

Ardına döndü ve wunayı hızla ona yaklaşırken yerde iki büklüm yatan yeşil saçlı kızı gördü. Herhalde düşüp sakatlanmıştı veya korkudan donup kalmış da olabilirdi.

Brutilus neredeyse ensesindeydi. Morrigan birkaç nota mırıldandı ve toplanan Wunder'la birlikte parmak uçlarının karıncalanmaya başladığını hissetti, bir plan kurmaya çalıştı ama panikledi. *Kalk ayağa Heloise*, diye düşünüyordu çaresizce. *Kımılda!*

Ancak Brutilus, beklenmedik ve inanılmaz bir şekilde, yerde yatan kızın yanından doğruca koşup geçti. Sanki onu görmemişti bile. Morrigan'ın peşindeydi.

Böylece Morrigan, aklına gelen yegâne şeyi yaptı. Dönüp kaçmaya devam etti ve Heloise'e bir şey olmadığını, belki de gidip yardım bile çağırabileceğini umdu.

Elinden geldiğince hızla uzağa koştu, sokak üstüne sokak geçti, zikzak üstüne zikzak çizdi ve beklenmedik dönüşler yaptı, ancak wunayı daha büyük, daha hızlıydı ve arayı kapatıyordu. Bir wunayıyı koşarak atlatamazdı.

Onu zekâsıyla atlatmak zorundaydı.

Beyni yüksek vitese geçmiş, yanından geçtiği her şeyin, yardımı dokunabilecek her şeyin dökümünü çıkarıyordu.

Şemsiye Hattı kablosu. *Platform yok, hem şemsiyen de yok.*

Ağaç. *O da peşinden tırmanır.*

Yangın musluğu. *Fikrim yok.*

Hilebaz Arka.

Bir dakika.

Hilebaz Arka. Kırmızı Alarm.

Kırmızı Alarm seviyesinde bir Hilebaz Arka, *hasar bırakıcı boyutta çok tehlikeli hile riski* demekti. Morrigan bir seçim yapmak zorundaydı: Ya Hilebaz Arka'ya dalıp bilinmeyen bir tehlikeyi ya da bedeni bitap düşünce pençeleri çakı

büyüklüğünde üç metrelik vahşi bir wunayı tarafından hırpalanmakla son bulacak mutlak derecede *kesin* bir tehlikeyi göze alacaktı. Wunder Becerileri henüz kendini koruyacak kadar öğrenmemişti, Cehennem'i kullanabilirdi belki ama onunla ne yapacağını hiç bilmiyordu. Brutilus'un bir sıkıntısı vardı. Ona gereken, serseri bir ateş topu değil, *yardımdı*.

Morrigan'ın seçme şansı pek yoktu.

Hiç yavaşlamadan, ona ne sürpriz hazırladıysa yüzleşmeye hazır, dar sokağa saptı. Kırmızı Alarm levhasını geçeli anca üç metre olmuştu ki üzerine her yönden sular patladı, sokak arasını, burnunu, ağzını, kulaklarını doldurdu, fırtınada gemiden düşmüş gibi ona takla üstüne takla attırdı. Suratına dalga üstüne dalga çarptı ve başını su yüzeyinin üstüne çıkarmayı her başardığında bir başkasına tosladı.

Ayıların –daha doğrusu, wunayıların– yüzme bilip bilmedikleri konusunda hiçbir fikri yoktu, ancak Brutilus'a karşı üstünlük kazandığını biliyordu. Hilebaz Arkaların nasıl işlediğini biliyordu.

Biliyordu ki eğer birinden geçmek istiyorsan sana nasıl korkunç bir numara çekmeye çalışırsa çalışsın bunu kucaklamak zorundaydın. Olmasına izin verip daha fazla dayanamayacağın noktaya gelene kadar ilerlemeyi sürdürecektin, ta ki sonunun gelmiş olabileceğini düşünene kadar... Ancak o zaman geçmene izin verirdi.

En azından şimdiye dek karşısına çıkan Hilebaz Arkalarda durum böyle olmuştu.

Üstüne hücum eden suya karşı savaşmayı, başını yüzeyin üstünde tutma uğraşını bıraktı. Üzerine gelen çalkantılı dalgaların *içine* yüzdü, onlardan uzaklaşmak yerine birbiri ardına altlarına daldı, boğulmak ya da sürüklenmek üzere olduğunu hissetti. Tutunacak, onu güvende tutacak hiçbir şey yoktu.

Morrigan aniden bacağının alt kenarında keskin bir acı hissetti ve suyun altında bağırdı.

Parlayıp sönen yeşil bir ışık, bir kan bulutu...

Bacaklarını savurup debelenirken ayağı sert bir şeyle, Brutilus Brown'la buluştu. Suyun içinde birbirlerinin etrafında yuvarlanırlarken açılmış çenesi, kocaman dişleri ve vahşice parlayan yeşil gözleriyle yüzü bir süre onunkinin üstünde süzüldü. Ona yeniden pençe savurdu, ıskaladı ve ardından başka bir dalga daha çarptı ve gözden kayboldu.

Morrigan kan ve tuzun tadını aldı. Göğsü acıyordu.

Artık ciğerlerinde hava kalmamış, tüm uzuvları işlevini yitirmiş, ara sokağın dibini taş misali boylamak üzereydi... Olan olmuş, işi bitmişti işte, sahiden bitmişti, derken...

Hava.

Morrigan nihayet, nefes nefese, suyun dışına çıktı. Okyanus ansızın sağır edici bir uğultuyla uzaklaşırken, parke taşlı zeminin üstüne bir külçe gibi serildi.

Ardından sessizlik.

Başarmıştı. Hilenin üstüne gitmişti.

Üstelik tek yapması gereken, boğulmak olmuştu.

Her yeri tuzlu sudan ağırlaşmıştı; giysileri, saçı, botları. Ciğerlerine havayla doldurmaya çalışırken boğulacak gibi oldu, dolu dolu öksürerek yuttuğu suyu çıkardı. Boğazı yanıyordu.

Ama görünürde wunayıdan eser yoktu.

Nefesine hâkim olduğunda Morrigan kendini doğrularak oturmaya zorladı, bu basit işi yapmak için bile epey gayret sarf ederek duyduğu acıyla yüzünü buruşturdu. Pantolonunun sol bacağı yırtılmıştı. Dizinin üstünden baldırının yarısına kadar büyük, derin pençe izleri vardı. Yarası hâlâ kanıyor, artık adrenalinin etkisi geçtiğinden tüm bacağı ağrıyor, zonkluyordu. Yardım almadan ayağa kalkabileceğini düşünmüyordu.

Daha da endişe verici olan, Morrigan nerede olduğunu hiç bilmiyordu. Geldiği yönden geri gidemezdi, onu biliyordu. Sokaklar karanlıktı, soğuktan titriyordu ve etrafta ona yardım edebilecek kimse yoktu...

Ve... Daha demin bir *wunayı* saldırısına uğramış ve *boğulmuştu* yahu!

Dokunsan ağlayacaktı. *Evet, tam olarak bunu yapacağım*, diye düşündü. Üstünde ıslak giysileriyle orada öylece oturacak ve ağlayacaktı. İçinden cılız, makul bir ses ona bunun son derece faydasız olduğunu ve onu eve bir gıdım bile yaklaştırmayacağını söyledi. Fakat bu cılız, makul ses çok çok uzaktan geliyordu ve açıkçası Morrigan artık sussun istiyordu.

Gözlerini kapadı, sırtını tuğla duvara dayadı. Burnundan soluyor, kesik kesik nefesler alıyordu. Çok yorgundu.

Sadece uyumak istiyordu. Sadece bir dakika.

Gözleri kırpışıp açıldı, sonra yeniden kapandı.

Gece kararıp sessizleşti.



ON BİRİNCİ BÖLÜM

ZİYARETÇİLER

Morrigan derin, sakin bir okyanusun dibindeydi ve her şey yolundaydı. Orada sonsuza dek kalabilirdi, belki de sessiz sakin huzuru bozulmasaydı kalırdı da.

Ama tüm bu dinginlik, suyun yüzeyini dalgalandıran bir çakıl taşı misali, bir sesle bozuldu.

Kalk ayağa. Yardımına gelen kimse yok.

Orada biri mi vardı yoksa ses Morrigan'ın zihninden mi gelmişti? Ne olursa olsun umurunda değildi. Hiçliğin karanlık, sıcak örtüsü sarmıştı onu ve tek isteği kıvrımlarının daha da derinlerine gömülmekti.

Kalk ayağa, dedi ses yeniden. *Burada ölmek istemiyorsan.*

Morrigan, "Git başımdan," diye fısıldadı boğukça.

Sessizlik içinde bir süre geçti. Morrigan yarı baygınlık halinin onu hâlâ bir koza gibi saran sıcaklığında, nefesinin sabit ve ritmik sesinin yavaş yavaş farkına vardı.

Keyfin bilir, dedi ses.

Ayak sesleri uzakta kaybolurken Morrigan usulca yukarı, yukarı, yukarı süzülüp şuuruna kavuştu.

Gözleri kırpışıp açıldı. Yalnızdı.

Zangırdayarak aldığı derin bir nefes, sonra bir nefes daha... Morrigan çenesini olabildiğince sıkıp ara sokağın duvarına tutunarak kalkmaya başladı, gıdım gıdım kayarak ağırlığını sağlam bacağına vermeye çalıştı. Tam ayakta duracak konuma geliyordu ki üstüne yüklendiği sağlam bacağının tüm gücü tükendi ve yanlamasına kayarak parke taşların üstüne sertçe çakıldı.

Morrigan bacağından aşağı yayılan ani sancıyla feryat etti ve acısı donuk bir zonklamaya dönene kadar, uzun süre heykel gibi hareketsiz kaldı. Herhangi bir ses –ayak sesi, uzaktan bir insan sesi– duymak için kulak kesildi ve mucizevi bir yardım gelene kadar hareketsiz kalmayı bir kez daha aklından geçirdi.

Ancak sokaklar ıssızdı. Zihnindeki ses haklıydı. Kimse gelmiyordu.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Kalk ayağa," dedi kendi kendine. "KALK. AYAĞA."

Bir yığın inilti, titreyiş ve kendiyle yaptığı çok sert konuşmalar eşliğinde bunu gerçekleştirmesi on dakikasını aldı, ancak nihayet ayaklarının üstünde doğruldu ve yavaş, eziyetli yolculuğuna başlayıp gözlerini tanıdığı bir sokak tabelası veya kent simgesi görmek için dört açtı. Nerede olduğunu bir kestirse, evine dönmenin bir yolunu bulabileceğinden emindi. İyi becerdiği bir şeydi bu.

Nevermoor haritasını zihninde canlandırdı. Normalde bu ona tuhaf bir rahatlık verirdi. Haritanın düzensizliği, karma-

karışıklığı, buna rağmen onu ezberleyebilmesi, üstesinden gelebilmesi hoşuna gidiyordu. Bu canavarı evcilleştirmesi mümkündü.

Fakat bir terslik vardı şu an. Zihnindeki sokaklar birbirine girmişti ve haritaya pek de odaklanamıyordu.

Ara sokaktan anca birkaç yüz metre öteye gidebilmişti ki sokağın ortasındaki bir rögar kapağı savrularak açıldı.

Morrigan olduğu yerde sendeleyerek, "*Şimdi* ne var?" diye inledi. Farkında olmadan kırmızı bölgeye, Pullu Lağım Canavarı bölgesinin tam ortasına mı dalmıştı? Bu gece onu öldürmek isteyecek *bir şey daha* mı çıkmıştı karşısına?

Ancak kanalizasyondan yukarı kara giysili, terli suratlı altı Cemiyet üyesi çıktı. Ekipmanlarını sokağın ortasına bırakarak birbirlerine beşlik çaktılar, su şişelerinden lıkır lıkır içtiler ve yorgunluktan yere çöktüler.

"Morrigan?" dedi tanıdık bir ses ve Thaddea'nın darmadağın olmuş kızıl saçları görüş alanına girdi. Kızın yüzündeki dehşet ifadesi Morrigan'a en az kendini hissettiği kadar kötü göründüğünü sezdirdi. "Morrigan, sana ne... Bacağın... Kanıyor! *Ne oldu?*"

"Sadece bi... Sıyrık." Günün birinde *sıyrıktan öte* olduğu besbelli görünen bir yara aldığında hep söylemek istediği şeydi bu. Fırsat eline geçtiğinde aklının yeterince başında olmasından epey gurur duydu. Ancak Thaddea'ya gururla sırıtarak bir bakış fırlatırken bile yüzündeki ifadenin solup gittiğini hissetti.

Gavin Squires, "Hop, hop – yavaş ol bakalım," dedi ve Morrigan, bedeni aniden yere doğru yaklaşırken kaslı bir çift kolun belini sardığını duyumsadı. Adamı leş gibi lağım kokusu sarmıştı.

"Sen... Leşş gibi kokyrsun."

"Pekâlâ, hastaneye gitmesi gerek. MacLeod, işaret fişeği yak, buraya ilk yardım çağıralım."

Sokak midesini bulandırarak etrafında dönerken Morrigan, "Hayır," dedi. "Otel."

"Sayıklıyor," dedi üçüncü bir ses, bir kadın. "Seni hastaneye götürüyoruz, güzelim. *Hastane*. Korkma—"

"OTEL," diye bağırdı Morrigan ve ardından, söylemeye çalıştığı daha iyi anlaşılsın diye, sözcükleri geveleyerek "Dulekion, Doykelyon, Dukar...yon," diye ekledi, ardından dünyası yana devrildi, sonra da karardı.

Morrigan, Dukaryon Oteli'nde veya herhangi başka bir otelde uyanmadı.

Başta kendini evde sandı. Herhalde 85 numaralı oda yine ona kızmış ve yatağını tuhaf, rahatsız bir taşa dönüştürmüştü. Ama hayır. Anlaşılan o ki Wunderous Cemiyeti Eğitim Hastanesi'nde yatak niyetine bunlar kullanılıyordu.

Beyni yavaş yavaş uyanırken önceki gece cereyan eden olayların parçalarını bir araya getirmesi epey bir zamanını aldı. Bir dolu su olduğunu hatırlıyordu. Brutilus Brown tarafından saldırıya uğradığını ve... Thaddea da orada mıydı? Hastaneye bu sayede mi gelmişti?

Morrigan'ın sol bacağı özenle sarılmıştı ve nabzıyla eş zamanlı zonkluyordu. Dizini bükmeyi denedi ama başaramadı ve acı ta ayak parmaklarına kadar yayılırken yüksek sesle inledi.

"Orayı fena çizdirmişsin, yavrum," diye ağır ağır konuştu kahvaltısını getiren bıkkın suratlı hemşire. "Anlaşılan saçma sapan bir gece geçirmişsin, öyle mi?"

Bu Çağ'ın En Yetersiz Açıklaması, diye düşündü Morrigan. Etrafına bakmak için yavaşça, temkinli bir tavırla kendini yuka-

rı çekerek yastıklara dayandı. Koğuştaki diğer yatakların yarısı daha çok yetişkin Cemiyet üyeleriyle, bir iki tane de öğrenciyle doluydu. Morrigan daha önce hiç hastanede bulunmamıştı. Burası çok... Temizdi. Ve beyazdı. Ve biraz tuhaf kokuyordu.

"Geçirdiğim en iyi gece olmadığı kesin," diye çatlak bir sesle onayladı Morrigan. "Bir wunayı tarafından kovalandım ve ardından boğuldum."

"Vay be," dedi hemşire, asgari bir ilgiyle. Morrigan'ın bileğini kaldırıp nabzını ölçtü ve klipsli panosuna kaydetti. "Korkunçmuş, sahiden. Şuradaki Mrs Rooper küvetten çıkarken kaymış. Herkesin gecesi bir felaketmiş."

"Dün gece buraya getirilen başka biri oldu mu?" diye sordu Morrigan. "Heloise adında bir kız?"

"Yeşil saçlı ilgi manyağı mı? Evet. Şok geçirmişti." Adam öne eğildi, gözlerini devirerek fısıldadı: "Üzerine battaniye sarıp gönderdim."

Demek öyle. Ölü numarası yapmak *sahiden* daha akıllıca bir taktikmiş meğer. Morrigan ansızın bacağında hissettiği acıyla irkildi, keşke benim aklıma gelseydi diye geçirdi içinden.

"Burada olduğumu... Eee, kimse biliyor mu? Hamim veya..."

"Kızıl kafa mı? Şu fırlama tip? Hani şu kendini komik zanneden?"

"Ta kendisi."

"Yavrum, onu kovmak zorunda kaldım. Bu kadar vesvesecisini görmedim!" dedi adam öfkeyle. "Ona sen uyanınca çağıracağımı söylemiştim, yani en iyisi gideyim de—"

"MOG! Mog, uyanmışsın! Buradayım!" Çift kanatlı kapılar henüz ardına kadar açılmadan aralarından Jüpiter'in gümbürdeyen sesi geldi.

"—ona haber vereyim," diye sözünü bitirdi hemşire, bir sonraki hastasına doğru giderken gözlerini devirdi.

Jüpiter'in saçı kafasının bir yanına tuhaf bir açıyla toplanmıştı ve gözleri bütün gece uyumamışçasına kocamandı. Üç koca adımda odayı aştı ve Morrigan'ı kemik çatırdatan bir kucaklamayla sardı.

"Ben... Jüp – ah, peki madem." Morrigan iki büklüm olup bir dakikalığına sımsıkı sarmalanmaya izin verdi.

Kendilerini topladıktan sonra Morrigan Jüpiter'e tüm hikâyeyi baştan sona anlattı. Anlattıkça puslu parçaları hafızasında bir araya getirirken, her korkunç detayda Jüpiter'in yüzünün gitgide soluşunu ve tırnaklarının kısalışını izledi. Hilebaz Arka'da boğulma kısmına geldiğinde Jüpiter tuhaf bir ciyaklama sesi çıkardı, ayağa sıçradı ve yatağın ayak ucunda ileri geri volta atmaya başlayıp parmaklarını tedirginlik içinde sakallarının arasından geçirdi.

"Ama neticede..." Morrigan aldırışsız bir edayla omuz silkti, Jüpiter'in, beden dilini okuyup endişe edecek bir şey olmadığını anlamasını, oturup sakinleşmesini umdu. "Bir sorun yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Jüpiter, Morrigan'ın bandajlı bacağına keskin bir bakış fırlattı ve durumu hakkındaki yorumuna yanıt verme zahmetine bile girmedi. Ardından, Brutilus Brown'ı başkasına zarar vermeden önce bulmaya ant içerek bir hışım hastaneden çıktı.

Morrigan, bunun en iyi fikirlerinden biri olduğundan emin değildi, Jüpiter kapıya doğru koşarken bunu ona söyledi, ancak kendisinin daha iyi bir plan kuracak vaziyette olmadığı da aşikârdı. Boyun eğip iç çekerek ona el salladı; şundan çok emindi ki sabah olmadan ya Brutilus Brown'ı suçlarından cezaya çarptırılmak üzere apar topar bir halk mahkemesine tes-

lim edecek ya da –daha yüksek ihtimalle– ölümüne hırpalanacaktı.

Gözlerini kapadı, daha önce hiç duymadığı kadar derin bir yorgunluğa teslim oldu.

Jüpiter ertesi gün biraz daha sakindi ve bu kısmen, beraberinde gelen Madam Chanda sayesindeydi. Madam Chanda, Morrigan'a geçmiş olsun şarkısı söylesinler diye mavi kuş korosu toplamış, yastıklarını kabartmasına yardım etsin diye sincaplar getirmişti. Gerçi sincaplar ya yastık kabartmayı bilmiyordu ya da umurlarında değildi; onun yerine etrafta koşturup yatak başındaki masalardan üzüm çalıyor ve genel olarak ortalığı velveleye veriyorlardı, ta ki Hemşire Tim, Madam Chanda'dan ya bu hayvan sirkine bir son vermesini ya da gitmesini talep edene dek.

Eğitim hastanesine sadece Wunce üyeleri veya birinci dereceden akrabalar alınıyordu. Bu yüzden Deukalion personeli, Jüpiter'le Madam Chanda'yı çikolatalar, meyveler, kitaplar, çiçekler, kartpostallar, uçan balonlar ve eski, yarısı çiğnenmiş, sıkınca bronşitli ördek gibi vaklayan plastik bir oyuncakla yüklemişlerdi. Ördek, Fen'in hediyesiydi. Jack el yazısıyla yazıp gönderdiği kartta Morrigan'a yaralanmasından ötürü hem şefkat ve anlayış dolu geçmiş olsun dileklerini iletmeyi hem de ayı saldırısının onun gibi bir budala için kaçınılmaz olduğunu belirtip bunun gelişini nasıl görmediklerine hayıflanarak ona hakaret etmeyi başarmıştı

"Tamam da, ayı değildi ki; wunayıydı," diye homurdandı Morrigan, kartı baş ucundaki masanın üstüne koyarken. "Hangimiz budalaymış bakalım, *Jack*?"

Madam Chanda, *Beddualar* adlı yeni operasının provalarından dedikodularla hem onu hem Jüpiter'i eğlendirdi ve Morrigan'a, onu bacağı iyileşir iyileşmez Nevermoor Opera Sarayı'nın kulisine sokacağına söz verdi. Ancak Morrigan opera dünyasının aşk hikâyelerini ve sürtüşmelerini pek de merak etmiyordu; merak ettiği tek konu, Brutilus Brown'dı ve bulabildiği ilk fırsatta konuyu nazikçe değiştirdi.

"Sizce o... Sizce bu durum Juvela Dö Flimsé'nin başına gelene benziyor mu? Yani bir yerlerde bayılıp kalmış olabilir mi?" diye usulca sordu. Madam Chanda dehşet içinde ciyakladı.

"Bunu ben de merak ediyorum," diye belirtti Jüpiter. "İhtiyarlarla konuştum, sonra İstihbarat'la konuştum ve bunu soruşturdukları konusunda bana güvence verdiler..." Sözlerinin sonuna, söylemeden anlaşılan bir soru işareti koymuştu ve Morrigan, kafasında söze dökmek istemediği şüpheleri olduğunu anladı.

Morrigan'ın eve dönmesi müsaade edilene kadar yaklaşık bir hafta geçti ve bu süreçte dursuz duraksız bir ziyaretçi akınına uğradı. Bir öğleden sonra Sofia uğradı ve yatağının ucunda saatlerce oturup Eksi Dokuz'daki hayalet saatlerde tanıklık ettikleriyle ilgili en inanılmaz öyküleri fısıldayarak anlattı. Miss Cheery dünyanın en güzel çikolatalı bisküvilerini ve tüm 919. Ekip'i beraberinde getirdi. Thaddea, Morrigan'ın acıklı bayılışını tekrar tekrar taklit etmeye doyamadı, ancak Morrigan ambulansa bindirilmeden önce Gavin Squires'a gözlerinin ne hoş olduğunu söylediğinden *bir hayli şüpheliydi*.

Hawthorne ve Cadence ondan sonraki her gün geldiler ve Cadence, İlkbahar Arifesi'nde –yani Morrigan'ın on üçüncü yaş gününde– Hemşire Tim ve diğer hastaları hipnotize etti, böylece içeri kaçak soktuğu kıpır kıpır, pofuduk köpek yavrusunu fark etmediler.

Morrigan nefesi kesilerek, "Bana köpek getirdiğine inanamıyorum!" dedi ve köpeği çenesinin altına doğru bastırdı. Köpek, Morrigan'ın boynunu yaladı. "Adı ne?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Cadence. "Benim değil, istasyonda gördüm ve hoşuna gider diye düşündüm."

"Sen... Bana köpek yavrusu mu aldın?"

"Ödünç aldım," diye açıklığa kavuşturdu Cadence, ardından Morrigan'ın duruma uyandığı anki dehşeti karşısında gözlerini devirdi. "Aman ya, geri götüreceğiz *herhalde*. Mutlu yaşlar, seni nankör."

Hawthorne ona Eksi Beş'te ahırda bulduğu ve parlayana kadar cilaladığı gümüşümsü beyaz, yarı saydam ejderha pulunu verdi.

"*Gökteki Yanardağ* şu ara çılgın gibi deri değiştiriyor. Bunu sakla. *Yanardağ* bir tüy sıklet şampiyonudur ve bu seneki turnuvayı kazanırsa elindeki TONLA para eder."

Hawthorne o hafta istisnasız her gün, Mükâfat Gecesi'nde olanları yeniden anlatsın diye Morrigan'ı canından bezdirmiş, o gün de bu durum değişmemişti. Morrigan'a artık anlatmaktan gına gelmiş, Cadence bunu dinlemekten usanmış olsa da Morrigan arkadaşını kırmadı.

"—sonra gözlerinde yemyeşil parlak bir ışık yandı ve doğruca bize koştu ve Heloise'e dedim ki—"

"Bekle, bir dur," dedi Hawthorne. Ayaklarını yatak ucuna dayamış, Jüpiter'in o sabah bıraktığı doğum günü şekerleriyle dolu koca kutuyu eşeliyordu. Cadence her ikisini de yok sayarak sessizce gizem romanı okuyordu. "Şu parlayan gözler ne iş? Daha önce hiç anlatmadın."

Morrigan kaşlarını çatarak duraksadı. "Yok. Şey, şimdi hatırladım. Bilemiyorum, acaba..." Aklına birden başka bir şey gelmişçesine yeniden durdu. "Bekle. Hawthorne, Juvela

Dö Flimsé'yi hatırlıyor musun? Onun da gözleri öyle yeşil yeşil parlamamış mıydı? Şey gibi... Sanki biri içlerinde yeşil ışık yakmış gibi."

Hawthorne omuz silkerek, "Bilmem," dedi. "Ben hiç parlayan yeşil göz falan görmedim."

Cadence ilgiyle başını kitabından kaldırdı. "Juvela Dö Flimsé kim?"

Morrigan, fazladan drama katmak için arada onu hafif sekteye uğratan Hawthorne'un eşliğinde Wunder Metro'da wunleoparla karşılaşmalarını anlattı.

"—ve adamın tekinin omuzlarına atladı—"

"Hawthorne, yatağın üstüne çıkma, hastane burası."

"—sonra başını kaldırdı ve *uludu*—"

"Hayır, ulumadı. Kedigiller ulumaz, sen şeyle karıştırıyorsun—"

"*AUUUUUUUUUUUU!*"

"Lütfen kes ulumayı."

Nihayet hikâyenin sonuna geldiklerinde Cadence, tam da Morrigan'ın aklından geçeni şeyi söyledi, hem de Morrigan *ikisinin* de gözlerinin yeşil yeşil parladığını hatırlamadan önce.

"Biraz tuhaf, değil mi? Durduk yere insanlara saldıran iki Wunder Hayvan? Wunder Hayvanlar böyle davranmazlar." Kitabı büsbütün bırakmış, öne eğilmişti. "Sence bunlar bir şekilde bağlantılı mı?"

Morrigan düşünceli düşünceli başını salladı. "Evet. Belki. Jüpiter bana Mükâfat Gecesi'nden beri Brutilus Brown'ı kimsenin görmediğini söyledi... Ve bildiğimiz kadarıyla Juvela hâlâ kendinde değil. Belki Brutilus'u kimse görmedi çünkü—"

"Cesedini henüz bulamadılar," diye Cadence onun sözünü tamamladı.

"Aynen! Yani – yok, cesedi değil, öyle deyince sanki... Yani diyeceğim... Juvela *ölmedi ki*." Hawthorne'a döndü. "Sen yeşil gözleri *sahiden* görmedin mi?"

"Yani açıkçası," dedi Hawthorne, "Bebek Dave'in yüzü vahşi bir wunleopar tarafından çiğnenecek diye endişeliydim biraz. Kafam başka şeylerle meşguldü, öyle değil mi?"

"Doğru," dedi Morrigan, köpek yavrusunun kulak arkasını kaşıyarak. "Öyle sanırım."

Bunu bir dahaki görüşünde Jüpiter'e söylemek üzere aklına not etti.

Haftanın sonuna doğru, hastanede olmanın getirdiği değişiklik hissi büsbütün uçup gitmişti. Yemek bayık, yatak rahatsızdı ve Morrigan geceleri, mümkün değil deliksiz bir uyku çekemiyordu.

En sinir bozucu kısmı da, yarası Dünyevi tıp öğrencilerinden Esrarengiz şifacılara her türlü öğrenci topluluğunun maydanoz olmasına yol açan bir ilgi topluyordu. Onların geliş gidişlerini idare ederken Hemşire Tim'in sergilediği sakinlik ve tahammülden bunun her zamanki işi olduğunu anlaşılıyordu. Büyücülük öğrencilerinin şifa tılsımlarını sterilize edip etmediklerini kontrol ediyor, Morrigan'ın aurası iyileşiyor mu diye bakmaya gelen durugörür için ışıkları kısıyor, liste bu şekilde uzayıp gidiyordu. Üçüncü gün heyecanlı bir grup cerrahi ve mühendislik öğrencisi gelip yaralı bacağı sökmeyi ve kendi başına düşünebilen yeni bir bacak takmayı teklif ettiklerinde bile neredeyse gözünü kırpmamıştı (Jüpiter onlara nazikçe kapıyı göstermişti).

Akla hayale gelebilecek her türlü tedaviyle geçen yaklaşık bir haftalık süreçten sonra Hemşire Tim, hastanın eve gitmeye hazır olduğunu ilan etti.

Morrigan hastaneden ayrılmak üzere hediyelerini ve kartlarını toplarken, "Sanırım hepsi de kendine özgü yöntemleriyle yardımcı oldular, cidden," diye bir sonuca vardı. Neredeyse iyileşmiş pençe izini inceledi, biraz olsun yara izi kalır diye umdu.

"Eh, belki öyledir," dedi Hemşire Tim gözlerini devirerek. "Veya belki de yaranı diken, onu temiz tutan ve günde iki kez bandajını değiştiren bu ihtiyar enayi yardımcı olmuştur sana. Yani, kim bilir?"

Morrigan tüm çiçekleri ve çikolataları ona bıraktı.

KAKTÜS TEAM



ON İKİNCİ BÖLÜM

HASBELKADER İLE ŞENŞAKRAK

Üçün İlkbaharı

Nevermoor Opera Sarayı'nın fuayesi, meşhur besteci Gustav Monastine'nin en yeni operası *Beddualar*'ın açılış gecesinde, sosyete sayfalarının can bulmuş hali gibiydi. Aristokrasi üyeleri ünlülerle dirsek temasında bulunuyor, tiyatro camiasının sevilen simaları, moda endüstrisi ikonlarıyla etrafta kuğu gibi geziniyorlardı. Tam da Frank'in ağzının suyunun akacağı türden bir konuk listesiydi.

Madam Chanda'nın karşısında başrolü oynayan ve –Madam Chanda'nın kendi sözleriyle– *neredeyse* kendi kadar meşhur bir tenor olan wungeyik Theobold Marek'i desteklemek için şehrin zengin Wunder Hayvan çevrelerinden gelen bir güruh da vardı.

"Aramızda Wunder Hayvan sanatçılar da var, pek tabii," dedi Madam Chanda kuliste Morrigan'a. O sırada Morrigan sopranonun parıldayan, gösterişli kostümünü giymesine yardım ediyordu. Soyunma odasının dışında bir yerden, sahne görevlilerinden biri "son on beş dakika" anonsu yaptı ve ısınan orkestranın uzaktan gelen sesleri kapalı kapının ardından içeri sızdı. "Wunkurt Hebrides Ottendahl var mesela, ismini duymuş olabilirsin. Altının Kışı'nda, *Lilibet'in Ağıdı*'nda birlikte oynamıştık. Sonra Mrs Beverly Miller, meşhur wunördek mezzosoprano. Al işte sana yetenek! Operayı yeni bıraktı daha; hem de onu gezici bir kabareye kaptırdık. İnanabiliyor musun?"

Morrigan panzehir taşından yapılma bir dizi minicik, kıpır kıpır düğmeyle cebelleşiyor, pek dinlemiyordu. Madam Chanda'nın son dakika yedek kostümcüsü olarak gönüllü olmaya karar verdiğine pişman olmaya başlamıştı (normalde yardımcısı olan kız fena üşütmüştü). Morrigan operanın kulisine varınca Madam Chanda'nın karakterinin *on iki kostüm değişimi* olduğunu öğrenmişti ve bu sadece birinci perde içindi. Hastaneden ayrıldığından bu yana geçen iki haftada bacağı epey iyileşmişti, ancak hâlâ biraz zorlanıyordu ve arada bir bacağına ani bir sancı saplanıyordu. Bu akşam fazla koşuşturmaca olmamasını umuyordu.

"Fakat Theobold... O sahiden bambaşka," diye devam eden Madam Chanda, pudra kabını alıp tüm yüzüne koca bulutlar yağdırdı. "İnsan bir wungeyikten etkileyici bir bariton çıkmasını *bekleyebilir* belki, ancak o koca boynuzludan böyle nadide bir tenor çıkması – ay!" Aynada bir şey gözüne çarptı ve nefesi kesildi. "Morrigan, tatlım, sanırım bu kolda iplik söküğü var, sana zahmet... Heh, dikkat et ama. Çok sert çekme, sökülmesin. Hiçbir dikiş, hiçbir pul sökülmemeli. Onu onurlandırmamız lazım... Juvela'yı... Onun güzelim..."

Madam Chanda'nın sesi giderek canlılığını yitirdi, gözlerine yaşlar dolarken küçük hıçkırıklarını gizlemek için ağzını örttü. Morrigan ufak çaplı bir panik içinde donup kaldı, ne yapacağını diye düşündü.

Wunder Hayvan ve sanat çevrelerinin, *Beddualar*'ın açılış gecesini desteklemek üzere opera sarayına akmasının bir nedeni daha vardı. Noel Arifesi'nin talihsiz olaylarından evvel Juvela Dö Flimsé prodüksiyondaki her bir kostümü bizzat tasarlamıştı. Karların içinde bulunmasını takip eden haftalar içinde gazeteler hâlâ onun Wunder Metro'daki tuhaf davranışları hakkında tek bir kelime bile yazmıyordu (ve Morrigan'ın, Wunce'nin bir şeyleri örtbas ettiğine dair Jüpiter'in haklı olabileceğini düşünmesine yol açıyordu), ancak meşhur wunleopar'ın esrarengiz koma öncesine dair yaşamının her bir karesini *takıntılı* bir şekilde haber yapıyorlardı. Hem moda hem opera dünyasından insanlar, daha sezon başlamadan kostümleri önceden görmek için kuyruğa girmiş, Dö Flimsé'nin şahsına münhasır sanatsal dehasından çıkan mübalağalı, dâhiyane eserler olduklarını söyleyerek onları övgülere boğuyorlardı.

Morrigan işe yarayabilecek bir şey bulmak için odaya bakındı, bakışları sonunda mendil kutusuna kondu. Onları batan gemideki can yeleği misali kaptı ve sopranonun önüne ittirdi.

"Juvela... Bu gece üzgün olmanızı istemezdi," dedi aynadan minik, şefkatli bir tebessüm göndererek.

"Hayır." Madam Chanda burnunu çekti. Kutudan bir mendil çekerken Morrigan'ın tebessümüne karşılık verdi. "Hayır, çok haklısın tatlım. Bu gece bir kutlama! Ne derler, şov devam etmeli." Koltuğundan zarafetle kalktı, dönüp asil bir poz verdi. "Nasıl görünüyorum?"

Morrigan keskin bir nefes aldı. Kötü kalpli Kraliçe Şenşakrak; kenarlarına parlak metal sırlar çekilmiş, koyu mor

ve gece karası ipekten elbisesiyle tam karşısında duruyordu. Kumaş sanki teninin üstünde süzülüyor ve yerde, ayaklarının çevresinde yağ gibi birikiyordu. Omuzlarınaysa birbirine ince gümüş ipliklerle dikilmiş ve arasına işlemeli boncuk süsleri serpiştirilmiş siyah güllerden bir pelerin geçirmişti. Kafasından kıvrılarak yükselen, bir çift boynuza benzeyen ve bizzat Juvela tarafından, yekpare akik taşından elle oyulmuş uzun, zarif bir tacı vardı.

Morrigan büyülenmiş gibi bakakaldı, güç bela konuştu.

"Muhteşem," dedi sonunda. Madam Chanda'nın ağzı kulaklarına vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Morrigan operadan bu kadar keyif alacağını beklememişti. Locadaki Jüpiter, Frank, Martha ve Fenestra'ya katılmak yerine Madam Chanda'nın acil kulis yardımcısı olarak seve seve gönüllü olmasının nedenlerinden biri de buydu (hamisinin Nevermoor Opera Sarayı'nda kendine ait locasının olduğunu öğrenmek onu şaşırtmamıştı, kapıda adının yazdığı minik bir tabela bile vardı).

Jack çok fazla okul ödevi olduğunu bahane edip açılış gecesi davetini üzülerek geri çevirmişti, ancak baş başayken Morrigan'a, operanın son derece sıkıcı olacağını söylemiş, ilgili gözükmek ve uyuyakalmamak için önceden alıştırma yapması konusunda onu ikaz etmişti.

Ancak ışıklar yandığında ve Şenşakrak ilk notaları şakıdığında, Morrigan büsbütün büyülenmişti. Kulisten seyrederken, nefes kesici müzik ve duygusal performanslar, sanki göğsünden içeri girip yüreğine dokunmuştu.

Çılgınca kostümlerle ilgilenmek zorunda kalmadığı zamanlarda Morrigan, halkı tarafından korkulan ve nefret du-

yulan Kraliçe Şenşakrak'ın hikâyesinden parçaları bir araya getiriyordu. Kadın, genç ve şımarık bir prensesken bir gün, maiyetindeki bir ozana kabalık yapar, adamın tuhaf müziğine ve diline güler. Ozan, hayatının geri kalanı boyunca herkes tarafından yanlış anlaşılsın diye ona beddua eder.

Yıllar geçer, uğursuz Kraliçe Şenşakrak, zaman içinde kin ve nefret dolar, ta ki Theobold'un canlandırdığı Hasbelkader isimli bir gezgine ilk bakışta âşık olana dek. Ancak sevgisini göstermek için yaptığı her şey trajik biçimde ters gider. Ağzından çıkan tüm sözler, adamın anlayamadığı alelacayip bir dildedir. Adama sunduğu gülü diken kaplar ve parmağına batıp kanatır. Hediye olarak ona ahırdaki en güzel atı verir ama at anında adamın kafasına tepiği geçiriverir (at rolünü aktörlük yapan gerçek bir wunat oynuyordu ve Morrigan bu rolü *son derece* ikna edici bir şekilde kıvırdığını düşündü). Fakat tüm tersliklere rağmen adam da ona âşık olur.

Madam Chanda'nın Şenşakrak rolünde sergilediği keder ve hüsran adeta hissediliyordu ve sopranonun ağzından çıkanların tek bir kelimesini anlamamasına rağmen Morrigan'ın kendini neredeyse gözyaşlarına boğulurken bulduğu anlar oldu.

Theobold, gezgin Hasbelkader rolünde, "*Ben yalnız bir gezginim*," diye şarkı söylüyordu. "*Bitap gönlüm kayıptır. Lakin seni almazsam, bu benim için en büyük ayıptır.*"

"*Şludenverdis grol flambolikus, menk plim duuliyanduu gluk gluk gluk*," diye karşılık verdi Madam Chanda'nın Şenşakrak'ı. (Morrigan bu son kısmın, gerçek sözcüklerden ziyade bir balığın su altında çıkardığı sese benzediğini düşündü.)

Perde arasından önceki son düetti ve seyirci mest olmuştu. Morrigan ön sıradan sahici hıçkırıklar geldiğini duyabiliyordu. Madam Chanda ve Theobold'un birleşen sesleri, orkest-

rayla birlikte heyecan içinde yükseldi ve Birinci Perde'nin finaline gelindi.

O esnada perde arkasında, Morrigan'ın sahne kenarındaki yerinin tam karşısında bir nevi velvele yaşanıyordu. Morrigan, kostümlü oyuncuların ve renkli sahne dekorunun arasından bakıp tiyatrocu wunatın çılgınca kişnediğini, arka ayakları üstünde şaha kalkıp toynaklarını yere geçirdiğini gördü. En az yarım düzine sahne görevlisi onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Theobold, perde arkasında yaşananlardan büsbütün habersiz, sahnenin önünde, "*Al canımı senin olsun, yeter ki yüreğim seninle dolsun,*" diye şakıyordu.

Madam Chanda, yürekten bir yanıtla karşılık verdi: "Flu-unk mörk-begörk krindinglis, vimbili pludful humben pppfffflllfflllt." (Bu son kısım artık basbayağı ağızdan çıkarılan pırt sesiydi.)

Wunat başını çılgınca salladı ve sağır edici bir gürültüyle kişnedi ancak sesi orkestranın kreşendoya yükselen müziğinde boğuldu. Morrigan'ın nabzı hızlandı. Tiyatro topluluğunun bir kısmı sahne kanadında onun arkasına toplanmış, telaşlı seslerle fısıldaşıyorlardı.

"Victor ne yapmaya çalışıyor?" diye fısıldadı arkasından bir ses. "Yeniden sahneye mi çıkmaya çalışıyor?"

"Bu sahnede olmaması lazım!"

"İşte *wunat* çalıştırırlarsa böyle olur," diye homurdandı Şenşakrak'ın muhafızı kostümlü bir aktör. "Amatör! O rolü ben oynayabilirdim."

Ozan rolündeki adam, alaycı bir şekilde burnundan güldü. "O rolü oynamak için toynağın olması gerek Stephen, seni aptal – Ay, aman aman! İçine şeytan mı girdi bunun?!"

Olay o kadar hızlı gelişti ki durdurmak için kimse bir şey yapamadı. Wunat hiddetle, dörtnala sahneye fırlayıp renkli

dekoru tam ortasından yardı ve Madam Chanda'yı yere devirirken Morrigan sessiz bir dehşet içinde izledi.

Kraliçe Şenşakrak'ın akik tacı, kadın yere korkunç bir *küt* sesiyle düşerken başından yuvarlandı. Görünüşe göre bu kısmın, gösterinin bir parçası olup olmadığı konusunda bir kafa karışıklığı yaşanıyordu, ta ki orkestra aniden çalmayı kesene, Theobold artık çılgınca koşarak daireler çizen wunat meslektaşına bağırana kadar: "Victor! Sen *ne* yapıyorsun?" Madam Chanda hareketsiz, ölü gibi yatıyordu.

Morrigan'ın kalbi boğazında atıyordu, ancak yumruklarını sıktı ve kendini Wunder çağırmaya zorladı. Noel Arifesi'nde, Hawthorne ve Bebek Dave'le trendeyken olduğu gibi donup kalmayacaktı bu sefer. *Mükâfat Gecesi*'nde yine harekete geçmekte fazla yavaş davranıp sonunda can havliyle kaçtığı gibi kaçmayacaktı. Bu sefer, sahip olduğu yetersiz becerileri kullanamayacak kadar şok ve korku içinde kaskatı kesilmeyecek, bir kenarda durup seyirci kalmayacaktı.

"*Güneçalan'da doğan, neşeli ve usludur...*"

Wunder anında başına üşüştü; bugüne kadar hiç bu kadar çabuk toplanmamıştı. Morrigan'ın içini saran panik duygusu kadar çılgınca bir hızda toplandı, toplandı, toplandı. Morrigan kendini bir şekilde sabitlemeye çalışarak perdeye tutundu. Wunder enerjisi dalgalar halinde ona çarparken okyanusun ortasında duruyormuş gibi hissediyordu.

Sahne amiri sahneye fırlayıp kollarını açarak, "Victor – dur lütfen!" diye bağırdı. Victor korkunç, tiz bir ses çıkardı.

Morrigan olduğu yerde yalpaladı. "*Zifiri Gece'nin çocuğu* – HAYIR!"

Wunat arka ayaklarının üstünde şaha kalktı, toynakları Madam Chanda'nın üstünde kule gibi yükseldi ve kafasına inmeye hazırlandı.

Morrigan'ın niyeti, Victor'un yönüne doğru kısa bir süreliğine bir parça ateş püskürtmekti. Sadece onu şaşırtsa, bir iki saniye kazandırsa ve biri gelip Madam Chanda'yı tehlikeden kurtarsa yeterdi.

Ancak öyle olmadı. Ağzından kısa bir süreliğine bir parça ateş *çıkmıştı çıkmasına* –en azından bu kadarı işe yaramıştı– ancak bununla kalmamıştı. Tutunduğu perde ansızın dehşetli bir *harıltıyla* alev aldı. Can bulup intikamla dolmuşçasına, tehlikeli bir hızda yayıldı ve salon önce sahne arkasından, sonra bunun artık operanın bir parçası *olmadığını* anlayan seyircilerden gelen çığlıklarla doldu.

Victor son anda Madam Chanda'dan vazgeçti ve hiç tereddüt etmeden, bir anda gelen hiddetli bir azimle doğruca ateşe koşmaya başladı.

Perde, ateşten duvar misali aşağı düştü, beraberinde sahne teçhizatını feci bir gümbürtüyle yıktı. Bu, wunatı daha da çılgın ve öfkeli yapmaktan başka bir işe yaramadı. Öfkeliden de öte, *vahşiydi*. Kontrol edemediği hiddetli, çılgın bir enerjiyle doluydu sanki. Morrigan kendi paniğe kapılmışken bile bir başkasının paniğini görebiliyordu. Victor bedenini, içinde bir şey varmış da dışarı çıkmak istiyormuşçasına savuruyordu. Morrigan, gözlerinin beyazını görebiliyordu; başına gelen şey yüzünden korku içindeydi.

Derken... İşte yine gelmişti. Wunatın gözlerinin ardında parlayıp sönen, tehlikeli yeşil ışık. Tıpkı Juvela gibi. Tıpkı Brutilus gibi. Morrigan ne yaptığının daha farkına bile varamadan, onun peşinden sahneye koştu.

Wunat, içine şeytan girmiş bir gösteri atı gibi sahneden aşağı atladı. Yangından uzağa, çıkışlara doğru çoktan akmaya başlamış olan seyirciler, son hızda salonun orta koridorundan dörtnala koşan wunatın yolundan çekilmek için kenarlara

kaçıştılar. Çıkış kapıları kapalıydı, ancak Victor bir yük katarı gibiydi ve doğruca kapıların içinden geçti, ardında çığlıklar ve kırık tahta parçaları bıraktı.

Daha bir saniye geçmişti ki seyircilerin korkusu, sahneye en yakın locadan aşağı atlayıp birkaç sıra koltuğun üstünden zahmetsizce uçarak koridora konan devasa, gri tüy yumağıyla tazelendi. Fenestra ivmesini neredeyse bir an olsun kaybetmeden kırık kapılara doğru fırladı ve çıldırmış wunatın peşinden opera binasının dışına çıktı.

Jüpiter balkondan sarkıp sahneye atladı (bunu Fenestra kadar zarifçe yapamadı ama hiç değilse bir yerini kırmamıştı) ve dosdoğru Madam Chanda'nın yanına gidip opera sarayı personeline talimatlar yağdırdı.

"Şu ateşi hemen söndürün. Başka yangın söndürücünüz yok mu? Yahu, *getirsenize*!" Parmağını sahne amirine doğrultttu. "Sen! Ambulans çağır. Herkesi salondan lobiye çıkar. Ancak kimseyi dışarı salma! Kokarcalar –şey, polisler– görgü şahidi isteyecektir. Chanda, hayır, kımıldama. Hareket etme, her şey yolunda."

Soprano belli belirsiz kımıldadı, mırıldanıp elini zarifçe başına götürdü. Jüpiter yanı başına diz çöktü, kadife ceketini katlayıp Madam Chanda'nın kafasına yastık yaparken başını kaldırıp Morrigan'a baktı.

"Sen iyi misin, Mog?" diye sordu.

Morrigan Jüpiter'den Madam Chanda'ya, sonra sahnedeki ahşap dekorun yanık, üzeri beyaz söndürücü köpüğü kaplı ve hâlâ kısım kısım tüten artıklarına baktı.

Başını aşağı yukarı salladı, ancak kesinlikle iyi değildi. Bunların hiçbiri iyi değildi.



ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"NEVERMOOR OPERA AHIRI'NDA WUNDER HAYVAN SKANDALI!"

"İnanılmaz. Tek kelimeyle inanılmaz."

Madam Chanda, etrafında sarmal çizen altın bulutların içinde, minderler, yorganlar ve açık gazetelerle kuşatılmış halde, çekyatta sırtını yaslamış oturuyordu. Süitinde olması gerekirdi –doktor ona en az üç gün yatağından kımıldamamasını söylemişti– ama öğlen olmadan sıkılmış ve tahtırevandaki bir kraliçe misali, şezlongun üstünde Duman Odası'na götürülmesi konusunda ısrar etmişti. Ona lütufta bulunmaktan memnun, kendini ona adamış bir ordu Deukalion personeli vardı ve ısrarını takiben bu onura kimin layık olacağı telaşı, genç bahçıvanlardan biriyle bir aşçı yamağı arasında az kalsın yumruklaşmayla bitiyordu.

Morrigan, Madam Chanda'nın minderlerini kabartmak üzere beşinci kez yerinden sıçrarken, "Nedir inanılmaz olan?" diye sordu. "Sizin yorumlarınızdan biri mi?"

"Yorum mu?" dedi soprano oflayarak. Kırık bileği ve başının yarısını kaplayan sargıya rağmen, en az zarif Şenşakrak kostümü giydiği evvelki geceki kadar asil duruyordu. "*Yorum mu?* Ne yorumu? *Beddualar*'la ilgili hiçbirinde tek bir yorum bile yok. Ne *Gözcü*'de ne *Sabah Postası*'nda ne de *Ayna*'da." Nevermoor'un en beş para etmez bulvar gazetesinin kapak sayfasını kaldırıp gösterdi.

Morrigan kaşlarını çattı, manşetten bir anlam çıkarmaya çalıştı. "Yanlış yazmışlar—"

"Evet, *komiklik* yapıyorlar güya." Madam Chanda burnunu çekti, küstah gazeteyi bir kenara fırlattı. "Hepsi wunat ve yaptıkları üzerine... Kim bilir ne yapıyorduysa artık. Ne benim performansımla ne de Theobold'unkiyle ilgili neredeyse tek kelime yok! Hem, Dö Flimsé'nin kostümlerinin *adı bile geçmemiş*."

Morrigan atılmış gazeteyi aldı ve kaşları daha da çatılarak okumaya koyuldu.

NEVERMOOR OPERA AHIRI'NDA WUNDER HAYVAN SKANDALI!

Eşsiz soprano Madam Chanda Kali, geçtiğimiz gün Gustav Monastine'nin operası Beddualar*'ın açılış gecesinde kuduz bir Wunder Hayvan tarafından uğradığı nedensiz ve vahşi saldırıda yaralandı. Olaya tanıklık edenler, oyuncu kadrosunda yer alan ve at familyasından gelen Victor Oldershaw'un "At" rolünü oynarken birinci perdenin finalinde kadın başrolün üzerinde vahşice tepindiği o dehşet dolu anlarda yaşadıklarını anlattılar.*

Birçok tanık, saldırının ardında yatan sebep üzerine düşüncelerini dile getirdi.

"Çok hırslıdır, bu Victor," dedi tiyatro topluluğundaki aktörlerden Stephen Rollins Huntington. "Çok azimlidir, hani. Daha büyük bir role dişlerini geçirmek için her şeyi yapar. 'At' rolünü bile nasıl kaptı kimse bilmiyor doğrusu. Benim bu role doğal yeteneğim olduğunu söyleyen çok kişi oldu ve tabii tiyatroda çok daha fazla deneyimim var. Orada neler oldu, bunu öğrenmek istiyorum."

Morrigan başını gazeteden kaldırdı. "Polis bunun kasıtlı mı olduğunu düşünüyor o zaman? Yani wunatın –Victor'un– size bilerek mi saldırdığını düşünüyorlar?"

"Polisin böyle bir şeyi düşündüğü falan yok, tatlım," dedi Madam Chanda. "Orada polisin ne düşündüğüyle ilgili tek kelime yok. Bunlar hep *Ayna*'nın, insanların ne düşünmesini istediğiyle ilgili. Bu sabah olayla ilgili kendi öykümü anlatmak üzere onlarla temasa geçtim ama ilgilenmediler elbette. Zaten *Ayna*, asla araştırmacı gazetecilik niteliğiyle isim yapmadı, bilakis eline geçen her fırsatta Wunder Hayvanları karalamakla *gayet* meşhurdur. Zavallı Victor."

"Wunder Hayvanları neden sevmiyorlar?" diye sordu Morrigan, habere ikinci kez göz gezdirirken. "Jüpiter Noel'de, ona Wunder Metro'da Dö Flimsé'yi gördüğümü anlattığımda da aynı şeyi söylemişti. 'Boyalı basın, bozuk davranış sergileyen Wunder Hayvanlarla ilgili haber yapmaya bayılır,' demişti."

Madam Chanda derin bir iç çekti, ardından başındaki sargıyı düzeltirken irkildi. "Tatlım, sen herkesten iyi bilirsin, insanlar korktukları şeyden nefret ederler ve çoğu zaman, *en çok*, anlamadıklarından korkarlar. Wunder Hayvanlar hâlâ bir gizem sanırım, dolayısıyla kimi insan onları tehdit olarak görüyor. Bilhassa eski kuşaklar; sadece onlar değil, tabii."

"Niçin?"

"Yani, tabii biz *gençler* için..." Morrigan bu ifadenin üzerine kaşını fazla kaldırmamaya çabaladı; Madam Chanda ondan en az yirmi yaş büyüktü. "... Wunder Hayvanlar, kendimizi bildik bileli çevrenin bir parçası. Wunder Hayvan haklarının daha ne kadar yeni bir şey olduğunu unutmamız kolay, ancak daha sekiz ya da dokuz Çağ öncesine kadar Wunder Hayvanları evcilleştirmek yasaldı."

Morrigan bunu bilmiyordu. "Evcilleştirmek. Yani şey gibi mi... *Evcil hayvanı gibi mi*? Hayvansılar gibi mi? Tasmalar, kayışlar ve... Şirin lakaplar falan mı?" Bunu söylerken bile midesi bulandı.

"Hı-hı, hatta kimi zaman cadılar onları hizmetkâr olarak alıyordu." Madam Chanda'nın yüzü kederliydi. "Çok şükür daha adaletli, daha aydınlık bir Çağ'da yaşıyoruz. Gerçi kimisi hâlâ karanlıkta kalmamızı diliyor." *Ayna*'ya pis bir bakış attı. "Morrigan, tatlım, üşüdüm ben. Şu beş para etmez şeyi benim için şömineye atarsın, değil mi?"

Morrigan uyandığında Fenestra ve Jüpiter, her ikisi de gitmişti ve Jack öğle yemeği vakti yatılı okuldan eve döndüğünde bile hâlâ meydana çıkmamışlardı.

Jack, bir sonraki hafta sonuna kadar eve dönmeyecekti aslında ama *Ayna*'daki haberi gördüğünü ve Madam Chanda'nın iyi olup olmadığına bakmaya geldiğini söyledi. Kederli soprano onu "gelmiş geçmiş en düşünceli oğlan çocuğu" ilan etti ve kendi çay demliğini yeniden doldurma onurunu ona bahşetti.

O öğleden sonra daha geç vakitlerde, "Dün gece ne olduğuyla ilgili bir karışıklık var sanki," dedi Jack, Morrigan'a.

Lobide zaman geçiriyor, iskambil oynayıp Jüpiter'in dönüşünü bekliyorlardı. Morrigan hamisini kapıdan adım attığı saniyede sorgulamaya kararlıydı. "Kimi gazeteler yangın çıktığını, bu yüzden wunatın korkup Madam Chanda'yı yere devirerek salondan dışarı kaçtığını söylüyor. Kimisi birinin kasten yangın çıkardığını yazıyor. Ha, bu arada... Dokuzlun var mı?"

"Avucunu yala," dedi Morrigan, dudağının kenarını ısırarak. Jack zaten dolu olan eline yeni bir kart eklerken homurdandı. "Söylediklerinin hepsi oldu. Ancak... Sıralaması doğru değil. Kız var mı?"

Jack dudağını büküp kartı ona fırlattı. "Demek o sendin, ha? Yangını çıkaran?"

"Hı-hı."

Jack buna gülse mi, bilemedi. "Yani senin... Senin canın Nevermoor Opera Sarayı'nda yangın çıkarmak mı istedi yoksa...?"

Morrigan gözlerini devirdi. "Aptallaşma."

"Yani, bilmiyorum ki, öyle değil mi?" Jack öne eğildi ve sesini alçalttı. "Ne oldu?"

Morrigan, Victor'un ansız saldırısını ve takip eden tüm olayları anlattı.

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi. "Haliyle ben de... Yani bilmiyorum, herhalde onu korkutabileceğimi falan sandım."

"Hı-hı. Çünkü sen çok korku saçarsın ya hani," dedi Jack düşünceli bir tavırla.

"Kapa çeneni."

Jack pis pis sırıttı. "Yedilin?"

"Avucunu yala. Sadece minik bir alev çıkması gerekiyordu, ancak... Biliyorsun işte. Yangın."

"Yayılır, evet," dedi. "Bununla meşhurdur."

"Kapa çeneni. As?"

"Avucunu yala. Her neyse, işe yaramış görünüyor," diye belirtti Jack. "Onu uzağa kaçırmış."

Morrigan, Victor'un yangın yüzünden sersemleyip öfkelenerek doğruca tiyatro kapılarını kırıp geçtiğini hatırladı ve irkildi.

Jack yeniden koltuğuna yaslanırken karamsar düşünceler içinde, "Ama bu bir rastlantı olamaz, değil mi?" dedi. "Dö Flimsé, Brutilus Brown, şimdi de bu. Hepsi rastlantı olamaz. Çok ters bir durum var."

Morrigan ona daha fazla katılamazdı ve içinden bir his, Jüpiter'in o an dışarıda bir yerde, bu *durumun* tam olarak ne olduğunu keşfetmeye gayret ettiğini söylüyordu.

Fen, Deukalion'a biraz daha geç döndü ancak Jüpiter onunla değildi ve o da nereye gittiğini söyleyemiyor ya da söylemiyordu. Morrigan'la Jack, Harikedi lobiye salınarak girdiği anda üstüne atıldılar ve onu sarmal merdivenin ta en tepesine kadar tırıs tırıs takip ettiler.

"Bütün gün neredeydin?" diye merakla sordu Jack.

"İşime-Burnunu-Sokma Bulvarı'ndaydım," dedi Fenestra. "Çok güzel bir yer, keşke şu an orada olsam."

"Sen operayı terk ettikten sonra neler oldu?" diye sordu Morrigan. "Onu yakaladın mı, yakalamadın mı?"

"Öyle de denebilir. Madam Chanda nerede?"

"Duman Odası'nda," dedi Jack, başını Harikedi'nin diğer yanından pat diye çıkararak. "'Öyle de denebilir' derken?"

"Beni *kuşatmaya almak* zorunda mısınız?" diye homurdandı Fen, gözlerini devirerek. "Yani onu yakalamama gerek kalmadı. Uğursuzu sokaklar boyunca kovaladım, ardında bıraktığı kargaşadan sıyrılayım derken az daha bacağımı kırıyordum. İki trafik kazası, üç yıkık dükkân vitrini. Nihayet

onu çıkmaz sokağın tekine kıstırdım ama buna rağmen tuğla duvarı kırıp geçmeye çalıştı."

Morrigan irkildi. Brutilus Brown'ın görüntüsü bir anlığına zihninde belirdi. Bilinçsiz, her şeyi yok etmek istercesine, *Morrigan'ı* yok etmek istercesine şiddetli bir öfke...

Duman Odası'na girerlerken, "Kendini de fena incitti," diye devam etti Fen. "Her yer kan oldu. Sonra ayağa kalktı ve bir daha denedi. Ve bir daha."

"*Ne?*" dedi Jack. "Neden böyle bir şey—"

"O wunat aklını kaçırmış," diye kanepeden kısık bir ses geldi ve minder yığınının arasından Frank'in başı fırladı. Madam Chanda şezlongda uyuyakalmıştı. "Tiyatro salonunda hepimiz gördük, besbelli ortadaydı. Büsbütün çıldırmış."

Fen şöminenin önünde, üzerinde uzandığı kilimi cırmaladı. "*Dört kez* duvara doğru koştu. Sanki içinde bir şey vardı ve sadece zarar vermek istiyordu. Sonra döndü ve bana baktı, sonra öylece... Pes etti. Yere serildi."

"Harikedi'nin teki beni de karanlık ara sokakta kıstırsa," dedi Jack, "ben de büyük ihtimal pes edip yere yatardım."

"Yok, öyle değildi," dedi Fen düşünceli bir edayla ve tarçınlı börek gibi yere kıvrıldı. "Benden korkmamıştı. O ana kadar onu *kovaladığımın* farkında bile değildi bence. Deli gibi sağa sola saldırıyordu. Sanırım bana da çullanmayı deneyecekti ama... Yapamadı. İçinde ne vardıysa onu son zerresine kadar tüketmişti. Tüm canı gözlerinden dışarı süzülmüştü. Gözlerini kırpmadı. Zor nefes alıyordu."

"Tıpkı Juvela Dö Flimsé gibi," dedi Morrigan. "Kara gömülü halde bulunmuştu. Ondan sonra ne oldu, Fen?"

Harikedi, ağız dolusu sivri dişi gözler önüne sererek kocaman esnedi, sonra uykulu bir tavırla omuz silkti. "İstihbarat alıp götürdü."

"*İstihbarat mı?*" diye haykırdı Morrigan. "Ne dediler? Onu nereye götürdüler?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Fen. "Bunlar İstihbarat, hoşbeş etmeye uğramadılar."

Morrigan ve Jack bakıştılar. Eğer seçkin, son derece gizli Wunderous Cemiyeti Soruşturma Dairesi işin içindeyse, ortada *kesinlikle* acayip bir şey vardı.

Morrigan kaşlarını çattı ve rahatlatıcı sütlü ballı dumandan derin bir nefes çekti. Fen'in tasviri ona Mükâfat Gecesi'ni hatırlatmış, sanki birden o ana gitmişti. Delirmiş wunayı. Tekrar tekrar çarpan dalgaların dehşet dolu, klostrofobik hissi. Bacağındaki ani, keskin acı. Parlayıp sönen... *Parlayıp sönen yeşil ışık*.

"Fen gözlerini gördün mü?" diye sordu. "Bir tuhaflık var mıydı?

"Gözlerini mi?" Fen soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Gördüğüm kadarıyla hayır."

"Gerçekten mi?" diye üsteledi Morrigan. "*Emin* misin? Şey yapmadılar yani... Yeşile bürünmediler ya da parlamaya başlamadılar veya—"

"Eminim." Harikedi uykulu bir esneme daha patlattı, gerindi ve kilimin üstünde yuvarlandı. "Şimdi, kafamı ütülemeyi bitirdiyseniz, bugün yapacağım diye planlayıp çoktan kaçırdığım yedi şekerlemeyi telafi etmek isterim."



ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUHKOPARAN

Jüpiter o gece döndüyse bile Morrigan onu hiç görmedi. Gözlerinin onunla bir dahaki buluşması ertesi sabah, Wunce'deki herkesin acil bir duyuru yapılacağı haberiyle ilk iş Buluşma Yeri'ne çağrıldığı sırada, o da uzaktan oldu.

Haberler iyi değildi.

İhtiyar Quinn kürsüye geçerek, "Birkaç haftadır Nevermoor'da birbiriyle ilgili olduğuna inandığımız bir dizi olayı sessizce soruşturuyoruz. Artık ilintili olduklarından eminiz," dedi.

"Bunların bir kısmından haberiniz olabilir. Örneğin, tasarımcı Juvela Dö Flimsé'nin basında geniş yer tutan esrarengiz hastalığı. Alt sınıf öğrencilerinden birine yakın geçmişte yapılan saldırıdan da haberdar olduğunuzu biliyorum ve bununla ilgili söylentiler dolanıp duruyor." Bunu söylerken bütün 919. Ekip döndü ve Morrigan'a baktı ama o doğruca önüne bakmayı sürdürdü. "Çoğu kişinin şüphe ettiği bu gerçeği

üzülerek doğruluyorum: Bu olayda saldırgan bizden biriydi. Bir öğretmendi."

Salon bu korkunç duyurunun şokuyla bir an sessizliğe gömüldü. Ardından dinleyiciler itirazlarını, şaşkınlıklarını –ve failin kim olduğuna dair tahminlerini– birbirleriyle paylaşırken salonda bir mırıltı dalgası dolaştı.

İhtiyar Quinn konuşmaları susturmak için sesini yükselterek, "Üçüncü bir hadise," dedi, "bu hafta sonu gerçekleşti. Gazetelerde haberini görmüşsünüzdür. Nevermoor Opera Sarayı'ndaki saldırıda kurban yine bir Cemiyet üyesiydi. Çok şükür her iki vakada da yaralanmalar hafif atlatıldı ve kurbanlar sağlıklarına tamamen kavuştular."

Morrigan, bacağındaki dev pençe izinde içerlemiş bir sızı hissetti.

"*Hafif*, öyle mi?" diye mırıldandı. "Aman, ne hoş."

Hawthorne ona bakıp sırıttı. "Sonuçta bacağın hâlâ yerinde, değil mi?"

İhtiyar Quinn devam etti: "Lakin bizim soruşturduğumuz olaylar bunlarla sınırlı değil. Esasen şu ana dek yaklaşık bir düzine olay gerçekleşti ve sayı gittikçe artıyor. Bu saldırılar, Nevermoor halkı için büyük bir tehlike arz ediyor; bu sorunla mümkün olduğunca hızlı ve etraflıca başa çıkabilmek adına İhtiyar Alioth Saga gözetiminde, Kaptan Jüpiter North tarafından yönetilecek özel bir görev gücü kuruyoruz. Jove?"

Cadence, Morrigan'a doğru eğildi. "Onun kendini bu işe dâhil edeceğini biliyor muydun?"

"Tam sayılmaz," dedi Morrigan. "Gerçi bana iyi bakacak olursan üzerimde şaşkınlıktan eser olmadığını fark edeceksin."

"Hâlihazırda dört yüz tane işi yok mu zaten?" diye sordu Hawthorne.

Morrigan iç çekti. "Öyle. Bir bu eksikti, başka bir mesuliyet daha."

Acaba bu seferki onu Deukalion'dan ne sıklıkta uzaklaştıracak, diye merak etti Morrigan.

Jüpiter bir düğmeye bastı ve kürsünün tepesine tüm salonu aydınlatacak kadar parlak, dev gibi, üç boyutlu bir Nevermoor haritası yansıtıldı. Şehrin her yanına kırmızı, parlayan noktalar serpiştirilmişti. Morrigan bir tanesinin Büyük Bulvar'da, Nevermoor Opera Sarayı'nın batı yakasının üstünde olduğunu anında fark etti. Bir tane de Tenterfield Wunder Metro durağının hemen dışında vardı: Brutilus Brown'ın onu ve Heloise'i kovaladığı yerde. Haritaya gelişigüzel dağılmış dokuz nokta daha saydı.

Saldırıların sayısı bu kadar çok muydu *sahiden*? Nasıl gizli kalabilmişlerdi?

"Sanırım hepimiz bunun son derece alışılmadık ve endişe verici bir davranış olduğu konusunda hemfikiriz, bilhassa içimizden birinden gelmişken," dedi Jüpiter. "Öncelikle şunu söylemek isterim ki bu, eşgüdümlü saldırılardan veya birbirini taklit eden suçlardan oluşan bir vaka değil. İstihbarat, bu olasılığı soruşturmanın erken safhalarında çürüttü. Dün, hayvansı bilimcisi Dr. Valerie Bramble ve Wunce Eğitim Hastanesi'nden Dr. Malcolm Lutwyche, bir süredir şüphelendikleri bir hususu doğruladılar.

"Saldırganların hepsi, esrarengiz ve çok agresif bir virüse yakalanmıştır. Bu virüs, normal beyin işlevini devre dışı bırakıyor ve dengesiz, şiddet içeren –ve altını çizmek isterim, *tamamıyla istemsiz*– davranışlara yol açıyor."

Jüpiter endişeli bir sesle, "Eminim çoğunuzun şimdiye kadar fark ettiği üzere," diye devam etti, "saldırganların ortak bir özelliği daha var. Hepsi Wunder Hayvan."

"Bunun Dr. Bramble ile ne ilgisi var?" diye seslendi arkalarda oturan biri. "O bir hayvansı bilimcisi. Wunder Hayvanlar, hayvansı değildir. Bunu daha kaç kere söylememiz gerekiyor?"

Bunun üzerine sağdan soldan alkışlar ve birkaç tezahürat yükseldi. Morrigan oturduğu yerde arkasına döndü ve konuşanın bir Wunder Hayvan Minör olduğunu gördü, teninin yeşil tonuna ve patlak sarı gözlerine dayanarak onun bir tür wunkertenkele olduğu sonucuna vardı.

Dr. Bramble büyüyen gerginliğe hitap etmek için koltuğundan kalktı. Elini kalbine götürerek, "İstemeden gücendirdiysem özür dilerim, Mr Graves," dedi. "Çok haklısınız elbet, ben bir Wunder Hayvan uzmanı değilim. Ancak Wunder Hayvan topluluklarına atlamadan önce hayvansılarda kök salan birçok hastalık var ve burada söz konusu olanın da böyle olması mümkün. Örneğin, benzer semptomları Baygın Mirket Sendromu, Yarış Atı Gribi, hatta Tilkiçiçeği gibi hastalıklarda da gördüm. Göz ardı ede—"

"Bunun Baygın Mirket Sendromu'yla ilgisi bile yok," dedi orta sıralardan gelen cılız bir ses. Morrigan kimin konuştuğundan emin değildi, ta ki minik, kürklü ve melon şapka takmış bir beyefendi, yan koltukta oturan birinin tepesine çıkıp, "Affedersin, kusura bakma olur mu? Teşekkür ederim, Barry," diyene kadar. Wunmirket, Dr. Bramble'a ve katılımcılara hitap etmek üzere genzini temizledi. "Benim teyzem Lucille, Baygın Mirket Sendromu'ndan vefat etti. Korkunç bir illet. Ne zaman bayılsa, bir daha uyanacak mı bilmiyorduk. Sonra bir gün... Uyanmadı. Onu çok özlüyorum. Onun bir çeşit vahşi hayvansı olduğunu ve istemsizce millete saldırdığını ima etmenize izin vermem!"

"Doğru söylüyor," dedi arkadaki wunkertenkele ve daha fazla alkış, daha fazla tezahürat yükseldi.

"Dr. Bramble böyle bir şey ima etmiyor," diye gürültünün arasından bağırdı Jüpiter. "Şunu açıklığa kavuşturayım: Hiçbir şey bilmiyoruz, bu yüzden hiçbir ihtimali yok sayamayız. Bu işin kaynağına inmeye kararlıyız ve bulabildiğimiz her bilgi kırıntısından faydalanacağız."

Haritayı göstererek, "Nasıl bulaşıyor bilmiyoruz ama hastalık yayılıyor," diye ara vermeden devam etti. "*Hızla*. Bunlar bu zamana kadarki zayiat; en azından bizim bildiklerimiz. Kırmızı noktalar virüsün, bulaştığı Wunder Hayvanların bedenini terk edip onları komaya sokmasından önce, zirveye ulaştığı sırada bu kişilerin nerede olduklarını gösteriyor. Biz buna nihai evre diyoruz. Nihai evre, görünüşe göre kimi Wunder Hayvan'da birkaç dakika, kimisinde yaklaşık bir saat sürebiliyor. Bu, kimi zaman başkalarına, kimi zaman kamu malına, kimi zaman da kendilerine karşı sergiledikleri; şiddete meyilli, delice, kontrol dışı bir saldırganlık hali. Cinnete dönüşen bu nihai evre –ve takip eden koma– hastalığı sadece bulaştığı Wunder Hayvanlar için değil, ayrıca onların çevresindeki herkes için tehlikeli hale getiriyor."

Miss Cheery elini havaya kaldırıp, "Affedersiniz, Kaptan Jüpiter North," diye seslendi. "'Zayiat' sözcüğünü kullandınız. Ölenler olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır... Ölen olmadı. 'Zayiat' sözcüğü doğru sözcük değil belki de." Jüpiter sol şakağını ovdu, yorgun görünüyordu. Bir an tereddüt etti, bir şeyi açıklaması için izinlerini istermişçesine Yüksek İhtiyarlar Meclisi'ne doğru baktı. Morrigan, İhtiyar Quinn'in sessizce başını sallayarak onay verdiğini gördü. "Enfekte olmuş Wunder Hayvanlar –bizim bildiklerimiz– Lightwing Kraliyet Wunder Hayvan Hastanesi'nden buraya, Wunce'deki eğitim hastanesinin karantina koğuşuna nakledildiler. Burada, tecrit altında gözlemleniyorlar, ihtiyaçları

karşılanıyor. İyi haber, virüsten kurtulmuş gözüküyorlar. Kötü haberse... Nasıl desem... İçlerindeki her şey kopup gitmiş sanki."

Buluşma Yeri'ne çöken sessizlik, yoğun bir sis gibiydi. Jüpiter'in sözü havada asılı kalmış, etkisinin ağırlığı içerideki herkesi kafalarına düşmekle tehdit ediyordu sanki.

"Bu hastalık, yani Ruhkoparan –daha iyi bir isim bulamadık– bedenden çıkınca," diye devam etti, "sanki her şeyi beraberinde götürüyor. Benim gibi olmayan, yani Şahit olmayan biri için bunu görmesi kolay değil. Onlar *yalnızca* komada değiller. İçleri de... *Boş* sanki. Kişilik bilinci yok, beyin faaliyeti yok. Tamamen tepkisiz. Bu etkilerin geçici olduğundan yana umudumuzu sürdürüyoruz ancak şu an bunu kesin olarak bilmek olanaksız."

Morrigan'ı aklı, Fen'in önceki gün Victor hakkında anlattıklarına gitti. *Tüm canı gözlerinden dışarı süzülmüştü*, demişti. *Gözlerini kırpmadı. Zor nefes alıyordu.*

Fısıltılar uğultuya dönüştü ve salondakiler bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Cemiyet'te insanlar kadar çok sayıda Wunder Hayvan yoktu ama orada mevcut olanlar, birden, sanki her zamankinden daha görünür hale geldiler. Morrigan, bir wunboğa olan İhtiyar Saga'yı yakından izledi. Yüzü okunmuyordu.

"Sorularınız vardır mutlaka, biliyorum," dedi Jüpiter. Ellerden oluşan bir orman anında yukarı dikildi.

"Peki ya insanlar?" diye bağırdı biri. "Biz de bu hastalığa yakalanır mıyız?"

"Buna yakalanmamak için kendimizi nasıl koruyacağız?" dedi wunmirket, hâlâ yan koltuğunda oturan kişinin kafasına tünemiş halde.

"Saldırıları nasıl durdurabiliriz?"

"Gönüllüye ihtiyacınız var mı, Kaptan North?"

"Tedavisi var mı?"

Jüpiter ellerini kaldırdı. "Tek tek lütfen. Öncelikle, hayır; Ruhkoparan insan bedenine geçmeye meyilli görünmüyor, veya belki de *geçemiyor*. Galiba sadece Wunder Hayvan bedeninde barınabiliyor. Ancak yine söylüyorum, hiçbir ihtimali yok sayamayız."

"Çünkü hiçbir şey *bilmiyorsunuz*," diye taş attı Baz Charlton, 919. Ekip'in birkaç sıra arkasından. "Bir avuç işe yaramaz cahilsiniz."

Cadence usulca bir iğrenme sesi çıkardı. "Yetti yahu. *Hiç* kapamaz ki çenesini."

Morrigan burnundan güldü. Cadence'ın, hamisinden en az Jüpiter'in tiksindiği kadar tiksinmesine seviniyordu çünkü adam *sahiden* çok iğrençti ve her türlü aşağılamayı hak ediyordu.

Öte yandan, arkadaşı için üzülüyordu. Morrigan diğer insanların hayranlık duyduğu mükemmel bir hamisi olduğu için gurur duyuyordu. Oysa Cadence, Baz Charlton'a mecburdu ki adam ne onu ne de koleksiyon yapar gibi topladığı on milyarlarca adayı ve öğrenciyi hiç mi hiç umursamıyordu. Cadence ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

Jüpiter, gözlerine dik dik bakarak, "Doğru," diye katıldı Baz'a. "Bu hepimizin ilk kez gördüğü yepyeni bir tehdit. Eğer bizden daha iyi bir bilgiye sahipseniz, Mr Charlton, o zaman istirham ederim, buraya çıkın da bizimle paylaşın."

Baz bu daveti yok sayarak, "Madem bu sadece Wunder Hayvanları etkiliyor," diye devam etti, "neden tüm Wunder Hayvanları bir araya kapatmıyoruz? Bu kadar basit. Bize saldıracaklarına birbirlerine saldırsınlar."

Birden, bir *GÜM* sesi geldi. Salon dehşet verici bir sessizliğe bürünürken, herkes bakışlarını koca toynaklarından birini kürsüye vurup fırtına bulutuna benzer bir yüzle Baz'a dik dik bakan İhtiyar Saga'ya çevirdi.

"Ne var?" dedi Baz, bir kabahati yokmuş gibi görünmeye çalışarak. "Kötü bir şey kastetmedim, İhtiyar Saga. Ben sadece... Anlarsınız ya..."

Sesi solup gitti. İhtiyar Saga sükûnetini bozmadı, Baz oturduğu yere iyice gömülene kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

"İhtiyar Quinn demin Ruhkoparan görev gücünden bahsetti," diye devam etti Jüpiter. "İstihbarat'tan Müfettiş Rivers'ın yanı sıra İhtiyar Saga ve ben, bu saldırıları kontrol altına almaya, etkilerini azaltmaya ve umarız ki onlara mâni olmaya yetecek kadar bilgi edinmeye yönelik çabalara önderlik ediyoruz. Dr. Bramble'la Dr. Lutwyche, belirtileri ve salgının kökenini araştırıyor ve Holliday Wu, kamu oyalama gayretlerini yönetiyor."

"Gerçi, bu hafta sonu gazetelerde okuduklarımıza bakacak olursak," diye Baz yeniden söze girdi, "bu konuda pek de iyi bir iş çıkarıyor sayılmaz, öyle değil mi?"

Jüpiter bir şey söylemek üzere ağzını açtı, ancak Holliday kendi adına bir başkasının konuşmasına gerek duymadı.

Soğukkanlı bir edayla, ayağa kalkma veya ardına dönme zahmetine bile girmeden, "Peki, sen bana geriye kalan diğer tüm saldırılarla ilgili ne söyleyebilirsin, Baz?" dedi. "Kafanın içinde ne varsa onu söyleyebilirsin: hiçbir şey. Çünkü ben onları örtbas ettim. Bak, şöyle yapalım mı? Ben kendi işime bakayım, sen de kendininkine... Artık her neyse o. Böyle leş gibi kokmanı ve kulağa saçma sapan gelen şeyler söylemeni gerektiren bir şey olsa gerek."

Buluşma Yeri kahkahalarla doldu, gerginlik biraz azaldı. Morrigan, İhtiyar Saga'nın bile hafifçe kıkırdadığını gördü.

Kahkahalar sönerken, "Peki, ya hastalık bulaşmış Wunder Hayvanlar, Kaptan North?" diye sordu usulca tanıdık bir ses. Morrigan dönüp bakınca Sofia'nın, tek patisi havada, koltuğunda dikildiğini gördü. Morrigan demin tüm bunların komik herhangi bir yanı olabilirmiş gibi düşündüğü için keskin bir vicdan azabı duydu. "İçi boş dedikleriniz. Onlara ne olacak?"

Jüpiter yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Henüz bilmiyoruz," diye kabul etti. "Ancak eğitim hastanesinde güvendeler ve son derece emin ellerdeler. Ve inanın bana, bir tedavi bulmak için harıl harıl çalışıyoruz."



ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bürümcük Örmeli Bahçe

O gün öğleden sonra Eksi Dokuz'da Morrigan ve Sofia, *Hayalet Saatler Kitabı*'nın sayfalarını karıştırdılar, Rook'un planladığı dersi bulmaya çalıştılar. Morrigan'ın çalışma odasını akademisyenlerden yoksun ilk görüşü değildi. Herhalde yapacak işleri, girecek dersleri var, diye düşünmüştü. Ancak arada bir fincandan gelen çay kaşığı tıngırtısı veya dikkat çekmeden genzini temizleyen birinin çıkardığı kısık sesler olmayınca, ortalığı kaplayan ölüm sessizliği, insanı hayrete düşürüyordu.

Sessizlik, bilhassa şu *besbelli uzak durdukları konunun* bir fil gibi çöken ağırlığı yüzünden neredeyse elle tutulur haldeydi. Sonunda Morrigan daha fazla dayanamadı.

"Senin maharetin ne?"

Sormak istediği onca sorudan biri değildi bu. *Endişeli misin, Sofia? Ruhkoparan'a yakalanmaktan korkuyor musun? Sence yakında bir tedavi bulurlar mı?* diye sormak istiyordu aslında. Ancak wuntilki o sabahın KO toplantısından beri konusunu açmamıştı ve Morrigan, onu üzeceği korkusuyla, konuyu açamayacak kadar gergindi. Hem zaten ne anlamı vardı? Elbette endişeliydi. Herkes endişeliydi.

"Ben mi? Ölüleri diriltiyorum." Sofia demin dünyanın en alelade bilgisini vermiş gibi patisini sayfanın üzerinde lakayıt bir tavırla gezdirdi. Sanki, *Ben mi? Peynirli sandviç yapıyorum*, demişti.

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. "Sen... Pardon, sen demin *ölüleri*—"

Sesindeki bu yeni hevesi fark eden Sofia başını kaldırıp Morrigan'a bakarak mahcup bir tebessüm takındı. "Ha – ah, hayır. Heyecanlanma. Düşündüğün kadar iyi bir şey değil, inan bana. İnsanlar veya Wunder Hayvanlar üstünde işe yaramıyor. Veya büyük hayvansılar üstünde. Hatta küçük hayvansılar üstünde de."

"Neyin üstünde işe yarıyor?"

Sofia'nın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Eee... Böcekler... Kimi kemirgenler... Çoğu bitki, tabii yeterince küçüklerse ve öleli çok olmamışsa. Kısaca, eğer bir an önce hayata döndürülmesi gereken bir böceğin, sıçanın veya ağaççığın varsa, bana geleceksin."

"Oo," dedi Morrigan, sesindeki hayal kırıklığını saklamaya çalışıp büsbütün başarısız olarak. "Vay, anladım. Süpermiş."

"Yakınından bile geçmez," dedi Sofia usulca gülerek. "Herkeste öğrendikten sonra aynı surat ifadesi oluşuyor – hah, bu işte: kibarlıkla gizlenmeye çalışılan düş kırıklığı. Merak etme, alınmadım."

Morrigan derin bir mahcubiyet duydu. "Yo... Süpermiş, yahu! Yeminle bak. Ölüyü diriltmek şöyle dursun, ben daha ömrümde canlı bitkiye bakmayı bile beceremedim."

"Teşekkür ederim, çok naziksin." Sofia'nın yüzüne bir sevinç yayıldı. "Bazen işe yarıyor galiba. Kendine has şekillerde."

"Peki ya Conall?"

"Ooo, Conall'ın mahareti *sahiden* iyidir. O bir medyum, ölülerle konuşur." Durdu, bir an uzaklara baktı, sonra mırıldandı: "Daha doğrusu, *istese* ölülerle konuşabilir diyelim. Artık yapmıyor."

"Niçin?"

"Söylentiye göre bir keresinde öte âlemle temasa geçtiğinde başına kötü bir şey gelmiş."

"Kötü bir şey mi?" diye sordu Morrigan dirseklerine abanıp öne eğilerek. "Ne gibi?"

"Hiç sormadım." Sofia, çalışma odasında hâlâ yalnız olup olmadıklarından emin olmak istercesine omzunun üstünden arkaya bir bakış attı ve sessizce ekledi: "Ama... Herhalde onu korkutmuş olacak ki maharetini kullanmayı kesinkes *reddediyor*. Öyle ki onu korkutan şeyin ne olduğunu artık bilmek istemiyorum neredeyse. Conall, öyle kolay kolay korkmaz." *Hayalet Saatler Kitabı*'ndan bir sayfaya pat pat vurdu. "İşte bu. Bürümcük Örmeli Bahçe, Van Ophoven'da. Bayılacaksın."

Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi, Eksi Dokuzuncu Kat, *Van Ophoven*	Dâhi Amadeo, Elodie Bauer, Owain Binks Amadeo tarafından Bauer ve Binks'e verilen başlangıç seviyesi Dokuma dersi	Sonların Çağı, İkinci Çarşamba, İkinin İlkbaharı 13.00–15.47 (Y)

Adını Wundersmith Emmeline Van Ophoven'dan alan *Van Ophoven*'a varmaları için biraz yürümeleri gerekti. Wunder Beceriler Mektebi'nde geçirdiği ilk birkaç gün boyunca binanın acayip düzeni yüzünden Morrigan'ın büsbütün gözü korkmuştu. Ancak mekânın altında yatan temel düşünceyi anlayınca yolunu bulması kolaydı.

Ana salonda on tane büyük, kemerli giriş vardı. Rook ona açıklamıştı. İlk dokuzu, her birine orijinal Wundersmith'lerden birinin adı verilmiş dokuz odaya çıkıyordu (onuncusu da akademisyenlerin çalışma odasına). Bu dokuz odanın her biri, bir sonraki nesilden gelen bir Wundersmith'in adının verildiği *ikinci* bir odaya çıkıyordu... O da bir sonraki nesilden birinin adın taşıyan başka bir odaya... Ve bu böyle bir soyağacının dalları gibi uzayıp gidiyordu.

Bu dalların kimisi onlarca odadan oluşan derinliklere uzanıyordu; hatta adını Wundersmith Odbuoy Jemmity'den alan *Jemmity* isimli odaya ulaşmak için içinden geçtiği on dört kemerli giriş, Morrigan'ın katettiği en uzak mesafe olmuştu. *Jemmity*'nin içinde, başka bir kemer yerine, Eksi Dokuz'a ilk ziyaretinde gördüğüne benzer, kilitli bir ahşap kapı vardı ve üstünde, taşa oyulmuş EŞİK ODASI sözcükleri parlıyordu. Bu, yolun sonuydu. (Morrigan –ne olur ne olmaz diye– damgasını o kapıda da denemiş ama hiçbir şey olmamıştı.)

"Sence günün birinde adını benden almış bir oda olacak mı?" diye sordu Morrigan.

"Anladığım kadarıyla bunu bir Wundersmith yüz yaşına bastığında veya... Eee, öldüğünde yapıyorlar. Hangisi önce gerçekleşirse," diye açıkladı Sofia.

Morrigan başını yana eğdi. "Umarım benim için ilk seçenek geçerli olur."

Wuntilki, "Evet, kesinlikle," diye ona katıldı. "Şimdi maalesef seni burada bırakmak zorundayım, Morrigan. Eksi Altı'da vermem gereken bir ders var. Kendi başına idare edebilir misin?"

"Elbette. Daha önce de kendi başıma hayalet saatleri ziyaret etmişliğim var."

Sofia rahatlamış göründü. "İyi. Ama *lütfen*, temponu ayarla. Aynı anda hepsine girişmeye uğraşma. Tamam mı?"

"Söz."

Van Ophoven, Eksi Dokuz'un dolu olduğu ve doğru dürüst bakıldığı zamanlarda odaların en büyüğüydü herhalde, diye düşündü Morrigan. Şu anki hali, parçalanıp dökülen taş kemerleri ve yarısı kırık mermer heykellerin itiş kakış durduğu merdivenleriyle, harabeye dönmüş bir katedralin hayaletimsi havasını taşıyordu.

Havadaki minik ışık yarığını buldu ve çekiştirip açtı, hayalet saatin içine girdi ve şüpheleri doğrulandı: Geçmişteki *Van Ophoven*, tuhaf ve güzeldi. Alabildiğine uzanan bu mimari manzara öylesine nefisti ki artık var olmadığına Morrigan'ın yüreği burkuldu.

Bürümcük Örmeli Bahçe.

Burası *tek bir* bahçeden değil de binlerce farklı bahçeden ya da diğer bir deyişle bin farklı hayal gücünün ürünü olan bin farklı bahçenin bin farklı sanatçının elinden çıkmış üç boyutlu çizimlerinden oluşuyordu. Boyu tavana erişen, gümüş ve altın meyve veren ağaçlar; yılan gibi kıvrılan gökkuşağından sarmaşıklar, Morrigan'ın boyunu aşan dingildek çayır papatyaları ve komik, minik, kırmızı şapkalı mantarlar vardı.

Ders, şimdiden Morrigan'ın gözde öğretmenlerinden birine dönüşmüş olan usta Dokumacı Dâhi Amadeo tarafından

veriliyordu (hiç tanışmadığı, adını bile bilmeyen ve yüzlerce yıldır ölü olduğu için asla konuşamayacak bir öğretmenin gözde öğretmenleri arasına girmesinin çok tuhaf olduğunu düşündü... Ancak buna fazla kafa yormamaya çalıştı.)

Morrigan oraya vardığında, "Bürümcük Örmeli Bahçe, yedi yüz yıldan daha yaşlıdır," diyordu Dâhi Amadeo. Öğrencilerini hayal ürünü bir rüzgârda sallanan pofuduk, şekilsiz, başına parlak pembe ve vızıltılı balarıları üşüşmüş papatyalarla kaplı bir patikadan yürütüyordu. Morrigan yetişmeye çabalıyor, ancak durup *her şeye* bakmak istiyordu. "Buradaki bitkiler, çiçekler, hayvansılar asla ölmez; sarmaşıklarla ağaçlar asla aşırı gelişmez, başa çıkılamayacak hale gelmez. Tamamıyla elişidir, dünyamızı saran Bürümcük ipliklerinden dokunmuştur."

"Kim yapmış?" diye sordu öğrencilerden biri, yedi ya da sekiz yaşında bir oğlan.

Morrigan hayalet saatlerde küçücük çocuklar görmeye pek alışamamıştı hâlâ. Bugünlerde Wunderous Cemiyeti'ne katılmak için on birinden gün almış olman gerekiyordu. Ancak Sofia'nın ona anlattığına göre, eski günlerde ne zaman bir Wundersmith ölse, seçkin bir Wunce takımı onun yerini almak üzere doğan çocuğu bulmak için tüm diyarı tararmış. Kimi zaman günler, kimi zaman aylar, kimi zaman seneler boyu. Çocukları buldukları zamansa aileler onları, diğer Wundersmith'ler tarafından eğitilmek üzere, Gururkondu Evi'nde seve seve verirlermiş. Bu en yüksek onur olarak görülürmüş.

Sofia'ya, Rook'a ve Conall'a *kendisinin* hangi Wundersmith yerine gelmiş olabileceğini, orijinal dokuzdan hangisinin selefi olduğunu sormuş, yanıt veremeyişleri karşısında hüsrana uğramıştı. Ezra'nın kuşağından sonra, demişti Conall, Wunce bu çocukları aramayı bırakmıştı. Artık kayıt tutmuyorlardı.

Morrigan –biraz da buruk bir hisle– merak etmekten kendini alamıyordu: Acaba küçüklüğünden beri Wunder Becerileri öğreniyor olsaydı şimdiye nasıl bir Wundersmith olurdu?

"Hepimiz yaptık," dedi Dâhi Amadeo minik oğlana. "Wunder Beceriler Mektebi'nde eğitim almış herkes. Bunu Çağlar boyu paylaşılmış ortak bir tuval olarak düşünebilirsiniz. Wundersmith'ler uzun yıllardır burada, kendilerinden önce gelenlerin onları koza gibi saran ve ihtişamıyla güven veren geçmiş hataları arasında, bir Wunder Beceri olan Dokuma alıştırmaları yapıyor," dedi gözleri parıldayarak. "Buraya bakın. Bunu görüyor musunuz? Galiba buna çiçek denebilir, ha?"

Öğrenciler güldüler. Morrigan nedenini görebiliyordu. "Çiçek," gri, köselemsi ve sert görünümlü dokusuyla sarkık ve yamuk bir fil kulağına benziyordu. Sanki elinde gri pastelden başka renk olmayan çok küçük bir çocuktan kalemi ayağıyla tutarak çizmesi istenmiş, o da bunu çizmişti.

Dâhi Amadeo oğlana gülümseyerek bakıp, "Size bu çiçeğin, Alfirk Antares'in bilinen en eski çalışması olduğunu söylesem inanır mıydınız?" diye sordu.

Alfirk Antares'ın kim olduğuna dair Morrigan'ın en ufak fikri yoktu ama belli ki bu çocukların vardı. Çocuklar, en sevdikleri meşhur kişi yanlarına gelmişçesine, yüzlerinde mutlak bir sevinçle nefessiz kaldılar.

Amadeo, büyükçe olan diğer oğlana, "Daha dokuz yaşındaymış," dedi başını sallayarak. "Yani senin şu an olduğun yaşta, Owain. İlk Dokuma denemesi olarak hiç fena değil, ne diyorsun?"

Dâhi Amadeo onları dönemeçli patikanın daha ilerisine götürdü, zaman zaman uzanıp kâh güllerden birinin kadifemsi taçyapraklarına dokundu, kâh elini bir gölün üzerinde hafifçe gezdirip ardında dalga dalga, kendinden ışıldayan bir iz

bıraktı. Çocuklar ağızları açık, gözleri fıldır fıldır her tarafta gezinerek arkasından yürüdüler. Morrigan, en az onlar kadar coşkulu bir tavırla peşlerine takıldı.

"Bu bahçeye giren her Wundersmith'e verilmiş aynı görevle başlayacağız," diye açıkladı Dâhi Amadeo. "Yapması son derece kolay, *iyi* yapması korkunç derecede zor... Ve kusursuzca yapması, siz de fark edeceksiniz, neredeyse imkânsız. Ama işte Bürümcük Örmeli Bahçe'nin varoluş sebebi bu. Hatalar. Başarısızlıklar. Alıştırma yapmak. Lütfen işe Wunder çağırarak başlayın."

Morrigan, Dâhi Amadeo'nun talimatlarını izledi ve büyük bir sevinçle, diğer çocukların yapabileceği her şeyi yapabildiğini gördü. Amadeo müthiş bir öğretmendi; sabırlı, açık ve gerektiğinde yavaşlamaya ya da tekrar etmeye daima hevesli.

"Dokuma, kişinin hayal gücünü genişletip daraltması; düşünce, yaratıcılık ve fiziksel maddeyi birbirine dokuması ve kendi gerçekliğini yaratıp zihnindeki imgeyi hayata geçirmesidir. Dokuduğumuzda, Bürümcük'ün ipliklerini çekip onları yeniden düzenleriz, ister dünyanın olduğu haline tesir etmek için..." Göstermek için durdu ve bileğinin zahmetsiz bir hareketiyle uzaktaki dev sarmaşığı ileri geri salladı. "... İster yeni bir dünya yaratmak için."

Morrigan gözlerini kıstığında arka planda iş başında, söze dökülmemiş komutlara uyarak ileri geri uçuşan, neredeyse görünmez, altın-beyaz Wunder ipliklerini zar zor seçebiliyordu. Az sonra Wunder'ı çağırmak için tüm şarkıyı söylemesine gerek duymadığını fark etti. Wunder, sahibinin her komutu için tetikte bekleyen bir köpek gibi onu yakından dikkatle takip ediyordu. Böylesi kopmaz bir iletişim içindeyken, parmak uçlarına toplandığını hissetmek için birkaç nota mırıldanması yetmişti.

Tıpkı Ezra Squall gibi, diye düşündü. Bunu fark etmek içini dehşet ve tatmin duygusunun tuhaf bir karışımıyla doldurdu.

Ders sonunda her öğrenci –Morrigan dâhil– yamuk ve kusurlu olsa bile kendi eğreti, sözde çiçeğini yaratmıştı. Morrigan kendi küçük bahçe yatağında kırmızı bir gül yaratmaya çalışmış, ortaya daha ziyade sopa ucuna takılı kusmuk yeşili şapkaya benzeyen bir şey çıkmıştı.

Ne olursa olsun, bu *onun* sopa ucuna takılmış kusmuk yeşili şapkasıydı. Morrigan, kıvanç duyuyordu. Oturduğu yerden onu seyrederek, *bunu ben yaptım,* diye düşünmeye devam etti. Kendini güçlü, zeki ve bir sanatçı gibi hissediyordu, tıpkı Dâhi Amadeo gibi.

Hayalet saat sona ererken, hayalet öğretmeni ile sınıf arkadaşları ve güzelim Bürümcük Örmeli Bahçe cızırdamaya, kesilmeye başladı ve ardından, adeta eridi gitti. Morrigan, perdeden geri çıkmaktansa ziyaret ettiği hayalet saatlerin gözden kayboluşunu seyretmeyi tercih ediyordu. Daha uzun sürüyordu, ama etrafındaki dünya usulca dönüşüm geçirirken hareketsiz durmanın sakinleştirici bir etkisi vardı.

Morrigan yeniden *Van Ophoven*'da tek başına kaldığında ne kadar yorgun olduğunu –yok, ne kadar *bitap* olduğunu– fark etti.

Gitmesi gerekiyordu. Ayağa kalkıp çalışma odasına dönmesi veya... Saat kaçtı? Belki de çoktan Ev Treni'ne dönmüş olması gerekti.

Kalk ayağa, dedi sessizce kendi kendine. Ama hiçbir şey olmadı.

Bitap düşmüştü. Bedeni resmen söylediklerini yerine getirmiyordu.

Bu ona, iliklerine kadar ıslanmış titrerken, bacağı kanayıp zonklarken o ara sokakta, yerde oturduğu Mükâfat Gecesi'ni

hatırlattı. Hiç olmazsa o zaman nesi olduğunu, ayağa kalkıp hareket etmesine engel olan şeyleri biliyordu: soğuk, kan kaybı, acı.

Bu seferki farklı bir hisli. Sanki bedenine bir şey olmuş değil de ondan bir şey alınmıştı. Ondan dışarı emilmişti. Öylece... Gidivermişti.

Ne kadardır orada *oturuyordu*? Merak etti. Tüm kasları ağrıyordu, üşüyordu ve *çok* açtı. Ömrü boyunca bir şey yemiş miydi hiç?

"Temponu ayarlamadın, değil mi?"

Çok yavaşça ardına dönüp tepesinde kule gibi dikilen Rook'u gördü.

"Sofia seni uyardığını söylemişti. Bir dahaki sefere dinlesen iyi edersin."

Rook bir yanıt beklemiyordu sanki, bu da Morrigan'ın işine gelmişti çünkü yanıt veremeyecek kadar yorgundu. Mektep Müdiresi, eline bir kâse tavuk çorbası tutuşturdu, hantal bir hareketle omuzlarının üstüne bir yorgan attı ve yanına çöktü.

Kaşığın kâseye sürtünüşü dışında çıt çıkmayan, nispeten huzurlu bir sessizlik içinde oturdular. Rook düşüncelerine dalmış, boş odayı seyretmekten epey memnun gibiydi. Morrigan, ancak epey bir vakit geçtikten ve çorbanın neredeyse hepsi bittikten sonra konuşmaya yetecek enerjiyi toplayabildi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Hım?" Rook daldığı hülyadan uyanıp ani ve keskin bir bakışla Morrigan'a döndü. "Hangi diğerleri?"

"Anladınız işte," diye geveledi Morrigan. Odada tampon görevi görecek başka kimse olmadan, Mektep Müdiresi'nin tüm dikkatinin üstünde olması rahatsız ediciydi. Spot ışığının altında durmak gibiydi. "Diğerleri: Ms Dearborn ve Mrs

Murgatroyd." *Acaba sınırı aştım mı*, diye düşünürken kaşık dolusu çorbayı ağzına alelacele tıkıştırdı.

Ancak Rook alınmış görünmüyordu. "Ha... Hepimiz buradayız," diye muğlak bir karşılık verdi.

Morrigan yutkundu. "Hep mi?"

Rook başını salladı. "Hep. Bir tek... Kimi zaman bazılarımız diğerlerinden daha çok burada. Ben pek meydana çıkmam."

"Niçin?"

"Bir sebebim yok. Yahut en azından yakın zamana kadar yoktu."

Morrigan bir sonraki sorusunu sormadan duraksadı, ancak sonunda, eğer soracak doğru bir an varsa onun da muhtemelen bu an olduğuna karar verdi. "Orada kaç kişisiniz?"

Rook'un ağzının kenarında minik bir kas seğirdi. "Bunu bize daha önce kimse sormadı."

"Üçten fazla mı?" diye üsteledi Morrigan.

"Ah... Öyledir herhalde."

"Nasıl *bilmezsiniz?*"

Rook düşünceli bir edayla başını bir yana, sonra diğer yana devirdi. "Sen hiç matruşka bebekleri gördün mü, Wundersmith? Birini açarsın, içinde bir tane daha vardır, sonra *onun içinde* bir tane daha, sonra bir tane daha..." Sesi giderek canlılığını yitirdi. Morrigan başını salladı. "Bu bebeklerden biri, içinde kaç tane daha taşıdığını bilebilir mi? Zihninin içinde ne kadar derine indiğini bilebilir mi?"

Morrigan nedenini açıklayamıyordu ama bu sözler tüylerini ürpertmişti.

"Yanıt: hayır, elbette bilemez," diye devam etti Rook. "Emin olamaz. Ama belki de bazen, eğer dikkat verirse onları

sezebilir... İçinde bir yerde takırdadıklarını hissedebilir." Başını kısaca salladı. "Kim bilir? Belki sonsuza dek gidiyordur."

Morrigan bunun üstüne biraz düşündü. Bebekleri değil, Eksi Dokuz'un ağaç dalları gibi budaklanan odalarını düşünüyordu. Eğer son odaya varmak istiyorsa, önce tüm diğerlerinden geçmeliydi. Hiç kestirme yoktu.

"Bu, Dearborn'un sizden haberi yok mu demek?"

Rook kaşlarını çattı. "Emin değilim. Hiç karşılaşmadık, orası kesin. Yani dönüşüm sırasında Murgatroyd'la, senin anlayabileceğin manada "karşılaşıyoruz". Ama diğeriyle karşılaşmak için bugüne kadar hiç sebebimiz olmadı." Morrigan'a bir bakış attı. "Duyduğuma göre korkunçmuş."

Morrigan az kalsın baklayı ağzından çıkarıyordu. "O, eee... Müthiş denemez."

"Evet, söylentiler öyle diyor."

Eve trenle dönüş yolunda 919. Ekip'in tüm konuşmak istediği Ruhkoparan'dı. Duydukları söylentileri dile getiriyor, teoriler ortaya atıyorlardı. Eğitim hastanesinde *kimlerin* olduğu, ne kadar tehlikeli oldukları ve Dö Flimsé gibi virüs bulaşmış başka ünlüler de olup olmadığı hakkında çığ gibi büyüyen söylentiler dolaşıyordu Wunce'de.

"Duyduğuma göre içeride bir wunfil varmış," dedi Mahir. "Söylenene bakılırsa 916. Ekip'ten bir oğlan onu yakalamalarına yardım etmiş. Bir ekip dolusu İstihbarat elemanını ayak altında çiğnenmekten kurtarmış."

"Üf, Will Gaudy'dir o," diye inledi Thaddea. "Ortada wunfil falan yok, bütün gün insanları o aptal hikâyeye inandırmaya çalıştı. *Benim* duyduğuma göreyse içeride dev bir wunyılan varmış ve toplu cinayet işleyip beş kişilik bir aileyi

yemiş, onları çıkarmak için wunyılanın midesini yarmak zorunda kalmışlar."

"Thaddea!" dedi Miss Cheery. "Bu çok korkunç, hem kesinlikle *doğru değil*."

"Ben sadece ne duyduysam onu söylüyorum, Miss."

Konuşma daireler çizdi ve Morrigan odaklanmakta zorlandı. Ruhkoparan konusunda *elbette* o da endişeliydi ama... Demin geçirdiği öğleden sonrayı, Dâhi Amadeo'yu, Bürümcük Örmeli Bahçe'yi ve ona yaptığı minicik katkıyı aklından çıkaramıyordu.

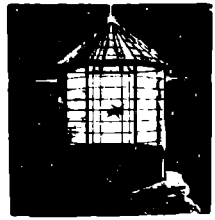
Gerçekten bir Wundersmith'e dönüşüyordu. Bu sürekli bastırması gereken bir düşünceydi çünkü diğer herkes korkunç salgın konusunu tartışırken ahmak gibi gülümsemesine yol açıyordu.

Ev Treni 919 İstasyonu'na yanaşırken Lam, "Bugün sen ne yaptın, Morrigan?" diye usulca sordu.

Morrigan adının çağrıldığını duyup sıçradı.

"Ay! Eee, çiçek yaptım."

"Güzelmiş."



ON ALTINCI BÖLÜM

MÜFREDAT DIŞI ETKİNLİK

Haftanın ilerleyen günlerinde, bir sabah tehlike sinyalleri kendini gösterdi. Gururkondu İstasyonu'nun normalde kulüp üyelik formları ve kayıp eşya ilanlarıyla dolu duvarları ve panoları, ansızın siyah-beyaz posterlerle kaplanmıştı. Cadence birini çekip indirdi ve 919'un geri kalanına yüksek sesle okudu.

RUHKOPARAN
RİSK ALTINDA MISINIZ?

RUHKOPARAN NEDİR?

Bir Wunder Hayvan'dan diğerine hızla bulaşan bir virüsün yol açtığı,

ölümcül olabilen bir hastalıktır.
SİZE DE BULAŞMIŞ OLABİLİR Mİ?

Eğer bir Wunder Hayvan iseniz ve aşırı dikkat kaybı ya da unutkanlık, iştahta göze çarpan bir artış, uyuma veya kımıldamadan oturma zorluğu çekiyorsanız veya karakter dışı sinir krizleri geçiriyorsanız, size de bulaşmış olabilir.

Yukarıdaki belirtilerden herhangi birini gösteriyorsanız DERHAL Wunderous Cemiyeti Eğitim Hastanesi'nde Dr. Bramble'a, Dr. Lutwyche'e veya diğer bir hastane görevlisine müracaat ediniz.

DİKKAT EDİN
ERTELEMEYİN
YARDIM İSTEYİN

Mahir, "Bu senin haminin fikri miydi?" diye Morrigan'a sordu. "Şu özel görev gücünü o mu yönetiyor?"

Morrigan afişi Cadence'ın elinden aldı. "Evet, ama... Bu pek onun tarzına benzemiyor. Renk yok. Yeterince ünlem işareti yok."

Afişi sessizce yeniden okudu. *Dikkat kaybı. Unutkanlık. Aşırı iştah. Uyuma zorluğu. Sinir.* Gözlerden hiç söz edilmemişti. Jüpiter unutmuş muydu? Ona hatırlatmayı aklına not etti.

O sabah ilk dersleri, haftalar önce minör oyalama taktikleri üzerine aldıkları *Bu Koku Ne?* adlı ustalık dersinin devamı olan *Suratında Ne Var?* adında bir atölye çalışmasıydı. El çabukluğu konusunda aralarında usta olan Arch, elbette *Bu Koku Ne?* dersinden en iyi notları almış, Hawthorne'un da küçük çaplı keşmekeş yaratmadaki becerisi kimseyi şaşırtmamıştı. Mahir de sesini vantrilok gibi karnından çıkarmakta iyi olduğunu keşfetmişti. Lam karmaşık sorular sorup insanları kısır döngü sohbete sokma konusunda bir dâhiydi, hatta Francis bile doğum günü pastasından fırlama konusunda iyi bir deneme sergilemişti.

Ancak esas gizli yetenek Anah çıkmıştı; "istediğinde ağlama" yeteneğini kimse geçemezdi (öğretmen onlara bunun iyiliksever yabancılardan yardım almak veya Kokarcalarla sorun yaşamamak için olmazsa olmaz bir hüner olduğunu anlamıştı). Anah'ın rol yapmasına gerek bile yoktu; işin esası, onu ağlatacak üzücü şeyleri düşünmekte çok iyiydi.

919. Ekip'in geri kalanı o günün atölye çalışmasını ve şimdilik öğrendikleri beceriler üzerinde çalışmayı iple çekiyordu. Ancak Morrigan biraz hüsran duymaktan kendini alamıyordu. Tüm bunlar ona muazzam bir zaman kaybı gibi geliyordu.

Aşağıda, Eksi Dokuz'da *sahici* ateş yakabilecekken veya Bürümcük Örmeli Bahçe'de yavaş yavaş büyüyen kendi toprak parçasıyla ilgilenebilecekken, kalabalık bir binada "YANGIN" diye bağırmayı öğrenmeye ne gerek vardı? Hem Decima Kokoro gibi Dokuma becerisini kullanarak durgun suyu dalgalara nasıl dönüştüreceğini öğrenmeye kıyasla, Minör Oyalama Taktikleri öğretmeni ona ne öğretebilirdi ki? Bir

Wundersmith olarak hünerlerini geliştirmesi, elbette her şeyden daha önemli değil miydi?

Ancak bunu Miss Cheery'yle konuştuğunda, kondüktörü ona Dünyevi ve Esrarengiz hünerlerin hâlâ işe yarar olduğunu ve hepsini bilmenin önemli olduğunu söylemişti.

Ve bunu Rook'la konuştuğunda, Mektep Müdiresi ona bunun bir depar değil, bir maraton olduğunu hatırlamanın önemli olduğunu söylemişti.

Ve Sofia'yla konuştuğunda wuntilki ona ağırdan gitmenin, tempoyu ayarlamanın, temkinli davranmanın önemli olduğunu söylemişti.

Ancak zihninde tüm bunları bastıran, Ezra Squall'ın son karşılaştıklarında söylediği sözleri duyuyordu.

Sen bir fare değilsin, Morrigan Crow. Sen bir ejderhasın.

"Neden insanlara yeşil gözleri anlatmıyorsun?" diye Morrigan o gece yemek esnasında Jüpiter'e sordu.

"Hım? Ha evet, söylemiştin... Gözler." Kuşkonmaz sapını ucundan ısırıp düşünceli bir edayla çiğnedi. "Mog, tam olarak ne gördün?"

Morrigan homurdandı. "Sana *anlattım* ya zaten..."

"Bir daha anlat."

"Her üçünde de aynıydı: Juvela, Brutilus ve Victor. Kulağa garip gelecek biliyorum ama sanki biri kafataslarının içinde bir ışık yakmış gibi yemyeşil parlıyorlardı." Morrigan duraksadı, tabağındaki yemekle oynadı. "Mesele şu ki... Sen bundan toplantı sırasında söz etmedin ve hazırladığın afişlerdeki hastalık belirtileri arasında da yok."

"Ah, onları ben hazırlamadım. Siyah beyaz pek benim tarzım değil," dedi. "Bu Dr. Bramble'ın fikriydi ve aramızda

kalsın, iyi bir fikir olduğundan emin değilim. O belirti listesi daha çok, virüs bulaşmış kişilerin aile ve eş dostlarını sorgularken bir araya getirdiğimiz *tahmini* bir liste. Soruşturduğumuz herkes muğlak konuştu ve söyledikleri birbiriyle çelişiyordu; hiç kimse hiçbir şeyden emin değildi. Hastalığın nihai evreye ulaşmadan önce gerçek anlamda herhangi bir belirti sergilediğinden kuşku duyuyorum."

"Dr. Bramble'a *sahiden* anlattın ama, değil mi?" diye üsteledi Morrigan. "Çünkü bu bir tahmin değildi. Gözümle gördüm. Hem de üç kez."

Jüpiter çatal bıçağını masaya bıraktı ve elini çenesine dayadı, masanın ta öbür ucundan gözlerini büyük bir ciddiyetle Morrigan'ın gözlerine dikti. "Sahiden anlattım ve bunu ciddiye alıyoruz, yemin ederim. Fakat Mog, şu ana kadar bunu senden başka gören kimse çıkmadı."

"Ama bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Jüpiter üstüne basarak. "Doğruyu söylediğine inanıyorum."

Morrigan onun sözcükleri seçerken gösterdiği özene kayıtsız kalmadı. Suratını astı. "Doğruyu söylediğime inanıyorsun... Ama gördüğümü düşündüğüm şeyi gördüğüme inanmıyorsun. Öyle mi? Bunu hayal ettim ya da onun gibi bir şey sanıyorsun."

"Hayır. Bence bunu *sahiden* görmüş olman son derece mümkün, ancak ne yazık ki tek gören sensin." Jüpiter çatalıyla bir bezelye tanesini kovaladı ama bir türlü tutturup çatalını ona batıramadı. "Ama afişlerde olmamasının sebebi bu değil, Mog. Bunu özel görev gücü ve İhtiyarlarla görüştüm ve Wunder Hayvanların 'parlak yeşil gözlere' sahip olduklarından bahsetmenin iyi fikir olmadığına karar verdik. Yanlış bir mesaj vermesinden endişe ediyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlar zaten korkmuş durumda," dedi Jüpiter. "Zaten virüs bulaşanları, kontrol edemedikleri bir hastalığın kurbanı olmaktan çok, *saldırgan* olarak görmeye meyilliler. Onları *gözleri yeşil ışıkla parlıyor* diye tasvir edersek, hiç şüphen olmasın mankafanın teki çıkıp içlerine şeytan girdiğini veya buna benzer bir saçmalığı iddia edecektir."

"*Mankafanın tekinin* ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Mankafalarla ilgili mesele şu ki, Mog, onlar daima kendi mankafa saçmalıklarına inanacak bir sürü başka mankafa bulurlar. Ne derler bilirsin: Nereye gidersen git, her taşın altından bir mankafa çıkabilir."

"Örümcek olmasın o."

"Her halükârda," diye sözünü sürdürdü Jüpiter, "şimdilik bunu gizli tutuyoruz. Eğer sadece nihai evre sırasında kendini gösteren bir belirtiyse, o zaman zaten bir şey fark etmez. Sinir krizi içinde şehrin altını üstüne getirirlerken onları ayırt etmek için parlak yeşil gözlere ihtiyacımız yok."

Morrigan, bu kadarının doğru olduğunu düşündü. Bir lokma kızarmış tavuğu bıçakladı ama ağzına götürmedi. "O iş nasıl gidiyor sahi? Özel görev gücü? Dr. Bramble tedavi bulmaya hiç yaklaştı mı?"

"Sanmam. Üstelik bulaşan sayısı artmayı sürdürüyor." Jüpiter, başı hâlâ eline dayalı, birkaç saniye gözlerini kapadı. Morrigan neredeyse onun uyuyakaldığını düşünüyordu ama ansızın dikilerek oturdu ve silkelendi. Perişan ve yorgun görünüyordu. "Sorun şu ki, salgına yakalanan Wunder Hayvanları anca ya nihai evrede ya da virüs onları hareketsiz bıraktıktan *sonra* buluyoruz. Durum buyken neyin üstünde çalışacağız ki? En azından bazı saldırıları gerçekleşmeden önce önleyebilsek... Ama bu *imkânsız* çünkü salgına kimin yakalandığını

ve nasıl yakalandığını bilmiyoruz. Şehirdeki her Wunder Hayvan'ı gözleyemeyiz."

"Neden halka anlatmıyorsunuz?" diye önerdi Morrigan. "Böylece biri tuhaf bir şey gördüğü zaman sen gidip inceleyebilirsin."

"Galiba er geç mecbur kalacağız," diye kabullendi Jüpiter. "Ama o da beraberinde yepyeni bir dizi sorun getirecek. Düşünsene: 'Selam millet. Lütfen, size vahşice saldırmalarına yol açabilecek bir hastalık taşıyan Wunder Hayvanlara dikkat edin. Ha, bu arada size saldırana *dek* kimin hasta olup olmadığını tespit edemezsiniz çünkü belirtilerin ne olduğunu pek bilmiyoruz; fakat hasta olsun olmasın, herkesin her an deneyimleyebileceği son derece normal *bu birtakım* davranışların hastalığın belirtileri olabileceğini tahmin ediyoruz. Bol şanslar!'" Kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "Bahse girerim Holliday Wu bu mesajı yayınlamaya can atıyordur."

Morrigan hamisini hiç bu kadar moralsiz görmemişti. Ne diyeceğini bilemedi, bir bardak su koyup ona doğru itti. Jüpiter minnettar bir tebessümle suyu aldı.

"Virüs bulaşanlardan herhangi birini gördün mü?" diye sordu Morrigan. "Sonrasında ne haldeler? Senin gözünde, yani, şey olarak... Anladın işte. Şahit olarak."

Jüpiter tavuktan kocaman bir ısırık aldı ve Morrigan, bunu nasıl cevap vereceği üzerine zaman kazanmak için yaptığını anladı.

"Tarifi zor, Mog. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Daha önce de *Ruhsuzlar* hakkında öyküler duymuşluğum var. Bu, Şahitler arasında dolanan bir tür karanlık peri masalıdır. Her daim biri ortaya çıkar ve tanıdığı birinin bir arkadaşının, bir keresinde ruhsuz bir yabancıyla karşılaştığını anlatır

ama... Bunun mümkün olduğuna asla inanmazdım, şimdiye dek." Hâlâ pek inanmıyormuşçasına başını iki yana salladı.

Morrigan kaşlarını çattı. "'Ruhsuz' derken neyi kastediyorsun?"

"Ben birine baktığımda," dedi tabağını kenara itip öne eğilerek, "yani gerçek anlamda baktığımda bütün, eksiksiz, eşsiz bir kişi görürüm. Mesela bu öğleden sonra Madam Chanda'yla konuştum. Aklına bir şarkı takılmıştı; kulaklarının etrafında kelebek gibi uçuşuyor, yüzüne minik, kara bir gölge düşürüyordu. Bir şeye kızgındı. Yüzeyin altında ise tıpkı bir okyanus dibi gibi derin, melankolik bir maviye bürünmüştü. Galiba, dostu Juvela için duyduğu üzüntüyü bu.

"Bunun ötesinde, onda sürekli, hiç değişmeyen bir nezaket vardır; tam şurada, bağrının oradadır; penceresiz bir odada yanan bir mum gibi. Kimi insan sadece tek tük ışık saçan bir nezakete sahiptir, ama onunki ilelebet sabittir." Bir an ortalarında kalan boşluğa gözlerini dikti "*Bunun* da ötesine... Şey, genelde bunun ötesine bakmam. Daha derin katmanları çözmesi zordur. İnsanlar, farkında olmasalar bile bunları içlerine kapatır, mümkün olduğunca kalplerine yakın tutarlar. Bu, davet edilmediğim sürece aşmayacağım bir sınırdır.

"Ancak eğitim hastanesindeki o Wunder Hayvanlar... İçleri bomboş," dedi usulca. "Yüzeyde hiçbir şey. Altında hiçbir şey. Ne geçmiş var ne gelecek."

"İyi de... Yani, uykudalar, öyle değil mi?" diye akıl yürüttü Morrigan. "Belki uyurken—"

"Uykuda falan değiller. Hiçbir şey değiller. Komada olan biri, onu kişi yapan tüm özelliklere hâlâ sahiptir. Hâlâ rüyalarından, fiziksel ıstıraplarından, insanların onlarda bıraktığı etkilerden, sevdiklerinden ve düşmanlarından kalma yaralar

ve izler mevcuttur. Hâlâ bir geçmişleri vardır. Ama bu Wunder Hayvanlar, bunlar... Kara delik gibiler. İçlerinde *hiçbir şey* yok."

Gözleri fal taşı gibi açılan Jüpiter'in gözbebekleri kocaman ve simsiyahtı. Korkuyordu. Morrigan'ın tüyleri diken diken oldu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Mog, ruhsuz kalacağıma ölmeyi yeğlerim."

İlerleyen haftalarda, insanları oyalayabilseler bile Ruhkoparan'ı kontrol altına almanın bir yolu olmadığı ayyuka çıktı.

KO toplantıları, malum nedenlerden ötürü, çok geçmeden Ruhkoparan toplantılarına dönüşmüş, tüm diğer meseleler geçici olarak bir kenara itilmişti. Noel'den beri her hafta en az bir saldırı gerçekleşmiş, rakamlar öyle bir artmış ki sanki her iki üç günde bir manavda deli dana gibi koşturan bir wungergedana, birinin suratını tırmalama tahtasına çeviren bir wunkediye dair yeni söylentiler çıkıyordu.

Halkın noktaları birleştirmeye başlamasına ve gerçeğin ortaya çıkmasına az kaldığı konusunda Holliday Wu onları ikaz etti.

Tüm bunlar olup biterken Eksi Üç'teki eğitim hastanesinin karantina koğuşu şimdiden dolmuş, ikinci bir koğuş da dolmak üzereydi. Yetersiz sayıdaki hastane personeli, on iki saatlik vardiyalar halinde çalışmaktan tükenme noktasına gelmişti. Sonunda bir gün Hemşire Tim, meslektaş hemşireleri greve götürme tehdidiyle Buluşma Yeri'ne yürüdü. İhtiyarlar buna cevaben, tıbbi uzmanlığa sahip ve yardım edebilecek tüm Cemiyet üyelerini göreve çağırdı ve onlar da hiç tereddüt etmeden, Yedi Bölge'nin dört bir yanından geldiler.

Kimi öğrenciler bile yardıma çağrılmıştı. Tıbbi deneyime sahip üst sınıf öğrenciler, normal koğuşlarda yetkili konumuna getirildiler ve Anah gibi alt sınıf öğrencilerinin programı hastane görevleriyle doldu.

Bu, 919. Ekip'in de işine geldi çünkü Anah, onların virüs kapmış Wunder Hayvanlar konusunda acil yardım hattına dönüştü; kızın sessiz, dikkat çekmeyen mizacı onu mükemmel bir kulak misafiri haline getiriyordu.

"Biz asistanların görmesine izin vermiyorlar tabii –karantina koğuşuna giriş iznimiz yok– ama çay ocağında hemşirelerden ikisinin konuştuğunu duydum dün," diye bir sabah 919 İstasyonu'nda Ev Treni'ni beklerken ekibe anlatıyordu. "Dediler ki önceki gece *üç* Wunder Hayvan getirilmiş; bir wunporsuk ailesi. En genci bizim yaşımızdaymış! Durum korkunç yani."

Morrigan bu haberin neden şok etkisi yarattığını bilmiyordu; sonuçta Ruhkoparan neden gençle yaşlı arasında ayrım yapsındı ki? Ancak kendi yaşında birinin hastane yatağında yatıyor olması, sanki bir şekilde durumu çok daha kötü hale getiriyordu. Jüpiter'in onları tarif edişi aklından çıkmıyordu. *Yüzeyde hiçbir şey. Altında hiçbir şey. Ne geçmiş var ne gelecek. Kara delik gibiler.*

919 numaralı Ev Treni, Miss Cheery'nin her zamanki gibi yandan dışarı sarkıp onlara el sallaması eşliğinde istasyona yanaştı ve hepsi içeri doluştu. Bakır çaydanlık çoktan kaynamıştı. Mahir birbiriyle uyumsuz bir dizi kupaya çay poşetlerini koydu, Lam artık şimdiye hepsinin ezberlediği, bireysel tercihlere göre şeker küplerini dağıttı, Francis de bisküvi kavanozunu dolaştırdı.

"Bu zencefilli çörek sahiden lezizmiş, Miss," dedi Francis onaylayıcı bir tonda. Bir parçayı çat diye ikiye böldü. "Çıtır çıtır. Leziz ve çeşnili. Peki ya... Muskatlı mı?"

"Hiçbir fikrim yok, Francis," dedi Miss Cheery, ayı biçimindeki zencefilli çöreğinden bir ısırık alarak.

Francis'in yüzü düştü. "Siz kendiniz pişirmediniz mi?"

"Hayır, Francis, normal bir insan gibi dükkândan aldım."

Çantalarını bir köşeye atıp her zamanki yerlerine yerleşirken Hawthorne Morrigan'a, "Dün neredeydin?" diye sordu. "Hasta mıydın?"

"Hata mı? Yo, okuldaydım."

"Ama sabah Ev Treni'nde yoktun."

"Öğleden sonra da! Seni bütün gün görmedik," diye ekledi Cadence suçlayıcı bir tonda. "Bizi çok... Yani, Hawthorne'u çok meraklandırdın. Hiç susmak bilmedi. İçimi baydı."

"Ha. Yok, şey, dün erkenden Şemsiye Hattı'na bindim," dedi Morrigan esnemesini bastırarak. "Sabahın beşine hayalet saat dersi koymuşlar. Sonra da geçe kalmak zorunda kaldım."

"Sabahın beşi mi?" dedi Hawthorne. "Sabah beş diye bir saat mi var yahu?"

Morrigan gözlerini devirdi. "Ha ha ha, aman ne komik."

Söylediklerinin hepsi doğru değildi. Erken gelip geçe kaldığı *doğruydu* ama bunlar ona Mektep Müdiresi ya da bir başkası tarafından dayatılmış değildi. Morrigan evvelki gün bir şeyi fark etmişti: Rook her hafta çizelgesini özenle hazırlıyor olabilirdi, kendine atanan Esrarengiz ve Dünyevi Beceriler derslerine katılmak zorunda olabilirdi... Ama hayalet saatleri *fazladan* ziyaret etmesini *teknik olarak* engelleyen hiçbir şey yoktu.

Böylece o öğleden sonra okul bittiğinde ve bodrum katı inekleri Eksi Dokuz'u terk ettiğinde Hayalet Saatler Kitabı'nın sayfalarını karıştırmış, ilk Wundersmith'lerden biri olan Li Zhang'ın eşliğinde program dışı, doksan harika dakika geçirmişti. Adam Peçe sanatının bir unsurunu sergilemiş, kendini insan-bukalemun melezi bir canlı misali çevresindeki

renklerin ve dokuların birebir peleriniyle örtmüştü. Bu sihir Morrigan'ın aklını başından almıştı ve nihayet eve dönmek üzere kapsüle bindiğinde neredeyse akşam yemeği saatiydi.

Li Zhang'ı sadece *seyretmişti*, elbet. Kendisine yapılan uyarılara uyuyor, temposunu ayarlıyor, temkinli davranıyor, ne istendiyse yapıyordu. Rook bundan şikâyet edemezdi ve Morrigan başının derde gireceğini pek düşünmüyordu, yine de... Müfredat dışı planlarını kendine saklamak istiyordu. Şimdilik.

"Peki, sana Wundersmith okulunda ne öğretiyorlar?" diye devam etti Hawthorne. "Elli yetişkin adamı ters bir bakışınla öldürmeyi öğrenebildin mi?"

"Yüz yetişkin adamı," diye düzeltti onu Morrigan, "hem eşlerini de."

"*Lütfen*, başlamayın yine," diye homurdandı Anah. Sesi sinirli çıksın diye uğraşıyordu ama işin gerçeği biraz korkmuş görünüyordu.

"Hiç canavar yaratabildin mi, Morrigan?" diye lafa girdi Thaddea. "Şöyle bol dişlisinden, diye umuyorum."

"Bir de ölümcül nefesi olsun," diye ekledi Cadence. "Ve zehirli ter kokusu."

Morrigan sırıttı. "Hepsi de harika fikirler. Hemen not alıyorum."

Mahir ona, "Peki, Nevermoor'u fethetmek için bir tarih belirledin mi?" diye sordu ciddi bir tonda. "Bir pazartesi günü, en uygunu olacaktır. Herkes hafta sonundan hâlâ yorgun olur, böylece pek karşı koyamazlar."

"Mükemmel bir nokta." Morrigan rahatlayıp yer minderinin üstünde kaykıldı. "Fetih takvimime işaretleyeyim."

"Tüm Nevermoor'u bir seferde mi fethedeceksiniz, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Arch, cevabını almak üzere hayali bir mikrofon uzattı. "Yoksa bucak bucak mı?"

"Bucak bucak, diye düşünmüştüm," dedi Morrigan. "Daha üstesinden gelinebilir görünüyor. Bisküvileri uzat, lütfen."

"Miss Cheery, *durdursanıza* şunları!" diye haykırdı Anah. Bu tekrar eden (ve tabii ki Hawthorne'un başlattığı) şakayla geçen birkaç haftadan sonra, 919. Ekip'in bunu komik bulmayan hâlâ tek üyesiydi.

Öte yandan Morrigan, ekibinin Wundersmith olmasıyla dalga geçmeye karar vermesi karşısında zevkten dört köşeydi. Korkmalarından katbekat iyiydi. Günün birinde ciddi, telaşlı Anah'ın da korkmayı bırakıp onlara katılmasını umuyordu.

YER	KATILIMCILAR VE OLAYLAR	TARİH VE SAAT
Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi, Eksi Dokuzuncu Kat, *Kingston*	Griselda Polaris, Decima Kokoro, Rastaban Tarazed, Mathilde Lachance, Dâhi Amadeo, Owain Binks, Elodie Bauer Griselda Polaris, Wunder Becerilerden Yıkım'ı gösteriyor	Sonların Çağı, Dokuzuncu Perşembe, Dokuzun İlkbaharı 15.25–16.42 Ⓨ

Morrigan o gün yine derslerden sonra okulda kaldı. Son dersin bitiminde Hawthorne'dan, Miss Cheery'ye kendi başına eve döneceğini söylemesini rica etti; ardından, yarışırcasına Eksi Dokuz'a geri koştu, umut vadeden bir hayalet saatin detaylarını bir kâğıt parçasına geçirdi.

Muhteşem bir dersti; tanıklık etmek şöyle dursun ismini bile duymadığı bir Wunder Beceri ve gördüğü diğer herkesten yetenekli bir Wundersmith olan Griselda Polaris ile karşılaşmıştı. Şimdiye kadar girdiği en iyi derslerden biriydi.

Ancak bu dersi, gördüğü en unutulmaz hayalet saat kılacak şey meğer bunların hiçbiri değilmiş.

Griselda eşi görülmemiş bir yıkım becerisi sergilerken Morrigan, diğer Wundersmith'lerin arasında durup onu izledi. Kadın o kadar ihtiyardı ki insan onu İhtiyar Quinn'in büyük-büyükannesi sanabilirdi, ancak şaşırtıcı bir zarafet ve çeviklikle yürüyordu.

Yıkım, Dokuma'nın tam tersiydi, ancak işin şaşırtan kısmı şuydu ki Dokuma'yla yaratılan bir şeyi kusursuzca Yıkım'a uğratmak, başta onu dokurken gereken kadar hassasiyet ve dikkat gerektiriyordu neredeyse. Griselda derse olağanüstü bir Dokuma örneğiyle başlayıp sıfırdan bir bina yarattı: yüzlerce cam panelle çevrelenmiş, minik kristal bir sarayı andıran, koca odanın dört bir köşesine ışık yansıtıp saçan küçük, kusursuz bir sera. Kadın, Dokuma konusunda Morrigan'ın bu zamana kadar altın standardı olan Dâhi Amadeo'dan bile çok daha hızlı ve ustaydı.

"Pencereye taş atmayı herkes becerir," diye Griselda gruba anlattı ve ardından tam da bunu yaptı: Yumruk kadar bir taşı cam panellerden birine atıp paramparça etti.

"Ama Yıkım becerisinin, dışarıdan uygulanan kaba kuvvetle ilgisi yoktur. Yıkım, bir şeyin iç yapısını söküp onu oluşturan tüm parçaları birbirinden ayırmak, ardından o parçaları parçalamak ve bunu yapmaya o şeyi dönüştürüp onu kendini tanıyamaz hale getirene dek devam etmekle ilgilidir. Yıkım'ın en gerçek, en saf hali, bir dönüşüm eylemidir."

Ders sonuna gelindiğinde Griselda ve öğrencileri cam yapıyı ince taneli beyaz bir kum yığınına dönüşene dek tekrar tekrar parçalamışlardı.

Dâhi Amadeo gibi o da mükemmel bir öğretmendi; gözlemci ve sabırlı, övgüde cömert, düzeltmekte hızlı. Morrigan

kendini hayalet saate o kadar kaptırmıştı ki yumruk etkisi yaratacak sona büsbütün hazırlıksızdı ve yanında duran oğlan soru sormak için elini kaldırdığında, sözlerini kale bile almamıştı.

Onun yerine Griselda'yı seyrediyordu ve kadın, oğlana sıcak bir tebessümle gülümseyip şöyle dedi: "Harika bir soru, Mr Squall."

KAKTÜS TEAM



ON YEDİNCİ BÖLÜM

Çocuk Ezra

Saatlerin hiçbirinde adı listelenmemişti. Bir tanesinde bile.

Morrigan bunu düşünemedi diye, Eksi Dokuz'da Wundersmith tarihinin derinliklerine dalarken günün birinde insanların *gelmiş geçmiş en kötü insan* dedikleri Wundersmith'in; yoldaşları olan Wundersmith'leri isyana sürüklemeye çalışan, bir canavar ordusu yaratıp Cesaret Meydanı'nda katliam yapan, Kışdenizi Cumhuriyeti'ndeki tüm lanetli çocukları öldürmek için Duman ve Gölge Taburu'nu gönderen, ancak esrarengiz ve çılgınca sebeplerden Morrigan'ın canını bağışlayan, bir keresinde gözlerinin içine bakıp, "İçini görebiliyorum, Morrigan Crow. Kalbinde kara bir buz kütlesi var," diyen o adamın geçmişteki haliyle karşılaşabileceği *aklına bile gelmedi* diye kendini inanılmaz derecede aptal hissetti.

Ama Hayalet Saatler Kitabı'nın hiçbir yerinde adı geçmiyordu.

Kasten dışarıda bırakılmıştı.

Morrigan Eksi Dokuz'da o kadar geç saatlere kadar kaldı ki Martha veya Kedgeree bir arama ekibi gönderebilir diye aklından geçirdi. Kayıt defterinin sayfalarını elinden geldiğince etraflıca taradı. Onun Nevermoor'da hangi Çağlar'da –Sonların Çağı'nda ve Doğu Rüzgârları Çağı'nda– yaşadığını bildiğinden, bu tarihlere ait listeleri araştırdı. Dâhi Amadeo gibi, Owain ve Decima gibi Squall'la kuvvetle muhtemel aynı zamanlarda yaşamış Wundersmith'lerin isimlerini aradı. Bürümcük Örmeli Bahçe'deki ilk dersinin listesini açtı ve parmağını, "Katılımcılar ve Olaylar" sütununu bulana kadar gezdirdi: Dâhi Amadeo, Owain Binks, Elodie Bauer.

Ama o derste bir kız, *iki de* oğlan vardı, Morrigan bundan emindi.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdi? Onu çoktan *görmüştü*! Şimdiye de belki onlarca kez, küçük ya da belki bir ergen bir oğlan çocuğu olarak. Orada olduğunu bile bilmeden, adamın tarihinde mutlu mutlu oradan oraya sekmişti.

Morrigan bir not defteri çıkardı ve Squall'ın varlığından emin olduğu hayalet saatleri özenle deftere geçirdi. Yarım düzine sayfayı doldurduktan sonra sırt çantasının gizli cebine tıkıştırıp göz önünden kaldırdı.

Squall avına çıkacaktı.

YER	KATILIMCILAR VE OLAYLAR	TARİH VE SAAT
Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi, Eksi Dokuzuncu Kat, *Williams*	Decima Kokoro, Owain Binks, Elodie Bauer İleri seviye Dokuma dersi	Sonların Çağı, Dokuzuncu Cuma, On İkinin İlkbaharı 12.15–12.53 (Y)

Morrigan ertesi gün Eksi Dokuz'da kalmak ve gizli listesindeki ilk saati ziyaret etmek üzere öğle yemeğini es geçti. Hüsrana uğramadı.

Decima Kokoro, Wunder Beceriler Mektebi'nin nice kemerlerinin içinden akan kurdele şeklinde bir nehir dokurken, Eksi Dokuz'un örümcek ağı gibi sere serpe uzanan odaları, bu hayalet saatin içinde kahkaha çığlıkları ve kocaman dalgaların çarpışma sesleriyle yankılanıyordu.

Olağanüstü, güzel ve dehşet vericiydi. Morrigan, Hilebaz Arka'da üzerine hiç duraksız çarpan dalgaları hatırladı ve göğsü sıkıştı. Ancak bunu derinlere bir yere bastırdı, onun yerine Decima'nın peşinden koridorlarda koşturan, kadının yaptığını taklit etmeye çalışırken (ve söylemeden geçmek olmaz, çoğunlukla beceremezken) arkadaşlarıyla gülüşen ergen çocuğa odaklandı.

Bu Ezra Squall, üst sınıf öğrencisi olacak yaştaydı –belki on yedi veya civarı– ve ileride dönüşeceği çarpıcı delikanlıya benzemeye başlamıştı. Kül kahvesi saçları, Madam Chanda'nın bir sene önceki Noel'de gösterdiği resminden biraz daha dağınıktı ve kaşında henüz bir yara izi yoktu. Ancak köşeli hatları, pürüzsüz solgun teni... Bunların hepsi tanıdık, fakat her nedense bir o kadar da yabancıydı. On yedisindeki Squall kaygısız ve şamatacıydı, hem arkadaşlarının varlığından hem okulun içinden akan bir nehir görmenin verdiği muazzam histen büyük zevk alıyordu.

Morrigan, fiziksel benzerliğin ötesinde, onu tanımakta zorlanıyordu.

YER	KATILIMCILAR VE OLAYLAR	TARİH VE SAAT
Wunderous Cemiyeti Kampüsü, Sızlanan Koruluk'un batı ucu, en yaşlı ağacın altı	Rastaban Tarazed, Owain Binks, Elodie Bauer Başlangıç seviyesi Dokuma dersi	Sonların Çağı, Onuncu Pazartesi, Sekizin İlkbaharı 07.30–08.22

Ertesi pazartesi sabahı ayaklarını vura vura koruluğun oraya vardığında Sızlanan Koruluk'un batı ucundaki en yaşlı ağaç, tahmin edilebilir şekilde huysuzdu.

Morrigan havada asılı duran küçük bir ışık çizgisi ararken ağacın dışa doğru yayılmış köklerine takıldı. "Aman, sen bana aldırma," diye homurdandı ağaç. Gövdesindeki eğri büğrü, ihtiyar ve ahşap damarlı surat kıvrılıp alaycı bir gülüş takındı. "Benim şu ihtiyar köklerim sana rahatsızlık vermesin, altı üstü bu değişmez konumda toprağın derinlerine sabitlenmiş durumdalar. İstersen bir orman perisi gibi zıplaya zıplaya önünden çekileyim ha? Hop, hoppa, hop."

"Pardon, ben şey arıyorum da – boş ver! Buldum."

Morrigan aralığı açtı ve Decima'nın yer altında nehir dokuyuşundan dört sene önce gerçekleşen bir derse girmek için zamanın içinden geçti.

Squall yine oradaydı, kendiyle yaşıttı ve Elodie'ye komik suratlar yaparken Rastaban da o sırada ağaca elini uzatmış, doğayı anlamak ve ipliklerini çözmek için onunla bütünleşmeleri gerektiği hakkında ciddi bir edayla konuşuyordu.

Owain gözlerini kapayıp avucunu ağaç gövdesine bastırırken, "Ezra, kes şunu," diye tısladı. "Kimimiz burada ağaçları dinlemeye uğraşıyor."

Morrigan neden alt tarafı Sızlanan Koruluk'taki bir ağaçla konuşmak için Wunder Becerileri kullanma gereği duydukla-

rını merak ederken bir anlığına dikkati dağıldı; kendi tecrübesine göre bu ağaçlar her daim dırdır etmeye oldukça heveslilerdi. Ancak yaşlı meşeyi daha yakından inceleyince fark etti ki gövdesinde o eğri büğrü suratı yoktu; hatta çevredeki ağaçların hiçbirinde yoktu. Bu hayalet saatte Sızlanan Koruluk, Sızlanan Koruluk değildi. Onun bildiği gibi değildi. Çok ilginçti.

Ezra, Owain'ın arkasından onun sözlerini abartılı tavırlarla tekrarlayıp, "*Kimimiz burada ağaçları dinlemeye uğraşıyor*," dedi Elodie'ye ve ikisi birlikte kıs kıs güldüler.

Morrigan doğruca Ezra'nın yanına gitti, ona doğru iyice eğilip kaşlarını çatarak oğlanın aydınlık ve neşeli yüzünü inceledi. Kısacık bir anlığına, gözleri onunkilerle buluştu. Morrigan'a, oğlan sanki onun orada olduğunun farkındaymış gibi geldi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ardından çocuğun bakışları hiçbir şey olmamışçasına başka tarafa kaydı.

YER	KATILIMCILAR VE OLAYLAR	TARİH VE SAAT
Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi, Eksi Dokuzuncu Kat, *Corcoran*	Dâhi Amadeo Orta seviye Peçe dersi	Sonların Çağı, Onuncu Çarşamba, Dokuzun İlkbaharı 14.21–14.38

Sıradaki hayalet saatten bir şey çıkması uzak bir ihtimaldi çünkü listede Owain ve Elodie'nin adları geçmiyordu. Ancak Dâhi Amadeo'nun, Wunder Becerilerden Peçe'yi bir odada tek başına *kendi kendine* öğretmiyor olacağına dair güçlü bir inanca kapıldı. Hatta bu inanç o kadar güçlüydü ki yanılıp yanılmadığını görmek için çarşamba öğleden sonraki *Zombi Lehçeleri* dersini kırdı. (Alt tarafı tek ders, demişti kendi

kendine, hem karartılmış bir amfideki izleyicilerin arasında eksikliği hissedilecek değildi ya.)

Bu hayalet saat, on yedi dakikaydı ve sürekli döngüde gördüğü çok az dersten biriydi. Gerçi Morrigan'a göre buna "ders" denemezdi. Ezra elini dayadığı ahşap bir masaya sessizlik içinde, gözlerini dikmiş bakıyor, odağını zorluyordu. Sonunda teni, bukalemun gibi dönüştü ve masanın ahşap damarlarını neredeyse kusursuzca kopyaladı.

O ve Dâhi Amadeo, her ikisi de en sonuna kadar sessizce durdular ve nihayet kadın ona gülümseyip usulca, "Aferin, canım. İlerleme kaydediyorsun. Seninle gurur duyuyorum," dedi.

Aldığı övgüden dolayı çok heyecanlanan Ezra'nın yanakları hafifçe kızardı ve öğretmenine kocaman gülümseyerek karşılık verdi.

Morrigan köşeden izledi, tarihin sayfalarından neden bilhassa bu anın seçildiğini anlamaya çalıştı. İki insanın on yedi dakika boyunca sessiz bir odada oturmasını izlemenin pek de eğitsel bir değeri yoktu. Belki de bu hayalet saati her kim yarattıysa, tıpkı kendisi gibi, genç Ezra Squall tarafından büyülenmişti sadece.

Bu mazlum, neşeli, çalışkan oğlan nasıl büyüyüp bir canavara dönüşmüştü? Morrigan bir gün onu yeterince yakından izlerse maskesinin kayıp düşeceğinden emindi. İleride olacağı adamın bir gölgesini görecekti. Orada, içinde bir yerdeydi.

Gel gör ki çoktan ikisinin başka kişiler olduğunu düşünmeye başlamıştı. Çocuk Ezra ve canavar Squall.

Döngüdeki hayalet saat, kararıp gözden kaybolacağına sonsuza kadar kendini tekrarlamaya devam edecekti, bu yüzden Morrigan havadaki minik açıklığı bulup geri dönmeliydi.

Yarıktan geçip diğer taraftan çıktığında, başını kaldırmış ona bakan küçük, kürklü bir suratla karşılaştı.

"Merhaba, Morrigan," dedi Sofia cana yakın bir edayla. "Senin Eksi Altı'da amfide olman gerekmiyor mu?"

"Ben, eee... Evet." Morrigan hemen bir yalan uydurmayı düşündü, ancak bunun manasız olacağını fark etti. Biraz cesaret topladı, defterini açtı ve Sofia'nın burnuna soktu, kopyaladığı hayalet saatleri gösterdi ona. "Ezra Squall'ı arıyordum."

Wuntilki ne gözlerini kırpıştırdı ne de başka tarafa baktı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Conall senin burada, aşağıda gereğinden çok fazla zaman geçirdiğini söyledi."

"Sen – ah." Morrigan'ın ona karşı çıkmak için tüm hevesi kaçtı, belli ki gereksizdi. "Özür dilerim."

"Özre gerek yok." Sofia *Corcoran*'dan çıkmak üzere ardına döndü, salona doğru onu takip etsin diye Morrigan'a işaret etti. "Burası senin okulun, Morrigan. Geri kalanımız –Conall, ben, Eksi Dokuz Akademisyen Grubu, hatta Rook bile– burada sadece misafiriz. Wunder Beceriler Mektebi, Wundersmith'lere aittir. Sana aittir, keza hayalet saatler de öyle. Sonuçta seni eğitmek için buradalar. Biz sadece senin kendini aşırı yıpratmanı istemiyoruz."

"Neden kimse bana Squall'dan bahsetmedi?"

"Sen gelmeden önce üçümüz aramızda konuşmuştuk bunu," diye açıkladı Sofia. "Conall seni benden çok daha iyi ölçüp biçmiş; senin bunu kaldırabileceğini söylediydi. Ama ben burada Squall'dan geriye kalmış çok şey olduğunu fark edersen korkabilirsin veya dikkatin dağılabilir diye düşünmüştüm."

"Böylece ismini mi çıkardın?"

"Yok daha neler, tabii ki hayır!" dedi Sofia infial içinde. "*Hayalet Saatler Kitabı*'nı asla tahrif etmeyiz biz. Profesör

Onstald kitabı tetkikten korumak için Squall'ın ismini kasten çıkarmış. İhtiyarların, hayatının çalışmasına el koymalarını... Veya daha kötüsü, onu yok etmelerini istememiş. Squall'ın adı neye değse onu küle çeviriyor."

"İyi de İhtiyarlar, Squall'ın hayalet saatlerde olacağını tahmin etmiştir herhalde?"

"Sen etmedin, ta ki onu görene dek," diye belirtti Sofia. "*Gerçekten* bilmek istediklerini sanmıyorum. Conall'ın dediği gibi: Onlar bize soru sormuyor, biz de onlara yalan söylemiyoruz."

Dostça bir sessizlik içinde, bir süre Eksi Dokuz'un girişine doğru yürüdüler, sonunda Sofia sordu: "Ürkütücü bulmuyor musun, sahiden? Onunla aynı odada olmayı?"

Morrigan omuz silkti. "Onunla *gerçekten* aynı odada olmak gibi değil. Gerçek Squall'a pek benzemiyor. Eee, yani okuduklarıma göre," diye bitirdi, kendini zamanında frenleyerek. Squall'la birkaç kez karşılaştığını Sofia'ya, Rook'a veya Conall'a anlatmamıştı ve anlatsa mı, emin değildi. Rook'un bildiğinden şüpheleniyordu çünkü Murgatroyd biliyordu. Ancak sohbet ederken değinmesi epey zor bir konuydu.

"Sen benden çok daha yüreklisin, Morrigan. Ben onun dönemindeki hayalet saatlerden uzak durmaya çalışıyorum. Çocukken bile onu diğer Wundersmith'lerle görmek rahatsız ediyor." Usulca konuşarak başını iki yana salladı. "Onlar, *arkadaşlarıydı*. Ailesiydi – sahip olduğu tek aileydi çünkü herhalde ebeveynleri onu Wunderous Cemiyeti'ne küçükken vermişti. Gerçek doğasını, içindeki tüm o nefreti bu kadar ustaca ve bu kadar uzun süre sakladığını düşünmek hayrete düşürüyor."

"Onlardan nefret ediyormuş gibi gözükmüyor ama," dedi Morrigan. "Hep mutlu görünüyor."

Koridorun sonuna vardılar ve Sofia Morrigan'ı girişte bırakıp çalışma odasına dönmek üzereyken durdu.

"Evet, galiba en yürek parçalayan kısmı da bu," dedi derin düşünceler içinde. "Her şeyin nasıl sonlandığını bilirken onları aynı odada, birlikte o kadar mutlu görmek."

"Her şey nasıl sonlandı?"

Sofia ona şaşkın bir bakış attı. "Morrigan... Cesaret Meydanı Katliamı'nı bilmiyor musun?"

"Biliyorum," dedi Morrigan hafızasında geçmişe uzanırken. "Dokuzun Kışı, Doğu Rüzgârları Çağı. Squall canavar ordusuyla Nevermoor'u fethetmeye çalışmış. Kimi insanlar Cesaret Meydanı'nda ona meydan okuyup durdurmaya çalışmış ve o—"

Birden durdu. Bilgi parçaları zihninde bir araya örüldü ve ansızın, mide bulandırıcı bir manaya çıktı.

"Onların hepsini öldürdü," diye tamamladı Sofia usulca. "Diğer Wundersmith'leri. Onları isyana sürüklemedi. Onu durdurmaya çalıştılar ve... Onları katletti."

"Evet." Sofia başını salladı.

"Elodie'yi bile mi?"

"Hepsini."

Morrigan birden bastıran utanç duygusuyla onların, yani Cesaret Meydanı Katliamı'nda ölenlerin kim olduklarını hiç merak etmediğini fark etti. Zihninde suratsız, isimsiz, meçhul bir kalabalıktı. Squall'ın onları şahsen tanıyor olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Madem onu durdurmaya çalışmışlar," dedi usulca, "madem o herkesin sözünü ettiği *cesur insanlar* da Wundersmith'miş... Neden herkes Wundersmith'lerden bu kadar nefret ediyor? Neden sırf *en kötüsü* Ezra Squall diye herkes ondan başka Wundersmith yokmuş gibi davranıyor?"

Sofia'nın kulakları seğirdi. "Bu çok uzun zaman önce oldu—"

"Yüz sene önce, o kadar da uzun bir süre değil!"

"—ve tarih kitapları baştan sona öylesine bir arıtıldı ki tam olarak neler olduğunu bilmek zor. Ama inandığımız kadarıyla şeyden sonra..." Duraksadı, doğru sözcükleri aradı. "Cesaret Meydanı'nda olanlardan sonra, halkı Squall ve canavar ordusuna karşı koruyacak başka Wundersmith kalmadığında... Onun galip göründüğü kısa, çok karanlık bir dönem oldu. Nevermoor'u fethettiği dönem. İşte o dönemde *Wundersmith* sözcüğü, hâlihazırda şeytani kötülükle eşanlamlı hale gelmiş olan Ezra Squall'la eşanlamlı hale geldi. Bir Wundersmith, sevilen ve hayranlık duyulan bir şey yerine nefretlik, aşağılık, korkutucu bir şeye dönüştü."

"Nevermoor'u koruyan kadim ve güçlü büyünün Squall'ı şehirden temelli olarak sürmesinin ardından, cevap ve *intikam* arayışındaki insanların kapısını çaldıkları ilk yer, onu yetiştiren ve baş tacı eden Wunderous Cemiyeti oldu. Wundersmith'in düşüncesinden bile nefret etmeye başlamış bir şehirde, bir kurum olarak hayatta kalmaya devam edecekse, o zaman cemiyetin ondan daha da çok nefret etmesi gerekti. Hatta *en çok* onların nefret etmesi gerekti.

"Bu yüzden Wunce kendine makyaj çekti ve hazır iş üstündeyken tarihi yeniden yazdı. Eksi Dokuz'a kepenk vurdu, binlerce yıllık Wunder Becerileri yok etti, itibarsızlaştırdı ve derinlere gömdü."

Morrigan bu yeni bilgiyi sindirirken bir süre sessiz kaldı.

"Özür dilerim," dedi Sofia en sonunda. Arka ayaklarının üstünde dikildi ve Morrigan'ın bileğine patisiyle usulca dokundu. "Seni bu kadar üzeceğini bilmiyordum. Kim oldukların ı biliyorsun sanmıştım. Kimleri katlettiğini."

Morrigan duydukları karşısında az kalsın gülecekti, ne var ki bunların hiçbir komik değildi. *Nereden* bilecekti yahu? Hayalet saatler, Wunder Becerileri öğrenmek için mükemmel bir gereçti ama bu insanların kim olduğuyla ilgili resmen *hiçbir* şey öğretmiyorlardı.

Sofia'yla Conall, Eksi Dokuz tarihini çok iyi biliyor olabilirlerdi ama arkadaşları tarafından ihanete uğradıklarını fark ettikleri anda, Owain ve Elodie'nin yüzlerinin neye benzediğini ona gösterebilirler miydi? Ezra nazik, anaç Amadeo'yu katletmeden önce kadının ona ne dediğini veya Griselda'nın son nefesinde ona karşı savaşmak için ne yaptığını anlatabilirler miydi?

Hem ona dönemin Yüksek İhtiyarlar Meclisi'nin *aklının nerede olduğunu*, sekiz masum insana iftira atma ve Wundersmith tarihini silme kararlarını nasıl olup da içlerine sindirdiklerini kim anlatacaktı?

"Anlamalıydım," dedi, nefesi boğazında düğümlendi. Elodie ve Ezra'nın koruluktaki en yaşlı ağacın altında kıkırdadıkları bir görüntü canlandı zihninde. "Bir Wundersmith'i başka bir Wundersmith dışında kim durdurmaya çalışabilirdi zaten?"



ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜPEGÜNDÜZ SOYGUN

Üçün Yazı

Sofia'nın açık onayını zırh gibi kuşanan Morrigan, *Hayalet Saatler Kitabı*'yla ziyafet çekmeyi sürdürdü, not defterindeki listeye ekledi de ekledi ve en nihayetinde sanki geçmişte şimdiden daha çok vakit geçirir oldu.

Bir zamanlar hazine gibi üzerine titrediği, Ev Treni'nde Miss Cheery ve 919. Ekip'in geri kalanıyla çay içerek geçirdiği sabahlar, artık neredeyse bir rahatsızlığa, canhıraş Eksi Dokuz'a inmeden önce katlanması gereken bir şeye dönmüştü. Çok geçmeden Ev Treni'ni büsbütün bırakmıştı, sabahları erkenden geliyor, öğleden sonraları geç saatlere kadar kalıyordu.

Düşünüyordu da konuşamadığı, orada olduğunu bilmeyen insanlarla bu kadar çok vakit geçirmesi kimisine acayip gelebilirdi. Ancak Morrigan, yalnız hissetmek şöyle dursun, Dâhi Amadeo, Li Zhang ve Griselda Polaris'in; Elodie, Owain ve Odbuoy'un nazik, talepsiz arkadaşlığından haz duyar hale gelmişti. Sanki onlar gitgide... Dostu oluyorlardı.

Hatta Ezra bile, ki bunu fark etmesi, suçluluktan her yerinin kaşınmasına yol açıyordu.

İşin en tuhafı da buydu. Cesaret Meydanı Katliamı'yla ilgili gerçeği, dostlarına nasıl da vahşice sırtını döndüğünü öğrendiğinden beri onu hayalet saatlerde her görüşünde içinin nefretle dolup taşacağını beklemişti. Ancak onun yerine çocuk Ezra ile katil Squall'ın aynı kişi olduğuna bile inanmakta gitgide daha çok zorlanıyordu.

Yani Ezra, öyle... Normaldi ki. Owain veya Elodie'yle her dalga geçtiğinde veya muhterem Griselda Polaris'e "madam" diye her seslendiğinde veya kendi şakalarına her gülüşünde, derste hata yapıp her hüsrana uğrayışında bu onu Morrigan'ın gözünde daha da normalleştiriyordu. Daha insan kılıyordu. Kendi ekibindeki herhangi biri olabilirdi o. *Kendisi* bile onun yerinde olabilirdi.

Hawthorne'la Cadence'a, okulda günlerini düzenli olarak Squall'la geçirdiğini anlattığında, tam da beklediği gibi tepki verdiler: Hawthorne korku ve merakla, Cadence korku ve merakını tam olarak maskeleyemeyen sahte bir kayıtsızlıkla.

"Ne yapıyordu? Neye benziyordu? Seni gördü mü? Seni o hayalet saatlerden göremez, değil mi? Oradan dışarı çıkamaz, değil mi? O buralara yolculuk yapamaz, değil mi?" Hawthorne nihayet nefes almak için sustu.

"Bu bir zaman makinesi değil, ahmak Hawthorne." Cadence gözlerini devirdi. "Bu, tarihi kayıt falan gibi bir şey, değil mi? Morrigan? Doğrusu bu, değil mi?"

Morrigan bakışlarını Hawthorne'un fal taşı gibi açılmış gözlerinden Cadence'ın asık suratına çevirdi ve onlara anlattığına anında pişman oldu. Tarihi kayıt olsun olmasın dostlarını Ezra Squall'ın Nevermoor'daki varlığıyla telaşlandırmanın sırası değildi belki de. Bir yandan 919. Ekip'in KO'ya dâhil

oluşu, diğer yandan süregelen Ruhkoparan illeti derken, hâlihazırda endişe edecek çok şey vardı.

Virüs, hayatlarının her kısmına bulaşmaya başlamıştı. Hawthorne'un annesi, Bebek Dave'in normalde oldukça cana yakın wunlama öğretmeninin, çocukları alma vaktinde bir grup ebeveyne saldırmasının ardından kızını kreşten almıştı. Cadence'ın yan komşusu olan bir wunkurbağa minör, üç gün ortadan kaybolmuş ve mahalle parkındaki bir ördek göletlinde, komada ama neyse ki sağ bulunmuştu. Wunlama ve wunkurbağa, her ikisi de artık Wunce Eğitim Hastanesi'ndeydi.

"Doğru," diye onayladı Morrigan, dostlarına teskin edici olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi. "O *gerçek* Squall değil. Sadece tarihi bir kayıt."

Hawthorne iyimserlikle, "Film izlemek gibi mi yani?" diye sordu.

Morrigan ona, o sabah yedi yaşındaki Ezra'nın Owain kadar iyi ateş üfleyemedi diye ağlayışını seyretmenin film izlemekten *ne kadar uzak* bir deneyim olduğunu anlatmak istedi. Çocuk o kadar hüsrana uğramıştı ki Morrigan az kalsın uzanıp ona sarılacaktı.

Onun yerine, "Hı-hı," demekle yetindi. "Onun gibi bir şey."

919. Ekip'in oyalama taktiklerindeki bir sonraki atölye dersi olan "*Şu Arkandaki Ne?*", şehre inmelerini gerektiren uygulamalı bir dersti. Öğretmenleri onları üçlü gruplara ayırdı ve basit talimatlar vererek onları Büyük Bulvar'a bıraktı:

1. Bir oyalamaca yaratın.
2. Bir şey çalın.
3. Yakalanmayın.

Huzur Rahibeleri adlı bir tarikat tarafından yetiştirilen Anah hemen paniğe kapılıp Yüce Varlık'tan peşinen af dilemeye koyuldu. Morrigan, takımlar aksi istikametlerde yola koyulurken Cadence'ın, "Çaldığımızı sonradan sahibine geri vereceğiz, Anah. Sızlanmayı kes," dediğini duydu.

Morrigan, Thaddea ve Francis'le grup olmuş, Thaddea derhal başa geçmişti.

"Pekâlâ." Alçak sesle konuşup onları yanına çağırdı. "Etkileyici bir şey çalmamız gerek çünkü diğer iki gruba kıyasla dezavantajlıyız zaten."

"Bu sonuca nasıl vardın?" dedi Francis.

Thaddea ona baktı ve omuzlarını büyük bir abartıyla silkti. "Bir düşünelim. Birinde hipnozcu var, diğerinde mahareti *resmen* hırsızlık olan Arch."

Morrigan burnunu buruşturdu. "Thaddea, ben bunun bir yarış olduğu—"

"HER ŞEY BİR YARIŞTIR."

Francis ve Morrigan bu işi Thaddea'ya bırakmanın en iyisi olacağına dair sessiz ve karşılıklı bir anlayış içinde birbirlerine baktılar.

Birbirlerinden birkaç sokak mesafede kalmaları, soyguncular bitince yeniden toplanmaları ve Wunce'ye ekip olarak rapor vermeleri gerekiyordu. Thaddea hedeflerini itinayla seçti: İkinci El Dünyası adlı kocaman bir rehin dükkânı.

Darmadağın reyonlarda bir aşağı bir yukarı gidip gelerek mobilya, antika ve acayip nesne yığınlarına göz gezdirirlerken Morrigan, "Peki, bu şeyin ne kadar *etkileyici* olması gerekiyor?" diye sordu.

Francis omuz silkti. "Bisiklete ne dersiniz? Veya bir zırh takımına. Ayy – ya bu gramofon? Hep gramofonum olsun istemişimdir."

Morrigan kaşlarını çattı. "Daha sonra bizde kalmayacak, biliyorsun değil mi?"

Francis, antika müzik çalara özlemle baktı. "Of. Doğru."

"Siz ikiniz olaya yanlış yerden bakıyorsunuz," dedi Thaddea. Darmadağın olmuş uzun kızıl saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplayıp kollarını sıyırdı. "Biz buraya minimum şartları yerine getirmeye gelmedik. Ya büyük oynayacağız ya da hiç oynamayacağız."

"Oh, iyi o zaman! Ben hiç oynamayalım derim," dedi Morrigan. Francis güldü.

Thaddea'nın geri çevirdiği onlarca öneride bulunup reyonlar arasında bir aşağı bir yukarı koşturarak on dakika harcadılar.

Francis bir mankeni göstererek, "Peki ya şu?" dedi. "Üstüne kıyafet giydirip bizden biriymiş gibi davranabiliriz. Elimizi kolumuzu sallayarak çıkarız."

Thaddea gözlerini devirdi. "Hayatımda duyduğum en aptalca—"

"Şşş," dedi Morrigan, reyonun ucuna varmak üzerelerken ve onları durdurmak için kolunu kaldırdı. Yandaki reyonun arkasından sesler geliyordu. Köşeden gözetlediler ve mekanik görünümlü kocaman bir nesnenin başında dikilen iki adam gördüler. Adamların başında dikildikleri, metalden yapılmış, kimi yerleri paslı, küre biçimindeki şey onlarla neredeyse aynı boydaydı.

"... şimdiden beş teklif aldım, oysa daha sadece bir haftadır burada. Nadide bir parça, sahi söylüyorum."

Müşteri kuşkulu görünüyordu. "Nedir bu?"

"Kapsül işte," diye karşılık verdi herhalde dükkân sahibi olan diğer adam.

"Bana kapsül gibi gözükmedi," dedi müşteri.

Dükkân sahibi sesini alçalttı. "Çünkü yerli tasarım değil, anladın mı? Bu ender bulunan, hakiki, orijinal Kışdenizi Partisi malı—"

"Ha, ben de yedim! Paslı bir çöp yığını işte. Sana bu metal hurda için otuz kred veririm."

"Otuz mu? Dalga mı geçiyorsun beyim? Binden aşağı satmam."

"*Bin kred mi*? Sen kafayı *üşütmüşsün*!" Müstakbel alıcı kıs kıs gülerek aylak adımlarla uzaklaştı.

Çocuklar dükkân sahibinin adamı gözden kaybolana kadar reyondan kovalayışını izlediler, sonra Francis bir heves koşarak söz konusu makinenin yanına gitti. "Bizim kapsüllere *benziyor* ama fazla küçük. Hem bakın, pervanesi ve motoru var. Bu bir su taşıtı."

Morrigan taşıtın çevresinde dolaştı, metal kenarlıklarının üstünde elini gezdirdi. "Sence bir tekne mi?

"Acayip görünümlü bir tekne," dedi Thaddea, paslı bir tutacı sallayarak.

Kazara kapısı açıldı, tek koltuklu ve dümen kumandası bulunan küçük bir alan göz önüne serildi. Başına toplanıp içine baktılar.

Thaddea ve Morrigan burunlarını tıkayarak hemen geri çekildiler.

"Öğğ, berbat kokuyor," dedi Thaddea. "Deniz yosunu ve ölü balık gibi kokuyor."

Morrigan öğürmemeye çalışırken başını sallayarak ona katıldı. Deniz yosunu ve ölü balık değildi *sadece*. Tanıdık ama tanımlaması zor bir şey daha vardı; çamurumsu, çürümüş et kokusuna benzer bir şey. Elini burnundan ve ağzından kaldırmaya cesaret edemedi, onun yerine boğuk bir sesle, "Kapa kapıyı Francis, iğrenç," dedi.

"Bu bir tekne değil, denizaltı." Francis belli ki kokuyu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. "Bakın, şu bir periskop! Şuradakiler de sualtı radarı ekipmanı, bundan eminim. Bu şahsi bir araç, tek yolcu taşımak için yapılmış. Galiba bu... Bu, *casuslar* için!"

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Morrigan.

"Büyük teyzem Iyawa, emekli olmadan önce deniz kuvvetlerinde subaymış: Amiral Iyawa Akinfenwa. Araştırabilirsin, zamanında sahiden meşhurmuş. Deniz taşıtları üzerine kütüphane dolusu kitabı var." Hevesle kapıyı biraz daha aralamak için uzandı, ancak Thaddea onu güm diye kapadı.

Juro bu, diye dank etti Morrigan'a. Nevermoor'un ortasından yılan gibi kıvrılarak geçen, karanlık, derin ve dolambaçlı nehir. Tanıdık koku, *buydu* işte.

"Bazen insanlar Dağlık Bölge'den ta Nevermoor'a kadar tüm yolu nehirden gidiyorlar," diye açıkladı Thaddea. "Casus oldukları anlamına gelmez bu." Aracın etrafında bir tur attı, dış kabuğun kimi yerlerini gelişigüzel tıklattı.

Ancak Francis emindi. "Tüm bu teknoloji, sıradan halk için aşırı pahalı. Hem Juro'da zehirli nehir sürüngenleri, Koca Dikenli Şeytanbalığı, Kemiğibozuklar, Su Kurtları ve envai çeşit şey varken başka hiç kimse su altından seyahati göze almaz."

Thaddea, Francis'le Morrigan'ın ortasında durdu, ellerini omuzlarına koydu. Birden gözleri parladı. "İşte budur. Çalacağımız şey, bu."

Morrigan ona bakakaldı. "Thaddea... Ciddi olamazsın. Bu şey dev gibi. Buradan dışarı nasıl taşıyacağız?"

"Üç kişiyiz yahu! Hem ben de rahat üç kişinin kuvveti var, yani teknik olarak beş kişiyiz."

"Teknik olarak hâlâ üçüz," diye karşı çıktı Francis.

Thaddea'nın yüzü heyecandan parlak pembeye çaldı. "Haydi ama, bu şeyle Wunce'ye döndüğümüzde milletin yüzünü *hayal edebiliyor musunuz?*"

"*Wunce*'ye mi?" Morrigan kuşkucu, kesik bir kahkaha attı. "Sen bu şeyi ta Wunce'ye götüreceğimizi mi sanıyorsun? Thaddea, *nasıl?* Bütün günümüzü alır, hem Eksi Dokuz'a geri dönmem lazım en geç—"

"Üf, yine mi Eksi Dokuz," diye inledi Thaddea.

"Efendim?"

"Eksi Dokuz'dan bahsetmeyi kes artık, olur mu? Son zamanlarda başka bir şey *konuşmaz oldun.*" Hüsran içinde eski bir masanın bacağını tekmeledi. "Yok efendim Eksi Dokuz şöyle, yok efendim Wunder Beceriler böyle. Yok efendim Olaylı Binky şöyle–"

"Doğrusu Owain Binks—"

"Dinlemekten usandım!" dedi Thaddea gözleri parlayarak. Sen bize kendi gizli okulunda, şahsına ait katında olmayı nasıl da yeğlediğini anlatırken *biz hepimiz* kendimizi şu şeyde geliştirmeye çalışıyoruz... Var ya hani, Wunderous Cemiyeti'nin asıl *var olma* sebebi? *Umurunda* bile değil sanki."

Morrigan içerlemiş bir edayla anlaşılmaz bir şeyler geveledi ve destek için Francis'e bakındı, ancak Francis birden, ilgisini çeken bir şey görmüş gibi bakışlarını yere çevirmişti.

"Lağımlarda sürünmek benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymadığı için *kusura bakma.* Hepimiz MacLeod Klanı'ndan Geri Basmaz Thaddea olamayız."

"Mevzu iyi vakit geçirmekle ilgili değil ki, haksız mıyım? Bizim yapmamız gereken bir iş var. Çok çalışmamız, faydalı olmamız ve diyarın *hayrına* bir şeyler yapmamız gerek!"

"Biz daha ON ÜÇ yaşındayız."

Thaddea, "Gavin Squires'a Mahlukat Bölüğü'ne katılabilir miyim diye sordum ve bana ne dedi biliyor musun?" diyerek açtı ağzını yumdu gözünü. "Dedi ki eğer büyük çocukların arasına katılacaksak kendimizi kanıtlamaya başlamamız gerekiyormuş. Hepimiz. *Biz*, bir *ekip* olarak kendimizi kanıtlamak zorundayız."

"Gavin Squires ne demiş umurumda değil!"

"Olsa iyi olur belki de," diye çıkıştı Thaddea. "Ne de olsa hepimizin arasında ispatlayacak en çok şeyi olan *sensin. Wundersmith.*"

Bu sözcüğü söylerken sesi öylesine kin doluydu ki Morrigan irkildi.

Francis ondan Thaddea'ya, sonra yeniden ona gergin bakışlar attı. "Belki de... Belki de geri dönüp şu mankeni—"

"Hey! Siz üçünüz, hemen buraya gelin!" Hawthorne dükkânın girişinde durmuş, el sallayarak onları acilen sokağa çağırıyordu. Koşmaktan yüzü kıpkırmızı olmuş, göğsü alçalıp yükseliyordu. "*Haydi*, acele edin. Bunu duymanız gerek."

919. Ekip'in geri kalanı bir kalabalığın dış çeperinde kümelenmiş, kara cübbelerden oluşan minik bir yığın gibi Büyük Bulvar'da güneşin altında onları bekliyordu.

Morrigan, onlara doğru yaklaşırlarken, "Neler oluyor?" diye sordu öfke içindeki Cadence'a.

Cadence başını sağa sola salladı. "Şu ahmağı bir dinle."

Söz konusu ahmak, sandığın tekine çıkmış, megafondan bağırarak başına toplanmış kalabalığa seslenen, giyimi kuşamı yerinde bir adamdı. Sesi öfkeli, gürül gürül ve nahoştu ama daha da nahoş olanı, söylediği şeylerdi.

"Bu, doğanın kendini düzeltmesidir aslında! Şu sözde Wunder Hayvanlar DOĞAL DEĞİLLER. Bunlar, İNSANLIĞA

HAKARETTİR. Biz insanların arasında eşitimiz gibi dolaşmaları tabiata aykırı!"

Morrigan kaşlarını çatarak baktı. Gördüğü kadarıyla kalabalığın tepkisi tezahüratlarla yuhalamalar arasında ikiye bölünmüştü, ama o kadar gürültü vardı ki ayırt etmesi zordu.

"Bu kaçınılmazdı!" diye gürledi adam. "Bu melunlara karşı gösterdiğimiz hoşgörüyle doğanın düzeninden çok uzağa sürüklendik ve artık bu mahlukların gerçek doğası kendini gösteriyor. Kendimizi ve ailelerimizi korumalıyız ve bunu yapmaya HAKKIMIZ OLMALI. Ancak erk sahipleri bizi bu hakkımızdan MEN EDİYORLAR!"

Adam her cümlede yumruğunu tekrar tekrar havaya sallıyor, sanki hayali bir tokmağı masaya vuruyordu. Yüzü o kadar kızarmıştı ki neredeyse mora çalıyordu. Bu kadar tiksinç olmasaydı, Morrigan adam fenalaşacak diye, *az da olsa* endişe duyabilirdi belki.

"Sözüme kulak verin, ortada bir örtbas söz konusu! Gazeteleri okudunuz, şiddet patlamalarını ve esrarengiz saldırıları gördünüz. Hem bunlar sadece haberdar olduklarımız! Ben Wunderous Cemiyeti'nin, halkın BİLMEYE HAKKI olduğu önemli bilgileri gizlediğine inanıyorum. Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre cemiyet üyeleri, kendilerine tahsis edilmiş olan ve sorgusuz sualsiz yönetilen, vatandaşın vergisiyle ayakta duran, şatafatlı Wunderous Cemiyeti kampüsünde sadece bir iki tane değil, bilinen ONLARCA SALDIRGAN WUNDER HAYVAN'A yataklık ediyorlar!"

Morrigan, Cadence ve Hawthorne'la gergin bir bakış paylaştı. *W* iğneleri güneş ışığında altın gibi parlıyordu. Uzanıp onları yakalarından içeri gömleklerine tıkıştırmak için aniden içinde uyanan isteğe direndi.

Wunce'den bilgi sızıyor olabilir miydi? Gevşek ağızlı tek

bir kişi yeterdi ve Cemiyet'te bu konuda kıtlık yaşandığı söylenemezdi. Ya da belki Wunce dışından biri çözüvermişti. Gerçek er ya da geç ortaya çıkmaya mahkûm herhalde, diye düşündü.

Morrigan birinin, kolunu morartacak kadar sıktığını hissetti.

"AH! Sen ne – Lam?"

"Gidelim." Lam'in ifadesi sıkıntılıydı. Diğerlerini toplamaya girişti, onları kalabalıktan uzağa götürdü. "Siz hepiniz, haydi gidiyoruz. Şemsiyeleri çıkarın."

Morrigan'la 919. Ekip'in gerisi Lam'in peşinden hızla köşeyi döndüler. Kimse onu sorgulamadı ve en yakın Şemsiye Hattı platformuna kusursuz bir zamanlamayla varmalarına kimse şaşırmadı. Ray tam yanlarından hızla geçip giderken şemsiyelerini art arda boş halkalara geçirdiler.

Wunce'ye dönüş yolculuğunda, Büyük Bulvar'da toplanmış kalabalığın üstünde süzülürken, büyük bir meydan kavgasının patlak verdiğini gördüler, Kokarcalar kavgayı ayırmaya geliyordu. Kâhin Lam –elbette– onları oradan tam zamanında çıkarmıştı.

O öğleden sonra ilerleyen saatlerde Ev Treni'ne bindiklerinde Morrigan'la Thaddea'nın arası hâlâ gergindi. Morrigan, Thaddea'nın ona "*Wundersmith*" diye tıslayışını unutamamıştı; Thaddea ise diğer takımların başarılı hırsızlıkları karşısında adeta *köpürüyordu*. (Cadence'ın grubu sımsıkı korunan bir kuyumcudan elmas kolye aşırmış, Arch'ın grubu da cepleri çalıntı eşyalarla ve iade edilecekleri adreslerin uzun bir listesiyle dolu olarak geri gelmişti.)

Diğerleri, Morrigan'la Thaddea arasındaki sürtüşmeyi fark ettilerse bile bir şey söylemediler. Şemsiye Hattı'ndan atladıklarından beri konuştukları tek konu, megafonlu adam ve ansızın çıkan arbedeydi. Arch kalabalıkta bir wunvaşak gördüğünü sanmıştı, Hawthorne ise öfkeden kudurmuşa benzeyen bir wunkeçinin birine tos vurduğunu gördüğüne yemin ediyordu.

"Sence virüs kapmışlar mıydı?" dedi. "Veya sadece—"

"Öfkeli mi?" diye Morrigan sözünü bitirdi. "Bilmem."

"Biri bana melanet dese ben de öfkelenirdim," dedi Mahir. "Çok saygısızca."

Miss Cheery her zamanki gibi ucu ucuna yetişti ve soluk soluğa vagondan dışarı atladı.

"Duydunuz mu?" diye sordu onlara. "Yarınki dersler iptal edildi! İhtiyarlar, zirve toplantısı çağrısında bulundu ve alt sınıf öğrencilerine, dönemin son günü kıyağı olarak ekipleriyle birlikte eğlenceye çıkma izni verildiğini duyurdu."

"Zirve toplantısı nedir?" diye sordu Cadence.

Miss Cheery elini itinalı bir umursamazlıkla sallayarak ve Morrigan'a önceden hazırlanmış gibi gelen aldırışsız bir ses tonuyla, "Ha, o mu? KO toplantısının biraz daha acil olanı işte. Şu Ruhkoparan meselesi var ya hani," dedi Cadence'a. Morrigan Cadence'a bir bakış attı, o da arkadaşına tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. Morrigan onun da kendi gibi bunun Büyük Bulvar'daki ayaklanmayla ilgili olup olmadığını merak ettiğini biliyordu. "Yedi Bölge'nin dört bir yanından Cemiyet üyeleri gelecek ve Buluşma Yeri tüm bu kalabalığın sığabileceği kadar büyük değil, bu yüzden bize tatil. Nereye istersek gidebiliriz!"

Duyuru, 919. Ekip'tekilerin çoğu tarafından neşeli tezahüratlarla karşılandı, ancak Morrigan o kadar heyecanlan-

mamıştı. Armut minderlerden birine çöktü ve hayalet saatler defterine göz gezdirdi; ertesi gün görmeye can attığı umut vadeden bir ders vardı: Kisve becerisi üzerine bir ders. Hayalet saatlerden yoksun geçecek koca bir yaz dönemine girmeden önce isteyeceği son şey okulun tatil olmasıydı.

Thaddea, hayatının en önemli keşfini yapmışçasına soluksuz kaldı. "Miss! Bu, kader. Yarın Trolezyum'da Ulu Grimsgorgenblarg ve Yıkılmaz Fladnak arasında dövüş var. Gidebilir miyiz, Miss? *Lütfen?*"

"I-ıh, havuza gidelim!" dedi Hawthorne. "Yarın hava kavurucu olacakmış."

"Havuz mu?" Thaddea, öyle bir baktı ki sanki Hawthorne yetimhaneyi ateşe vermeyi teklif etmişti.

"Aha!" Mahir sırtını dikleştirdi. "Gobliner Kütüphanesi'ne gidebilir miyiz? Duyduğuma göre *Fitherendian Derlemesi*'nin günümüze kalan tek nüshası oradaymış." Bir tepki almak üzere etrafına bakındı ama boş bakışlarla karşılaştı. "*Fitherendian Derlemesi?* Bilinen elf dillerinin tüm yetmiş yedi hece tablosunun ve alfabesinin resimli koleksiyonu? Sessiz Rahipler Tarikatı tarafından üç bin sene önce elle yazılmış—"

"LÜTFEN HAVUZA GİDEBİLİR MİYİZ, MISS?!" diye Hawthorne bağırarak sözünü kesti.

Ancak Miss Cheery düşüncelere dalmıştı. "Aslında, Gobliner'e gitmek hiç fena fikir değil, Mahir. Eski bir kız arkadaşım Gob'da çalışıyor. Kitap savaşçısından kütüphaneciye yeni terfi etti."

Cadence yüzünü ekşiterek, "Cidden, Miss, kütüphaneye mi gideceğiz?" dedi. "Ben bunun bir kıyak olduğunu sanmıştım, Sıkıcı Şeylerin Sıkıcı Festivali değil."

Mahir kaşlarını çattı. "Gobliner, hiç de sıkıcı bir yer değil, Cadence."

"Dedi Sıkıcılar Şahı."

"Sıkıcı Festivallerin Sıkıcılar Şahı," diyerek onayladı Hawthorne.

Cadence, Hawthorne'un eline gönülsüzce bir beşlik çaktı.

"Bizzat Wunderous Cemiyeti tarafından kurulmuş," diye devam etti Mahir yılmadan, "ve bütünüyle Wunce tarihine ayrılmış özel bir kısım var. Sadece üyelere açık," diye bitirdi işaret parmağını kaldırıp minik altın *W* dövmesini göstererek.

Morrigan dikildi. Eğer Wunderous Cemiyeti'ne ayrılmış bir kısım varsa, herhalde Wundersmith tarihini kapsardı, değil mi? Hatta belki Gururkondu Evi'nde kakaladıkları propagandanın yerine *gerçek* Wundersmith tarihini.

Elini kaldırdı. "Ben Gobliner'e oy veriyorum."

Cadence'la Hawthorne ona çıldırmış gibi baktılar. Thaddea kaşlarını çattı.

"Hım." 919 İstasyonu'na yanaştıklarında kondüktörün nazenin, hafif hülyalı bir ifadesi vardı. "Roshni'yi yeniden görmek harika olur. Güzel güzel sorarsak, bahse girerim bizi tura bile çıkarır."

Ev Treni'nden inerlerken, "Miss, anlamadınız galiba," dedi Thaddea. "Grimsgorgenblarg ve Fladnak—"

Sözü, Ev Treni düdüğünün kısa, tiz çığlığı ve buhar ıslığıyla kesildi.

Miss Cheery gürültünün içinden, "Sabah erkenden görüşürüz!" diye seslendi, Ev Treni tünelin içinde kaybolurken onlara el salladı.

Thaddea, Mahir'in koluna hızlı ve sert bir yumruk geçirdi.



ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GOBLİNER KÜTÜPHANESİ

"Miss, *lütfen*," diye sızlandı Hawthorne o sabah beşinci kez. Eski Şehir'in Kuzey Kısmı'nda bulunan Wunce'den Batı Kısmı'ndaki Gobliner Kütüphanesi'ne doğru yürümeye başladıklarından beri ayakları geri geri gidiyordu. "Onun yerine havuza gidemez miyiz? 918. Ekip havuza gitti. Güneşten *kavruluyoruz*."

Grubun en önünde ilerleyen Miss Cheery de ona beşinci kez, "Ama *biz* havuzdan daha güzel bir yere gidiyoruz, Hawthorne," diye seslendi. "*Biz*, Gob'a gidiyoruz. Haydi, geride kalma."

Hawthorne, "İstediği kadar havalı bir isim taksın," diye homurdandı Morrigan'a, "*kütüphane* olduğu gerçeğini değiştirmiyor işte."

Eski Şehir'in içinden yaptıkları yürüyüş (Miss Cheery yürümekte *ısrar* etmişti) uzun ve terleticiydi. Yol üstünde müşterilerin arasına gömülmüş çeşitli dondurma arabaları, çeşmenin teki altında ciyaklayıp koşturan yuva çağında çocuklar ve

Bahçe Kemeri'nde, muazzam incir ağaçlarının gölgesinde limonatalarını yudumlarken serin ve memnun görünen piknikçileri gördüler. Yanlarından geçtikleri her cennetsi yaz manzarasında Hawthorne acılı iniltiler çıkardı ve Morrigan devam etmesi için onu kolundan çekiştirmek zorunda kaldı. Thaddea daha da beterdi, sessiz protesto içinde kağnı gibi yürüyordu. (Hâlâ ne Mahir'le konuşuyordu ne Morrigan'la. Belli ki "MacLeod'lar Affetmiyordu.")

Nihayet Mayhew Caddesi'nde Morrigan'ın önünden çok kere geçtiği ama hiç uğramadığı heybetli, kumtaşından bir binaya vardılar. Koca döner kapıdan üçlü gruplar halinde geçtiler. Morrigan, Hawthorne ve Mahir'le birlikte en son girdi, kapıyı birlikte itip diğer tarafa geçtiler ve... Yine Mayhew Caddesi'ne çıktılar.

Morrigan ilk başta tam daire çizip geldikleri yönden çıktıklarını düşündü ama... Hayır, öyle değildi. Evet, yeniden dışarıdaydılar; evet, Gobliner Kütüphanesi'nin Mayhew Caddesi üzerindeki cephesinin önünde duruyorlardı... Ama bu sefer farklıydı.

Saniyeler önce terk ettikleri Mayhew Caddesi aydınlık ve güneşli, bunaltacak kadar sıcaktı ve yaz gününün keyfini çıkaran insanlarla doluydu. Bu Mayhew Caddesi ise bir sonbahar akşamı kadar serin ve soğuktu, alacakaranlıktı ve hayattan yoksundu. Hiç trafik yoktu. Hatta hiç ses yoktu.

Morrigan, "Ben demin... Bayıldım falan mı?" diye sordu Hawthorne'la Mahir'e. Ama oğlanlar da en az onun kadar afallamıştı.

"Haydi, sallanmayın" diye seslendi Miss Cheery. Demin çıktıkları basamakların yarısını çoktan inmiş, sokağa yollanıyordu. Biraz şaşkın ama ilginç bir şey bulmaya kararlı olan Morrigan, kondüktörüne yetişmek üzere koştu.

Mayhew Caddesi'nin ortasında, bir dizi kiraz ağacının olması gereken yerde, kocaman ahşap bir masa vardı ve önündeki levhada "ÖDÜNÇ VERME BANKOSU" yazıyordu. Ardında resmi giyimli, gözlüklü ve yakası altın *W* iğneli genç bir kadın duruyor, yaklaşan grubu izliyordu. Onları gördüğüne pek de sevinmiş durmuyordu.

"İşte burada!" diye bağırdı Miss Cheery, koşup onu kocaman, şevkli bir kucaklamayla sarmaladı. "Arkadaşım, Roshni Singh: Gobliner tarihinin en genç kütüphanecisi. Başardın, canım. Seninle gurur duyuyorum."

Kucaklaşırlarken kütüphaneci, Miss Cheery'nin omzu üzerinden 919. Ekip'e yılgınlık içinde uzun uzun baktı. "E, Maz... Yanında kafile getireceğini söylememiştin," dedi. "Bu çocukların ne işi var burada?"

Miss Cheery dönüp Morrigan'la diğer ekip üyelerine baktı. "Kim, bunlar mı? Onlar bilgi sunağında tapınmaya geldiler."

"Marina," dedi kütüphaneci ciddiyetle. "*Hiçbiri* burada kütüphane kartı sahibi olacak yaşta değil."

"Bende var bir tane," dedi Miss Cheery. Kocaman gülümseyip boynundaki zincirden sarkan ince, metal kartı gösterdi.

"*Marina*," dedi Roshni yeniden, kollarını kavuşturup gözlüğünün üstünden sertçe baktı. "Gobliner Kütüphanesi çocuklara uygun bir yer değil."

Morrigan, Hawthorne'un coşkulu bir fısıltıyla, "Evvetttt" dediğini duydu, hatta Thaddea bile hafif canlandı.

Fakat Miss Cheery dilini şaklatıp kayıtsızca omuz silkti. "Tamam ama ne var ki... Senin ürkünç kütüphaneci suratın beni korkutamaz Rosh çünkü bunu ayna karşısında çalışırken seni binlerce kez gördüm. Dinle bak, uslu duracaklarına söz veririm. Öyle değil mi, 919?" Çocuklara manidar bir bakış

attı ve hepsi birden (çeşitlilik gösteren heves düzeylerinde) kafa salladılar.

Roshni umutsuzca başını iki yana salladı, küt kesilmiş parlak siyah saçlarının uçları omuzlarına sürttü. Sesini alçalttı. "Maz, başımı derde sokacaksın. Gerçek bir kütüphaneci olarak ilk haftam daha ve sen benden buradaki en önemli kuralı çiğnememi istiyorsun."

"Yok! Çiğnemek değil," dedi Miss Cheery. "Sadece... Esnetmek? Azıcık?"

"Hayır. Bunu yapmayacağım."

Miss Cheery, gönül fetheden tebessümünün ayarını sonuna kadar açıp, "Of, *haydi* ama," diye tatlı tatlı dil döktü. "Eskiden, sen kitap savaşçısıyken beni her daim içeri alırdın, kütüphane kartım olmadığında bile. Hem de kapanış saatinden sonra falan." Tek kaşını kaldırdı.

"*Şşşşş*." Roshni gözlerini art arda kırpıştırdı, rezil olmuşçasına, kimse duydu mu diye etrafa göz gezdirdi, ancak sokak boştu. Miss Cheery'yi kolundan kavradığı gibi onu ödünç verme bankosundan uzağa çekti ve sert bir fısıltıyla konuştu. Morrigan onları dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışarak kulak misafiri oldu. "Marina, ben artık basit bir kitap savaşçısı değilim. Ben bir *kütüphaneciyim*. Kendime ait bir görev bölgem var. Sürekli senin için kuralları esnetemem, Maz. Çocuk değiliz artık." Kıyafetinin kolunu çekiştirdi. "Artık *hırka* giyiyorum yahu, hiç mi insafın yok!"

Miss Cheery de onun parlak sarı kolunu çekiştirdi. "Hırka yakışmış," dedi alçak bir sesle. "Gözlük de öyle. Epey akademik bir hava vermiş sana."

Roshni gülümsememeye çalıştı ama hoşuna gittiği belliydi. "Kitap savaşçısıyken lens takmak zorunda kalıyordum yoksa

ya maymunun teki tarafından çalınıyor ya da kasırga yüzünden uçup gidiyordu."

Hâlâ onları dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışan Morrigan, duyduklarından neşelenmek ile tedirginliğe kapılmak arasında kaldı. *Kasırga yüzünden uçup gitmek mi...?*

Miss Cheery, Roshni'nin kolunu dürttü ve kütüphaneci nihayet gülümsedi. "Haydi, Rosh. Bir saat. Çocuklar *bayılacak*. Seni övüp duruyordum. Alt tarafı nerede çalıştığını görmek istiyorlar."

Roshni gözlerini, kendilerine söylendiği gibi hareketsiz ve sessiz durup söz dinleyen, uslu çocuklar gibi gözükmeye çalışan 919. Ekip'in üzerinde gezdirdi.

Kütüphaneci iç çekti. "Tamam. BİR saat."

Miss Cheery yumruğunu havaya savurdu. "Evet, işte bu! Yüzümü kara çıkarmayacağını biliyordum, Roshni Singh, işte bu yüzden Yedi Bölge'deki en yakın kız arkadaşım sensin."

Genç kütüphaneci, Morrigan ve diğerlerine dönerken yüzündeki tebessümü gizleyerek, "Pekâlâ, dinleyin bakalım," dedi. Sarı hırkasının kollarını sıvadı, gözlüğünü düzeltti ve ellerini beline koydu. "Gobliner Kütüphanesi'ne hoş geldiniz. Ne kadar altını çizsem az: Burası *feci* tehlikelidir. *Her daim* gözünüzü dört açmalısınız. *Her daim* grupla birlikte kalmalısınız. Bana ve kitap savaşçılarıma kulak verip talimatlarımızı dinlemelisiniz. Size koş dersek koşun. Yere yat dersek yatın. Dokunmamanızı söylediğimiz bir şeye dokunmayı *inanın* İSTEMEZSİNİZ." Durdu, gözlüğünün kalın camları ardından baykuş gibi kocaman gözlerini otoriter bir ifadeyle çocukların üstünde gezdirdi. "Çünkü kuduz kaptı."

Miss Cheery genzini temizledi. "Rosh," dedi usulca.

"Peki, tamam. Kuduz falan kapmadı," diye kabul etti Roshni.

"Ama kapmış da *olabilir*. Veya belki eli sopalıdır. Bilemezsiniz. Yani dediğimi yapın, anlaşıldı mı?"

"Evet," diye geveledi 919. Ekip.

"DEDİM Kİ," diye bağırdı Roshni, "ANLAŞILDI MI?"

"EVET!" diye bağırarak karşılık verdi tüm ekip.

Roshni ödünç verme bankosunun arkasına geçip üstünde şaşırtıcı malzemeler olan bir ağır iş kemeri çıkardı: kelepçe, büyük bir bıçak, gümüş düdük, telsiz, koli bandı, birkaç kutu çikolata, deri kırbaç ve anahtar dolu bir anahtarlık. Kemeri beline taktı.

"Pekâlâ. Tüm şemsiye ve çantaları burada bırakın. Gidip altımıza bir araç çekelim."

Gobliner Kütüphanesi, sadece bir kütüphane değildi.

Gobliner Kütüphanesi, başka bir diyardı.

"Cep diyarı, teknik olarak. Bizim diyarımızın kenarına ilişmiş tuhaf bir kitle gibi," diye fısıldadı Miss Cheery ve 919. Ekip'e, daha yakından bakmaları için işaret verdi. Kalın, soluk yeşil nehir camıyla büsbütün kaplanmış bir otobüsün arka koltuklarında, Eski Şehir'in kütüphanedeki kopyasında sessizce süzülüyorlardı. Roshni onlara bu camın Juro Nehri'nin yatağından çıkarıldığını ve Nevermoor'daki en güçlü, en dayanıklı malzeme olduğunu anlatmıştı. Morrigan bunu daha çok Çağlayan Kuleler'deki şelale gökdelenin içinde veya denizin dibinde olmaya benzetti. Otobüsün dışındaki her şey ruhani, yeşil bir parıltıya bürünmüştü. Miss Cheery alçak bir mırıltıyla devam etti: "Nevermoor'un kazara meydana gelmiş bir kopyası. Tıpatıp aynı, ancak... Şey, biraz farklı. Yaklaşık on üç Çağ önce pat diye ortaya çıkıvermiş. Neden veya nasıl,

kimse bilmiyor. Kâşifler Birliği, kendi aralarından birinin geçitlerle uğraşırken yanlışlıkla yarattığını düşünüyor ama kimse elini kaldırıp da sorumluluğu üstüne almamış. Sonunda Şehir Belediyesi olaya el koymuş, sonra Lord ve Leydi Goblinler adında çok zengin birileri burayı satın almış—"

Roshni, "Soyadlarının Gobliner olduğunu sen de *biliyorsun*," diye sürücü koltuğundan bezgince karşı çıktı.

"—ve Goblinler burayı... Buna dönüştürmüşler," diye bitirdi Miss Cheery, ellini havada şöyle bir sallayarak.

"Buna" dediği, belki de Morrigan'ın gördüğü en olağanüstü şeydi ki bu azımsanamazdı çünkü iki küsur sene önce Nevermoor'a geldiğinden beri epey olağanüstü şey görmüşlüğü vardı.

Burası Nevermoor'du ama değildi. Sokaklar tıpatıp aynıydı. Cesaret Meydanı, ortasındaki altın balık heykelli çeşmesiyle orada duruyordu. Tüm binalar, sokak tabelaları, gaz lambaları ve banklar aynıydı. Posta kutuları bile normal Nevermoor'dakilerle birebir aynı yerdeydi.

Ancak meydan insandan yoksundu. Sokaklar ve binalar uğursuz bir sessizlik içindeydi. Çeşmede hiç su yoktu. Ağaçlarda kuşlar şakımıyor, yaprak kımıldamıyordu. Esinti de yoktu. Hava durgun ve serindi. Gökyüzü, o alacakaranlık mavisi rengini değiştirmemişti.

Ve kütüphane şehir; insanlarla, kuşlarla, esintiyle dolmak yerine... Kitaplarla dolmuştu.

E, öyle olacaktı tabii. Morrigan da kitaplarla dolu olmasını beklemişti zaten. *Beklemediği* şeyse sokakları sonsuz sıralar halinde göz alabildiğine kaplayan ve kimi binalar kadar yükseğe uzanan, milyonlarca –belki de *milyarlarca*– kitapla dolu raflardı.

"Burada vakit hep geceye yakındır," diye açıkladı Roshni. "Ve her daim serindir. Neden böyle, bilemiyoruz; muhtemelen bu kopya belirdiğinde o anki gerçek Nevermoor bu haldeydi. Burası gerçek bir diyar değil, anlayacağınız... Şehrin çok başarılı bir kopyası sadece. Hava konusunda şanslıyız gerçi, günün vakti konusunda da. Güneşli olsa kitap kapakları solardı. Hem yağmur da yağmaz hiç. Ayrıca serin havanın, buranın sakinlerini kontrol altında tutmaya epey faydası oluyor." Omuz silkti. "En azından çoğunu."

Morrigan elini kaldırdı. "Affedersiniz ama... *Sakinleri* derken ne demek istediniz?" Yeşil camdan dışarıya baktı. Sokak üstüne sokak gezmiş ama tek bir canlının bile yanından geçmemişlerdi.

Roshni otobüsü kenara çekerken, "Kitap sakinleri," dedi öylece. "Kimi zaman dışarı çıkıyorlar. Ama merak etmeyin, kitap savaşçıları bunun için var. Kaçakları toplamak ve – aha, geldik. Nevermoor Tarihi bölümü, benim görev mahalim: Kurgu Dışı Eserler ve Özel Koleksiyonlar."

Miss Cheery, Roshni'nin peşinden otobüsten indi, ancak 919. Ekip üyeleri yerlerinden kımıldamadı. Morrigan, diğerleri kadar dehşete kapılmış görünüp görünmediğini merak etti. En az onlar kadar dehşete kapılmıştı çünkü.

İlk konuşan Arch oldu. "Pardon, yanlış mı duydum acaba? Kimi zaman ne—"

"*Kimi zaman dışarı çıkıyorlar*, dedi" diye tamamladı Anah, alt dudağı titreyerek.

"'Kitap sakinleri' derken ne demek istedi?" diye sordu Cadence.

"Şaka yapıyordu, değil mi?" dedi Hawthorne. Doğruca Morrigan'a baktı, onun da verecek bir yanıtı yoktu.

"Haydi, çocuklar!" diye Miss Cheery'nin sesi geldi ve hep birlikte, gönülsüzce otobüsten indiler.

Morrigan dışarıda olduklarını unutacaktı neredeyse. Sıra sıra yüksek raflar, kapalı mekân atmosferi yaratıyor, Cumhuriyet'teyken bir iki kez ziyaret ettiği Çakalkale Halk Kütüphanesi gibi sessiz ve ciddi bir ortamdaymış hissi veriyordu.

Ancak burası, Çakalkale'deki kütüphaneden çok daha engindi. Morrigan sağına soluna, her iki yönde sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen, her caddenin ve her sokağın iki yanını kaplayan, aralarına kocaman tekerlekli merdivenler serpiştirilmiş raflara baktı. Yaklaşık her on beş metrede bir raflardan uzanan kancalara asılı, nehir camından gaz lambaları sarkıyor, yeşilimsi, loş bir aydınlık sağlıyordu. Morrigan hayal mi görüyordu emin değildi ama arada bir ışık birikintilerinin önünden bir şeyin fırlayıp geçtiğini veya bir merdivenden diğerine uçuştuğunu görür gibi oluyordu.

Roshni, çevrelerinden gözleri korkmuş, içgüdüsel olarak yumru gibi bir araya gelmiş 919. Ekip'e, "Gidip etrafa bakınabilirsiniz," diye talimat verdi, "ama otobüsten çok uzaklaşmayın. Kitap açarsanız dikkatli olun. Sırtını paralamayın, sayfalarını kıvırmayın, aynı sayfayı çok uzun süre açık tutmayın, kapağını *daima* kapatın, işiniz bittiğinde raftaki doğru yerine koyun ve üstünüze bir şey atlarsa adımı bağırın. Ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalırsanız hepinizin *derhal* buraya, otobüsün içine dönmenizi istiyorum. Nehir camı sizi çoğu sakinden koruyacaktır."

"*Fitherendian Derlemesi*'nin bilinen tek nüshasının Goblin Kütüphanesi'nde bulunduğu doğru mu?" Soru, bir saniye daha beklemeye sabrı kalmayan Mahir'in ağzından adeta dışarı fırlamıştı.

Roshni Mahir'i şöyle bir süzdü. "Elf kültürü meraklısı, ha?"

"Dilbilimci."

"Ah! Yani doğru ama maalesef bugün onu göremeyeceksin; nadir kitaplar, Swordsworth'te. Ama burada, Eski Şehir'de bir dilbilimcinin ilgisini çekecek bolca kitap var! Kordelya Caddesi'nde, *Uykusuz Goyathlay Destanı*'nın seksen yedi ciltinin tamamını bulabilirsin, hem de orijinal dilinde, Eski Dragonca basılmış olarak."

Mahir elini göğsüne bastırarak Morrigan'ın sevinç göstergesi olduğunu tahmin ettiği son derece tiz bir ses çıkardı.

"Haydi, gezin bakalım şimdi," dedi Roshni. "Kulağınız düdüğümde olsun, bu sizin burada toplanma işaretiniz."

Öğrenciler ikili üçlü gruplar halinde ayrıldılar ama Morrigan; Roshni ve Miss Cheery'nin çevresinde oyalanıp durdu. Kütüphaneciyle konuşması gerekti.

Miss Cheery arkadaşına, "Lilitu Kapısı'na bir ziyarete ne dersin?" diye soruyordu.

Roshni ona çileden çıkmış bir ifadeyle baktı. "Lilitu Kapısı mı? Sen çıldırdın mı? Bir avuç çocuğu *Lilitu Kapısı*'na mı götürmemi istiyorsun benden?"

"Yani... Çocuk kitapları bölümü neticede."

"İşte bu da orayı kütüphanenin en tehlikeli yeri yapıyor, Maz, *biliyorsun* bunu. Dinozor ve kötü kalpli büyücülerle kaynıyor."

Morrigan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ama köpek yavruları da var," diye karşı çıktı Miss Cheery. "Ve piknik! Küçük Hanım Muffet'la yaptığımız o güzelim pikniği hatırlıyor musun?"

"Tabii, aynı zamanda onun yanında oturmaya gelen örümceği de hatırlıyorum. Köpek kadardı, Marina."

Morrigan çekinerek boğazını temizledi. "Affedersiniz, eee... Miss Singh. Kütüphanenin sadece Wunderous Cemiyeti üyelerine özel kısımları olduğu doğru mu?"

Kütüphaneci şaşkınlık içinde ona döndü. "Ay! Hâlâ burada mısın sen? Gob'da birden fazla özel Wunce koleksiyonu var, yani hangisini aradığına göre değişir. Esrarengiz Beceriler koleksiyonunu soruyorsan ne yazık ki o Tekinsiz'de kalıyor, ancak Dünyevi Beceriler buradan sadece birkaç sokak ötede."

Morrigan'ın kalbi duracak gibi oldu. "Ne yani... Dünyevi ve Esrarengiz Becerilere ayrılmış... Özel koleksiyonlar mı var?"

"Elbette. Gerçi öyle olmamalılar, bana sorarsan," diye ekledi Roshni. "Özel olmamalılar yani. Biz bir kütüphaneyiz, özel kulüp değil. Koleksiyonlarımız Wun olan ya da olmayan herkese açık olmalı. Aman, ben ne bilirim ki? Ben burada emir kuluyum sadece."

Morrigan Roshni'ye sonuna kadar katılıyordu. "Wun" (Wunderous Cemiyeti üyeleri) ve "Wun olmayan" (Cemiyet üyesi olmayan diğer herkes) sözcükleri bile ona aptalca geliyordu, onları hiç sıcak ve dostane bulmuyordu.

"Aradığın belirli bir şey var mı?" diye sordu ona Roshni.

Esas sormak *istediği* tabii ki bir Wunder Beceriler koleksiyonu olup olmadığıydı... Ama bunu soramazdı elbet.

"Ah, şey... Şeyle ilgili... Eee, Wunce tarihiyle ilgili," diye geveledi. Kötü bir yalandı ama Roshni memnun olmuşçasına hafif canlandı.

"Sen de benim gibi bir tarihçisin, ha! Fitzgerald ve Phelps sokaklarının kesiştiği köşede ilgini çekebilecek birkaç cilt olacak galiba. Haydi gel, ben götürürüm seni oraya. Marina, gözlerini çocuklardan ayırma, olur mu? Şu kıvırcık kafalı oğlan, tam da raf tırmanmaya meyilli tiplere benziyor."

Morrigan bir yeşil ışık demetinden diğerine, dizi dizi raf kulelerinin arasından Roshni'yi takip etti.

"Bak ne diyeceğim, sanırım elimizde bir ihtimal *Gururkondu Evi'nin İçinde*'nin yeni sayısı—"

Kütüphanecinin sözü, beline takılı küçük gümüş telsizden gelen cızırtı ve hışırtıyla, ardından takip eden parazitli bir konuşma sesiyle kesildi.

"Kütüphaneci Feathers'dan Kütüphaneci Singh'e, anlaşıldı mı?"

Roshni telsizi ağzına götürüp mandalına bastı. "Anlaşıldı, Colin. Neler oluyor?"

Cızt, bızt, kıuh. "Üstat, burada Lilitu Kapısı'nda bir sorunumuz var." Adam sanki nefesini toplamaya çalışıyordu. "Geçen haftaki haşere istilası gene patlak verdi. Onları savuşturduk ama görünüşe göre ne yazık ki kuzeye ilerliyorlar. Senin tarafa gelebilirler. Uyarayım dedim."

Roshni homurdandı. "Anlaşıldı, Colin. Merkez'le temasa geç ve Eski Şehir'e fazladan bir ekip gönderebiliyorlar mıymış, sor bakalım. Benimkiler Askeri Tarih bölümüyle meşguller – *Akdiken Vadisi Savaşı* dün kapağından dışarı firar etmiş, hâlâ temizlik yapıyorlar. Ben burada Nevermoor Tarihi bölümünde... Misafirlerimleyim."

Bızzt, kıuh, hıışş. "Anlaşıldı, Rosh. Onlara bildireceğim."

"Haşere istilası mı?" diye sordu Morrigan. *Haşere* sözcüğü bile kaşınmasına yetiyordu. Ne istilası?

"Endişe edecek bir şey yok." Roshni sanki hâlâ oradalar mı diye bakmak için kemerindeki tüm malzemelere sırayla dokundu.

Morrigan kaşlarını çattı. "Geri mi dönsek acaba?"

"Sahiden yok bir şey," diye Roshni onu gülümseyerek teskin etti. "Bak, geldik işte: Wunderous Cemiyeti Tarihi. Dinle, sen

aradığını kendin bulur musun? Benim otobüse geri dönüp... Bir şeylere bakmam gerek," diye muğlak bir ifadeyle sözünü bitirdi.

Morrigan başını salladı ve rafa doğru ilerleyip parmağını *Gururkondu Evi'nin İçinde* ve *Aaron Ashby'den Zola Zimmerman'a: Yüce Wunderous Cemiyeti İhtiyarları ve Başarılarının Tarihi* gibi kitapların sırtlarının üstünde gezdirdi.

Artık yalnız olduğundan, kütüphanenin sessizliği tedirgin edici bir hale bürünmüştü, ancak ara sıra Morrigan'ın kulağına bazı sesler geliyor gibiydi. Sayfalardan gelen bir hışırtı... Kitap sırtlarından gelen bir gıcırtı, kapanan bir kitabın kapağından gelen yumuşak, boğuk küt sesi. Başka şeyler de vardı; pek açıklayamadığı sesler, uzaktan gelen bir balina şarkısı, eskilerden kalma kesik kesik nağmeler veya cam tıkırtısını andıran bir ses.

Morrigan raf sıralarından birinin sonuna geldiğinde, dar ağızlı bir ara sokağın girişinde gözüne bir şey çarptı. Tuğla duvara sabitlenmiş küçük bir tabelada şöyle yazıyordu:

GADDAR GEÇİT
DİKKAT!

BU SOKAK COĞRAFİ TUHAFLIKLAR TOPLULUĞU VE NEVERMOOR KONSEYİ EMRİYLE KIRMIZI ALARM SEVİYESİNDE HİLEBAZ ARKA İLAN EDİLMİŞTİR (HASAR BIRAKICI BOYUTTA ÇOK TEHLİKELİ HİLE RİSKİ)

TÜM SORUMLULUK SİZE AİTTİR

Morrigan birden, şaşkınlık içinde Eski Şehir'in hangi kısmında olduğunu fark etti. *Gaddar Geçit*. Bu geçen sene kazara keşfettiği, meğer ardında Gudubet Pazarı'nı gizleyen Hilebaz Arka'ydı!

Ancak burada farklı bir şey vardı; gerçek Gaddar Geçit'te olmayan... Ya da en azından varsa bile onun fark etmediği bir şey. Tabelanın altında tuğlaya işlenmiş minik, altın bir halka vardı. Morrigan adım atıp yaklaştı ve halka parlamaya, hızlanan nabzıyla aynı tempoda yanıp sönmeye başladı.

Parmağındaki damga karıncalandı.

Halka, *onun* için mi parlamaya başlamıştı? Sanki girmeye izni olduğunu algılamış, onu içeri mi davet ediyordu?

Eğer biri Wunder Beceriler üzerine özel bir kitap koleksiyonunu saklayacaksa, diye düşündü, Kırmızı Alarm Seviyesinde Hilebaz Arka bu iş için biçilmiş kaftan gibi duruyordu. Ansızın gelen bir sahiplenme duygusuyla Morrigan, kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzundan geriye hızlı bir bakış attı, ardından içeri girdi.

Havanın ciğerlerinden emildiği duygusu, hatırladığı kadar berbattı. Ancak yapması gerekeni biliyordu. Yara bandını sökmek gibiydi; ne kadar hızlı o kadar iyi. Gözlerini kapayıp karanlık Gaddar Geçit'i, geri dönme dürtüsüyle savaşarak, göğsündeki yanmaya ve kafasındaki basınca aldırmadan, bir koşuda geçti. Saniyeler sonra, havasızlıktan boğulurken öbür taraftan çıktı... Ve kendini Cadence'la birlikte geçen yaz Gudubet Pazarı'nı gördükleri meydanda buldu. Ancak yasadışı korkunçluklar ve menfur müşteriler yerine burada, cep diyarda, sadece eski kitaplardan oluşan raflar vardı.

Neredeyse... *Yuva sıcaklığındaydı*. Kütüphanenin geri kalanından daha yabani, daha gür bir bitki örtüsü vardı; gölgelerine kitapların sığındığı çok daha fazla ağaca sahipti ve

rafları saran sarmaşıklar da çok daha fazlaydı. Burası *sahiden* Wunder Beceriler koleksiyonuysa, sadece Wundersmith'ler mi girebiliyordu acaba? Bu noktada biri duralı yüz seneden fazla geçmiş olabilirdi. Ne düşünceydi ama.

Morrigan fazla vakti olmadığını biliyordu. Raf sıralarının arasında ileri geri yürüdü, başlıklara göz gezdirdi. Tam ne aradığını bilmiyordu aslında, ancak bir sonraki koridorun köşesini dönerken kocaman, deri ciltli bir kitabın sırtında tanıdık bir sözcük gözüne çarptı.

-İSTİSNALAR-

Kalın cildi raflardan epey güçlükle indirdi ve tam başlığını fısıldayarak okudu. "*İlginçlikler, Harikalar, Debdebeler, İstisnalar ve Fenomenler: Wunder Eylemler Spektrumunun Eksiksiz Tarihi Birinci Cilt*... yazan Lillian Pugh."

Onstald'ın yazdığı kitabın adı bundan biraz farklıydı. Adı *Hatalar, Çuvallamalar, Fiyaskolar, Ucubelikler ve Felaketler: Wunder Eylemler Spektrumunun Kısaltılmış Tarihi*'ydi ve Wundersmith'lerin sözüm ona yaptığı tüm korkunç şeylerin kısaltılmış tarihiydi. Onstald, kendi çarpık ideolojisini dayatmak için Lillian Pugh'nun kitabını yeniden mi yazmıştı?

Onstald'ın sınıfındaki kitap, o öldürülmeden önce ortadan kaybolmuştu. Ama bundan çok daha kalın, çok daha kocamandı. Morrigan'ın kafası karıştı. *Eksiksiz* basımın *kısaltılmış* olandan daha kalın ve kocaman olması gerekmez miydi?

Ardından başlığı yeniden okudu: *Birinci Cilt*.

Sonra bir yandakini: *İkinci Cilt*.

Sıra sıra kitap rafları böylece devam ediyordu ve sanki birbirini takip eden, neredeyse tıpatıp onlarca –hayır, *yüz-*

lerce– cilt vardı. *Birinci Cilt'i* raftaki yerine koydu ve *İkinci Cilt'i* indirdi. Bu da Lillian Pugh tarafından yazılmıştı, keza *Üçüncü* ve *Dördüncü Cilt* de öyle. Ancak Beş ve Altı, Daniel Middling-Blythe ve sonraki altı ciltse Ruby Chang tarafından yazılmıştı.

Morrigan öyle bir sırıtıyordu ki yüzünün yarılacağını sandı. Bu, *Hayalet Saatler Kitabı*'nı gördüğünde yaşadığı hisle aynıydı; bir tek, onun yüzle çarpılmış haliydi. Wundersmith tarihinin bütünü –zafer her dolu başarı, her *Debdebe*, her *İstisna*, her *Fenomen*– gözlerinin önüne serilmiş, her kitap ona geçmişin içine doğru rehberlik eden bir fener ışığı olmuştu.

Son cilde, Sudbury Smithereens tarafından yazılmış olan *Üç Yüz Yedinci Cilt'e* doğru koridorun sonuna kadar koştu, onu raftan çekip aldı, oturup kucağında açtı ve sayfalarını karıştırdı.

Tüm isimler tanıdıktı. Griselda Polaris. Rastaban Tarazed. Decima Kokoro. Mathilde Lachance. Dâhi Amadeo. Owain Binks. Ezra Squall. Elodie Bauer. Odbuoy Jemmity. Squall'ın neslinden Wundersmith'ler. Cesaret Meydanı'nda katlettiği Wundersmith'ler.

Birden, uzaktan bir yerden kısa ve tiz bir düdük sesi geldi; bu Roshni'nin sinyaliydi. Morrigan iç çekip kitabı raftaki yerine koymaya girişti, sonra biraz tereddüt etti. Onu yerine koydu, tekrar çıkardı, dudağının kenarını ısırdı.

Başka bir gün gelip okuyabilir miydi acaba? Belki Jüpiter onu getirirdi veya Sofia veya Rook... Ama *ne zaman*?

Düdük yeniden öttü ve saniyeden kısa sürede aldığı kararla kitabı yüklenip onunla Gaddar Geçit'in girişine doğru koştu.

Kısa bir süre sonra, can havliyle ciğerlerini havayla doldurmaya çalışarak boğucu Hilebaz Arka'nın diğer tarafın-

da belirdi ve hâlâ sımsıkı tuttuğu deri kaplı ciltle Phelps ve Fitzgerald'ın köşesini döndü.

"Buradasın demek!" diye gaipten gelen ses, yerinden sıçrayıp ardına dönmesine yol açtı. Cadence sıkılmış, yüzünde tembel bir sırıtışla, sönük bir gaz lambasına dayanmış duruyordu, ancak Morrigan'ın kitabı ardında saklamaya çalıştığını görür görmez canlandı. "O elindeki ne?"

"Hiç, hiçbir şey."

"Yalan söyleme, hiç beceremiyorsun."

"Bu... Bu Wundersmith'lerle ilgili bir kitap," diye itiraf etti Morrigan. "Artık yerine koymak için çok geç kalmıştım da."

"Peki, bununla tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?" Cadence gaz lambasından güç alıp kendini itti ve Morrigan'ın yanına geldi. "Kütüphane kartın yok."

"Miss Cheery kendi kartını kullanmama izin verecektir."

"Onun kartı bu kitaba yetmez. Siyah etiketi var." Cadence kitabın sırtını gösterdi. "Gördün mü? Siyah etiketli kitapları ödünç almak için Wunce kütüphane kartın, Yüksek İhtiyarlar Meclisi'nden yazılı iznin ve sekizinci düzey güvenlik yetkin olması gerek. Miss Cheery'ninki anca altıncı düzey."

"Ne?" Bu, Morrigan için yeni haberdi. Hayalleri yıkıldı. "Nereden biliyorsun tüm bunları?"

"Anneannem Gob'a sürekli gelir. Onda wun olmayanlara verilen kütüphane kartı olduğundan sadece mavi etiketli kitapları alabiliyor, ancak zaten cinayet romanlarını ve ağır iş makineleriyle ilgili kitapları seviyor. Neden başka bir kitap almıyorsun?"

Morrigan kitabı daha da sıkı kavradı. Parmakları beyazlayana kadar üstüne bastırdı. "Ben *bu* kitabı alıyorum."

"Buna çalmak denir."

"Çalmak değil! Sadece ödünç almak."

"Hayır. Ancak *kütüphane kartın* varsa ödünç almak olur."

"Dedi yabancının tekinden köpek yavrusu 'ödünç alan' kız!"

Cadence omuz silkti. "O farklı."

"Nasıl farklı?"

"*Farklı* çünkü ben bu işte sahiden iyiyim oysa sen sahiden kötüsün," dedi. "Ben kimse bir şey çakmasın diye hasıraltı etmeyi biliyorum. Ayrıca farklı çünkü... Çünkü burası bir kütüphane yahu! Kütüphaneden kitap çalsam anneannem *öldürür beni*."

Roshni'nin düdüğü üç kez daha kısa kısa öttü. Kütüphaneci yandaki koridordan bağırdı: "Kızlar? Gitme vakti, neredesiniz?"

"Kitabı söyleyecek misin?" diye fısıldadı Morrigan.

Morrigan *Wunder Eylemler Spektrumunun Eksiksiz Tarihi Üç Yüz Yedinci Cilt*'i yazlık cübbesinin altına beceriksizce saklamaya çalışırken Cadence sessiz kaldı.

"Buradasınız işte! Gitme vakti, bir saat dolmak – sen ne yapıyorsun öyle?" Roshni köşeyi dönüp Morrigan'ın kitabı cübbesinin katları arasında sakladığını görünce aniden durdu. "Gob'dan kitap çalmanın ne kadar ciddi bir suç olduğunu biliyor musun? Başına ne büyük bir bela açmak üzere olduğunla ilgili bir fikrin var mı? Ver o kitabı bana," dedi talepkâr, tiz bir sesle, şoka uğramış gibiydi.

Morrigan'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Bir bahane, doğru düzgün bir yalan bulmak için kıvrandı, zihnini taradı ancak hiçbir şey bulamadı. Tek bildiği, bu kitap olmadan hiçbir yere gitmiyordu, onu son sayfasına kadar okumadan teslim etmeyecekti.

Çaresiz gözlerle Cadence'a dönüp bakarak sessizce yardım istedi. Cadence ona ters bir bakışla karşılık verdi.

"*Lütfen*, Cadence," diye fısıldadı.

"Neden yapacakmışım?" diye tısladı arkadaşı. "Son zamanlarda çok *tuhaflaştın*. Şu hayalet Wundersmith ahbaplarına, *hırsızlık* için benden yardım isteyecek kadar saplantılı mısın gerçekten?"

"Ne? *Saplantılı* değilim ben." Kitaba daha da sıkı tutundu. Cadence onu gerçekten dımdızlak ortada bırakacak mıydı, merak ediyordu. Ancak hipnozcu kız, alametifarikası olan göz devirme hareketini yaparak sonunda pes etti.

Sıkkın, isteksiz bir sesle, "O hiçbir şey çalmadı," dedi Roshni'ye. "Biz aramızda güzelce sohbet ediyorduk."

"Ne?" diye çıkıştı Roshni. "Kitap çaldı, *gördüm* onu!"

"Hayır," dedi Cadence. "Çalmadı."

"Evet, *çaldı*," diye ısrar etti kütüphaneci. "O... Kitap... Kitap çaldı. Gördüm..." Morrigan, kadının sesine kafa karışıklığının nüfuz ettiğini duyup nefesini tuttu.

"Hiçbir şey görmediniz," dedi Cadence hoş bir mırıltıyla. "Biz şey hakkında güzel güzel muhabbet ediyorduk... Tarih hakkında falan. Siz de Miss Cheery'nin öğrencileri ne kadar tatlı, ne kadar terbiyeli, diye düşünüyorsunuz. Hepimizin buraya yeniden uğramasını çok istersiniz."

Roshni başını iki yana sallayarak kafasındaki pusu dağıtmaya çalıştı. "Ben hepinizin buraya yeniden..."

Miss Cheery kucağında ardından önünü güç bela görebildiği koca bir kitap yığınıyla onlara yaklaştı.

Roshni gözlerini saniyeden kısa bir süre Morrigan'ın üzerinde sabitledi, alnı buruştu, ardından yüzünde boş, sanki uysal bir ifade belirdi. "Öğrencilerin ne kadar da tatlı, Maz," dedi.

Miss Cheery burnundan güldü. "Tatlı mı? Ben olsam o kadar ileri gitmem. İdare ederler işte. Şunlara bir el atar mısın, Rosh?"

Kütüphaneciyle kondüktör kitap yığınını aralarında paylaşıp onları nehir camından otobüse doğru taşırlarken, arkalarından bakan Morrigan kocaman bir oh çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Cadence'a. "Cidden, *teşekkür ederim*. Borcum olsun."

"Borcun giderek kabarıyor, seni pis kitap hırsızı," diye homurdandı Cadence. "Merak etme, çetelesini tutuyorum."

Ekibin gerisi, Morrigan'la Cadence onlara yetiştiğinde çoktan nehir camından otobüsün yolunu tutmuştu. Morrigan, Cadence'ın biraz arkasından yürümeye gayret ediyor, cübbesinin altındaki, kocaman bir kitap biçimindeki şişkinliği gizlemeye çalışıyordu.

Hawthorne, Miss Cheery'nin kartını kullanarak kaç tane ejderha kitabı ödünç alacağının pazarlığını yapıyordu. Thaddea ve Anah bir tıp dergisine dalmış, kırık bacağa destek yapmanın en iyi yolu hakkında tartışıyorlardı.

Birden, bir siren öttü. Raflardan sarkan fenerler loş yeşilden parlak, ateş kırmızısına döndü. Herkes konuşmayı kesti.

Morrigan'ın koca kitabı karnına bastırmak için beline sımsıkı doladığı kolları kaskatı kesildi.

"Bende olduğunu biliyorlar," diye Cadence'a fısıldadı. "Tutuklanacağım!"

"Şşş," diye fısıldadı Cadence ama o da endişeli görünüyordu.

Sirenler gittikçe yükseliyordu... Ve başka bir ses daha vardı. Elektrikli testereyi andıran, tuhaf, tiz, metalik bir zırıltı; ardından birbirine sürten iki zımpara parçası gibi bir gürültü.

Vızzzzzzzz... Çıkı-çıkı-çık-çıkı.

Vızzz-Vızzzzzzz... Çıkı-çıkı-çıkı-çıkı-çıkı.

Francis parmaklarıyla kulaklarını tıkayarak, "Bu ne?" diye sordu.

Vızzzzzzzzz-vızz-vızz... Çıkı-çıkı-çıkı-çıkı.

Hepsi birden Roshni'ye baktılar. Gözleri tabak kadar açılmış, tepelerindeki raflara bakakalmıştı.

"Herkes otobüse!" diye bağırdı. "HEMEN!"

Koşmak için arkalarına döndüler ama çok geçti. Nehir camından otobüs iki sıra uzaktaydı. Daha yolun yarısına ulaşamadan Morrigan'ın tüm ekibi, Roshni ve Miss Cheery, ansızın durdular. Kaçış yolları, Morrigan'ın tüm bedenini kurdeşen döküyormuş gibi kaşındıran bir manzarayla tıkanmıştı.

Kuşatılmışlardı. İstilacılar gelmişti.



YİRMİNCİ BÖLÜM

KİTAPKURTLARI

Her yerden çıkıp geliyorlardı. Kitapların arasındaki boşluklardan korkunç bir şekilde dalga dalga dışarı yayılan, yağmur borularına tıpır tıpır tırmanıp raflardan aşağı yağan kıpır kıpır kanatlar, gözler ve bacaklar... *Ne kadar çok bacak*. Bu bir istilaydı, istilacılar da çok bacaklı, çok renkli, *süs köpeği* büyüklüğünde—

"BÖCEKLER!" diye ciyakladı Francis. "DEV BÖCEKLER!"

"Muhteşem bir gözlem, Francis, aferin sana!" diye Cadence öfke içinde bağırdı. Her zamanki hırçınlığının altında, Morrigan'ın hislerini –*hepsinin* hislerini– yansıtan dehşet dolu bir tını vardı. Dar bir çember oluşturmuşlardı ve hücum eden bu musibeti irkilmiş gözlerle seyrediyorlardı.

"Rosh, bu şeyler ne kadar tehlikeli, tam olarak?" diye sordu Miss Cheery. Kadın kitap yığınını yere bırakmış, kollarını ileri uzatmış, en yakınında olan Mahir ve Thaddea'yı korumaya çalışıyordu.

"Kitaplar için mi? Nasıl desem... Biraz tehlikeli?"

"Hayır, Rosh, *bizim* için!"

Roshni iki büklüm oldu. "Ha! O zaman... Oldukça tehlikeli desem? Jagdish geçen ay bir istila sırasında kulağından fena ısırıldı, Eloise de serçe parmağının yarısını kaybetti."

"Ah, şahane," dedi Miss Cheery. "Peki, nasıl geri püskürtüyoruz onları?"

Morrigan'ın aklına tek bir yol geliyordu. Derin bir nefes aldı, birkaç nota mırıldandı, ardından yere diz çöküp böcek sürülerine karşı alçaktan ve düz bir hatta ateş püskürttü. 919'un geri kalanı alevlerden korunmak için kollarını kaldırdı. O esnada yüzlerinde beliren korkunun böceklerden mi, yoksa püskürttüğü ateşten mi kaynaklandığını anlaması zordu. Morrigan fevri davrandığına anında pişman oldu... Ne var ki işe yaramıştı.

Tam da umduğu gibi, böcekler geriye sıçramışlardı. Ancak öte yandan, görünüşe göre daha da saldırganlaşmışlardı. Birden, *vızıltılar* daha da yükselip hırçınlaştı.

"Marina, *ne yapıyor* o?" diye çığlık attı kütüphaneci, çizmelerini yere vurarak ateşi söndürdü. "*Çıldırmış* mı bu? Durdur onu!"

Morrigan yutkundu ve alevlerin boğazında söndüğünü hissetti. "Ben düşünmüştüm de –özür dilerim– ben sadece bir şey yapmak—"

"*Yapma* hiçbir şey. Geri çekil!"

Miss Cheery Morrigan'ı omuzlarından kavradı ve Roshni yangını söndürürken onu ateşten uzaklaştırdı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordu Roshni."

"Tabii, çünkü yangın çıkarmak için en uygun yer, *herkesin bildiği* gibi BİR KÜTÜPHANEDİR!"

"Biz *ne yapabiliriz* o zaman?" dedi Miss Cheery. "Bu şeyler nasıl durdurulur?"

Roshni yavaş adımlarla daire çizip gözlerini ilerleyen böceklerden ayırmadan, "Mekanik sinek raketlerimiz var," dedi. "Ayrıca kitaplara zarar vermeyecek böcek ilacı içeren köpük tankımız var. Ancak hepsi kamyonlarda." Telsizinin mandalına yeniden bastı. "Tüm ekiplere. Kitap savaşçıları, beni duyabiliyor musunuz?" Yanıt yoktu. "Kütüphaneciler, orada mısınız? Colin? Jagdish? Haydi YAHU!" Cızırtı dışında hiçbir ses gelmedi. Hüsran içinde inledi. "Pekâlâ, çocuklar hepiniz dikkatle dinleyin. Sizden istediğim—"

Sözleri, Anah'tan gelen kulak tırmalayıcı bir çığlıkla bölündü. Ayakkabı kutusu büyüklüğünde, parıltılı yeşil bir böcek sürüden kopmuş, bacağından, böğründen, omzundan yukarı tırmanıyordu... Böcek saçlarına kenetlenirken Anah'ın çığlıkları şiddetlendi ve gözlerini sımsıkı kapayıp ellerini çaresizce savurdu. "ALIN ŞUNU BENDEN ALIN ŞUNU BENDEN ALIN ŞUNU!"

ÇAT.

Görünüşe göre, Archan düşünmeden harekete geçmişti. Kocaman bir kitabı havaya savurdu, ivmesinden faydalanarak böceği Anah'ın saçlarından süpürdü, kitap kızın başını *milimle* sıyırıp geçti. Böcek, parlak yeşil bir kavis çizerek havada süzüldü ve yüksek bir kitap rafına sertçe çarptı: CIRK! İçi dışına çıkan böceğin leşi, ardında iltihap kapmış bir yarayı andıran, yeşilimsi sarı, vıcık vıcık, pis kokulu bir iz bırakarak rengârenk kitap sırtlarından kayıp yere inerken bunu tüm ekip seyretti.

Arch kitabı elinden bıraktı, gözleri dehşet doluydu. O sırada Francis, ellerini dizlerine koyup eğildi ve hemen oracığa, sokağa kustu.

Roshni de dehşet içindeydi, ancak büsbütün farklı bir sebepten. Titreyen parmağını Arch'a doğrulttu. "Se-sen... Sen demin... O bir *kitap*! Bu... *Bu resmen vandallık!*"

"Sence şu anda bizim önceliğimiz bu mu Rosh?" diye bağırdı Miss Cheery. Düşürdüğü kitapları toplamaya girişti ve onları öğrencilere dağıttı. "Pekâlâ, yeni plan. Sinek raketi yok. Tank yok. Kitap savaşçıları yok. Bu yüzden, elimizde OLANI kullanacağız." Pembe benekli devasa bir böcek kafasına doğru dalış yaparken eğilip kaçtı, ardından *Meşhur Nevermoor Empresyonistleri ve Onların Esin Perileri* adlı koca bir kitapla nişan aldı. ÇAT! Böcek darbenin etkisiyle parçalara ayrıldı, grup üstlerine yağan salgıları büyük bir tiksintiyle karşıladı. "Haydi millet – savurmaya koyulun."

Roshni ağzı açık, arkadaşına bakakaldı. "Maz. Ciddi olamazsın!"

Miss Cheery, "Rosh, ya bu ya da böcek sürüsüne yem olacağız," diyerek *Çağdaş Cadılık Ansiklopedisi*'ni arkadaşının eline tutuşturdu. "Hangisini tercih edersin?"

Kütüphaneci sızlandı. Sanki ondan anneannesinin mezarına tükürmesi istenmişti. Kitabı göğsüne bastırdı, gözlerini sımsıkı kapadı ve fısıldadı: "Yapmak üzere olduğum şey yüzünden affet beni, Leydi Gobliner."

Böylece Roshni ustaca nişan alıp kitabı fırlattı, havada uçan siyah-mavi şeritli bir böceği vurdu ve böcekten gökkuşağı renklerinde salgılar saçıldı. Kütüphaneci nefes almadan sağa sola kitap savurmaya girişti, onlarca böceği yaylım ateşine tutarak bir çırpıda öldürdü. Morrigan onun neden terfi aldığını görebiliyordu. Roshni, azılı ve amansız bir böcek öldürme makinesiydi.

Bir yandan kitapları sağa sola savurmaya devam ederek, "Otobüse doğru..." *ÇAT!* "... İlerleyin!" diye bağırdı.

Öyle yaptılar. Zahmetli bir savaş vererek böcek saldırısını yarıp geçtiler ve artlarında ölü böcekler ile salgı birikintilerinden bir iz bırakarak ağır ağır nehir camından otobüse doğru ilerdiler.

Morrigan *Üç Yüz Yedinci Cilt*'i cübbesinin altından çıkarıp Cadence'ın başının etrafında uçuşan, kanatları vızıldayıp kıskaçları şaklayan mor, canavarımsı bir şeye nişan aldı. Böcek, tatmin edici bir *ŞLAP* sesiyle yolun diğer tarafına indi ve hemen ardından Morrigan üst üste üç kez daha vurdu: *ŞLAP ŞLAP ŞLAP*. Daha önce hiç bu kadar tuhaf ve tiksindirici bir zevk duymamıştı.

Hallerine bakılırsa Thaddea'yla Hawthorne'un da keyfi yerindeydi, ancak Morrigan diğerleri için aynı şeyi söyleyemezdi. Cadence salgıya bulanmıştı, Anah ise çığlık atmayı kesemiyordu. Francis midesini güç bela zapt ediyor gibiydi. Lam elleri başının üstünde, grubun ortasında dururken, Arch ve Mahir onun etrafında dört dönüyor, onun olduğu tarafa gelen böcekleri geri püskürtmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Roshni!" diye bağırdı Miss Cheery. "Bak!"

Nehir camından otobüs gitmişti. Yani aslında gitmemişti, hâlâ oradaydı ama onu istila etmeye karar vermiş böcek yığınlarının altına gömülmüştü. BU haliyle benekli, parıltılı, vızıldayan, ufak bir tepeyi andırıyordu.

İşleri bitmişti. İstilacıların içinden savaşarak geçmelerinin yolu yoktu.

Roshni tam anlamıyla dehşete kapılmış görünüyordu ama yine de bir eliyle ansiklopediyi savurmaya devam ederken telsizini eline aldı. "KİTAP SAVAŞÇISI EKİPLER! TÜM EKİPLERE SESLENİYORUM. BENİ DUYAN VAR MI? HAYDİ, SİZİ UYUŞUKLAR! YARDIM GEREKİYOR, ESKİ ŞE—"

Ansızın ortaya çıkan siren sesleri ve motor gürültüsü kadının sesini bastırdı. Morrigan seslerin geldiği yöne döndü ve yüreği, göğsünde galeyana gelmiş bir kurbağa gibi hop aşağı hop yukarı zıplamaya başladı adeta.

Yeşil, dalga dalga nehir camından bir kamyon geri geri son hız onlara doğru geliyordu. Böcek sürüsünü dağıtarak ilerlerken kimilerini ezdi, kimilerini kitap raflarına fırlattı. Arka kapıları savrularak açıldı ve vücutlarının her tarafını kaplayan tulumlar giymiş, ayaklarında sağlam siyah botlar, sırtlarında koca metal tanklar olan yaklaşık on kişilik bir grup, ellerinde silah gibi tuttukları püskürtme cihazlarıyla dışarı atladı. Aralarından biri kamyondan aldığı ikinci bir tankı Roshni'ye verdi.

İnanılır gibi değildi, ancak kitap savaşçıları ekibine tüvit yelek giymiş, diğerlerinden en az iki misli uzun, kocaman, tüylü kanatları olan dev bir wundevekuşu önderlik ediyordu. Morrigan'ın gördüğü en uzun bacaklara sahipti ve bacakların bitiminde, üç bıçaklı hançere benzeyen pençeli ayakları vardı.

"Hele şükür, Colin!" diye bağırdı Roshni ama Miss Cheery'yle öğrencilere dönerken sırıtıyordu. Colin ona yanıt vermedi, onun yerine çılgınca çırptığı kanatlarıyla doğruca böcek yığınının yolunu tuttu. "Pekâlâ, dinleyin, bundan sonrası bizde. Kamyona girin ve İÇERİDE KALIN. Biz bu işi bir halledelim, Jagdish geri gelip sizi ödünç verme bankosuna götürür."

Roshni, kitap savaşçıları ve diğer kütüphanecilere katılmak üzere ardına döndü ve hep birlikte, hücuma geçen böcek sürüsünün üstüne koştular, savaşçılar gibi naralar atarak parlak pembe köpükler püskürttüler.

919. Ekip bir koşu nehir camından kamyonun içine doluştu ve Miss Cheery kalın cam kapıları kapatıp, kocaman metal sürgüyü çekti.

Perişan ve bitkin düşmüşlerdi, ancak, o kargaşanın içinden çıkmış olmaları hepsinde büyük bir rahatlama yaratmıştı... Thaddea dışında hepsinde. O, dalgalı camdan dışarı bakıp huşu içinde Roshni ve kitap savaşçılarını izliyordu. Kitap savaşçıları birbirlerinin etrafında dans edip istilacılarla

neredeyse bir koreografi içinde savaşırken sarımsı yeşil iç organlar havada uçuşuyordu. Morrigan bu manzaranın, nasıl dese... Mide bulandırıcı bir güzelliği olduğunu düşündü.

Gerçi, nehir camının bu tarafında olmaktan *gayet* memnundu.

Başının dibinden iğrenç, iltihap renginde salgı damlarken, Thaddea kendinden geçmişçesine, "Ben kütüphaneci olacağım," diye ilan etti.

Miss Cheery bir elini göğsüne bastırdı, nefes nefese, "Herkes... İyi... Mi?" diye sordu.

Rengi yeşile çalan Francis, eliyle ağzını kapatmış, suratını buruşturmakla meşguldü. Mahir salgı birikintisinde kayıp yere yığılmış, ayağa kalkma zahmetine de hiç girmemişti. Arch kıyafetlerinden böcek iç organlarını silmeye çabalıyordu, ancak şimdilik tek yaptığı onları daha çok yaymaktı. Cadence inanamamışçasına başını sallıyordu, ancak genel olarak içinde bulundukları duruma mı yoksa bilhassa Miss Cheery'nin sorusuna mı, orası belli değildi.

"Bunun gelişini göremedin, ha?" diye Lam'e manidarca sordu.

Lam mahcup bir edayla hafifçe omzunu silkti. "*Her şeyi* görmüyorum."

Arch'la Mahir sayesinde salgılardan kurtulmayı başaran tek kişi oydu. Diğerlerine değmemek için duvara iyice yaslanıyordu.

"Neydi yahu *şu şeyler*?" diye sordu Anah kamyonun köşesinden titrek bir sesle.

"Kitapkurtları," dedi Miss Cheery hâlâ nefesini toplarken. "Böcekbilim kısmından. Bir kitap varmış: Beter Böceklerin Büyük Kitabı. Baştan sona dünyanın en büyük ve en tehlikeli böcekleri hakkındaymış ve resimler öyle güzelmiş ki kitabı

tonlarca insan ödünç alıyormuş. Hiç durmadan açılıp kapatılıyormuş ki burada bu, tehlike demek. İnsanlar ihmalkârlık yapmış ve aşağı yukarı bir sene önce kimi böcek dışarı kaçmış. Kitap savaşçıları onların hepsini toplayamadan üremeye başlamışlar. Kitap savaşçıları sürekli ilaçlıyormuş ama Rosh diyor ki her iki üç ayda bir yeniden patlak veriyormuş. Artık onları kitaba geri sokmaya bile çalışmıyorlarmış, durum o kadar feci. Doğrudan öldürüyorlar."

Hawthorne, Morrigan'ın yanına geldi ve yüzünü kapıya dayayıp üzgün bir ifadeyle, dışında kaldığı hareketliliği seyretmeye koyuldu, titriyordu. "Keşke o-oraya yeniden çıksak da ya-yardım etsek."

Morrigan arkadaşına baktı ve kıyafetlerinin sırılsıklam olduğunu fark etti. Ellerini çanak yaptı, nefesinden minik bir alev üfürüğü çıkardı ve avuçlarının üstünde süzülerek sıcakça dans etmesine izin verdi; geçen hafta Rastaban Tarazed'den öğrendiği bir numaraydı.

"Teşekkürler." Hawthorne ellerini ateşin üzerinde ovuşturdu, ardından başını kaldırdı, küçük bir kahkaha homurtusuyla kitap savaşçılarına doğru başını salladı. "O ne yapıyor öyle?"

Colin'i kastetmişti. Wundevekuşu silahı olmayan tek kişiydi, taşımaya gerek duymuyordu. Pençeli ayakları, onun doğal silahlarıydı ve büyük ölçüde onlardan faydalanıyordu. Bacakları insan bacaklarının tersine doğru bükülüyordu ve devasa siyah-beyaz kanatlarını çırparken korkunç bir hışımla tekme savuruyordu.

Ne var ki... Atakları pek de *hedefe yönelik* değildi. Roshni ve diğerleri gibi özenle böcekleri hedeflemiyor, daha ziyade, hafiften... Çıldırmış gibi davranıyordu. Bakışları vahşi ve ürkekti. Kendini kaybetmiş gibiydi.

Yeşil nehir camının ardından anlaması zordu ama Morrigan, eğer gözlerini doğru düzgün görebilseydi, zümrüt renginde parlıyor olacaklarından emindi.

"Miss Cheery?" Köşede Francis'e yardım eden kondüktörlerine seslendi. "Gelip bunu görmeniz—"

"SÖNDÜR ŞUNU," diye haykırdı Lam, Morrigan'ın ellerine panik içinde bakarak.

Ancak uyarı çok geç gelmişti.

Büyük bir hızla birbiri ardına gelişen üç şey oldu.

Önce, kamyonun dışında, Colin pençeli ayaklarıyla Roshni'nin göğsüne acımasızca saldırırken kadın çığlık attı.

"ROSH!" diye bağırdı Miss Cheery.

Morrigan aniden dehşete kapıldı. Avucuna hapsettiği minik alev, korkusuna tepki olarak gürledi ve parlaklığı gitgide arttı. Hawthorne'un kaşlarını yaktı ve Morrigan'ın ellerini bileğe kadar kapladı, öyle ki ateşten eldiven giymiş gibi görünüyordu. Morrigan'ın nefesi kesildi, alevleri söndürmek için ellerini salladı.

Son olarak, dikkati ani alev ışıltısına yönelen Colin durdu ve kamyona yüzünü dönüp gagasını yukarı kaldırdı, avını arayan kurt gibi havayı kokladı. Gözleri 919. Ekip'e kilitlendi ve bir anda, Morrigan'ın mümkün olduğunu hayal edemeyeceği bir hızla kamyona koştu.

Nehir camından kapı, Roshni'nin söylediği gibi hakkını vermiş, bu ansız, yaman saldırıya dayanacak kadar güçlü çıkmıştı. Colin kocaman uçan tekmeler savurarak havaya zıpladı ve kafasını tekrar tekrar kapıya geçirdi, cama değilse bile kendine zarar verecek kadar sert vuruyordu. Ancak bu onu durdurmadı. *Durmuyordu.* Aklını kaybetmişti.

"Kapılardan uzak durun!" diye 919. Ekip'e bağıran Miss Cheery, öğrencileriyle camın arasına girmek için yerinden fırladı.

Kitap savaşçıları belli ki acil duruma tepki vermek için iyi eğitilmişti. Bir anlık bir kafa karışıklığından sonra üç gruba ayrıldılar: Bir grup hâlâ böceklerle savaşıyor, diğeri Colin'i kontrol etmeye çalışıyor, üçüncü grupsa yere yığılmış olan Roshni'ye yardım ediyordu. Wundevekuşunun üstüne çullanan altı kişi, onu kamyondan çekmeyi başarıp yere mıhladı. Colin'i yere yapıştırmak için altı kişinin gücü gerekmişti ama hâlâ onlara direnmeye devam ediyordu.

"Herkes yere yatsın," diye emretti Miss Cheery. Ön kabine doğru koştu ve küçük, mandallı bir kapının içinden tırmanıp sürücü koltuğuna geçti. "Sizi buradan çıkarıyorum."

"Ama ya Roshni ve diğerleri?" diye sordu Morrigan. "Onları öylece bırakamayız!"

Thaddea metal sürgüyü geri kaydırmak üzere uzandı. "Dışarı çıkıp yardım etmeliyiz!"

"O kapıya dokunma sakın, Thaddea Macleod!" diye bağırdı Miss Cheery, motor kükreyerek çalışmaya başlarken. "Herkes yere yatsın, ŞİMDİ."

Kamyon sarsıla sarsıla uzaklaşırken, hâlâ yatmamış olanlar anında yere savruldu. Miss Cheery sağa sola yalpalayan kamyonu girişe doğru geri sürdü, ödünç verme bankosuna yaptıkları kısa yolculuk boyunca direksiyonu sağa sola kırarken, yanlarından çok tehlikeli bir yakınlıkta geçtiği kule gibi yükselen kitap raflarının birkaçını az kalsın yere deviriyordu. 919. Ekip sessizdi; kamyon telsizinden gelen hışırtılarla Miss Cherry'nin sesini duydular, ambulans çağırırken, kondüktörlerinin sesinde ilk kez hafif bir endişe ve korku tınısı sezdiler. Morrigan zihninde, arkadaşının saldırısı karşısında afallamış zavallı Roshni'yi hâlâ yerde yatarken görüyordu. Kütüphanecinin iyi olduğunu umdu.

Miss Cheery aracı Mayhew Caddesi girişi yakınına çekerken, "Pekâlâ. Herkes dışarı," diye komut verdi. "Sadece kamyonu kastetmiyorum, kütüphaneden de çıkın. Ben Roshni için geri dönüyorum."

Ekibin bir yarısı itaatkârca kapıları açmaya koşup dışarı fırlarken diğer yarısı itiraz edip bağırdı.

"Miss, sizi arkada bırakmayız!"

"Tek başınıza dönemezsiniz!"

"Yardım istememiz—"

"SUSUN." Derhal sustu hepsi. Morrigan daha önce onun hiç bu kadar sert konuştuğunu duymamıştı. "Şu döner kapıdan yürüyüp geçeceksiniz ve tekrar içeri girmeyeceksiniz. Kütüphanenin dışında nöbet beklemenizi istiyorum. Kimseyi içeri almayın. Beni Mayhew Caddesi'nde bekleyin *ama buraya dönmeyin*, anlaşıldı mı?"

"Ama..." diye söze girdi Hawthorne.

"ANLAŞILDI MI?"

919. Ekip, isteksiz onaylarını gevelerken kendilerine söylendiği gibi çıkışa yöneldiler.

"Morrigan, bekle."

Morrigan Miss Cheery'nin kolunu kavradığını hissedip ardına döndü.

"Mümkün olduğunca çabuk Şemsiye Hattı'na bin ve Kaptan North'a olanları anlat. Ona Colin'i anlat. Ona de ki..." deyip duraksadı, sanki kendini dizginlemek için yutkunup burnundan soludu. "Ona İstihbarat'ı getirmesini söyle."



YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

NEVERMOOR'UN KAYGILI VATANDAŞLARI

919. Ekip'in Gobliner Kütüphanesi macerası, Morrigan'ın tahmin edemeyeceği kadar sert ve geniş kapsamlı sonuçlar doğurmuştu. Ertesi gün yaz tatili başlamadan evvel Miss Cheery'yi bir daha görmedi, ancak Jüpiter'den duyduğuna göre İhtiyarlar ve Mektep Müdireleri, çocukları böylesi tehlikeli bir geziye çıkardığı için kondüktörü fena haşlamıştı.

Morrigan cumartesi sabahı kızarmış ekmeğine tereyağı bıçağını saplarken, "Onun suçu değil," diye anlattı. Saat erkendi ve personel yemekhanesinde onunla Jüpiter dışında kimse yoktu. Masa en sevdikleriyle donatılmıştı; hamurlu tatlılar, kızarmış ekmek, krep, sosis, yumurta, böğürtlen şurubu. Ancak ikisi de tek bir lokma bile yememişti. "Miss Cheery'nin başının dertte olmaması gerekirdi; Gobliner Kütüphanesi'ne gitmek isteyenler Mahir ve bendik. Hawthorne haklıymış, havuza gitmeliydik."

Hem kitabı bile çalamadım, diye düşündü somurtarak.

Kitapkurtları istilasıyla kamyona binme telaşı arasında bir yerde *Wunder Eylemler Spektrumunun Eksiksiz Tarihi Üç Yüz Yedinci Cilt*'i düşürmüştü. Kuvvetle muhtemel böcek iç organları ve böcek ilacı köpüğü tarafından yok edilmişti. Koca bir tarih belki de sonsuza değin elinin altından kayıp gitmişti.

"Miss Cheery, gerektiği gibi tüm mesuliyeti üstüne aldı," dedi Jüpiter. "Yetişkin olan o, Mog, on üç yaşında bir avuç çocuğu cep diyarına götürmemesi gerektiğini bilmeliydi. Eşik boşluklarında kötü şeyler olabilir."

Morrigan delik deşik ettiği kızarmış ekmeğinden başını kaldırdı. "Eşik boşluğu nedir?"

"Bir çeşit... Araf. Bir mekânla başka bir mekân arasında sınır. Hilebaz Arkalar buna güzel bir örnek. Bunlar, kâinatın normal kurallarının işlemediği dengesiz, tahmin edilemez yerler olabiliyor."

Morrigan ona, Eksi Dokuz'un dallanıp budaklanan odalarında gördüğü, her birinin üzerinde *Eşik Odası* yazan kilitli kapıları anlattı. "Sence bunlar ne olabilir?"

Jüpiter kaşlarını çatıp biraz düşündü. "Gerçekten bilemiyorum, ancak sana uzak durmanı şiddetle öneririm. Dediğim gibi, eşik boşlukları tehlikeli olabilir. Ve Gob, karşıma çıkanlar arasında en tehlikelilerden. Sen en az on beşine basana kadar seni yakınından bile geçirmeyi planlamıyordum. Zaten yakın zamanda oraya geri dönemeyeceğin kesin. Sadece kütüphane ikinci bir emre kadar kapalı olacağı için değil, Nevermoor Konseyi'nin emri de bu yönde."

Morrigan'ın keyfi iyice kaçtı. Tüm bunlar geçtikten sonra onu yeniden oraya götürür diye umuyordu. *Üç Yüz Yedinci Cilt* yok olmuş bile olsa Gaddar Geçit'te gözden uzağa tıkıştırılmış daha üç yüz altı cilt vardı.

"Roshni iyi mi?" Onu kandırdığı için büyük bir suçluluk duyuyordu, zavallı kadının öfkeden kudurmuş wundevekuşu tarafından saldırıya uğrayışını izledikten sonra bu duygusu daha da şiddetlenmişti.

"Kütüphaneci mi?" Jüpiter hafifçe irkildi. "Yarası... Pek hafif değil ama şu anda eğitim hastanesinde ve Miss Cheery yanından hiç ayrılmıyor. İyileşecektir. Aynı şeyi arkadaşı wundevekuşu için söyleyebilir miyim, emin değilim. En fazla zararı başkasından çok kendine vermiş. O da eğitim hastanesinde tabii."

Çoktan soğumuş olan kahvesine bakarak kara kara düşündü. "Virüsü nasıl kaptığını bir bilseydik, en ufak bir fikrimiz olsaydı –bir uyarı, bir bilgi *kırıntısı*– o zaman önleyemediğimiz bu saldırılara, yardım eli uzatamadığımız Wunder Hayvanlara bir yenisi daha eklenmeyebilirdi."

Morrigan hamisinin bitap yüzünü inceledi. Jüpiter, Nevermoor Panayırı'nın açılışı yüzünden bütün geceyi ayakta geçirmişti.

İstihbarat tüm gücüyle panayıra katılmış, Wunder Hayvanları gözlemleyerek herhangi tuhaf bir davranışta bulunup bulunmadıklarını tespit etmeye çalışmıştı. Jüpiter gece boyunca onlarla devriye gezmiş, "kara delikler" adını verdiği şeyin peşine düşüp kalabalıkları taramıştı. Kara delikler, Wunder enerjileri Ruhkoparan tarafından neredeyse sonuna kadar tüketilmiş olan Wunder Hayvanların etrafını kuşatan alanlardı ve Jüpiter bu yöntemle son birkaç haftada üç ayrı saldırıyı önlemeyi başarmıştı. İstihbarat, virüs kapmış Wunder Hayvanları korumak, hastalık nihai evreye ulaştığında başkalarına ve kendilerine zarar vermelerini önlemek için onları müşahede altına almıştı. Dr. Bramble ile Dr. Lutwyche de virüsü bulaştığı bedende nihai evreye girmeden önce inceleme şansını

yakalamıştı. Kan örnekleri alıp bu üç Wunder Hayvan'a nerelerde bulunduklarını, kimlerle yakın temas kurduklarını ve başka hangi belirtileri gösterdiklerini sormuşlardı.

Ancak görünüşe göre, ne kadar fazla veri toplarlarsa Ruhkoparan'ın nasıl bu kadar hızlı yayıldığıyla ilgili o kadar afallıyorlardı. İncelenen üçlüden biri, bir wunhoroz, meditasyon inzivasından yeni dönmüştü ve tam bir aydır –başka Wunder Hayvanlar şöyle dursun– hiç kimseyle temasa geçmemişti. Virüse nasıl yakalanmıştı o zaman?

Sofia, Wunder Hayvan topluluklarıyla ilişkiler sorumlusu olarak Ruhkoparan özel görev gücüne katılmıştı. Hastalıktan korunmalarına destek olmak için Cemiyet dışındaki Wunder Hayvanlarla iletişim içindeydi. Verdiği temel öğüt, görev gücü daha fazla bilgi sahibi olana dek evde kalmalarıydı... Ama tecrit Ruhkoparan'ı geri tutamıyorsa bunun ne yararı olacaktı?

Görev gücünün elindeki en büyük koz, gerçekten de Jüpiter'in bir Şahit olarak sahip olduğu görüş yeteneğiydi. Ancak aynı anda her yerde olamaz, her saldırıyı gerçekleşmeden önce durduramazdı ve görünüşe göre, engelleyemediği her saldırıyı kendi adına büyük bir başarısızlık sayıyordu. Önlediği üç saldırıya karşın önleyemediği yaklaşık bir düzine saldırı vardı. Morrigan, bunun onu nasıl yıprattığını görüyordu.

"Artık bol bol bilgimiz olacak," dedi kendisinden beklenmedik küçümseyici bir gülüşle. "Boğazımıza kadar bilgiye batacağız. Gerçek bilgi, yanlış bilgi, kim takar? *Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşları* takmaz."

Morrigan Jüpiter'in Cesaret Meydanı'ndaki bir lamba direğinden söktüğü ve ona göstermek üzere eve getirdiği afişe baktı. En az on kere okumuştu ve her seferinde iliklerine kadar ürpertmişti.

DİKKAT!

RUHKOPARAN yüzünden
TEHLİKE ALTINDASINIZ

Wunderous Cemiyeti ŞU ANDA
Nevermoor'da bu tehlikeli virüse
yakalanmış BİNLERCE KUDUZ
WUNDER HAYVAN olabileceğini
bilmenizi istemiyor, SİZİ ve AİLENİZİ
VAHŞİ SALDIRILAR karşısında
tehlikeye sokuyor!

Wunderous Cemiyeti, Ruhkoparan'ın
erken safha belirtilerinin TEŞHİSİNİN
neredeyse OLANAKSIZ olduğunu
itiraf etmektedir!

Acaba sizin de tanıdığınız birine,
GİZLİDEN GİZLİYE VİRÜS
BULAŞMIŞ olabilir mi?

UNUTKANLIK, AŞIRI İŞTAH, YERİNDE DURAMAMA ve ASABİYET gibi belirtilere karşı gözünüzü dört açın.

Eğer bir dost, komşu, meslektaş veya aile üyenizin virüs kaptığından şüphe duyuyorsanız onları DERHAL Nevermoor Polis Teşkilatı'na bildirmek sizin GÖREVİNİZDİR.

UYANIK OLUN
KOMŞULARINIZI GÖZLEYİN
TEREDDÜT ETMEYİN
ŞÜPHELENİRSENİZ HAREKETE GEÇİN

Tüm masraflar Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşları Partisi'nden Laurent St. James tarafından karşılanmıştır

Afişte sıralanan belirtiler, Wunderous Cemiyeti tarafından hazırlanan afişlerdekilerle aynıydı ama aslında değildi. Kırpılmış, kısaltılmış, değiştirilmişler; aşırı geniş ve muğlak tutulmuşlardı.

Unutkanlık, yüksek iştah, yerinde duramama ve asabiyet mi? Bunlar, iyi günlerinde 919. Ekip'in yarısını tasvir ediyordu. Morrigan merak ediyordu; aranan belirtiler *bunlar* olduktan sonra acaba kaç Wunder Hayvan virüs taşıyor olmaktan haksız yere suçlanacaktı?

Onu asıl ürküten, afişin son kısmıydı. *Komşularınızı gözleyin. Tereddüt etmeyin. Şüphelenirseniz Harekete Geçin.* Sanki bu "Kaygılı Vatandaşlar" herkesi Wunder Hayvanlara düşman etmeye çalışıyordu.

Hangi Wunder Hayvan olursa olsun. Hepsine karşı.

"Laurent St. James kim?" diye sordu Morrigan.

"Zengin budalanın teki," diye homurdandı Jüpiter. "Toprak sahibi soylulardan biri, lord mudur kont mudur, her neyse işte. Artık kendi siyasi partisini kurmuş; *Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşları Partisi*. Hallerine bakılırsa esas kaygıları onları ilgilendirmeyen işlere burunlarını sokmak gibi gözüküyor. Haydi, bir şeyler ye, lütfen." Kızarmış hamur tatlısını Morrigan'a doğru itti, o da geri itti.

"*Sen* ye bir şeyler. Ruhkoparan'la ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyor? Kamu Oyalama Teşkilatı örtbas ediyor diye biliyordum."

"Artık örtbas falan kalmadı, Mog. Gobliner'de olandan sonra hele." Derin bir iç çekip kuru ekmekten bir ısırık aldı, yüzünü ekşitti ve isteksizce yuttu. "Gerçi zaten ortadaydı. Haftalardır parça parça sızıyordu, öğrenmeleri an meselesiydi."

Morrigan birden hatırladı. "Perşembe günü Büyük Bulvar'da megafondan bağıran bir adam gördük! Wunder Hayvanlar için melunlar diyordu. Onların şey olduğunu... Neydi yahu? Hah, 'insanlığa hakaret' olduğunu söylüyordu. Pislik herif."

Jüpiter kaşlarını çattı. "Gösterişli takımları çekmiş sosyetik bir tip miydi?"

"Evet."

"Tamam işte, o. Laurent St. James. Şu sandığın üstüne çıkmak kadar sevdiği başka bir şey yoktur. Ortalığı karıştırmaya çalışıyor."

Mutfak personelinden biri tabaklarını almak üzere yanlarına geldi ve Jüpiter iç çekerek el değmemiş tüm yemekleri geri gönderdi.

Yazın geri kalanı çok zorlu geçti. Her gün sokaklarda daha fazla afiş belirdi, Kaygılı Vatandaşlar her gün gösteri düzenleyip radyoda mesajlarını yayınlayarak insanları Wunder Hayvan dostlarına ve komşularına düşman etmeye teşvik etti. Kitlesel paniğe yol açmaktan endişe eden hükümet, Ruhkoparan ile ilgili artan fısıltılara hâlâ doğrudan değinmiyor, bunun yerine, Wunderous Cemiyeti'nden onu zapt etmeye çalışmaya devam etmesini istiyordu. Ancak resmi bir açıklama yapılmaması birçok açıdan durumu kötüleştiriyordu. Söylentiler ve yanlış bilgiler orman yangını gibi yayılıyor, öyle ki artık kimse neye inanacağını bilemiyordu.

Jüpiter sürekli İstihbarat'a virüs bulaşmış Wunder Hayvanları teşhis etmesinde yardım ediyor, her cuma gecesini Nevermoor Panayırı'nda devriye gezerek geçiriyordu. Binlerce insanın olduğu bir kalabalıkta bir saldırı gerçekleşecek olsa, bunun zincirleme etkisi bir felaket olurdu. İzdihama yol açabilirdi. Jack'ten bile yardım alıyordu; yeğeninin bir Şahit olarak yeteneği göz açıp kapayıncaya kadar gelişmişti. Jüpiter onun Ruhkoparan görev gücü için büyük bir değer olduğunu söylemişti.

Morrigan, Jack'le Jüpiter eve döndüklerinde otursunlar da biberiye dumanı soluyup çayla birlikte doğru düzgün kahvaltı

etsinler diye her cumartesi şafak sökerken onları Duman Odası'nda bekliyordu.

Jüpiter'in ona tüm yaz Nevermoor Panayırı'na gitmeyi yasaklaması Morrigan'ı; ekip arkadaşlarının hamileri ve ebeveynleriyle temasa geçip aynısını yapmalarını önermesiyse 919. Ekip'teki herkesi kızdırmıştı. "Çok riskli, daha ötesi yok," demişti Jüpiter. Panayırda Wunder Hayvan sayısı daha önce hiç olmadığı kadar azdı; belli ki çoğu, evde kal mesajını almıştı ama hâlâ ortalarda gezinenlerin sayısı hiç de azımsanmayacak kadardı. Kimi hayatını kazanmaya çalışıyor, kimi ya anlamıyor ya umursamıyordu. Bir de Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşlarını protesto amaçlı çıkanlar vardı.

"Madem bu kadar tehlikeli, panayırı neden bu yaz iptal etmiyorlar?" diye Jack ona önceden sormuştu.

"Eğer Nevermoor Ticaret Odası'nı, yıl ortası için planladığı devasa ekonomik büyüme paketini rafa kaldırmaya ikna edebileceksen, hayhay," diye karşılık vermişti Jüpiter. "İnan bana, denedik. Yapabileceğimiz en iyi şey, dışarı çıkıp herhangi bir sorun baş göstermeden engellemeye çalışmak." O zaman Jack'in omzunu sıkıp gözlerinin tam içine bakmıştı. "Ne kadar yardımın dokunuyor, bilemezsin Jack. Seninle gurur duyuyorum."

Jüpiter ayrıca yardım etsinler diye Nevermoor dışından tanıdığı iki Şahit daha getirmeyi başarmıştı. Şimdilik panayırda on altı hasta tespit etmişlerdi. Morrigan, bezdirici bir iş olsa da Jack'in dâhil olmaktan kıvanç duyduğunu görebiliyordu.

Morrigan'a anlattıkları en kötü şeyler, Wunder Hayvanlar tarafından yapılan saldırılar değil, *onlara karşı* yapılan saldırılardı. Jüpiter Tatlıcılar Sokağı'nda, sakız gibi uzayan karamel pekmezi şeritlerinin metreyle satıldığı bir şekerleme tezgâhında, on yaşındaki bir wuntavşana, "Defol buradan! Haydi evine," diye bağıran bir adama müdahale edip onu yaka paça

uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Güney Kısmı'ndaki tezgâhının vandallar tarafından parçalandığını ve narin eserlerinin hepsinin tuzla buz edildiğini gören cam üfleyicisi bir wundomuzun yüreği parçalanmıştı.

Kaygılı Vatandaşlar her cuma gecesi nefret dolu mesajlarını halka duyurmak için Büyük Bulvar'da aynı noktaya kuruluyor ve her cuma gecesi topluluk giderek büyüyordu. Jüpiter ve İstihbarat onları oradan uzaklaştırmaya çalışmış, ancak Kokarcalar müdahale etmiş, yaptıkları şeyin son derece yasalara uygun olduğunda ısrar etmişlerdi. Jüpiter geçen her hafta buna daha çok sinirleniyordu ve yazın yedinci cumartesi gününde, şafak vakti, adeta hiddetten alev almışçasına Deukalion'a döndü.

"—iğrenç saçlı, kalpsiz, seviyesiz ahmak!" diye bağırıyordu Jack'le birlikte Duman Odası'na girerken.

"Evet, biliyorum." Jack şakaklarını ovuştururken kocaman gözlerle Morrigan'a baktı ve kendisine uzattığı bir fincan kamelya çayını minnetle aldı. "Söylemiştin."

"İçimden o megafonu alıp—"

"Onu da söylemiştin. Birkaç kez."

"—burnuna sokmak geliyor!" Jüpiter elleri belinde, yükselip alçalan göğsüyle odada volta atıyordu. "Bir şey daha söyleyeyim, işleri kendisi ve panayırdaki diğer herkes için daha tehlikeli hale getiriyor, ancak bunu göremeyecek kadar salak. Her hafta Büyük Bulvar'daki karşı-gösteriye daha fazla Wunder Hayvan katılıyor. Aralarından herhangi biri virüsü kapmış olabilir, herhangi biri ona saldırabilir ve açıkçası, onları kim suçlayabilir ki?"

"Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşları Partisi, aralarından birine bir şey olsa bayılır buna muhtemelen." Jack iç geçirdi. "Reklamı düşünsene."

"Haftaya gelebilir miyim?" diye sordu Morrigan. "Yardım etmek istiyorum." (Ayrıca yaz bitmeden panayırı en azından bir kez olsun görmek istiyordu.)

"Katiyen olmaz. Haftaya Jack bile gelmiyor."

Jack görünen tek gözünü kocaman açtı. "Gelmiyor muyum?"

"Gelmiyor mu?"

"Gelmiyor," dedi Jüpiter, ardından Jack'e döndü. "Gelmiyorsun."

Buna gücenen Jack oturuşunu dikleştirip amcasına homurdanırken tükürükler saçarak, "Ama dün gece tam iki saldırı önledik!" dedi. "Ben olmasaydım o ikinciyi *görmeyecektin* bile!"

"Fevkaladeydin," diye kabul etti Jüpiter, "ve senin yardımın olmadan bu yazı geçiremezdim. Ancak önümüzdeki cuma gecesine dair içimde kötü bir his var. Panayırın son gecesi ve Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşları Partisi ortalığı arı kovanına çomak sokar gibi karıştırıyor. Wunder Hayvan hakları eylemcilerinin bir çeşit tepki gösterisi düzenleyeceğine dair Dr. Bramble'ın kulağına dedikodular geliyor. Eğer bir çatışma olacaksa senin yakınında bile olmanı istemiyorum."

Jack elini göğsüne bastırarak, "Ama ben sana yardım edebilirim!" diye diretti. "Bana ihtiyacın var."

"Senin güvende olmana ihtiyacım var esas." Jüpiter mahcup bir tebessümle bir Jack'e bir Morrigan'a baktı. "Hem ayrıca Frank'e, bu yaz için planladığı organizasyonlar feci darbe aldığı için, benim yokluğumda yemekli, *çok küçük* bir yaz sonu partisi verebileceği yönünde kötü bir tavsiyede bulundum... Yani *asıl* ihtiyacım olan şey, siz ikinizin burada kalmanız ve mekânı büsbütün mahvetmesin diye ona göz kulak olmanız."

Jack bir kez daha karşı çıkmak üzere ağzını açtı ama hiçbir şey demeden tekrar kapadı ve başını iki yana salladı. O da Morrigan da Jüpiter aklına bir şeyi koyduğunda onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyorlardı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Peki. Ben yatmaya gidiyorum."

"Jack—"

"Peki, dedim."

Arkasından kapı güm diye kapandı. Morrigan ve Jüpiter huzursuz bir sessizlik içinde oturdular, çaylarını yudumladılar ta ki Jüpiter nihayet şezlonga uzanarak derin ve yorgun bir iç çekip gözlerini kapayana dek.

"Can sıkmaya çalışmıyorum, Mog. Sadece... Sorumlu davranmaya çalışıyorum."

Morrigan kısa bir müddet düşündü. "Aynı şey."

Hiç değilse bu, Jüpiter'i güldürmüştü.

O gece Morrigan yatak odasının siyah kapısından gelen yumuşak *tık-tık-tık* sesine uyandı. Saate baktı, on bir buçuktu.

Tık-tık-tık.

Yatak örtülerini üstünden atıp odanın öbür tarafına yürüdü ve damgasını siyah kapının ortasındaki parlayan halkaya bastırdı. Işığı sönük gardıroba parmak ucunda yürüdü ve esneyerek istasyon kapısını açtı.

Önce kimse yok sandı. Sonra yerden, ayaklarının dibinden usulca bir ses gelince Morrigan'ın ödü koptu.

"İyi akşamlar, Morrigan. Yaz tatilin güzel geçiyor mu?"

"Sofia!" Morrigan gözlerini ovuşturarak uyanmaya çalıştı. Bu, görmeyi en son beklediği kişiydi. Gerçi, okul tatili sırasında bir cumartesi gecesi, hiç kimseyi beklemiyordu. "Eee, evet, çok güzel geçiyor, teşekkür ederim. Ben... Her şey yolunda mı?"

"Evet, gayet yolunda," dedi Sofia. Morrigan, sesinde ürkek bir heyecan sezdi. "Ama görmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey var." Wuntilki peronda bekleyen küçük, pirinç kapsüle doğru koşarken, bir yandan omzunun üstünden Morrigan'a baktı.

"Acele etmeliyiz. Haydi!"

YER	KATILIMCILAR VE OLAYLAR	TARİH VE SAAT
Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi'nin çatısı, güney ucu	Gracious Goldberry, Avis Ku, Henrik Reiner Goldberry'nin Ku ve Reiner'a verdiği ileri seviye Cehennem dersi	Sanayi Çağı, Yedinci Cumartesi, Dördün Yazı 23.42–01.15 Y

Gururkondu Evi'nin soğuk, karanlık çatısında Morrigan ve Sofia havadaki bir yarıktan geçtiler ve zamanın titrediğini hissettiler.

Gece, alev almıştı.

İki genç Wundersmith geri çekilmiş, üçüncü bir Wundersmith'in, Cehennem becerisini Morrigan'ın daha önce hiç görmediği bir şekilde kullanışını izliyordu. Kadın uzun, heykel gibiydi ve rüzgârda omuzlarına kırbaç gibi vuran kızıl, uzun ve dalgalı saçlarıyla, huşu uyandıran bir izlenim veriyordu.

"Gracious Goldberry," dedi Sofia ona. "Öğrenciler de Avis Ku ve Henrik Reiner."

Morrigan gözlerini Cehennem gösterisinden alıp Sofia'ya baktı. "Gracious Goldberry... Korkunç biri değil miydi? Şeyi o yapmamış mıydı—"

"Wunder Hayvanların hapsedilmesi çağrısını mı?" diye tamamladı Sofia. "Evet. Kötü bir insandı. Ama Cehennem'de çok iyiydi. Belki de gördüklerimin en iyisi."

Gracious rüzgârda dans eden minik bir ateş kıvılcımı savurdu. Kıvılcım Avis'le Henrik'in çevresinde büküldü, saç ve giysilerine tehlikeli seviyede yaklaştı ama onları bir nebze olsun yakmadı. Minik alevi başka bir tane, sonra bir tane daha ve birbiri ardına onlarcası izledi. Rüzgârda uçuşan karahindiba üfürükleri gibi minik ve narinlerdi, lakin hiç de rüzgârın insafına kalmamışlardı. Her biri, odağını anbean hiç kaybetmeyen Gracious Goldberry tarafından yönetiliyordu.

Alevler parmak uçlarının arasında dans ediyordu. Su altındaki bir balık sürüsü gibi büyüyor, şekil değiştiriyor ve havada kusursuz desenler çiziyorlardı.

"Vay," diye iç geçirdi Morrigan.

"Sana görmek isteyeceğini söylemiştim," diye mırıldandı Sofia. Ateşin ışığı gözlerine yansıdı. "Her sene bu gece buraya gelirim. Şimdiye dek yedi kez izledim. Her seferinde nefesimi kesiyor."

Gracious Goldberry'nin bu numarası, görsel açıdan bakıldığında, ta gökyüzüne yükselen altın ateş kuşu kadar görkemli değildi belki, ama nefes kesecek kadar iyiydi. Bu kadar riskli bir şeyi bu denli *kusursuzca* yapmanın imkânsız derecede zor olduğunu, anca Cehennem konusunda oldukça bilgi sahibi biri bilebilirdi. Gracious bir an olsun kontrolü kaybetmiyordu. Morrigan bir yandan beceri gösterisinin tadını çıkarırken bir yandan da hayalleri yıkıldı.

"Ben bunu asla yapamam," diye fısıldadı. "Yüz sene yaşasam yine yapamam."

"Eğer yüz sene yaşarsan, Morrigan, neler yapabileceğine inanamazsın." Sofia duraksadı. "Ve bir Wundersmith olarak bundan çok daha uzun yaşayabilirsin. Griselda Polaris neredeyse üç yüzünü gördü. Wunder enerjisi mükemmel bir koruyucudur."

Morrigan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hâlâ yüz sene önce Nevermoor'dan atıldığı zamanki genç haline benzese de, Ezra Squall'ın inanılmaz derecede uzun zamandır yaşadığını biliyordu. Ama ya *üç yüz?* Kendi de öyle olacak mıydı? Merak etti. Üç yüz yaşına basmış, tüm arkadaşları göçüp gitmişken, hâlâ Wunce'de vakit geçirmek? Bunu düşünmek hoşuna gitmedi.

Gösteri devam etti ve Gracious, Wundersmith öğrencilerini yaptıklarını taklit etmeye teşvik etti. Onlar da denediler (epey hantalca, kâh başarılı kâh başarısız), hatta Morrigan da denedi (epey hantalca, kâh başarılı kâh başarısız).

Gerçi, Morrigan'ın gördüğü diğer eğitmenlerin aksine Gracious'ın hiç sabrı yoktu. Asla yavaşlamıyor, asla tekrar etmiyor, Avis'le Henrik'in düşünmeleri ya da ona yetişmeleri için asla mola vermiyordu. Amansız, yılmaz bir öğretmendi.

Morrigan daha da yaklaştı, gösterinin dikkatini çelmesine izin vermemeye çalıştı, onun yerine, alevlerin *arasından* bakıp onları yöneten kadını gözlemledi. Daha önce hiçbir Wundersmith'in yaptığını görmediği, ufak tefek ayrıntılar fark etti.

Gracious nefesini verirken başını tuhaf bir açıda tutuyordu; Morrigan bunu denedi ve nefes yollarının anında açılıp rahatladığını duyumsadı.

Gracious zaman zaman sanki burnundan nefes alıyor, ağzından nefes veriyordu, ama *aynı anda*. Morrigan, böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanamıyordu.

"Sofia, onun *ne yaptığını görüyor musun?*" Wuntilkiyi yaklaşsın diye yanına çağırdı. "Aynı anda nefes alıp alev üflüyor. *Nasıl yapıyor* bunu?"

Sofia'nın soluğu kesildi. "Ne kadar olağanüstü. Buna 'nefes çevirme' deniyor; ne zor olduğu dillere destandır ama öğrenilebilir bir beceri; kimi müzisyenler ve opera sanatçıları

bundan faydalanır. Daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Fevkalade, *fevkalade* gözlem, Morrigan."

Nihayet hayalet saat kararıp solmaya başladı, sonunun geldiğini haber verdi. Gracious Goldberry'le iki öğrencisi, Cehennem alevlerinin sıcaklığıyla beraber saniyeler içinde çatıdan kayboldular.

Son kıvılcım sönüp tenlerine serin yaz esintisi çarparken Morrigan titreyerek, "Seni rahatsız etmiyor mu?" diye Sofia'ya sordu. "Gracious Goldberry, demek istiyorum. Wunder Hayvanlara yapmaya çalıştığı şey, yani."

Sofia kabarık kuyruğunu kendi etrafına sardı ve sanki bu soru üstüne bir an düşündü. "Yedi sene önce kitapta bu saat gözüme çarptığında onun neye benzediğini görmek için buraya geldim. Kara gözlü, iğrenç bir acuze çıkacağına emindim ve—" Sofia kendi sözünü kesti ve başını kaldırıp suçlu gözlerle Morrigan'a baktı. "Ay, özür dilerim, ben öyle demek—"

Morrigan burnundan güldü. "Alınmadım. Devam et."

Bir kez daha, "Özür dilerim," dedi Sofia. "Şey, her neyse. Buraya bu iğrenç insanı hor görmeye hazır halde, nefret ve kin dolu geldim ve ne buldum? Büyük ihtimalle gelmiş geçmiş en iyi Cehennem ustasını."

"Epey sinir bozucu olmalı."

"Çok sinir bozucuydu," diye onayladı Sofia. "Zamanında inanılmaz öfkeliydim. Sonraki seneyi böylesi iğrenç bir insana böylesi istisnai bir maharet bahşedilmiş olmasına kudurarak geçirdim. Ama yine de ertesi sene geri geldim ve bu sıra dışı yeteneğin böylesi alçak bir kadınla heba olmaması gerektiğine karar verdim. Buna müsaade edemezdim. Bunu bir şekilde faydalı hale getirmeliydim. Bir gün." Gözlerini Morrigan'a dikti. "Sonra sen çıktın geldin. Şimdi söyle bana Morrigan Crow, bu dersten faydalı bir şey çıkarabildin mi?"

"Evet," dedi Morrigan samimiyetle ve Madam Chanda'ya nefes çevirmeyi sormayı aklına not etti. "Çıkardım."

"İyi." Sofia başını aşağı yukarı salladı ve saniyeler önce Gracious Goldberry'nin hayaletinin durduğu yere yeniden yüzünü döndü. "Al sana işte, seni pis, ihtiyar budala."

Morrigan sırıttı.

KAKTÜS TEAM



YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

GÜNBATIMI GALASI

Nevermoor'un en şaşaalı otelinin parti organizatörü ve etkinlik sorumlusu olarak Frank, şehrin hiç tartışmasız Parti Kralı'ydı, ancak bu yaz ruh hali epey kasvetliydi. Ruhkoparan Nevermoor'u ele geçirirken, düzenlediği etkinliklerinin bir kısmının kapsamı küçültülmüş, bir kısmı ertelenmiş, çoğu da büsbütün iptal edilmişti. Jüpiter ne misafirleri ne personeli tehlikeye atmak istiyor, ne de gönlü Wunder Hayvan dostlarını dışlamaya veya onlardan uzak durmalarını rica etmeye el veriyordu. Sahiden de Deukalion'da son derece sakin bir yaz olmuştu... Tabii, sürekli uğradığı haksızlıktan yakınan Frank'in sonu gelmeyen aşırı yüksek sesli dırdırları dışında.

Haftalar süren yakınma karşısında Jüpiter *sonunda* merhamet göstermiş, Frank'e otelde kalan misafirler için ufak çapta temalı bir yemek daveti verebileceğini söylemişti.

Ardından, Ruhkoparan görev gücündeki tüm vaktini alan işi yüzünden Jüpiter'in dikkati dağılmışken, Frank misafir lis-

tesine Deukalion'un birkaç kıymetli müdavimini ve eski dostlarını eklemişti.

Morrigan o hafta bir ara Frank'in, bu etkinlikten "yemek" diye söz etmeyi bıraktığını fark etti; önce "minik bir suare" oluvermişti. Sonra da "dans". Cuma akşamı Jüpiter'in panayıra gitmek için yola çıktığı sıralarda yavaş yavaş gelmeye başlayan davetlileri Frank, "Deukalion Oteli Günbatımı Galası" için karşılıyordu.

"*Gala* mı?" dedi Kedgeree hararetle. "Frank, bu bir *akşam yemeği* olacaktı. Akşam yemeği ile gala arasındaki farkı biliyor musun? Yaklaşık *iki yüz kişi*, fark bu işte."

"Sorma yahu, bilmez miyim? *Felaket*, değil mi?" Motorlu araçlardan bir kafile gürültü içinde ön avluya yanaşırken Frank'in neşesini gizlemesi büsbütün olanaksızdı. "Ufak bir *eğlenti* düzenlediğimin haberi yayılmış olacak ki insanlar uzak kalamamış. Çok yaşasınlar."

Kedgeree, Fen'i ve personelin geri kalanını etrafına topladı. Yapabilecekleri tek şeyin işleri kontrol altında tutmaya çalışmak ve çıkacak ilk sorunda partiyi iptal etmek olduğuna karar verdiler. Bu saatten sonra Jüpiter'i rahatsız etmek olmazdı, panayırın son gecesiydi sonuçta ve halletmesi gereken önemli büyük işler vardı.

Morrigan, Jüpiter'in öfkeden deliye döneceğinin farkındaydı ama bir şekilde, kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen parti için *azıcık* heyecanlanmaktan kendini alamıyordu. Yaz uzun, gergin ve sıkıcı geçmiş, üzücü olaylar ve kötü haberler de tuzu biberi olmuştu... Doğruyu söylemek gerekirse, biraz eğlenceye *hasret kalmıştı*.

Frank yazın sonunu ve sonbahar soğuğunun gelişini kutlamak için "Günbatımı Galası" temasını seçmişti. Lobi tabandan tavana Morrigan'ın gördüğü en güzel günbatımına

dönüşmüştü. Siyah beyaz damalı zemin kapkara olmuş, duvarlar şeftali rengi, pembe ve sarının tonlarına bürünmüştü. Kuş biçimindeki siyah avize kendini geçici olarak dönüştürmüş, tavana yakın bir noktada kocaman, altın parıltılı bir küre biçimini almıştı. Gece ilerledikçe koyulaşıp turuncuya çalmış, sonra kıpkırmızı olup yavaş yavaş batan güneş gibi gitgide alçalmıştı. Davetlilerden simsiyah giyinmeleri istenmişti, sonuç nefes kesiciydi: kızıla boyanmış ufuk ve simsiyah silüetler.

Lobi zemininden yine ağaçlar yükseliyordu; Morrigan'a Noel ormanını hatırlatmıştı ama bu seferkiler iğne yapraklı değil, gür yapraklıydı. Adeta gaipten gelen bir esintiyle salınıyorlardı. Ortalık akşamın erken saatlerinde yasemin, narenciye ve okyanus; sonra, güneş batarken ve yapraklar kıvrılıp renk değiştirmeye başlarken yağmur, elma ve toprak kokuyordu. Gece çöktüğünde yapraklar turuncuyla kırmızının binlerce tonuna bürünüyor, lobinin ısısı hafifçe düşüyor, şöminede ateş harlıyor ve havayı odun dumanının kokusu kaplıyordu.

Tüm misafirler Günbatımı Galası'nın duyusal bir şölen ve o gece kasabadaki en rağbet gören etkinlik olduğu konusunda hemfikirdi. Bir umut gelen yüzlerce davetsiz misafir, kapıdan geri çevrilmişti... Ancak saatler ilerledikçe parti de büyüyordu sanki.

Morrigan, Hawthorne ve Cadence'ı davet etmiş, ayrıca Jack'i geçen haftanın çoğunu surat asarak geçirdiği odasından çıkmaya ikna etmeyi başarmıştı. Hatta Jack, Morrigan'ı kırmamış, onun en sevdiği parti oyununu oynamak için göz bandını bile çıkarmıştı. Dördü birlikte görüş alanını olabildiğince artırmak (ve Hawthorne'un talebi üzerine parti yemeğinin çıkacağı kapıya yakın olmak) için danışma masasının ardına konumlanmışlardı.

"Annesiyle kavga ediyor," dedi Jack, ağzına gırla kanepe tıkan genç delikanlıyı göstererek. "Annesi onun kendini derslere vermediğini, o da annesinin zorbalık ettiğini düşünüyor. Merdivenin başındaki kadın, karısını aldatıyor. Ateş başında oturan şu ikisi, birbirlerine gizli gizli âşıklar ama ikisi de aşklarının karşılıksız olduğunu düşünüyor çünkü ikisi de diğerine layık olmadığını düşünüyor."

"Ooo!" dedi Hawthorne ellerini ovuşturarak. "Gidip bir şey desek mi?"

"Katiyen olmaz." Jack yanlarından geçen garsondan bir kanepe aşırdı (üç tane de Hawthorne kaptı). "Bunu yalnızca kendileri çözebilir, belki de çözemezler ama Jove Amca başkalarının aşk hayatına burnunu sokmaktan asla hayır gelmediğini söyler. Herhalde tecrübe ederek öğrenmiş, ne de olsa burnunu vazifesi olmayan şeylere sokmaya ne kadar bayıldığını hepimiz biliyoruz."

Tam o sırada epey gürültülü bir grup davetli geldi, aralarında Wunder Hayvan Minör olan bir wunzürafa vardı. Boynu uzundu ve tenini kaplayan benekli bir deseni, süzgün bakan kahverengi gözleri ve biraz geyiği andıran koca kulakları vardı, ancak bunun dışında oldukça insansıydı.

Morrigan wunzürafayı dikkatle inceleyen Jack'e bir bakış attı, Jack çok geçmeden başını iki yana salladı. Kapılardan giren her Wunder Hayvan'ı inceliyor ve onları parti sırasında gözlemliyordu ama şimdilik hiçbiri tehdit oluşturmuyordu. İlk Wunder Hayvanlar (beklenmedik bir şekilde) vardığında Frank hiç değilse kabahatinden dolayı mahcup olacak kadar bir nezaket göstermişti, fakat personelin kalanı, kimseden gitmelerini isteyemeyecekleri konusunda hemfikirdi. Bu haksızlık olurdu; hem güvenlik adına olsa bile Deukalion'un

itibarını lekeleme riskine girmek istemezlerdi... Ancak durumun, personelin sinirini gerdiği yadsınamazdı.

Morrigan, Jack'in her Wunder Hayvan misafirin izini sürdüğünü biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyi yapıyordu. Wunbaykuş majör merdivenin tırabzanına tünemişti. Wunkurt minör kendi şakasına kahkahayla uluyordu. Wuniguana majör sahnede enstrüman çalıyordu. İnsan misafirlerin Wunder Hayvanlarla aralarında geniş bir açıklık bırakması, elbette onları kalabalıkta teşhis etmeyi kolaylaştırıyordu.

Jack, "Wunder Hayvanlar arasında meşhur olmalı," diye Morrigan'la diğerlerine fısıldadı. Gümüşi beyaz kürkü havada süzülen, kulaklarına siyah birer kadife kurdele, boynuna siyah inci kolye takmış zarif bir wunköpeğe doğru çaktırmadan başıyla işaret etti.

"Nasıl anladın?" diye sordu Morrigan.

"Senkronize yanıp sönen minik ışıklar," diye açıkladı Jack. "Onu kapıdan girerken gören her iki Wunder Hayvan'dan birinin zihninde yanan ampuller."

Morrigan bu çarpıcı haber karşısında heyecanlanmış, tam da wunköpeğin kim olduğunu bulmak için nasıl yaklaşacağını düşünürken, yakınlarda başka bir ışık daha yanıp söndü ve bu ansız parıltı karşısında hepsi irkildi. Hawthorne nefesini tuttu.

"Ben demin... Ben ışığı gördüm!" diye bağırdı. "Jack, bu benim de Şahit olduğum anlamına mı geliyor yoksa?"

"O, fotoğraf makinesi flaşıydı, ileri zekâlı," dedi Jack.

Jack ışığın kaynağına sinirli sinirli bakıyordu: kocaman bir fotoğraf makinesi taşıyan ve wunköpeği hemen ardından, yakinen takip eden bir adamdı. Omzundan sarkan, fotoğrafçı ekipmanıyla dolu bir çantası vardı ve Morrigan, çantaya işlenmiş logoda *Ayna* yazdığını fark edince endişelendi.

Bunu Jack de görmüştü.

Morrigan'a manidar bir bakış atarak, "Kedgeree'ye söylemeliyiz," diye mırıldandı. "Şu 'opera ahırı' makalesinden sonra eğer Madam Chanda *Ayna*'dan bir fotoğrafçının buraya alındığını öğrenirse Frank'i asla affetmez."

Danışma masasının yanında duran bir kadın bir tiksinme sesi çıkardı. Bir elinde günbatımı renginde kokteyl, diğerinde boncuklu el çantası tutuyordu.

"Adeta kepazelik." Kadın zarif wunköpeğin ve onu takip eden fotoğrafçının kalabalıkta kayboluşunu izlerken burnunu kırıştırdı. Yanındaki adama doğru eğilip yüksek bir fısıltıyla şöyle dedi: "*Böyle* pejmürde kılıklı tipleri içeri aldıklarına göre Deukalion resmen bitmiş demektir."

Adam başını sallayarak ona katıldı. "Hımm. Biri hayvansı barınağını arasın da şu havhavı buradan aldırıversin." Adamla kadın aralarında pis pis gülüştüler.

"O bir köpek değil," dedi Hawthorne yüksek sesle. "O bir wunköpek."

İkili küçümseyici bakışlarla ona doğru döndü. Adam alaycı bir kahkaha attı. "*Wunköpekmiş*. Saçmalık. Dört bacağı, ıslak burnu ve kuyruğu varsa köpektir. Benim zamanımda bunlara gerçek adlarıyla hitap ediyorduk; bu wunat, wuntavşan, wunkertenkele saçmalıklarının hiçbiri yoktu. Sürekli *saygılı olma* mecburiyetinden bıktım usandım. *Wunköpekmiş*," diye sözünü bitirdi, başını iki yana salladı ve kokteylini bir dikişte bitirdi. Parmaklarını havada şaklatarak, "Biri bana bir içki daha getirsin," diye seslendi.

Morrigan afallamış halde arkadaşlarına döndü. "Saygılı olmanın ne kötülüğü varmış?"

"Belli ki ikiden fazla beyin hücresi gerektiriyor," diye homurdandı Jack.

"Aynen, bunların ikisinde toplam bir tane var," diye ekledi Cadence burnundan gülerek.

"Ne dedin sen demin?" dedi kadın. Yalpalayarak masaya iyice yaklaştı, eğilip Cadence'ın burnunun dibine kadar girdi ve sorusunu tepesi atmış halde tekrarladı. "*Ne dedin* sen demin?"

Kadın baltayı taşa vurmuştu, Cadence'a gözdağı vermek öyle kolay iş değildi, hiç tereddüt etmeden kadına kafa tuttu. "*Dedim ki*, ikinizin toplam bir beyin hücresi var. Şarkısını da söyleyeyim ister misin?"

"Vay, seni *çirkin*, küçük—"

"Burada bir sorun mu var?" Fenestra tam zamanında gelmişti. Masanın ucunda dikildi, tenis hakemi gibi iki tarafın ortasına yerleşti.

Kadın tiksintiyle irkildi. "Konuşan bir hayvansı daha! Yedi Bölge adına, kim hazırladı bu misafir listesini yahu? Edepsizlik suçundan içeri atılması lazım."

Morrigan, Jack, Hawthorne ve Cadence nefeslerini tutup bir patlama beklercesine bakışlarını Fenestra'ya çevirdiler.

Ancak Fen, kendi standartlarına göre son derece kibar bir tepki vererek onları şaşırttı. "Hayvansı değilim. Misafir de değilim. Burada çalışıyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam inanamaz bir tavırla, "Beş yıldızlı bir otelde çalışan bir *kedi*, öyle mi?" dedi kıs kıs gülerek. "İyi ki gece kalmıyoruz sevgilim, yoksa pire kapacaktık."

Morrigan ve diğerleri bir kez daha omuzlarını kamburlaştırarak kendilerini darbeye hazırladılar. Ancak Fen yine kendini tutmayı başardı.

"Burası dokuz yıldızlı bir otel," dedi kadına sakince. "Pireli değilim ben. Hem kedi de değilim."

Adam gözlerini devirdi. "Pardon. *Wunkedi*."

"Wunkedi de değilim." Fen kıvrılan üst dudağının altından parlayan sarımsı sivri dişini gösterdi. "Ben bir Harikedi'yim, bambaşka bir şey. Açın biraz kitap okuyun, gözünüzü seveyim."

Kadın irkildi. "Çok terbiyesizsin."

Fenestra dikilip tüm endamını gösterdi. "SENSİN terbiyesiz. Üstelik elbisen de çok çirkin."

Tedirginlik ile neşelenme arasında gidip gelen Morrigan, *İşte bizim Fen geri geldi*, diye geçirdi içinden.

Kadının nefesi kesildi. "AFFEDERSİN ama—"

"Hiç de affedemem, ne seni ne tavrını," diye araya girdi Fen baygın ve sabırsız bir sesle. "Sen bir zorba ve bağnazsın. Açıkçası ikiniz davetli listesine nasıl girdiniz hiçbir fikrim yok. Aklıma gelen tek ihtimal, burada davetsiz misafir olduğunuz."

"Fen," dedi Jack, Harikedi'nin kürkünü usulca çekiştirerek. Danışma masasının çevresine ufak bir kalabalık toplanmaya başlamıştı, herkes gergin görünüyordu. "Acaba bunu görmezden mi—"

"Biz bağnazlığı görmezden gelmeyiz, Jack," dedi Fenestra. "Yoksa korkak bağnazlar, bu sayede cesur bağnazlara dönüşüyorlar."

Öfke içinde ceketinin yakalarını kavrayan adam, tükürükler saçarak, "Bu ne cüret!" dedi. "Bir daha Deukalion Oteli'ne adım atmayacağız, madem böyle bir muamele—"

"Bir daha Deukalion Oteli'ne *adım atmayacaksınız* çünkü bundan sonra resepsiyonda suratlarınızın olduğu koskocaman bir tabela olacak ve üzerinde GİRMESİ YASAKTIR yazacak."

Adam bir an dilini yutmuşçasına afalladı ancak hemen boş tehditlerine kaldığı yerden devam etti: "Yönetimle konuşmak istiyorum. KİM buranın yetkilisi?"

Fen ona doğru iki yavaş adım attı, yüzünü adamın burnunun dibine soktu, kocaman kehribar rengi gözleri tehditkârca kısıldı. Islak, pembe burnu adamın kafası kadardı ve konuştuğu zaman sesi boşa alınmış bir motor gibi zangırdıyor, Morrigan'ın kulaklarının içinde yankılanıyordu.

"*Ben* yetkiliyim." Fen masanın üstüne sıçradı, karşısındaki çifte dişlerini göstererek tıslad ı.

"Virüs kapmış!" diye haykırdı kadın. "Bu kedi Ruhkoparan'a yakalanmış!"

"Virüs falan kapmadı!" diye bağırdı Morrigan, koşup kollarını kocaman açarak aralarına girdi. "O, virüsü kapamaz; *Wunder Hayvan* bile değil, demin size söyledi ya!"

"KOKARCALARI ÇAĞIRIN!" diye bağırdı adam.

"RUHKOPARAN'A YAKALANMIŞ!" diye bağırdı bir diğer misafir, eline geçirdiği sandalyeyi hiddetle Fen'e doğru savurdu. "Geri çekil, canavar!"

Morrigan gözlerini nereye çevirse insanların Fen'e karşı kullanmak için ellerine geçen her şeyi bir silah gibi kullandığını gördü. Fen de –doğal olarak– onlara hiddetle karşılık veriyor, tıslayıp hırlıyor, fazla yaklaşan her silaha pati savuruyordu.

Jack sesini duyurmak için danışma masasının üstüne çıktı. "Lütfen, herkes sakin olsun. Bu sadece bir yanlış anlaşılma."

Morrigan gözlerini telaş içinde lobide gezdirdi ve Charlie'yle Martha'nın, Fen'in adını bağırıp kalabalığı yararak onlara doğru gelmeye çalıştığını gördü. Karşı yönden Kedgeree, ana kapıdan Madam Chanda geliyordu, Frank sarmal merdivenden iniyordu, ancak hepsi de dalga dalga kabaran kalabalığı yarıp geçmekte zorlanıyordu.

Hayret, diye düşündü Morrigan, her şey nasıl da bir anda sarpa sardı. Birden, lobideki tüm gözlerin, yüzlercesinin, ya

dehşet ya nefret içinde Fen'e dikildiğini hissetti. Fen de gösterdiği sivri dişleri ve pençeleri, savunmaya geçip kamburlaştırdığı sırtıyla durumu kolaylaştırmıyordu hani.

Daha da kötüsü, *Ayna*'nın fotoğrafçısı alelacele makinesinin filmini değiştiriyor, büyük bir hevesle, insanların Wunder Hayvanlardan daha fazla korkmasına yol açacak pozları yakalamaya çalışıyordu hiç şüphesiz.

Morrigan, kusacak gibi hissetti. Tek istediği, herkese Harikedi'ye *bakmayı kesmesini*, Fen veya bir başkasının başına korkunç bir şey gelmeden artlarına dönüp burayı terk etmelerini söylemekti.

Nefesinin altından usulca şarkı söylemeye başladı. Gerildiği zamanlarda alışkanlık edindiği bir nevi tik haline gelmişti bu. Bunu yapmaya tam olarak ne zaman başlamıştı, bilemiyordu ama tahminen ya bir wunayı tarafından kovalanıp hırpalandığı sırada ya da bir wunatın opera binasını toza dumana katışını izlerken veya bir halk kütüphanesinde dev böcek istilasına uğradığında, her an her şeye hazırlıklı olmanın en iyisi olacağına karar vermişti.

"*Güneçalan'da doğan, neşeli ve usludur.*" Wunder anında toplanırken parmak uçlarının karıncalanıp ısındığını hissetti. "*Zifiri Gece'nin çocuğu çılgın ve yaramaz olur.*"

Bir anda, daha önce hiç denemediği, hayalet saatlerde tekrar tekrar izlediği, ancak Rook'un henüz denemeye hazır değilsin dediği bir şeyi yapmaya karar verdi: Gölgeleme. Bunu yapmak, iki Wunder Beceri birden, hem Dokuma hem Peçe gerektiriyordu.

Morrigan, zihnini berraklaştırmak için derin bir nefes aldı.

Lobiyi bir tabloyu izler gibi izledi: İhtiyaç duyduğu malzemeler belliydi, nesnelerin şekillerini, renklerini, ışığın dokunduğu yerleri, gölgelerin oluştuğu girintileri inceledi.

Tüm bu süre boyunca, Wunder'ın onun niyetini sezdiğini ve bunu bir komut olarak algıladığını duyumsadı. Ardından da kendisinin –içindeki o amorf şey olan kendi *benliğinin*– balon gibi şiştiğini, bedenine sığamayacak kadar büyüdüğünü hissetti. Sanki canavarsı, Wunderous kollarla lobiye uzanıyor, ihtiyaç duyduğu malzemeleri biriktiriyor, oradan buradan, parça parça, yokluğu fark edilmeyecek kadar az ama yeni bir gölge yaratmasına yetecek miktarda gölge topluyordu.

O ve Wunder, kusursuz ve coşku dolu bir uyum içindeydi.

Az sonra lobiyi yıldızlı bir karanlık, her şeyi siyaha boğana kadar büyüyen bir gölge kapladı.

Morrigan yarattığı gölgenin her yeri kaplamasını amaçlamamış, sadece Fen'in görüntüsünü karartmak istemişti ama neyse, olan olmuştu, sonuçta istediğini elde etmişti. Artık onu göremiyor, bu yüzden ona saldıramıyorlardı ve fotoğrafçı onun tehditkâr bir görüntü verdiği pozları yakalayamıyordu. Morrigan birden rahatladı.

Lobi ışıkların yeniden açılmasını talep eden şaşkın bağırışların gürültüsüne boğuldu ve Morrigan ileride, tüm bu olan bitenin içinde şu sorunun zihninde çan sesi kadar berrak yankılandığını hatırlayacaktı: *Şimdi ne olacak?*

Bir oda dolusu gölge yaratmıştı.

Fen'in sakinleşmesine yetecek kadar uzun süre devam ettirebilir miydi bunu? Hem odağını sürdürüp *hem de* bir şekilde Jack, Hawthorne ve Cadence ile iletişime geçip onlara Fenestra'yı karanlığın içinde kaçırmalarını, herkes gidene kadar saklamalarını söyleyebilir miydi? Herhangi bir olay çıkmadan mevzuyu mutlu sona bağlayıp partiyi her zamanki gibi, lobide artakalan bir keşmekeş ve sosyete sayfalarında övgü dolu yorumlarla sonlandırabilirler miydi?

Şimdi ne olacak?

Ancak Morrigan'ın bu soruyu cevaplamasına gerek kalmadı çünkü onun adına bir başkası yanıtladı.

Karanlığın içinden, sadece tek bir yerden ışık geldi. Lobinin beri tarafından gelen loş, yeşil bir parıltı. Morrigan'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Puslu yeşil ışık gitgide yaklaştı. Morrigan bunun tek değil, iki ışık olduğunu gördü; karanlıkta ona yaklaşan, parlak yeşil iki tane iğne deliği.

Gözler. Onu izleyen gözler.

Daha doğru dürüst düşünemeden sol tarafında yere yakın bir noktada, gölgelerin içinde ışığı gidip gelen bir çift parlak yeşil göz daha belirdi. Ardından üçüncü bir çift göz, Morrigan'ın tepesinden havada süzüldü, hızla hareket ederek gitgide büyüdü ve netleşti... Ardından kulakları yırtan bir kuş çığlığı, şaşkın kalabalıktan gelen viyaklamalar ve bağırışlar... Ve tepesinde çırpan kanatların rüzgârını, yaklaştıkça yaklaşan pençelerin tehdidini ensesinde hisseden ve sol tarafından yaklaşan hırıltılarla sivri dişleri fark eden Morrigan'ın, karanlığın içinden uzanan bir insan elinin yüzünü kavramasıyla birlikte boğazını yırtarak yükselen bir çığlık—

Derken hepsi durdu ve Morrigan arka arkaya üç *küt* sesi duydu. Ona saldıranlar her kimse, yere düşmüşlerdi. Odadaki panik büyüdü.

"O neydi?" diye biri bağırdı.

"Aşkım, neredesin—"

"Hiçbir şey göremiyorum!"

Parlak yeşil ışıklar, artlarında üç beden bırakıp bir araya gelerek karanlıkta tuhaf, bulutsu bir biçim oluşturdu. Biçim, Morrigan'ı sardı, teninin üstünde süzüldü, içine nüfuz etmenin yolunu ararcasına etrafında dans etti. Işık neresine dokunursa Morrigan'ın orası üşüyordu.

Nihayet ışık sanki pes etti ve zahmetsizce havada asılı kaldı.

Morrigan titrek bir sesle, "Jack," diye fısıldadı. "Bunu görebiliyor musun?"

"Evet," dedi Jack, şaşkınlık ve merak dolu kısık bir sesle.

Işık sanki... Onu *izliyordu*. Ölçüp biçiyordu. Sanki bu tuhaf yeşil *şey*, Morrigan'ın karşısında en az onun kadar afallamıştı.

Artık Morrigan bunun bir *şey* olduğundan yüzde yüz emindi.

Ruhkoparan, *yaşayan bir şeydi.*

Morrigan enerjisinin çekildiğini hissetti; topladığı onca Wunder tükenmişti. Gölgeler, ışığın düğmesine basılmış gibi, geldikleri kadar ansız gözden kayboldu ve lobi yeniden ışığa boğuldu.

Ruhkoparan bir anda çıkıp gitti; üçe değil, onlarca minik yeşil beneğe bölünüp her yöne uçuştu. Kimi sanki lobideki kalabalığın arasına saçıldı, kimi binayı bütünüyle terk etti, ama hepsi gözden kayboldu.

Morrigan dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Sırf ayakta durmak bile tüm enerjisini alıyordu. Bakışlarını gözleri kocaman açılmış, yerde hareketsiz yatan üç bedene dikti.

Wunbaykuş. Wunzürafa. Bir de wunköpek.

"Ölmüşler!" diye biri bağırdı. "Biri öldürmüş onları!"

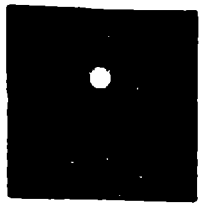
"Hayır, ahmak," diye bağırdı bir diğeri. "*Virüs* bu. Onlara Ruhkoparan bulaşmış."

"Şu KEDİ yaptı!"

İnsanlar, cansız Wunder Hayvanların talihsizliği bulaşıcıymışçasına onlardan uzaklaşmaya çalışırken, lobide bir kez daha panik ve kargaşa hâkim oldu. Morrigan, Jack, Hawthorne, Cadence ve Fen, hemen harekete geçip üç bedeni bariyer gibi kuşattılar, büyük bir izdiham içinde kapılara hücum eden yüzlerce kişinin altında ezilmekten kurtardılar.

Serin sonbahar esintisi, şiddetli bir rüzgâra dönüştü ve kırmızı ağaçların arasından ıslık çalarak esti. Yapraklar kahverengiye bürünüp dallardan düşmeye başladı ve şiddetli bir uğultuyla kalan son misafirleri de kapı dışarı kovaladı.

KAKTÜS TEAM



YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İMDAT ŞEBEKESİ

Morrigan'ın yatak odası o gece teskin edici bir yaz vahasına dönüşmüştü ama yine de gözüne uyku girmiyordu. Palmiye ağaçları arasına gerilmiş üç hamak ılık, hafif bir esintide salınıyordu. Ayaklarının altındaki ada kumsalına nazik dalgalar çarpıyordu, tavanda yıldızlı, berrak bir gece vardı.

Hem beyni hem bedeni ilk gölgeleme denemesinde o kadar yorulmuştu ki Trolezyum'da Ulu Grimsgorgenblarg ile on raunt dövüşmüş gibiydi. Yine de uykusu gelmiyordu.

Belki, bir yanındaki Hawthorne'un hafif, inatçı horultusu, belki de diğer yanındaki Cadence'ın arada bir uykusunda konuşması yüzünden ya da daha kuvvetli bir ihtimal, Fenestra, ısrarla yatmaya gitmelerini söylediğinden beri, şafağa kadar saatin her tik takını saydığı için gelmiyordu uykusu.

Ambulans üç hasta Wunder Hayvan'ı götürmeye geldikten sonra Jüpiter'i bulmak ve ona olanları anlatmak için şemsiyesini kapıp doğruca Nevermoor Panayırı'na gitmeye yeltenmişti. Ancak Fen bu planları bir çırpıda bozmuştu.

Morrigan'ı, Hawthorne'u ve Cadence'ı yatmaya gitmeleri için üst kata kışkışlayıp, "Panayırın son gecesinde Jove'un ihtiyacı olan son şey, dikkatini dağıtacak böyle bir hadise," demişti.

Tam şafaktan önce, yıldızlı kara gökyüzü çaktırmadan gitgide aydınlanırken Morrigan, usulca odasından çıktı. Aklından, erkenden gizlice Duman Odası'na girmek, çayı koyup Jüpiter'e galayla ilgili her şeyi anlatmak ve karşılığında panayırda olan her şeyi ondan dinlemek geçiyordu. Fakat muradına eremeden, koridorda dikilen Jack'le karşılaştı.

Jack parmağını dudaklarına götürdü ve hafif aralık duran kapıya gözleriyle işaret etti. İçeriden sesler –ve limon dumanının soluk sarısı– yükseliyordu.

"Bu noktada tahminden öteye gitmiyor elbette."

"Halka ne diyeceksin?" İkinci ses, volta atan Fenestra'ya aitti. Morrigan, kuyruğunu duvara ritmik ve gergince vuruşundan anlamıştı bunu. "*Neticede* halka söyleye—"

"Fen, sana söyledim, bu bana bağlı değil. İhtiyar Quinn bunun sadece daha fazla paniğe yol açacağına inanıyor. Müfettiş Rivers da eğer halkın güvenliğine somut bir etkisi olmayacaksa hasıraltı etmemiz gerektiğini düşünüyor. Eğer *sahiden* oradan gelmişse—"

"Tipik Wunce," diye hırladı Fen. "Başkaları için neyin iyi olduğunu hep kendileri bili... Hop!"

Kapı savrularak açılıp Fenestra önlerine sıçrayınca Morrigan'la Jack şaşkınlık içinde yerlerinden zıpladı. Fen, pes bir sesle gürledi. "Gizlice dinlemenin ayıp olduğunu bilmiyor musunuz siz?"

"Fenestra, bırak gelsinler işte," diye odanın içinden Jüpiter'in yorgun sesi geldi. "Duyacaklar nasıl olsa."

Fen kızgın bir homurtuyla ikiliyi içeri alıp koca pofuduk kafasıyla arkalarından iteledi.

Morrigan koltuğun tekine çarpıp tökezleyerek, "Oy, dikkat etsene, Fen!" diye çıkıştı.

"Siz ikiniz iyi misiniz? Fen galada olan biten her şeyi anlattı." Jüpiter derin bir iç geçirdi ve keyfi kaçmışçasına, "Yazık, daha sonra haberi gazeteden alsaydım şahane sürpriz olurdu," diye mırıldandı.

"Biz iyiyiz," dedi Jack. "Neyi duyacakmışız? Neler oluyor?"

Pencere kenarına tüneyen Jüpiter, iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Dün gece Müfettiş Rivers'la konuştum. Kışdenizi Cumhuriyeti'ndeki kaynakları, Ruhkoparan'ın oradan geldiğine inanıyorlar. Birkaç sene önce sadece Wunder Hayvanları etkileyen bir salgın patlak vermiş. Tabii onlar başka isim vermiş ama görgü tanıklarının ifadeleri aynı: asabiyet ve konuşma yetisinin kaybı, ardından şiddete yol açan hayvansı davranışlar, sonunda da komaya girmiş Wunder Hayvanlar. Ya da daha beteri." Jüpiter durdu, derin bir nefes aldı.

"Eğer iki sene olmuşsa neden İstihbarat'ın daha yeni haberi oluyor?" diye sordu Jack. "Onların gözü Cumhuriyet'te olan her şeyin üzerinde değil mi?"

"Öyle mi?" diye sordu Morrigan. İlk kez duyuyordu bunu.

"Wunder Hayvan nüfuslarının azaldığını biliyorlardı," dedi Jüpiter. "Ancak bunu farklı sebeplere yordular; sınırın öteki tarafında Wunder Hayvanlar epeydir saldırı altında ve hastalıkla ilgili kimseye bir haber gelmedi. Ayrıca Cumhuriyet'teki Wunder Hayvan grupları küçük ve dağınıklar; birbirleriyle pek de konuşmazlar."

"Anlamıyorum," dedi Morrigan. "Kışdenizi Cumhuriyeti'nde hiç Wunder Hayvan *yok ki*."

Fenestra alaycı bir sesle inledi. "Elbette var! Sırf *sen* onları hiç görmedin diye—"

"Sakin ol, Fen." Jüpiter kaşlarının arasındaki noktaya bastırdı ve o sırada bir bardak suya birkaç ağrı kesici tablet boşaltttı. Su fokurdayıp köpürdü ve leylağın soğuk, yatıştırıcı bir tonuna büründü. "Evet, Mog, Cumhuriyet'te Wunder Hayvanlar var sahiden de. Bir sürü. Ancak Bağımsız Eyalet'te yaşadıkları gibi yaşamıyorlar. Çoğunlukla gizli cemiyetler halinde yaşıyorlar." Leylak renkli suyu bir dikişte bitirdi.

"Niçin gizli yaşamak istiyorlar?" diye sordu Morrigan.

"İstemiyorlar," dedi Fen. "*Zorunda* kalıyorlar."

"Kışdenizi Partisi onların varlığını resmi olarak tanımıyor," diye devam etti Jüpiter. "Bu da onların hayatını tehlikeye atıyor. Bağımsız Eyalet'te yaşayan, Cumhuriyet'ten kaçıp gelmiş Wunder Hayvanlar var. Bunlardan birinin, beraberinde Ruhkoparan'ı getirmiş olması mümkün."

"Ama sınırlar kapalı," dedi Morrigan.

"Evet, Cumhuriyet ve Bağımsız Eyaletler arasındaki sınırlar resmi olarak kapalı," dedi Jüpiter, "ama işini biliyorsan girip çıkmanın yolları var. Riskli, ama birinin ciddi anlamda yardıma ihtiyacı varsa, Bağımsız Eyalet'te gerekli riskleri göze alacak kişiler var ve Cumhuriyet'teki birçok Wunder Hayvan, *sahiden*, ciddi anlamda yardıma muhtaç. Fen, onları güvene kavuşturmak için uzmanlaşmış bir grubun parçası."

Morrigan, "O bir... Kaçakçılık şebekesine mi üye?" derken, Jack de aynı anda, "Fen, sen *kaçakçı* mısın?" diye yumurtladı.

Morrigan buna neden şaşırdığını bilmiyordu. Bu Harikedi'nin elinden her şeyin gelebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordu artık onu.

Fen kayıtsızca kilimi tırmaladı. "Biz 'imdat şebekesi' terimini tercih ediyoruz."

"Bir dakika," dedi Jack. "Jove Amca, sen şimdi Ruhkoparan'ın onlardan birinden—"

"DEMİN de Jüpiter'e söylediğim gibi, kesinlikle bizden birinden GELMEDİ," dedi Fen hışımla. "İmkânsız. Sınırdan kaçırdığımız her Wunder Hayvan, onlara Yedi Bölge'de kalıcı bir yer bulana kadar *bir ay* hücre evinde kalıyor. O süreçteki herhangi bir hastalık belirtisinde doğruca karantinaya alınıyor ve tedavi edilene değin *orada kalıyor*. İlk Ruhkoparan vakasının Nevermoor'a benim aracılığımla girmiş olması mümkün değil. Katiyen *mümkün değil*."

"Fen, bu bir suçlama değil, uyarıydı. Senin şu hücre evleri güvende olsa iyi olur çünkü baskınlar çok geçmeden başlar. Ayrıca sizinkilere ekstra dikkatli olmalarını söyle. Sınırlar her zamankinden daha sıkı izleniyor."

"Ben, Bağımsız Eyalet'in geçilmez olduğunu sanıyordum?" dedi Morrigan.

Jüpiter suratını astı. "*Geçilmez* diyemem."

"Ama Ezra Squall içeri giremiyor."

"Hayır, giremiyor," dedi Jüpiter. "Çünkü sınırlarımız onu özellikle dışarıda tutuyor. Sınırlarımız *Squall* için geçilmez ama Cumhuriyet'teki sıradan insanlar için böyle bir durum söz konusu değil. Ancak olay şu ki Cumhuriyet'teki sıradan insanların çoğu, zaten Bağımsız Eyalet'in varlığından habersiz ve haberleri olsa bile nerede olduğunu, nasıl gidileceğini bilmiyorlar. Fakat dediğim gibi, içeri girmenin yolları *yok değil*."

Morrigan, iki buçuk sene önce Nevermoor'a yaptığı kendi tuhaf yolculuğunu hatırlayarak, "Mesela delinin teki tarafından sürülen devasa, mekanik örümcekle bir saatin kadranından geçmek," dedi. Jack, bitişiğindeki koltuğa çöküp bacaklarını kenardan sallandırırken buna güldü.

"Hay yaşa," dedi Jüpiter, yüzünde ufak bir gülümseme belirip hemen kayboldu. "Sınır kontrolünde dostları olan yakışıklı, girişken bir kızıl kafa tanıyacak kadar talihliysen eğer,

yollardan biri bu. Değilsen, Bağımsız Eyalet'e girmenin çeşitli... Gayriresmi yolları var." Fen'e anlık bir bakış attı, o da kocaman esnedi. "Veya bunu yalnız denemek isteyenler için Dağlık Bölge'den geçen uzun ve tehlikeli bir yürüyüş yolu var. Gerçi, önce dağlara tırmanmaları gerek ama ondan önce de Bayındır'ın doğu kıyısından gemiyle açılıp Eziyet Boğazı'ndan geçmeleri, oysa bunlar çok tehlikeli sular."

"Ayrıca bunu Sahil Güvenliğe yakalanmayacak kadar küçük bir tekneyle yapmaları gerekir," diye belirtti Fen. "Ama Eziyet Boğazı'nı geçmek günler sürer. Ruhkoparan'a yakalanmış biri muhtemelen o kadar uzağa gidemez."

"Gitse bile hâlâ uğraşması gereken vahşi ejderhalar, Kara Falezler'in mağara sakini kabileleri var," dedi Jüpiter. "Tüm bunlardan da kurtulmayı başarsa bile Dağlık Bölge'den aşağı inmesi *haftalar* alır, sonra—"

"Sana söylüyorum, Jove, geldikleri yol bu *değil*," diye sözünü böldü Fen. "İçeriden yardım almadan Cumhuriyet'ten Nevermoor'a birkaç günde gitmenin tek mümkün yolu, doğruca Eziyet Boğazı'ndan akan Juro Nehri. Oysa Sahil Güvenlik, su trafiğini izleyip teknelerin, hem de her birinin içini dışını kontrol ediyor."

"Ya yüzerek?" diye fikir attı Jack.

Fenestra alaycı bir kahkaha attı. "Kolay gelsin, ne diyeyim."

Morrigan, Francis'in Juro'da kol gezen zehirli nehir sürüngenler, Koca Dikenli Şeytanbalığı, Su Kurtları ve Kemiğibozuklar hakkında söylediklerini hatırladı. Kimse bunların arasından yüzüp geçemezdi. İmkânsız görünüyordu... Eğer taşıtın yoksa.

Morrigan'ın aklına bir fikir geldi. Oturduğu yerde doğruldu. "Fen, ya suyun *üstünde* giden bir tekneye binmedilerse? O zaman Sahil Güvenlik onları fark edemez, değil mi?"

Jüpiter'in kaşları çatıldı. "Mog, lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?"

Morrigan onlara, Francis ve Thaddea'yla Büyük Bulvar'daki rehin dükkânında buldukları deniz taşıtını ve Francis'in denizaltılarla casuslar hakkında söylediklerini anlattı.

"Bir de dükkân sahibi bir şey demişti – ah, neydi? Bunun *yerli* tasarım olmadığını söyledi," dedi. "*Orijinal Kışdenizi Partisi malı olduğunu* söyledi."

Jüpiter gözlerini kıstı. "Müfettiş Rivers'a bunu araştırmasını söyleyeceğim. Güzel istihbarat, Mog."

Morrigan birden ona esas söylemek istediği şeyi hatırlayınca koltuğunun ucuna doğru ilerledi. "Jack yeşil gözleri gördü! Dün geceki üç Wunder Hayvan'da."

Jüpiter şaşkınlık içinde bir Morrigan'a bir Jack'e baktı. "O... Sen, gördün mü?"

Jack başını salladı. "Gerçekten tuhaftı. Parlak, ışıldayan ve... Bir nevi..."

Sesi solup gitti ve Morrigan devreye girdi, Jüpiter'e üç Wunder Hayvan'ı, Ruhkoparan nihai evreye girerken ışığın nasıl da bedenlerinden dışarı aktığını, sanki ışıkla Ruhkoparan'ın bir olduğunu anlattı.

Jüpiter hikâyeyi dinlediği sırada çenesi, gizlediği bir şey varken her zaman olduğu gibi, tekrar tekrar kasılıp durdu. "Jack... Dün gece olanlarla ilgili anlamadığım bir şey var. Partide virüs bulaşmış Wunder Hayvanlar vardı madem, neden Fen'e veya Kedgeree'ye bir şey söylemedin? Hasta olduklarını *görmedin* mi?"

"Hasta *değillerdi*," dedi Jack üstüne basarak. "Panayırda gördüklerimiz gibi değildi Jove Amca, yemin ederim. *İçleri boş* değildi, senin anlayacağın. Sonra etraf karanlığa boğulunca..." Jüpiter Morrigan'a bir bakış attı; belli ki Fen ona

gölgelemeyi de anlatmıştı. "... İşte o zaman panayırda gördüklerimize benzedi, ama... Daha hızlısı. Ruhkoparan, ileri sarma düğmesine basılmış gibiydi."

Morrigan, yeşil ışıklar Wunder Hayvanların bedenlerini terk ettiğinde neye benzediğini, etrafını nasıl kuşattıklarını, sonra nasıl parçalara bölündüğünü anlattı. "Hem düşünüyorum da Jüpiter, ya bu aslında bir hastalık değilse?" diye nefessiz bir telaşla bitirdi.

Jüpiter alnını buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Hatırlıyor musun hani sana afişleri, insanlara yeşil gözlerden neden bahsetmediğini sormuştum? Sen de virüs bulaşanların gözlerini yeşil ışıkla parlıyor diye tarif edersek, insanlar içlerine şeytan girdiğini iddia eder, demiştin. Ama Jüpiter, bu zaten öyle davranıyordu! İçlerine gizlenmiş, orada sinsice yaşayan iğrenç bir yaratık vardı sanki ve... Ne deniyordu, hani başka bir canlının bedenini ele geçiren—"

"Parazit mi?" diye önerdi Jüpiter.

"Evet!" Morrigan parmaklarını şaklattı. "Ya da bir... Bir canavar. Öyle davranıyordu. Sanırım *beni* de ele geçirmek istedi ama Wunder Hayvan olmadığım için yapamadı."

"Hastalık gibi davranan canlı bir parazit," dedi Jüpiter, sesi düşünceliydi. "Enfeksiyonun tuhaf davranış biçimini, Ruhkoparan'ın neden böyle gelişigüzel yayılıyor gibi gözüktüğünü açıklayabilir. Eğer düşünebiliyorsa, kendine en uygun konağı arayıp bulabilir." Bir an sessiz kaldı. Morrigan, Jüpiter'in zihnindeki çarkların dönerken çıkardığı sesi neredeyse duyabiliyordu.

Öte yandan kendi kafasında da fikirler uçuşmaya devam ediyordu. "Bir de Jüpiter... Bunu yaratan ve Nevermoor'un üstüne salan ya *Squall* ise? Sonuçta işi bu: Canavar yaratmak! Kendi gelemiyor olabilir ama belki—"

"Bu mümkün," diye onayladı Jüpiter. "Bunu görev gücüyle ele almam gerek, ancak bu esnada, konuştuklarımız bu odadan dışarı çıkmayacak. Anlaşıldı mı?"

Fen gözlerini Jüpiter'e dikip gözlerinin içine baktı. "Jove. Sence de Wunder Hayvan halkının bunu bilmeye—"

"Ben onları düşünüyorum." Jüpiter kederli bir edayla bakışlarını bardağının dibindeki leylak suyuna çevirdi. "Fen, dün geceki şu misafirler seni virüs kapmış bir Wunder Hayvan sanmış. Neden? Sırf öfkelendin diye. Seni incitebilirlerdi, sana *saldırabilirlerdi*—"

"Pöh, sen benim için kaygılanma—"

"Senin için kaygılanıyorum, Fenestra! Ayrıca dostlarımız, misafirlerimiz ve bu şehirdeki her Wunder Hayvan için kaygılanıyorum!" Kocaman açılmış gözleriyle Fen'den Morrigan'a, sonra da Jack'e baktı, anlamalarını sağlamaya çalıştı. "Çünkü insanlar bunun hastalık olduğunu düşündüklerinde böyle davranıyorlarsa, bir de onlara bunun bir canavar olabileceğini veya işin içinde Squall'ın olabileceğini söylersek neler olabileceğini düşünsenize! Onlara *Wunder Hayvanların* canavar olduğunu söylemekten farksız. Tüm hepsine karşı avlanma mevsimi ilan etmiş oluruz.

"Bakın –*lütfen*– bunu şimdilik gizli tutacağınıza söz verin bana."

Söz verdiler. Fen bile.



YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETERİN BETERİ

Üçün Sonbaharı

"Bunu yapamazsın, Jove. Göz yumamam. Kararını geri alana kadar aşağıya gelmiyorum!"

Frank avizeden sallanıyordu ve Morrigan'ın buna büsbütün şaşırdığı söylenemezdi. Vampir cüce gün boyunca, bu işin sonuçlarının çok kötü olacağına dair tehditler yağdırmıştı.

Jüpiter ayak ayak üstüne atmış, ellerini karnının üstünde kavuşturmuş halde üzerine serildiği danışma masasından gergin, yorgun bir sesle, "Saçmalıyorsun, Frank," diye seslendi. Alçak sesle, "Her zamanki gibi," diye ekledi.

"İn aşağı, Frank, haydi evladım," dedi Kedgeree tatlı dille. O, Martha ve Charlie, avizenin altında ileri geri koşturuyor, uçlarından tuttukları çarşafı olabildiğince yükseğe kaldırmaya çalışıyor ve Frank er geç düşeceği zaman onu yakalamayı umuyorlardı. "Haydi atla, yakalarız biz seni."

"ASLA!" diye kükredi Frank. Çılgınca sallanıp lobiye ışık ve gölge saçarken kara pelerini rüzgârdan dalgalandı.

Morrigan'la Jack sarmal merdivenin dibine oturmuş, gösterinin seyrini izliyorlardı. Avizeden titreşen ışıklar ve pelerinin kattığı tüm bu dramatik atmosfer, Morrigan'ın sevdiği "*çılgın hayalet terk edilmiş tiyatroya musallat oluyor*" havasını taşıdığından, aslında keyfini yerine getirmesi *gerekirdi*. Ancak son yirmi dört saatte, içindeki huzursuzluk gitgide artmıştı.

Jüpiter'in de tahmin ettiği gibi, galanın ani sonlanışı üzerinden henüz sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen, gazeteler şimdiden, meşhur Deukalion Oteli'nin haberiyle çalkalanıyordu. Çılgınlığıyla meşhur, kızıl saçlı işletme sahibi, esrarengiz bir olay VE kötü davranan Wunder Hayvanların bir araya gelmesi boyalı basının iştahını kabartmıştı. Görünüşe göre, olay sırasında Jüpiter'in *orada* bile olmamasının önemi yoktu.

Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşlarının sesi her zamankinden çok çıkıyordu; tükürükler saçıp yumruk savuran kurucusu, "bu sıkıntılı günlerde" Wunder Hayvanların kamusal alanlarda dolaşmalarına müsaade etmenin tehlikeleri konusunda, ünlü Wunder Hayvan hakları aktivisti –ve bir wungoril olan– Senatör Guiscard Silverback ile hararetli bir tartışmaya girip kafa kafaya gelmişti.

Nevermoor'da hava gergindi; sanki herkes nefesini tutmuş bir sonraki saldırıyı bekliyordu. Jüpiter, Ruhkoparan kontrol altına alınana kadar Deukalion'un kapılarını kapamaya karar vermişti. Frank, tahmin edilebilir şekilde, o zamandan beri yakınıyordu.

"Jove, bir şey *yap*," diye rica etti Madam Chanda; Jüpiter'in ayaklarını masanın üstünden itti ve oflayıp puflamala-

rına aldırmadan onu kalkıp oturmaya zorladı. "Bu saçmalığa son vermesini sağla!"

Jüpiter alaycı bir kahkaha attı. "Ciddi misin? Frank'in herhangi bir saçmalık yapmasını engelleyecek bir becerim olsa sence *binlerce* kred tutan aylık kokteyl şemsiyesi faturası ödüyor olur muydum hâlâ? Ona akşam yemeği partisi verebilirsin dedim, gitmiş *koskocaman, rezalet bir gala düzenlemiş*, yani onun üzerinde ne tür gizemli güçlere sahip olduğumu düşünüyorsun, bilemiyorum!"

Madam Chanda ona en sert bakışını fırlattı ve Jüpiter bir kez daha oflayıp puflayarak isteksizce masadan aşağı kaydı.

"*Peki.*" Sallanan vampire ters ters baktı. "Frank, lütfen in aşağı. Konuşalım bunu."

"HAYIR! KATİYEN İNMEM, JOVE, ANCAK –AAAAAA!"

Avize Frank'in elinden kaydı ve vampir cüce doğruca aşağı düştü, son anda yatak çarşafıyla yakalandı ve usulca yere indirildi. Hemen ayağa kalktı ve onu küçük düşüren tüm bu sahne karşısında öfkeden kudurmuş halde, kaşlarını çatarak tek tek her birine baktı.

Jüpiter ellerini ceplerine tıkıp iç geçirdi. "Nevermoor Otelciler Federasyonu geçici kapatma tavsiyesinde bulundu, Frank, ben şimdi nasıl—"

"Aurianna hâlâ açık," diye karşı çıktı Frank. "Onlar tavsiyeye kulak asmıyor. Biz kapattık diye son derece *neşeliler*, Jove! Bu yaz her gece parti verdiklerinin farkında—"

"Aurianna, Wunder Hayvanları yasakladı," diye parladı Jüpiter, bir elini yüzünden geçirerek. "Fark ettin mi bunu? İşte Aurianna böyle açık kalıyor."

Frank başını çevirdi. Martha elleriyle ağzını kapadı. Morrigan ve Jack yüzlerinde hoşnutsuz bir ifadeyle bakıştılar. Hiç kimse konuşmadı.

Rahatsız edici sessizliği bozan Jüpiter oldu. "Sen bunu mu yapayım istiyorsun? Kimi dostumuzu ağırlarken kimisini kapıdan mı çevirelim?"

Frank oflayıp pufladı ve sinirli bir tavırla pelerinini düzeltti. "Ben eminim ki bize... Yani, neticede, sadece *geçici* bir dönem!"

"Bunu bilmiyoruz, Frank," dedi Kedgeree. "Ne kadar süreceğini bilemeyiz."

Frank destek bulmak için dönüp Charlie'yle Martha'ya dönüp bakarak, "Peki ya diğer misafirler?" diye devam etti, "*Onlara* karşı hiç mi—"

Martha duraksayarak, "Bence," diye söze girdi, "tüm misafirlerimize karşı sorumlu davranmalıyız. Aurianna'da yapılan... Şey, hiç doğru değil." Bu konuda söyleyecek başka sözü olmadığını belli etmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tam bir saçmalık," diye onayladı Charlie. Kedgeree üzgün bir tavırla başını sallayarak onayladı.

Jüpiter usulca konuştu. "Biliyor musun, beni şaşırtıyorsun, Frank. Tanrı aşkına, Nevermoor'da *seni* içeri almayı reddeden müesseseler var, hem de sırf sen—"

"Vampirim diye, evet!" Frank'in kaşları kalktı. "Aynen öyle. Peki, şikâyet ettiğimi duydun mu hiç? Doğrusu onları suçlamıyorum. Ben başa belayım! Daha geçen hafta süpermarkette adamın tekini ısırdım!"

Madam Chanda'nın nefesi kesildi. "Frank!"

Frank elini havada şöyle bir sallayarak, "Aman canım, ucundan ısırdım sadece," dedi. "Hem çiçek de gönderdim. Demek istediğim—"

"Bu tartışmaya açık değil," dedi Jüpiter, sesini yükseltmeden ama dişlerini sıkarak. "Burası benim otelim. Hangi ilkeleri savunduğuna ben karar veririm ve Deukalion ayrımcılığı *savunmuyor*."

"*Jove*—"

"Bu son kararım. Bu iş bitene kadar halka kapalıyız."

Jüpiter, kimse başka bir şey söyleyemeden, Morrigan'ın yanından rüzgâr gibi geçti ve sarmal basamakları fırtına gibi tırmandı. Hepsinin düşündüğü, ama hiçbirinin yanıtlayamadığı o soruyu kimse soramadı.

Bu iş *ne zaman* bitecekti?

Yaz birdenbire, perişan biçimde sona ermişti. Morrigan okula döndüğüne sevinecekti neredeyse, ne var ki işler orada da, hatta Nevermoor'un hiçbir yerinde pek iyi değildi.

919 numaralı Ev Treni pazartesi sabahı Gururkondu İstasyonu'na vardığında Morrigan, Deukalion'da olanlara dair yapılan onca haber yüzünden kendini bakışların ve fısıltıların odağında bulmayı kısmen bekliyordu.

Ancak sonu gelmeyen korkunç haberler silsilesi onu kurtarmıştı. Cuma geceki Günbatımı Galası'ndan bu yana şimdiden üç saldırı daha meydana gelmişti: Bir wundomuz sokakta kadının tekini ezmiş, yaşlıca bir wunkaniş, komşusunun torununa saldırmış ve bir wuntimsah adamın tekini Cesaret Meydanı çeşmesine sürüklemiş, ölüm dönüşü yaparken adamı az kalsın boğmuştu. Üç saldırgan da şimdi komadaydı, şok geçiren kurbanlarıysa yaralarının tedavisi için başka bir yere götürülmüşlerdi.

Morrigan üst sınıflardan bir kızın peronda arkadaşına, "Duyduğuma göre timsah, Senatör Silverback'in kişisel asistanıymış," diye fısıldadığını duydu. "İmajı için hiç iyi değil, haksız mıyım?"

"Wuntimsah," diye gayriihtiyari düzeltti onu Morrigan.

Kız şok içinde ona döndü. "Sen gerçekten onu mu savunuyorsun? Birini *boğabilirdi*!"

"Benim *savunduğum* falan—"

"Her neyse." Kız kaşlarını çattı ve arkadaşına dönüp alçak sesle, "*Wundersmith*," diye tısladı. Morrigan, *keşke yeni bir kakaret bulsalar*, diye geçirdi içinden.

Sonbahar ayazına teslim olan Wunce'de her gün Ruhkoparan toplantıları yapılıyor, Jüpiter'le Müfettiş Rivers sürekli kampüse çağrılıyor, şehirde bir yerlerde ne zaman tuhaf bir Wunder Hayvan davranışı bildirilse hemen harekete geçiyorlardı.

Görev gücündekilerin sayısı üçe katlanmıştı ve virüs bulaşmış Wunder Hayvanların ailelerine ve dostlarına el uzatan, veri toplayıp nerede ihtiyaç olursa yardıma koşan Sofia gibi gönüllü Wunder Hayvanların sayısı gitgide artıyordu. Dr. Bramble ile Dr. Lutwyche, gece gündüz demeden çalışıyor, bir yandan hastalarla ilgilenip diğer yandan bir an önce bir tedavi ya da aşı bulmak için Ruhkoparan'ın kaynağını çözmeye uğraşıyorlardı.

(Jüpiter, Morrigan'ın canavar teorisine özellikle Dr. Bramble'ın ikna olmadığını söylemişti. "Bir hastalık gibi gözüken ve bedende bir hastalık gibi davranan bir canavara, hangi açıdan bakılırsa bakılsın bir hastalık gibi davranılması gerekir; dolayısıyla bir hastalık gibi tedavi edilmesi gerekir," demişti söylediğine göre. Morrigan buna kıvırmış, kendisinin de *Dr. Bramble'ın* teorisine –ki buna teori denebilirse– ikna olmadığını, Jüpiter'den ona iletmesini istemişti.)

Bir tane olsun iyi haber gelmezken, toplantılarda konu Eğitim Hastanesi personelinin nefes almadan çalışması ve gittikçe artan hasta sayısına bakmak için gereken kaynaklara

geldiğinde genellikle tartışma çıkıyordu, özellikle de Ruhkoparan'ın *gerçek* kurbanlarının kim olduğu konusunda.

Neticede, diye akıl yürütüyordu insanlar, "gerçek kurbanlar" hastane yataklarında ruhsuz, tepkisiz yatan Wunder Hayvanlar mıydı? Yoksa bu Wunder Hayvanların *saldırdığı* insanlar mı?

O günkü toplantıda Dulcinea Dearborn, "Ben, neler olduğuna dair daha iyi bir anlayışa kavuşana kadar tüm Wunder Hayvanların Cemiyet topraklarından sınır dışı edilmelerini teklif ediyorum," diye ilan etti.

Morrigan hayal de görmüş olabilirdi ama Dearborn'un, sanki Sofia'nın bulunduğu yöne doğru mağrur bir bakış attığını gördü. Okul çantasını Mektep Müdiresi'nin kafasına atmamak için göğsüne sımsıkı bastırdı.

"Katılıyorum! Katılıyorum!" diye bağırdı Baz Charlton üçüncü sıradan.

"Ben, Ms Dearborn'a son derece hak veriyorum." Francis'in Hester Halası konuşmak üzere koltuğundan kalktı, Francis de kendi koltuğuna iyice gömüldü. "Yetişkin Cemiyet üyelerimizin çoğunun küçük bir gerçeği unutmaya meyilli olduğunu görüyorum, ancak bizler Gururkondu Evi'nin içinde bir *okul* işletmeye çalışıyoruz. Burada *çocuklar* var. Ne yani, öğretmenlerimiz hiddet saçan, kuduz hayvansılara dönüşmesin diye bekleyip umut mu edelim? Ben şahsen bu riski daha fazla göze almaya istekli değilim."

İhtiyar Saga, "Hayvansılar mı?" diye öyle yüksek bir sesle kükredi ki Morrigan'la 919. Ekip'in geri kalanı hep birden koltuklarından en az bir santim yukarı fırladı. İhtiyar Saga toynaklarını yere vurdu ve koca boynuzlu başını saldırıya geçecekmişçesine yere eğdi. Gergin fısıltılar yükseldi. "Sen

demin bizim için *hayvansılar* mi dedin, Hester Fitzwilliam? Bu ne *saygısızlık*!"

Atmosfer dayanılmaz derecede gergindi; toplantıdaki herkes, sanki her an oradan kaçmaya hazırdı.

"İhtiyar Saga, kendinize hâkim olun," dedi İhtiyar Wong. Wunboğayı sakinleştirmek ister gibi ellerini havaya kaldırdı ama Morrigan, onun o sırada biraz titrediğini görür gibi oldu. "Ben eminim ki niyeti—"

"Cemiyet üyesi arkadaşlarına, *kız ve erkek kardeşlerine* karşı hayli kışkırtıcı ithamda bulunmak değil miydi?" İhtiyar Saga adeta burun deliklerinden duman püskürüyordu. Morrigan, koltuğun kollarını kavradı. "Niyeti tam olarak buydu."

Hester, wunboğanın hiddeti karşısında hafifçe sindi ama kendini hızla toparladı. "Benim demek istediğim; konuşma yetilerini, zekâlarını, onları Wunder Hayvan *yapan* her şeyi kaybediyorlar. Kısaca, *hayvansıya dönüşüyorlar*, İhtiyar Saga, ister bunu kabul edecek cesareti gösterin, ister göstermeyin."

"*Cesaret mi*—" diye söze girdi İhtiyar Saga, ancak kapılar savrularak açılırken çıkan yüksek bir *GÜM* sesiyle sözü kesildi. Kamu Oyalama Teşkilatından Holliday Wu, koşarak odaya girdi ve doğruca İhtiyar Quinn'e yöneldi, kulağına bir şey fısıldayıp eline bir not tutuşturdu.

Toplantı sessizliğe büründü. Holliday haberleri verdikten sonra hiç vakit kaybetmeden odadan dışarı koştururken herkes toplu halde nefesini tutmuştu sanki. İhtiyar Quinn kâğıt parçasını okuduktan sonra, bir süre yüzünde mimik oynamadan, hareketsiz ve sessiz kaldı. Ardından nihayet konuştu. Sesi kasvetliydi.

"Ruhkoparan can almış."



YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Biz Hepimiz Aynı Taraftayız, Sahiden

İhtiyar Quinn'in sözleri Buluşma Yeri'nde yankılandı.

"Dün gece limanda," diye kâğıttan sesli okudu. "Onlarca kişi Ruhkoparan'ın wunbabun bir balıkçıda nihai evreye girişine tanıklık etmiş ve balıkçı o sırada bir tekneden inen, gençlerden oluşan dört kişilik bir gruba saldırmış. Üçü ağır yaralanmış ve tedavi görüyorlarmış. Bir tanesinin durumu kritik."

İhtiyar Quinn genzini temizledi, son bombayı patlatmak üzere kendini hazırladı.

"Wunbabun, Ruhkoparan'ın nihai evresindeyken kendini kaybedip tekneden atlamış. Tanıkların söylediğine göre bedeni suya değmeden komaya girmiş, dalgaların altına batmış ve tekrar su yüzüne çıkmamış. Tayfanın bir kısmı onu kurtarmaya kalkmış ama..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu.

Sessizlik oldu. Ardından yavaş yavaş fısıltılar yükseldi.

Gün bitmeden Ruhkoparan kaynaklı ölüm sayısı ikiye çıktı. Gençlerden biri yaralarından dolayı ne yazık ki hayatını kaybetmişti.

Wunce içinde hava kasvetliydi.

Wunce dışındaysa öfke ve hiddet, kuru yapraklara sıçrayan yangın misali yayılıyordu.

Başbakan Gideon Steed, sıra dışı bir önlem alarak Nevermoor'da olağanüstü hal ilan etti ve şehirdeki tüm Wunder Hayvanlara günbatımından sonra sokağa çıkma yasağı getirdi.

"Sokağa çıkma yasağını delenler tutuklanacak, yargılanacak ve cezalandırılacaktır," diye uğursuzca bir vaatte bulundu.

Guiscard Silverback o öğleden sonra haklı öfkesiyle alevler saçarak radyo yayınlarında gök gürültüsü gibi gürledi. 919. Ekip trenle eve dönüş yolunda Miss Cheery'nin eski radyosunun başına toplandı.

"Wunder Hayvan toplumunun mensupları olarak çoğumuz, hâlihazırda kendimizi tecrit etme sorumluluğunu üstümüze almış durumdayız ama hâlâ suçlu muamelesi görmekteyiz!" diye radyodan kükrüyordu Silverback. "Bizim dileğimiz, bu virüse yakalanmamak! Diğer Nevermoor'luları incitmemek! Başbakana İKİ ölüm gerçekleştiğini hatırlatmama gerek var mı? Ne var ki Steed, Wunder Hayvan vatandaşlarını korumak için hiçbir şey yapmamaktadır. Onun yerine bu Ruhkoparan kurbanlarının –evet, Wunderous Cemiyeti için onlar da *kurban*– bakımına ilişkin her türlü ahlaki sorumluluğu ikinci plana atmaktadır! Wunce bu yükü tek başına daha fazla taşıyamaz. Hükümetin devreye girmesi gerekmektedir."

"Haklı," dedi Anah yorgun bir sesle. Bugünlerde boş vaktinin büyük kısmını eğitim hastanesinde asistanlık yaparak

geçiriyordu, hatta yaz tatili boyunca sürekli yardıma gitmişti. Morrigan, Anah'ın gözlerinin altındaki kara halkaları ve normalde tertemiz olan lülelerini artık sürekli kirli, dağınık bir topuz şeklinde topladığını fark etmişti. "Kilit altındaki koğuş, büsbütün kilit altında bir *hastane kanadına* dönüştü ve artık o bile ağzına kadar dolu neredeyse."

"Kaç kişi var, Anah?" diye sordu Cadence.

"Yüz vardır. Daha fazla. Sayısını şaşırıyorum, sürekli geliyorlar," diye bitirdi kocaman esneyerek. Arch tek kelime etmeden ayağa kalktı ve Anah'a en sevdiği kupasında çay koydu.

Başbakan Steed, Senatör Silverback'in suçlamalarına, sokağa çıkma yasağının insanların olduğu kadar Wunder Hayvanların güvenliği için de olduğunu iddia ederek karşılık verdi.

"Eğer Nevermoor'un Wunder Hayvanları, bu salgının ateş hattında kalmak istemiyorlarsa evde, güvende kalmaları gerekmektedir," dedi.

Morrigan başını iki yana salladı. Ruhkoparan, sokağa çıkma yasağı var diye durmayacaktı ki. Bu her neyse –iblis, parazit, *canavar*– sırf Wunder Hayvanlar gece evde kalıyor diye pes etmeyecekti. Bu, mikroplar gibi havada öylece süzülmüyor, sadece temasa geçtiklerine bulaşmıyordu.

Bu, ava çıkıyordu ve Wunder Hayvanlar onun avıydı.

Nerede olurlarsa olsunlar onları bulacaktı.

919 İstasyonu'na vardıklarında Morrigan, diğerleri el sallayıp giderken oyalandı.

"Miss," dedi. "Arkadaşınız nasıl oldu?"

"Roshni mi?" Miss Cheery derin bir nefes aldı. "Hâlâ hastanede. Yaraları epey ağırdı."

Morrigan'a suçluluk duygusu bıçak gibi saplandı. Keşke Gobliner'e hiç gitmemiş olsaydık, diye geçirdi içinden.

"İyileşecek mi?"

"Elbette iyileşecek. Haydi git bakalım. Sabah erkenden görüşürüz."

Morrigan sadece bir saniyeliğine Miss Cheery'nin gözlerinin yaşlarla parladığını görür gibi oldu, ancak kondüktör hemen kendini toplayıp ardına döndü.

Morrigan ertesi gün Eksi Dokuz'a vardığında, Conall, "OTUZ SEKİZ WUNDER HAYVAN TUTUKLANMIŞ!" diye gürlüyordu. Sesi çalışma odasından geliyordu ancak onu uzun mermer koridorun ta öbür ucundan duymuştu. "Bir gecede! Senatör Silverback buna göz yumamaz. Buna bir son verecektir. *Vermeli*."

"Verebileceğinden emin değilim," diye karşılık verdi Sofia her zamanki gibi sakince. "Kokarcalar yetkileri dâhilinde hareket ediyor, Conall. Hem ayrıca, sokağa çıkma yasağı konusunda Steed'in arkasında halkın büyük desteği var. Guiscard Silverback, aşırı *baskıcı* bir tavır takınamaz—"

"Eğer Silverback, Steed'i doğru olan şeyi yapmaya zorlayamazsa meseleyi Wunder Hayvan Hakları Komisyonu'na götürürüz," diye parladı Conall. "Canı cehenneme, gerekirse parlamentoyu bile basarız!"

Morrigan kapıya vardı ve durup içeriyi gözetledi. Conall tek eliyle sımsıkı kavradığı gazeteyle, bastonunun el verdiği hızda, hiddetle volta atarken, Sofia uzun masanın üstünde hiç kıpırdamadan oturuyordu.

İç çekti. Kabarık, kızıl kuyruğu seğirdi. "Sakin ol, Conall."

"*Sakin ol* mu?" Conall aniden durdu. "Sofia, haklarınızın çiğnendiğini görmüyor musun? Ben buna seyirci—"

"İnan bana haklarımın tam olarak ne durumda olduğunun farkında olmadığım tek gün geçmiyor. Emin ol, tüm Wunder

Hayvanlar da öyle." Sesinde taze bir öfke vardı oysa sesinin şiddeti bir nebze olsun artmamıştı. Conall cevabı yapıştırmak üzere ağzını açtı, sonra bunu yapmamanın sanki hayırlı olacağına karar verdi. "Hem ben de *seyirci kalmak* istemiyorum, ancak sokağa çıkma yasağıyla mücadele etmenin düzgün bir yolu var ve parlamentoyu basmak... Morrigan?" Omzundan geriye bakarken kuyruğu yine seğirdi. "Sen misin?"

Morrigan ismini duyunca zıpladı ve biraz mahcup bir suratla içeri girdi.

Yanakları kızararak, "Özür dilerim," dedi. "Ben sadece..." Sesi giderek canlılığını yitirdi. Ne diyebilirdi ki? Konuşmalarını gizlice dinlediği besbelli ortadaydı.

Sofia ona, "Bu sokağa çıkma yasağı meselesiyle ilgili sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"O daha *çocuk*," diye çıkıştı Conall.

"O bir Wundersmith."

"Yine de daha çocuk!"

"Conall'a katılıyorum," dedi Morrigan usulca.

Conall başını kaldırıp açık mavi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hayli zeki bir çocuk ama, hep söylemişimdir zaten."

Sofia'nın kulakları seğirdi. "Nasıl yani, Morrigan?"

"Steed'in, suç sayılmaması gereken bir şey yüzünden milleti tutuklaması korkunç. İnsanları daha da ürkütmekten başka bir işe yaramayacak." Masanın başındaki bir sandalyeye oturdu, ceketinin düğmelerini açtı. "Hem virüse yakalananlar saldırıya geçmeden önce onları bulmaya gayret eden Ruhkoparan görev gücü çalışmalarını nasıl sürdürecek? Üçte biri Wunder Hayvanlardan oluşuyor, oysa şimdi günbatımından sonra dışarı çıkamayacaksınız! İhtiyarlar *hiç olmazsa* senin ve görev gücündeki diğer Wunder Hayvanların sokağa çıkma yasağından muaf tutulması için özel izin alamaz mı?"

Sofia başını iki yana salladı. "İşler böyle yürümüyor, Morrigan. İhtiyarlar, kişisel iltimaslar için hükümetten talepte bulunamaz."

"Hem mesele *bazı* Wunder Hayvanlar için özel izin istemek değil ki," diye ekledi Conall. "Mesele *tüm* Wunder Hayvanlara adil davranılması."

"O zaman... Belki de haklısın, Conall. Belki parlamentoyu *sahiden* basmalıyız!" dedi Morrigan. "Hep birlikte. Bütün Wunderous Cemiyeti. Gideon Steed'e meydan okumak için hepimiz bir araya gelirsek – bir düşünsene! Tüm Wun'lar ve maharetleri. Buna *sen* hayır diyebilir miydin? Belki bu onun yeterince korkup..."

Sofia'nın yüzündeki hüsran dolu bakışı görünce Morrigan'ın sesi yine giderek canlılığını yitirdi.

"Bizler maharetlerimizi insanlara zorbalık etmek için kullanmayız, Morrigan. Wunderous Cemiyeti bunun üzerine kurulu değildir."

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. İçinde aniden nahoş, tanıdık bir his kabardı. Utandı. İnsanlara zorbalık etmek... Bu, Ezra Squall'ın yapacağı bir şeydi.

"Biliyorum!" dedi hemen, sesindeki savunmacı tonu kendi bile duymuştu. "Bunu biliyorum. Ben sahiden *bir şey yapalım* demek istemedim. Ben sadece... Neyse boş verin."

Bir an kimsenin ne diyeceğini pek bilemediği rahatsız edici bir sessizlik oldu, ardından Conall genzini temizledi ve cep saatine baktı. "Beş dakika, Wundersmith." Görsün diye havaya kaldırdı.

Morrigan başını iki yana salladı, konuyu açıklığa kavuşturmaya çalıştı. "Pardon... beş dakika mı?"

"Dersin. Beş dakika içinde başlıyor." Yukarıya işaret etti. "Çatıda."

"Ha, tamam. Görüşürüz." Gitmek için bir sebebi olduğuna sevinerek ayağa kalkıp kapıya fırladı. Huzursuzluğunu geride bırakma hevesiyle Eksi Dokuz'un mermer koridorunda koştu.

"Morrigan, bekle!"

Durup ardına döndü; Sofia çalışma odasının kapısında belirirken, Morrigan'ın içini bir kez daha suçluluk duygusu kapladı. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı, ancak Sofia bir patisini havaya kaldırdı. "Sorun yok. Sen benim tarafımda olduğunu göstermeye çalışıyordun. Bunu biliyorum. Ben sadece bu işte bir *taraf* olmadığını hatırlamanı isterim. Wunder Hayvanlar, insanlar... Hepimiz bunun bitmesini istiyoruz. Başbakan Steed ve Kokarcalar bile. Biz hepimiz aynı taraftayız, sahiden."

Morrigan onaylarcasına başını salladı ama işin gerçeği, bu düşünceye artık pek katıldığı söylenemezdi.

YER	KATILIMCILAR VE OLAYLAR	TARİH VE SAAT
Wunder Beceriler Mektebi, Gururkondu Evi'nin çatısı, güney ucu	Gracious Goldberry, Maurice Bledworth Goldberry ve Bledworth, Wunder Becerilerden Cehennem alıştırması yapıyor	Sanayi Çağı, Üçüncü Pazartesi, Sekizin Sonbaharı 09.13–10.32 Ⓐ

Morrigan çatıya tam zamanında vardı. Güneşe karşı gözlerini kısarak havadaki küçük yarığı buldu (gündüz vakti dışarıda bulması daha zordu) ve içeri uzanıp parmak uçlarına serin bir esintinin dokunduğunu hissetti. Ardından tanıdık, nazik bir çekiş. Geçmişin içine kayarken çevresindeki hava titreşti.

Hayalet saatte fırtınalı, kara semalı bir sabahtı ve sonbahar rüzgârı ısırıyordu. Ancak saniyeler içinde, parlak turuncu

alevlerin şiddetli sıcaklığıyla çevrelendi. *Hayalet Saatler Kitabı*'ndaki listeye göz atmaya zamanı olmamıştı ve ateşi kendi keşfetmişçesine kullanan Gracious Goldberry'yi yeniden görünce şaşırdı.

Bu sefer tek bir öğrenci vardı, Goldberry'den yaşça daha büyük bir Wundersmith olduğunu fark etti Morrigan, ama iş Cehennem'e gelince kadın ondan üstündü. Arka plandaki fırtına bulutları ve arada çakan şimşekler eşliğinde iki Wundersmith, ateşi bükerek çiçeklere dönüştürüyor, gökyüzüne alev şeritleri püskürtüyorlardı.

Goldberry bir noktada avuçlarını yere bastırdı, sarmallar çizerek dışa doğru fırlayan alevler gönderdi ve son bir ışık çakışıyla tüm çatı bir anlığına alev aldı. Morrigan'a Noel Baba'nın Noel Arifesi'ndeki mum numarasını hatırlattı, ancak Goldberry'nin eseri onunkinden daha kusursuz, daha tesirliydi, öyle ki bir anlığına onu ve Bledworth'ü yerden birkaç santim yukarı kaldırmıştı.

Bu, başlangıç seviyesinden çok öte, diye düşündü. Daha önce hiç görmediği becerileri çalışıyorlardı. Bu demekti ki Rook ya programında bir hata yapmıştı ya da Morrigan'ın daha ileri seviye bir derse hazır olduğunu düşünüyordu.

Kendi kendiyle gururlandı. Gerçekten de ilerleme kaydediyordu ve bunun Mektep Müdiresi'nin gözünden kaçmadığını bilmek tatmin ediciydi.

Diğer yandan, Gracious Goldberry o sabah görmek isteyeceği kesinlikle son Wundersmith'ti. Öfke, korku ve tiksinti duyuyordu. Sofia için endişeleniyor, Steed'in koyduğu sokağa çıkma yasağına ve otuz sekiz tutuklamaya öfkeleniyor, son toplantıda Dearborn'un ve Hester'ın yapmış olduğu çıkışlar yüzünden köpürüyordu... *Şimdi de* Wunder Hayvan hakları muhalifi olarak nam salmış biriyle bir sabah geçirmek

zorundaydı. Morrigan'ın içinden gitmek ve dersi büsbütün asmak geçiyordu.

Ancak *var ya*, Goldberry şahaneydi.

Morrigan bu çatıya beraber çıktıkları son sefer Sofia'nın ona söylediği şeyi hatırladı: *Bu sıra dışı yeteneğin böylesi alçak bir kadınla heba olmaması gerektiğine karar verdim... Bunu bir şekilde faydalı hale getirmeliydim.*

Böylece Morrigan, duyduğu hıncın ağırlığından çökmüş yüreği ve damarlarında kaynayan haklı öfkesi eşliğinde, Goldberry'nin yeteneğinden faydalanmaya çalışarak uzun bir sabah geçirdi. Bir hırsız olduğunu ve Goldberry'nin nefes alışından, bedenini zahmetsizce taşıyışından, ayaklarını yere sabitleyişinden, hatta kimi zaman dilini dişlerine değdirişinden elde edebileceği her bilgi kırıntısını çaldığını hayal etti. Ateş Goldberry'nin ellerinde küçülüp büyüyor, sönüp harlanıyordu. Fıskiyeden akan su taneleri gibi dans ediyordu. Kor olana kadar yanıyor ve ardından mantar bulutuna bürünüp yeniden can buluyordu. Kadın çeşitli desenler, el, aslan, surat biçiminde şekiller yaratıyor ve havaya, Morrigan'a Noel Baba'nın ateş kuşunu anımsatan resimler çiziyordu.

Morrigan kadının her hareketini kopyalıyordu, mükemmel değildi, hatta yakınından bile geçmezdi, ama daha önce hiç olmadığı kadar başarılıydı. Kendi ateş kuşuna bile can üflemişti –ateşten kanatları olan bir karga– ve onu uçarak gökyüzüne gönderirken zafer çığlığı atmıştı; mükemmel değildi, ama *ona aitti*. Ders bir meditasyona dönmüş, zaman uçup gitmişti. Cehennem'le kurduğu bağ, bir şekilde, daha pürüzsüzdü artık. Daha hızlı. *Neredeyse* kusursuzdu.

Nefes çevirmeyi bile bir denemiş (Madam Chanda lütfedip mantığını açıklamıştı), gerçi pek başarı elde edememişti.

Hayalet saatlerle ilgili sıkıntı, öylece elini kaldırıp bir soru soramamasıydı. Soru sorması için derste asıl her kim varsa ona bel bağlıyordu ve çok genç olmadıkları ya da kendinden çok daha tecrübesiz olmadıkları sürece sorularının çoğu cevapsız kalıyordu. Sonrasında Sofia'ya, Conall'a veya Rook'a sormayı hatırlasa bile pratik meselelerde onların nadiren yardımı dokunuyordu. Neticede, Bir Wundersmith değillerdi.

Goldberry ders boyunca sadece bir kez konuştu. Yaşça daha büyük olan Wundersmith, Maurice Bledworth, artık ayak uydurmakta zorlanıyordu, durup huşu içinde onu izledi.

Kadının ellerine işaret ederek, "Nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordu. "Nereden geldiğini anlayamıyorum bir türlü."

Goldberry bu müdahaleden rahatsız olmuştu, "Neyin nereden geldiğini?" diye sordu.

"Alevin," dedi Bledworth. "Büsbütün söndüğünde bile sanki çabucak, kolaylıkla hayata döndürüyorsun."

Yaşça büyük Wundersmith'in –ve Morrigan'ın– yakından izleyen gözleri karşısında Goldberry, ön kolunun bütününü meşaleye çevirdi, ardından parmak uçlarına kadar cayır cayır yanmasına izin verdi ve sonunda ateş büsbütün söndü.

Yahut... Büsbütün sönmedi.

Goldberry bir parmağını uzattı ve Morrigan iyice öne eğilince kadının teninin en ucunda süzülen en minicik, en ufacık, neredeyse *görünmez* bir ateş kıvılcımı gördü.

"Sönük değil. Gördün mü?" dedi Goldberry.

Kadın iyice yere eğildi ve çatıyı boylu boyunca koşmaya başladı, bu esnada parmak uçlarını yere sürttü, sonra geniş bir kavisle yukarı yöneltti ve ardında kusursuz alev çizgileri bıraktı.

"Tek gereken bir kıvılcım," dedi omuz silkerek. "Küçük kıvılcımlar büyük yangınlar çıkarır."

Morrigan dilini yutmuşçasına ateşe, Wundersmith'lere bakakaldı ve hayalet saat gözlerinin önünde solup gitti, onu çatıda yeniden bir başına bıraktı.

Küçük kıvılcımlar büyük yangınlar çıkarır.

Parmak uçlarındaki alevlerin sönüp hiçliğe karışmasını seyrederken sözcükler zihninde yankılandı. Minik, ufak, neredeyse görünmez bir kıvılcım.

Morrigan uzun, derin bir nefes alıp sırıttı. Enerji ve neşe dolmuştu. Nevermoor'un içinde bulunduğu bu karışıklıktan bir çıkış yolu olduğunda –uzun zamandır ilk kez– *emindi.*

Umut doldu. Aslında nedenini pek açıklayamıyordu çünkü hiçbir şey değişmemişti.

Gerçi bu tamamen doğru değildi. Bir şey değişiyordu. *Kendisi* değişiyordu. Kendini daha önce hiç olmadığı kadar *gerçek* bir Wundersmith gibi hissediyordu ve bu his her şeyi mümkün kılıyordu sanki. Endişe dolu aklını biraz olsun boşaltıyor, omuzlarını nazikçe doğrultuyordu. Morrigan, günlerdir ilk kez... Sakindi.

Derken arkasından gelen bir ses, adrenalin hücumuna yol açtı.

Beyni daha ne olduğunu kaydedemeden kalbi, ikaz edercesine gümledi.

Morrigan yavaşça ardına dönerken Ezra Squall, teninin altında örümcekler yürüyor gibi hissetmesine yol açan bir şarkı mırıldanıyordu.



YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

CANAVAR SQUALL

Günlük güneşlik hava karardı. Etrafı yanan odunun kekremsi kokusu kapladı.

"Senin için ellerinden gelenin en iyisi bu mu?" Squall'ın bir kenarı kıvrılan dudağına küçük bir tebessüm yerleşti. "Ölmüş gitmiş, devranı geçmiş Wundersmith'lerden kalma devranı geçmiş dersler mi?"

Morrigan hiçbir şey demedi. Parmak uçlarını birbirine sürttü ve küçücük, ansız bir sıcaklık hissetti. Kıvılcım hâlâ oradaydı.

Her zamanki gibi görünüyor, diye düşündü. Tertipli, suskun, temkinli; zamanda donmuş bir adamın portresi gibi. Kusursuzca ayrılmış, şakaklarına hafif kır düşmüş yumuşak, kahverengi saçlar. Sol kaşını ortadan ikiye bölen ince yara izi dışında pürüzsüz, ölüm maskesine benzeyen solgun, porselen bir ten. Gözleri o kadar karanlıktı ki neredeyse zifir karasıydı.

Lakin Squall'ı çepeçevre saran Bürümcük'ün solgun, rahatlatıcı parıltısı –ki Morrigan bunu gözlerini neredeyse

kapatacak kadar kıstığında görebilmişti– bedeninin değil, zihninin Nevermoor'da olduğunu gösteriyordu.

Squall başını iki yana salladı. "Söyle bakalım, son görüştüğümüzden bu yana tek bir şey olsun öğrenebildin mi bari?"

Morrigan yere iyice eğilip parmak uçlarını zemine bastırdı ve çatının eni boyunca koşup ardında alev izleri bıraktı. Zafer dolu bir çığlıkla kollarını Goldberry'nin yaptığı gibi havaya savurup alevli kavisler yarattı, söndükten sonra geriye mavi gökyüzünde süzülen bir duman halkası kaldı.

Göğsü inip kalkarken, gözleri çakmak çakmak Squall'a döndü.

"Çok şey öğrendim, ilgin için teşekkür ederim."

Tüyler ürpertici, kısık bir hırıltı geldi ve gölgelerden dışarı tazı sürüleri çıkarken Morrigan'ın boğazı kupkuru kesildi. Tabii ya. Squall nereye gitse Gölge ve Duman Taburu'nun peşinden geleceği kesindi. Katran karası kürkleri ve kor gözleriyle etrafında dönmeye başladılar. Odun dumanının kokusu Morrigan'ın burun deliklerini doldurup gözlerini sulandırdı.

Squall hiç etkilenmemişe benziyordu. "Olman gereken yerden senelerce ışık yılı uzaktasın. Wunderous Cemiyeti uçmana müsaade etmiş *gibi geliyor* olabilir, Miss Crow... Ama maalesef benim tek gördüğüm kanatları kırpılmış, içinde olduğu kafesi bile görmekten aciz, zavallı, küçük bir kuş."

"İlginç," diye karşılık verdi Morrigan. "Benim tek gördüğümse, arkadaşları bir avuç dumanlı köpekten ibaret, acınası, yalnız bir katil. Senden korkmuyorum, Squall."

Squall gülümsedi. "Demek kendini telkinlerle rahatlatıyorsun."

İşin en tuhaf kısmı, Morrigan bunun doğru olduğunu fark etmişti. Kısmen. Büyük ölçüde.

Squall'ın çatıdaki varlığı Morrigan'ı hazırlıksız yakalamıştı ve sürprizleri sevmezdi, ancak karşılaştıkları diğer zamanlarda iliklerine kadar işleyen dehşetten eser yoktu içinde. Artık onun çocukluğunu gördüğü, hayalet saatlerde onunla birlikte vakit geçirdiği için böyleydi belki.

Veya belki de ona alışıyordu sadece.

Ne acayip bir düşünce.

"Sana daha önce de söyledim. Wunderous Cemiyeti'nde sana bilmen gerekenleri öğretebilecek kimse yok. Yüce Griselda Polaris bile öğretemez. Ben senin en iyi ve yegâne fırsatınım, Miss Crow." Başını usulca eğdi. "Oyunu bırakmanın zamanı geldi. Anlaşmayı resmiyete dökmeye geldim."

Morrigan gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çırağım ol," diye devam etti Squall. "Sana öğretebileceğim her şeyi benden öğrenmeyi kabul et. Çok çalış, dikkatini ver ve nihayet olman gereken Wundersmith'e dönüş."

"Ah, anlıyorum," dedi Morrigan, hafif şaşkın bir gülüşle. "Peki –pardon da– ben bu anlaşmadan *tam olarak* ne kazanacağım?"

Squall tek kaşını kaldırdı. "Eşsiz bir bilgi derinliği ve Bağımsız Eyalet'teki en güçlü insan olma fırsatı dışında mı? Öleli nice zaman geçmiş beceriksizin tekini yeniden canlandıran bir hayaletin vasat bir kopyası haline gelmekten kurtulmak dışında mı?"

"Aynen, tüm bunların dışında," dedi Morrigan. "Gerçek şu ki sen bana hiçbir şey veremezsin çünkü senden istediğim hiçbir şey yok. Burada, Wunce'de ihtiyacım olan her şeye sahibim."

"Bir şey hariç... Bir tedavi."

Sözcükler havada asılı kaldı. Morrigan ve Squall birkaç saniye boyunca sessizce birbirlerini izlediler.

Nabzı hızlanan Morrigan en sonunda, "Neyin tedavisi?" dedi.

Squall buna yanıt vermedi. Gerek yoktu.

Morrigan inanmazlıkla başını iki yana salladı. "Tedaviyi öylece *bana mı vereceksin* yani?"

Adamın yüzüne yayılan minik muzipliği gördü. "Elbette hayır. Ancak çırağım olursan şu sözde Ruhkoparan'ı *tedavi* etmekle kalmam, onu yok ederim. Beraber yok ederiz. Temelli."

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sertçe sordu Morrigan. "Hatta onun *yok edilebileceğini* nereden bileceğim?"

"Sence ben yok edemeyeceğim bir şey yaratır mıyım?"

Morrigan'ın kan beynine sıçradı. Ağzını açtı ama hemen kapadı. Biliyordu, haklı çıkmıştı işte, ama bu yüzden haklı çıkması aynı zamanda bu onu hiddetlendirmişti de.

"Sen olduğunu *biliyordum*. *Söyledim* onlara!" İleri geri yürümeye başladı, parmak uçlarındaki ateş kıvılcımı dalgalandı. "Bu bir hastalık bile değil, doğru mu? Bu senin canavarlarından biri! Haklıyım, değil mi?"

Fakat Squall bir şey demedi, hiç renk vermedi.

"Niçin? Sırf öldürmeyi seviyorsun, insanları incitmeyi seviyorsun diye mi? Yoksa Gudubet Pazarı'nda yaptığın gibi iğrenç bir başka sınav mı bu da? Tüm bu acıya ve zarara yol açmanın sebebi beni..." Morrigan sustu. Zihni depara kalkmış, fakat son noktayı birleştirdiğinde duvara çarpmışçasına durmuştu. Ağzı bükülüp iğrenme dolu bir ifadeye büründü. "Beni çırağın olmaya razı etmekti."

Squall'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"*Haklıyım* işte," dedi yeniden Morrigan, pes ve öfkeli bir sesle. "Değil mi? Sen istediklerini sadece şantaj—"

"Dramatize ediyorsun." Öfkesi, içinde arı kovanı gibi vızıldarken, adamın sesindeki yumuşaklık ve kayıtsızlık Mor-

rigan'a hakaret gibi gelmişti. Ona bir şey fırlatmak istiyordu. Onu sarsmak istiyordu. "Üstelik son derece küstahsın da. Tüm dünya senin etrafında *dönmüyor*, bilesin. Hem tek amacım seni kandırıp çıraklığa razı etmek olsaydı, bunun çok daha etkili yollarını düşünebilirdim."

"Sana inanmıyorum."

"İnansan şaşardım zaten."

"Niçin o zaman?" diye ısrarla yeniden sordu Morrigan. "En başta neden Ruhkoparan'ı yarattın? Bu senin sapkın eğlence anlayışının bir ürünü mü?"

Squall oflar gibi, kesik, sinirli bir nefes verdi. "Sana bir açıklama yapacağım demedim, Miss Crow. Kendimi birine açıklama gereğini asla duymadım, şimdi de başlamak niyetinde değilim. Sana *tedaviyi* vereceğim diyorum. Teklifim bu."

"Belki sana ihtiyacımız yoktur." Morrigan çenesini hafifçe kaldırıp ellerini yumruk yaptı. "Dr. Bramble tedaviyi bulmaya yaklaştığını söylüyor."

Squall'ın verdiği tek yanıt, Morrigan'ın ensesini ürperten acıma dolu bir gülüş oldu.

"Haydi ama. O kadar da zor bir seçim değil, öyle değil mi? Çırağım ol ve tüm Wunder Hayvan âlemini kurtar! Nevermoor'un kahramanı ol! Yaşa, yaşa, çok yaşa! Kim bilir belki sana madalya bile verirler."

Squall pes bir ıslık çaldı ve gölgeden tazılar itaatkârca başında toplandılar. "Sana teklifimi düşünmen için birkaç gün veriyorum ama çok uzatma. İşler senin bildiğinden çok daha kötü. Yakında bunu sen de anlayacaksın, o zaman bana geleceksin."

Morrigan'ın dudağı kıvrıldı. "Ben *asla* sana—"

"Geleceksin," diye tekrar etti Squall, deminki gibi yumuşak ve kayıtsız bir sesle. "Bürümcük Hattı'ndan."

"Bürümcük Hattı istasyonu kapalı," dedi Morrigan kavgacı bir edayla.

Squall gözlerini kapadı, aralarındaki boşlukta bir çizgi belirdi ve kız saçma sapan bir şey söylemişçesine başını iki yana salladı. "Günün birinde, Miss Crow, Nevermoor'un ne kadar büyük bir kısmının uykuda veya cansız olduğunu, senin dürtüp can vermeni sabırla beklediğini anlamaya başlayabilirsin. Günün birinde, bu şehri ne yaman bir şekilde yönetebileceğini fark edebilirsin, sadece azıcık *çaba göstersen* yeter."

Squall ve tazıları, çatıdan iner inmez canları nereye isterse oraya gidecekmişçesine, salına salına yürümeye koyuldular.

"Ha! Bir şey daha." Squall aniden durdu, arkasına dönüp Morrigan'a baktı. "Seni uyarayım. Senaryoyu değiştirecekler."

Morrigan kaşlarını çattı. "Ne?"

"Wunderous Cemiyeti," diye açıkladı Squall. "Bugün yarın Wundersmith'ler hakkındaki, senin hakkındaki senaryoyu değiştirecekler. Wunce'nin resmi ifadesi epeydir, *Wundersmith'ler canavardır*, *Wundersmith'ler tüm dertlerimizin kaynağıdır*, şeklindeydi. Ama seyret. Yakın zamanda bunu şöyle değiştirecekler: *Bu Wundersmith canavarları katledecek. Bu Wundersmith tüm sorunlarımızı çözecek.*"

"Eyvah, hayır." Morrigan yarı kapanmış gözkapaklarının arasından ona dik dik baktı. "İnsanlara *yardım* etmemi istemeleri aman ne berbat bir düşünce. Ne korkunç."

"Aklın almaz."

Squall çoktan ardına dönmüş, gölgeyi kendine pelerin etmiş giderken Morrigan, nihayet ona arkasından bağırıp esas sormak istediğini, aylardır merak ettiği şeyi sordu.

"Onları niçin öldürdün?"

Bunu söylemek için tüm cesaretini toplaması gerekmişti ve kendi cüreti karşısında şoka girmiş gibi titriyordu. Squall

durdu ama yüzünü ona dönmedi. Tazılar ikaz edercesine hırladı. "Niçin diğer Wundersmith'leri öldürdün? Dostlarını?"

Squall hiç kıpırdamadan durdu.

"Sana *güveniyorlardı*."

Adamın hareket ettiğini bile görmemişti ancak saniyeden kısa bir sürede *tam yanında*, tepesine dikilmişti. Solgun, ifadesiz maske aşağı kaymış, ardındaki kara gözlü, kara ağızlı ve sivri dişli canavarı gözler önüne sermişti. Gölgeden tazılar inildedi. Onlar bile Squall'dan korkuyordu.

Dehşet Morrigan'ın tüm vücudunu sardı. İçgüdüleri gözlerini kapamasını, koşup kaçmasını söylüyordu ama buna müsaade etmeyecekti. Nefesini tuttu, canavar Squall'a uzun uzun baktı. Onu hafızasına kazıdı.

Squall hırlayarak, "Günün birinde anlayacağın başka bir şey de şu ki," dedi, "*Wundersmith'lerin dostu olmaz*."

Morrigan, adamın ağzından çıkan sözler onu yakacakmışçasına irkildi.

Derken maske yeniden belirdi. O kadar donuk, o kadar solgun ve duygusuzdu ki mermerden oyulmuş olabilirdi. Ayrıca o kadar sıradan, o kadar normal duruyordu ki Morrigan diğerini, maskesinin arkasına gizlediği gerçek yüzünü kendi hayal ettiğine inanacaktı neredeyse.

Ve Squall, ardında kıvrım kıvrım kıvrılan kara dumanlar bırakarak gözden kayboldu.



YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

KIVILCIM

Morrigan, Squall ve tazıları Bürümcük'ün içinde kaybolduktan sonra bir süre daha çatıda kaldı. Derin, sakinleştirici nefesler aldı ve titremelerini engellemek için ellerini birbirine bastırdı.

Nihayet, sersemlemiş bir halde merdivenlere döndü, Squall'ın canavar suratının görüntüsünü kafasından atmaya çalışırken yaptıkları konuşmayı tekrar tekrar zihninden geçirdi.

İşler senin bildiğinden çok daha kötü.

Komaya girmiş Wunder Hayvanlarla dolup taşan bir hastaneden daha kötü ne olabilirdi? İnsanların saldırıya uğrama endişesiyle evlerini terk etmeye korkmalarından, tutuklanma tehdidi yüzünden Wunder Hayvanların sokağa çıkma yasağını delemeyişinden daha kötü? Deukalion'un süresiz kapatılmasından? İnsanların ölmesinden? Tedavisi olmayan bir hastalıktan ya da daha doğrusu, yok edilemeyen bir canavardan daha kötü?

Gururkondu Evi'nin vızır vızır giriş holüne çıkan son basamakları inerken Morrigan, bir elin dirseğini kavradığını hissetti.

"Morrigan!"

"Ah! Cadence, ne—"

"*Nerelerdeydin* sen?" Cadence onu öğrenci kalabalığının arasından ön kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Organik cadı büyüleri dersimizi kaçırdın."

"Çatıdaydım. Bir dur, benim—"

"Boş ver şimdi. Sen dışarı gel. Bunu görmen lazım."

Morrigan kolunu çekip kurtarmaya çalışırken, "Cadence, *bir dur*," dedi yeniden, ancak arkadaşı onu sıkıca kavramıştı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Sonra söylersin. Bu mühim." Cadence, mermer basamakların tepesine vardıklarında Morrigan'ın kolunu bıraktı. On, on beş kadar öğrenci toplanmıştı, gergin görünüyorlardı.

Bahçe yolunun sonunda, Wunce'nin yüksek, demir giriş kapılarının dışında büyük ve gürültülü bir kalabalık toplanmıştı. Yüzlerce insan ellerinde pankartlar taşıyor, kampüsün içindeki İhtiyar Quinn'e, İhtiyar Wong'a ve İhtiyar Saga'ya bağırıyorlardı. Pankartlar Morrigan'ın okuyamayacağı kadar uzaktı ama öfkeli bağırtılara bakılırsa üstlerinde dostane bir şey yazdığından şüpheliydi.

Cadence'la Morrigan, basamakların dibinde Lam'e katıldılar. Elinde cadılık atölyesinden kalma tuhaf görünümlü şifalı otlar ve bitkiler dolu bir sepet vardı ve huzursuz bir halde onu göğsüne sıkıca bastırıyordu.

"Yine onlar," dedi başını yola doğru sallayarak.

Tiz, kulak tırmalayıcı, mekanik bir vızıltı herkesin irkilip kulaklarını kapatmasına yol açtı, ardından tüm kampüste yankılanan, tanıdık ve ciyak ciyak bir ses takip etti.

"SORULARIMIZA CEVAP İSTİYORUZ," diye gürledi Laurent St. James, protestocular kükreyerek ona katıldıklarını gösterdiler. Anlaşılan Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşları Partisi, Morrigan son gördüğünden bu yana daha fazla üye kazanmıştı. "BİZ GERÇEĞİ İSTİYORUZ. BİZ WUNDEROUS CEMİYETİ'NİN KATİLLERİ VE VAHŞİ SALDIRGANLARI KORUMAYI BIRAKMASINI İSTİYORUZ!"

Kalabalıktan o kadar yüksek bir tezahürat yükseldi ki megafon yeniden öttü.

"Biz hangi 'katilleri' koruyormuşuz?" diye ofladı sütunun tekine yaslanmış bir üst sınıf öğrencisi. "Wunbabun, Juro'da boğulup gitti. Biz onu tam olarak neyden koruyormuşuz?"

"BU KİŞİLER, CEMİYET'İN SÖZDE YÜKSEK İHTİYARLAR MECLİSİ; SADE, ÇALIŞKAN VATANDAŞLARI KORUMAYI REDDEDİYORLAR."

Haber belli ki Gururkondu Evi'ne yayılmıştı; bahçeye daha fazla öğrenci damlamaya başladı. Thaddea'yla Anah, onlara katılmak için toplanan kalabalığın arasından yılan gibi kıvrıldı.

"Neden kimse Yüksek Meclis'i korumuyor?" diye sordu Thaddea. Dövüşe hazırlanır gibi kollarını sıvadı. "Hepimiz aşağı inmeliyiz."

"Aynen, öyle yapmalıyız," diye ona katıldı Morrigan. Aralarında kilitli bir geçit olsa da üç İhtiyar'ı devasa, kızgın kalabalık karşısında bir başına dururken görmekten nefret etmişti. Normalde olsa en çok minyon, yaşlının yaşlısı İhtiyar Quinn için endişelenirdi... Ancak bu durumda gözleri İhtiyar Saga'nın üstündeydi. Kaygılı Vatandaşlar geçitleri kırsa ne olacaktı ona? Günbatımı Galası'nda misafirlerin Fenestra'ya karşı ne çabuk tavır aldıklarını hatırladı.

"Biz aşağıdaydık *zaten*," dedi Cadence. "Birkaçımız. Tüm bunlar başladığında Sızlanan Koruluk'tan çıkıyorduk."

"Şey yapamaz mıydın... Var ya işte? Topunu birden hipnotize edemez miydin?" diye sordu Thaddea. "Şu komik ses şeyini yapıp, herkese durup eve dönmelerini söyleyemez miydin?"

Cadence gözlerini devirdi. "Benim 'komik ses şeyim' bu kadarına yetmez, Thaddea. Koca insan *kalabalığının* bütününe ne yapacaklarını söyleyemem, öyle işlemiyor. Zaten İhtiyar Quinn herkesin buraya, Gururkondu Evi'ne dönmesini istedi."

Lam, huysuzca alt dudağını çiğnediğinden hafif boğuk çıkan sesiyle, "Bunun bir anlaşmazlığa dönüşmesini istemediler," diye açıkladı. Parmakları, sepeti tuttukları yerden beyazlamıştı. "Olayları yatıştırmaya çalışıyorlar."

"Pek de iyi bir iş çıkarmıyorlar, değil mi?" dedi Thaddea. "Dinlesenize, daha kötüye gidiyor."

"KATİL WUNÇAKAL ADALETE TESLİM EDİLMELİ!" diye gürledi St. James çınlayan tezahüratlara. "DERHAL POLİS TARAFINDAN SORGULANMASINI TALEP EDİYORUZ."

"Onu konuşturabileceklerini düşünüyorlarsa bol şans," dedi Anah usulca. Diğerleri ona baktı. Hâlâ hastane üniforması içindeydi ve gözlerinin çevresinde, ağlamışçasına veya ağlamak üzereymiş gibi kırmızı halkalar vardı. "Bir daha herhangi birinden tek kelime olsun duymak istiyorlarsa bol şans."

"Ne wunçakalı?" diye sordu Morrigan.

Anah burnunu çekti. "Bu sabah oldu. Bir wunçakal, doktorun tekinin muayenehanesinde yaşlı bir adama saldırmış. Adam olay yerinde öldü, wunçakal da... Burada tabii ki. Hastanede." Burnunu koluna sildi. Thaddea kolunu onun omzuna attı.

"Bir bizden, iki onlardan," dedi biri yakınlardan ve Morrigan omzunun üstünden bakınca 918. Ekip'ten bir oğlanı gördü. İnce bıyıkları ve minik pembe burnu hariç neredeyse tamamıyla insan olan bir wunkedi minördü.

"Ne demek istedin?" diye arkadaşı ona sordu.

"Ölüm oranı," diye açıkladı wunkedi kasvetle. "Artık eşit değil. Bir Wunder Hayvan, iki insan. Şimdi stratejik üstünlük onlarda diye düşünüyorlar, öyle değil mi?"

Morrigan, zihninde Sofia'nın sesini duydu. *Biz hepimiz aynı taraftayız.*

Bu sözler, kulağına eskisinden daha da boş geliyordu.

"Korkuyorsunuz, biliyoruz!" diye bağırdı İhtiyar Quinn. Sesi yumuşaktı ama duyuluyordu. "Cevap istediğinizi biliyoruz. Lakin hastalığa yakalanmış Wunder Hayvanları hain veya *katil* olarak görmek hem nezaketten uzak hem de faydasız. Onlar, *hastalar*. Onlar korkunç bir hastalığın kurbanı—"

"Biz biliyoruz kimlerin gerçek kurbanlar olduğunu!" diye haykırdı kapının demir parmaklıklarına sımsıkı tutunmuş bir kadın. Her iki yanından insanlar ona destek çıkıyordu. "Canım Robbie, daha yirmi beş yaşındaydı! Daha önünde koca bir ömür vardı." Öfkeyle kapıyı salladı. "Benim oğlum için adalet nerede?"

Morrigan'ın yüreği ezildi. *Robbie*. Limanda ölen genç delikanlının adı buydu herhalde.

"Kaybınız için derin üzüntü içindeyiz," dedi İhtiyar Quinn. "Acınızı paylaşıyoruz, size ve ailenize taziyelerimizi sunuyoruz—"

"TAZİYELERİNİ SUNUYORLARMIŞ," diye bağırdı St. James, protestoculardan gelen yuhalamalar eşliğinde. "*VAH VAH*, ÇOK ÜZGÜNLERMİŞ, AMA KATİLLERİ KORUMAYI BIRAKACAK KADAR ÜZGÜN DEĞİLLER."

"Hazırlıklı gelmiş, değil mi?" diye Morrigan'ın kulağına bir ses homurdandı. Arkasına dönünce Hawthorne'un Mahir'le geldiğini gördü. "Gürültü yaparak milletin canını sıkma fırsatı eline geçer diye bütün gün o megafonu yanında mı taşıyor sizce?"

Kalabalık demir kapılara tutunup ileri geri sallarken St. James'in sesine parmaklıkların zangırtısı katıldı. İhtiyar Quinn ellerini kaldırıp yatışmalarını işaret ederek onlara hitap etmeye çabaladı ancak sözcükleri boğulup gidiyordu.

"Çıldırmış gibiler!" dedi Mahir. "Şunlara baksanıza, kapıları kıracaklar!"

Doğru söylüyordu. Protesto bir lince –basbayağı, sahici bir *lince*– dönüşmüştü. Morrigan'ın sadece, kaybolup gitmiş köyler ve ormanda yaşayan cadıları anlatan öykü kitaplarından bildiği türden bir lince.

"Eli *dirgenli* herifi gördünüz mü demin?" Hawthorne'un sesi bir oktav yukarı çıkmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kim yanında dirgen *taşır* yahu? Ben dirgenin *ne işe* yaradığını bile bilmiyorum!"

"Bu kadarı yeter," dedi Thaddea. "Ben yardım etmeye oraya iniyorum. İhtiyarların o grubu kendi başlarına geri tutma şansı hiç yok."

Morrigan o sabah Sofia'nın söylediklerini bir kez daha düşündü. *Bizler maharetlerimizi insanlara zorbalık etmek için kullanmayız. Wunderous Cemiyeti bunun üzerine kurulu değildir.* Peki, bu durum farklı mıydı? Sonuçta bu sefer parlamentoyu basmıyorlar, baskına karşı Wunce'yi koruyorlardı.

"Şeye mi yarıyor acaba... Ekmeye ya da biçmeye mi yarıyor—"

"*Kapa çeneni*, Swift. Kim benimle?" Thaddea dik dik baktı.

"Hayır." Lam sepetini yere düşürdü, içindekiler merdivenlere saçıldı ve iki eliyle Thaddea'nın ön kolunu kavradı. "*Hayır*, Thaddea. Kötü bir fikir bu."

"Bunu bir kâhin olarak mı yoksa korkak bir kedi olarak mı söylüyorsun?"

Lam yarım saniye kadar düşündü. "İkisi de."

Ancak görünüşe göre İhtiyarlar bile kalabalığın ruh halindeki tehlikeli değişimin farkına varmışlardı. Ters giden bu barış görevini sonunda terk etmiş, linç güruhunu kapıların orada bırakıp çabuk adımlarla giriş yolundan Gururkondu Evi'ne doğru gidiyorlardı.

Bir grup öğretmen ve kondüktörün Gururkondu Evi'nden dışarı akmasıyla öğrenci kalabalığı birden ortadan ikiye bölündü. Öğrencileri kuşattılar ve onları geriye doğru itmeye başladılar.

"Hepiniz içeri, hemen şimdi!" diye parladı Dearborn. "Bu, ağzınız açık seyredeceğiniz bir trafik kazası değil. Kondüktörler, ekiplerinizi toparlayın!"

Lam, İhtiyarları dikkatle izleyerek, "Eyvah, hayır," diye fısıldadı. "Çok yavaş hareket ediyorlar." Ellerini ağzına götürdü ve hiçbirinin ondan daha önce çıktığını duymadığı bir gürlükle İhtiyarlara seslendi. "Çabuk olun! *Daha hızlı.*"

Morrigan ürperdi; oldukça istisnai bir ürpertiydi bu, sanki sadece Lam şu anlarından birini yaşarken hissettiği bir ürpertiydi. Cadence'a baktı ve ikisi de tartışmaya gerek duymadan Lam'e katılıp İhtiyarlara bağırdılar.

"DAHA HIZLI! *KOŞUN*, ÇABUK OLUN!"

"Kızlar! Yeter artık yapmayın," dedi Miss Cheery onları bir araya toplarken. "Pekâlâ, 919. Ekip, gidelim. Evin içine. Derhal."

"Ama Miss, ba—"

"*Derhal* dedim, Thaddea."

"Hayır, Miss Cheery, BAKIN!"

İnsanlar duvarların üstüne tırmanıyorlardı. Biri kapılardaki kilide bir şeyi –taş ya da tuğla gibi bir şeyi– tekrar tekrar geçiriyordu ve kapıyı kırıp geçerlerken sağır edici koca bir *TANGIRTI* geldi. İnsanlar bahçeye döküldüler, Gururkondu Evi'ne doğru sert adımlarla yürürken öfkeyle bağırıştılar.

İhtiyarlar giriş yolunun yarısında durdular ve onlarla yüzleşmek için artlarına döndüler; İhtiyar Wong onlara, mucize eseri durmalarını emredebilirmişçesine ellerini kaldırdı.

Dearborn öğrencileri içeri sürmeyi bırakmıştı. Genci yaşlısı herkes mermer basamaklarda dikilmiş, dehşet içinde, ağızları açık, olanları izliyorlardı. Gururkondu Evi'nden ve kampüsün diğer köşelerinden, sessiz bir alarm çalmışçasına adeta gaipten gelen daha fazla Cemiyet üyesi toplandı ve kondüktörler hâlâ alt sınıf öğrencilerini uzak tutmaya çalışırken, onlar ileri atılıp İhtiyarları ve kampüsü korumak üzere yola indiler.

Mide bulandırıcı *çat-çat-çat-çatırrrt* sesiyle Dearborn, hırlayan Murgatroyd'a dönüştü, yüzü ve elleri buz bağlamış halde dövüşe hazırlandı. Thaddea parmaklarını çıtlattı ve yetişkinlere katılma hevesiyle Miss Cheery'nin kolunun altından geçmeye yeltendi.

O anda Morrigan'ın kararsızlığı uçup gitti ve tam olarak hangi görüşten yana olduğunu anladı. O, Sofia'ya katılıyordu. Lam'e güveniyordu.

"Thaddea, dur," dedi, onu cübbesinden yakalayarak. "İşleri daha beter edeceksin. Cemiyet bunun üzerine kurulu değil."

"Ne? *Tam da* bunun—"

"Hayır," diye diretti Morrigan. "Hayır, değil. Sen ne demiştin hatırlamıyor musun? Yaz tatilinden önce tartıştığımızda? İnsanları *oyalamayı* öğrenmekten hevesle bahseden sendin. Kontrol ve Oyalamanın ne kadar önemli olduğunu söyleyen *sendin*. Cemiyet, *işte bunun* üzerine kurulu. Bizim insanlarla savaşmamız değil, onlara yardım etmemiz gerek."

Thaddea ona delirmiş gibi baktı. "Ah tabii, *öfkeli bir linç güruhu nasıl oyalanır*, bilmediğim için kusura bakma. Ne yapayım istiyorsun, DOĞUM GÜNÜ PASTASINDAN DIŞARI MI FIRLAYAYIM?"

Cübbesini çekip Morrigan'ın elinden kurtardı ve giriş yoluna sürü gibi dolan Cemiyet üyelerine katılmak üzere koştu.

"Thaddea, geri dön!" diye bağırdı Anah.

Morrigan sahneyi yavaş çekimde izlediğini hissetti. Linç güruhu, İhtiyarlara yetişti ve tam da korktuğu gibi hemen İhtiyar Saga'nın etrafında dar, öfkeli bir çember oluşturdu. Morrigan ellerini sıkıp yumruk yaptı.

"Şu halinize bakın!" diye onlara bağırdı wunboğa. "Bu görülmemiş bir davranış. Nasıl cüret edersiniz?"

Kaygılı Vatandaşlar tahta pankartlarını savurarak karşılık verdi, ona sanki uzakta tutmaya çalıştıkları vahşi bir hayvansıymış gibi davranıyorlardı. Wunboğa da kendini savunma amacıyla toynaklarını yere hiddetle vurup, koca boynuzlu kafasını bir yandan diğerine sallayıp yüksek sesle gürleyerek ne yazık ki onlara beklediklerini vermiş oldu.

Wunce kalabalığı onu korumak için koşarken İhtiyar Saga kükredi. İki grup, olacakların ardından ne geleceğine dair herhangi bir fikirden yoksun, birbirleriyle çarpışmak üzerelerdi ve olaylar birden o kadar hızlı gelişmeye başladı ki Morrigan, parmağının ucundaki minik kıvılcımı, küçücük bir şeyin nasıl da kükreyen, kontrol dışı bir yangına dönüştüğünü düşünürken buldu kendini.

Küçük bir el Morrigan'ın bileğini kavradı.

Lam.

"Haydi." Başını hararetle bir aşağı bir yukarı sallıyordu. "Yap şunu. Şimdi."

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. "Neyi?"

"Küçük kıvılcımlar... büyük yangınlar." Lam bakışını giriş yoluna çevirdi ve doğruca, siyah dalları gökyüzüne cılız ve uzun parmaklar misali uzanan ölü alevçiçeği ağaçlarından birine baktı.

Morrigan'ın zihninde birden Wunce'yi ikinci ziyaret edişinin, ilk sınav gününün anısı canlandı. Lam'in elinden sıyrıldı, yana kaçılıp dikkati dağılmış Miss Cheery'yi atlattı ve doğruca ağaca koştu.

Bu, derste olmaya benzemiyordu. Daha çok, ilk ateş püskürtüşünün verdiği hisse benziyordu. Boğazının arkasında kül tadını alabiliyordu.

Ancak bu sefer gücünü korkudan, hiddetten ve panikten almıyordu.

Sakindi ve kendinden emindi.

Ve tüm gereken de buydu.

Ve tam olarak nasıl yapacağını bilemese de, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Morrigan göğüs kafesinde sürekli yanan bir alev canlandırdı zihninde. İstikrarlı biçimde nefes verdi, nefesinden uçuşan minik kıvılcımları izledi ve bir tanesini eliyle yakaladı.

İleri uzandı ve avucunu taş kesilmiş alevçiçeği ağacına bastırdı. Sıcaklık göğsünden dışarı yayıldı, ta koluna kadar indi, damarlarından geçti ve elinin tam ortasından dışarı çıkarak soğuk, kara ağaca can üfledi.

Gözlerini kapadı. Baş döndürücü, muazzam bir duyguya kapıldı. Ağacın pürüzsüz kabuğuna teninin değmesiyle, tüm dünya avucuna sığacak kadar küçülmüştü. Ateşsi enerji, çürümüş ağacın soğuğuyla buluştu ve Morrigan, yüreğini basan bir heyecanla, çürümüşlüğü yokluğa geri püskürttü. Ağaç, deri değiştiren yılan misali kabuğundan sıyrıldı; ölüm denecek kadar derin bir uykudan şiddetle uyandı. Bu bir yeniden doğuştu.

Squall'ın sesi, zihninde usulca konuştu.

Günün birinde, Miss Crow, Nevermoor'un ne kadar büyük bir kısmının uykuda veya cansız olduğunu, senin dürtüp can vermeni sabırla beklediğini anlamaya başlayabilirsin.

Morrigan gözlerini açtı ve tepesinden etrafa yayılan dallara baktı. Koyu yeşil bir ateş, yapraklar gibi titriyordu. Orada burada turuncu bir alev, hafif bir sarıya çalış, biraz koyu kahve. Sızlanan Koruluk'un renklerini taklit eden, parıl parıl parıldayan ışıklardan oluşan, erken bir sonbahar cümbüşü.

Gururkondu Evi'nden Wunce kapılarına uzanan yolun iki yanına dizili, nice zamandır ölü onlarca ağaç, bir bir can buldu. Çarpışan iki grubun tepesindeki alevler, kavis çizerek üstlerinde bir orman örtüsü meydana getirdi ve herkes bu gösteri karşısında durup sessizliğe büründü.

Binlerce yıllık bir tükenişin ardından, alevçiçekleri yeniden dirilmişti.

KAKTÜS TEAM



YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

NEVERMOOR İÇİN YENİ BİR TEHDİT

"*Turlar* düzenliyorlar," dedi Jüpiter, ayaklanmadan sonraki sabah aylak adımlarla lobiye dalarken. Bir cumartesi günü, saat daha sabahın sekiziydi ve tüm geceyi virüs kapmış Wunder Hayvan bulmak için şehirde devriye gezerek geçirmişti. Ancak nasıl yaptıysa Nevermoor'daki her gazeteden bir nüsha toplamış, Ruhkoparan görev gücü toplantısına katılmış, İhtiyarlarla konuşmuş, *üstelik* kahve, hamur işi ve taze portakal suyu getirerek Deukalion'a geri dönmüştü. Morrigan onu haftalardır bu kadar canlı görmemişti. "Bedava turlar, tüm hafta sonu! İnanabiliyor musunuz?"

"Kim?" dedi Jack. "Ne turları?"

"Kamu Oyalama Teşkilatı. Wunce Turları." Jüpiter ona enfes kokulu tarçınlı çörek dolu kahverengi kesekâğıdını fırlattı, birer tane de Morrigan'la Kedgeree'ye verdi.

Üçü birlikte –Jack'le Morrigan hâlâ pijamalarıyla, Kedgeree ise Deukalion yaklaşık bir haftadır kapalı olmasına rağmen her zamanki pembe kareli üniforması ve altın işlemeli cep mendiliyle– danışma masasının başında oyalanıyorlardı. Jüpiter, kepenk kapatma sırasında isteyenlere ücretli izin teklif etmişti, ancak personelin bir kısmı kalıp oyalanmayı tercih ettiklerini söylemişti, Kedgeree ve Frank gibi kimiyse zaten Deukalion'da yaşıyordu ve gidecek başka yerleri yoktu. Kedgeree'nin günlerini geçirmek için yapacak daha çok işi vardı, gerçi çoğu Jüpiter'e gelen mesajları almak ve kapatmayla ilgili şikâyetlere yanıt vermekten ibaretti.

"Ne, insanları Gururkondu Evi'nin *içine* mi alıyorlar?" dedi Morrigan. Bunun niçin berbat bir fikir olduğuna dair anında en az on iki sebep düşünebilirdi. "Kafayı mı üşütmüşler? İçeride ejderhalar var! Ve patlamalar var. Ayrıca kimi zaman da... Hawthorne var."

"Aman ağzından yel alsın, hayır, evin içine değil. Sadece bahçeye. Yani, sadece ön bahçeye aslında. Milleti Sızlanan Koruluk'un yanına yaklaştıramayız; bıkkınlıktan ölürler. Ama yine de..." Durup aşırı sıcak kahveden ağız dolusu içti, sonra saksıdaki bir bitkinin üstüne tükürdü ve yanmış dilini dışarı çıkarıp üzerine çılgın gibi serin hava savurdu. "... Wunfe'de yabancılaf mı? Duyulmuf şey feğil! Biv de şuna bakfana!"

Kolunun altından bir yığın gazete çıkardı ve zafer dolu bir tavırla her birini masaya pat pat attı. Manşetlerin hepsinde *ALEVÇİÇEKLERİ GERİ DÖNDÜ!* ve *AĞAÇLARIN MUCİZESİ Mİ YOKSA ESRARENGİZ BİR KUNDAKÇININ İŞİ Mİ?* ve *ÖLÜMDEN GERİ DÖNDÜLER: TEMELLİ KAYBETTİK SANDIĞIMIZ DOĞA HARİKALARI* gibi şeyler yazıyordu.

"Hoffiday Wu biv... biv saniye." Durup serinletici portakal suyundan ağız dolusu bir yudum aldı. "*Oh!* Holliday Wu bir DÂHİ. Senin müdahalelerini –veya *muazzam* başarını mı desemgören varsa bile, Mog; gazetelere senden bahseden görgü tanıkları varsa bile, hiçbiri yazmamış. Bunların hiçbirinde ne senden ne de İstihbarat'tan bahsetmiyor ki hepsini okudum. İki kez."

Morrigan, olayı kimsenin çakmadığına *büsbütün* şaşırmış değildi; neticede tüm o kargaşanın içinde protestoculardan hangisi elini ağaca bastırmış tek bir öğrenciyi fark edebilir, ne yaptığını kim tahmin edebilirdi?

Ama ya *İstihbarat*? Kontrolü ele geçirmek için baskın yapan, sanki yoktan var olup ortaya çıkan bir ekip dolusu İstihbarat memurunu, o şok içindeki sessizlikte bile fark etmemek mümkün değildi. Ortamın değişen atmosferinden sonuna kadar faydalanmak için tam zamanında meydana çıkmış, afallayan protestocuları sakince toplayıp mümkün olduğunca az bir yaygarayla tesisten uzaklaştırmışlardı.

Morrigan, İstihbarat'a dair huzursuz edici bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Wunderous Cemiyeti'nin özel emniyet gücü olarak kendine özgü bir gizeme ve *varlığa* sahipti. Onları nereye gitseler takip eden hafif uğursuz bir havaları vardı. Morrigan'ın tüylerini diken diken ediyorlardı ve neden tek bir görgü tanığının ifadesinde bahisleri geçmemişti, anlayamıyordu.

"Daha da iyisi," diye devam etti Jüpiter, "bu gazetelerin ön sayfalarında başka neyin eksik olduğunu fark ettiniz mi?"

Jack yığını eliyle karıştırdı. "Ruhkoparan'ın bahsi hiç geçmiyor."

"Ruhkoparan yok, evet," diye onayladı amcası. "Wunder Hayvan yok. Milletin konuşmak istediği tek şey, alevçiçekleri. Bin yıldır Yedi Bölge'nin hiçbir yerinde bir tanesinin bile yandığını gören yokken, şimdi... Güm! Şu sözde Kaygılı

Vatandaşların tüm yaygarası, ağacın esrarıyla büsbütün söndü. Hiçbir yerde protestodan söz edilmiyor! Mog, İhtiyarlar biraz olsun başları rahatladı diye ne kadar sevinçli, *bilemezsin*. Sanırım aldığın Wunder Beceri derslerinin meyvelerini bu kadar vakitlice vermesinden gizliden gizliye hoşnutlar."

"Gizliden gizliye ho-hoşnutlar mı?" Jack, ağız dolusu hamur işini yutayım derken öksürüp tükürdü. "Aman ne yüce gönüllüler. Belki bir dahaki sefere biri onları tehlikeli bir kalabalığın lincinden kurtardığında lütfedip *minnet duyarlar*."

Jack'in onun adına içerleyişi üzerine Morrigan da gizliden gizliye hoşnut olmuştu. *Nevermoor Gözcüsü*'nü eline aldı. Manşetinde, alevçiçeklerinin tam renkli fotoğrafının üstünde şöyle yazıyordu: *TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜK EKOLOJİK GERİ DÖNÜŞÜ.*

"Holliday'in işe hile karıştırdığını, böylece protestonun *–ah!*" Sol elinin bir parmağından gelen böcek ısırığı gibi küçük, kaşındırıcı bir batmayla irkildi. Tüm sabah onu sinir etmişti. "Böylece protestonun unutulduğunu mu düşünüyorsun?"

"Nevermoor'daki yazı işleri müdürlerinin hepsi ona kulak veriyor," dedi Jüpiter. "Dün gece her biriyle yüz yüze konuşarak saatler geçirdi ve bu konuşmalar nasıl geçti bilmiyorum ama her ne haber yayınlamayı *planladılarsa* sonunda hepsi Holliday'in hikâyesine uydular. Bu sabah Wunce'yi görmeliydiniz; insanlar ağaçları görmek için *sıraya giriyorlar!*" İnanamaz bir kahkahayla başını iki yana salladı. "Dalavere Kraliçesi'nin karşısında saygıyla eğiliyorum. Ben dışarıdayken gelen mesaj var mı, Kedge?"

Morrigan Jack'e sırıttı, o da ihtiyatlı bir edayla ona tek kaşını kaldırdı. Bu, son zamanlarda Deukalion'da ruh gibi dolaşan kasvetli, bitap Jüpiter'e kıyasla büyük bir değişiklikti. Morrigan, hangisini yeğlediğini biliyordu.

"Bir sürü." Kedgeree doğruldu, elle yazılmış not yığınını karıştırdı. "Muhasebecin bu hafta üçüncü kez soruyor: Dörtte üçü izne çıkmışken tam kadroya maaş ödemeye daha ne kadar devam edeceksin—"

"*Seyahate* çıkmadılar," dedi Jüpiter.

"Onun sözleri, benim değil."

"İnsaf yahu, daha anca bir hafta oldu! Hem Deukalion'un kapatılması çalışanlarımın suçu değil ki. Ne yapayım, onları aç mı bırakayım?"

"Ben de ona senin böyle söyleyeceğini söyledim," dedi Kedgeree sakince. "O da sana Deukalion Oteli'nin bir hayır kurumu olmadığını, şu anda para kazanmadığını hatırlatmamı ve kibarca öneride bulunup yeniden büyük bir açılış—"

"Ruhkoparan'ı kontrol altına almadan olmaz," diye sözünü kesti Jüpiter. "Yahut tedavi etmeden."

Morrigan oturduğu yerde dikildi. Bütün gece Jüpiter'e Squall'ın teklifini anlatmayı beklemişti, ancak dinleyicilerin huzurunda yapmak istediği bir konuşma değildi bu. Jüpiter ona meraklı bir bakış attı ama Morrigan başını iki yana sallayıp ağzını sessizce oynatarak, *Sonra* dedi.

Jüpiter yeniden Kedgeree'ye döndü. "Şimdi, Büyük Somurtma hakkında durum güncellemesi var mı?"

Büyük Somurtma, Deukalion'un şu anki epey acayip durumuna Jüpiter'in bu aralar verdiği isimdi. Mekânı kapattıklarından beri otelde işler biraz *acayipleşmeye* başlamıştı. Başlarda küçük şeylerdi; bir yerde olmasını beklediğin bir oda, bambaşka bir yerden çıkıyor yahut süslü bir duvar kâğıdının yerini çıplak, tuğla duvarlar alıyordu.

Ardından, en şık ve en pahalı süitlerin boş durduğu üst katlar sanki yavaş yavaş... Uykuya dalmıştı. Işıklar kesilmiş, geri gelmemişti. Isıtma kapanmış, şömineler sönmüş, hava o

kadar soğumuştu ki nefesini verince buhar çıkıyordu. Sonunda süit odaları kendilerini kilitlemiş, hiç kimse için, hatta Jupiter için bile açılmamıştı.

Kedgeree, Frank ve personelin geri kalanı endişeliydi. Otelin uyuyan kısımlarını tatlı dille ikna etmek için her şeyi denemiş, hatta bir gece sahte parti bile düzenleyecek kadar ileri gitmişler ama Deukalion bana mısın dememişti. Oda oda, kat kat, yavaş yavaş kendini kapatmayı sürdürüyordu.

Jüpiter bu süreçte onunla muhatap olmayı reddetmiş, çocukça davrandığı ve büyümesi gerektiği konusunda ısrar etmiş ve herkese burada sözü geçenin *kendisi* olduğunu, ne zaman yeniden açılacaklarına *onun* karar vereceğini ve bir *bina* tarafından dayatmaya uğramayı reddettiğini hatırlatmıştı.

Ancak Morrigan, Deukalion'un çocukça davrandığını düşünmüyordu. Belki de duyguları incindi, diye düşünüyordu. Belki koridorları bu kadar boşaldığından, sessizlikte dengesi şaştığından şu an ne yapacağını bilemiyordu. Kepenk kapatmadan beri Morrigan yatak odasına daha kibar davranıyor, ne olur ne olmaz her dönüşümüne iltifat ediyordu; ne kadar garip olursa olsun. Yeni eklenen, koca siyah örümceklerle dolu bir teraryum, Morrigan'ın yüreğinin cömertliğinin mutlak bir testi olmuştu ancak sadece başını sallayarak onaylamış ve sesinin neşeli çıktığını umarak, "Amma pıtır pıtır. Amma çok bacak var," demişti.

"On birinci, on ikinci ve on üçüncü katlar artık tamamen uyku moduna geçmiş durumda," dedi Kedgeree. "Dördüncü kattaki serayı don kapladı ve Duman Odası kesinlikle usanç belirtileri gösteriyor. En büyük ikinci balo salonuna son baktığımda sivrisinek basmış bir bataklığa dönmüştü."

"Ay, evet," dedi Madam Chanda, Martha'yla birlikte lobiye uzanan merdiveni inerlerken. "Müzik odası küçülüp dolap

kadar kaldığından, dün orayı prova salonu olarak orayı kullanmayı umuyordum. Aman bir *koku*! Bir *nem*! Tek kelimeyle korkunçtu."

Martha ellerini ovuşturdu. "Eyvahlar olsun. Altın Fener kokteyl barındaki ışıklar da günlerdir titriyor. Sırada orası var."

"Yedi Bölge adına bu mekâna ne oluyor böyle yahu?" diye sordu Madam Chanda. "Jove, korkarım ki Deukalion bize kızgın."

"Kızgın değil," dedi Morrigan. "Üzgün. Belki biraz da kafası karışık."

"BEBEKLİK EDİYOR." Jüpiter başını arkaya atıp sesinin tüm lobide yankılanmasına izin verdi. Siyah kuş avize, uğursuzca titreşip ışık dolu kanatlarını kabartırken hepsi irkilip onu izledi.

Medyanın tek konuştuğu şeyin Ruhkoparan olmadığı bir gün geçirmek güzeldi. Ancak aynı gün gerçekleşen iki yeni saldırıyla, Ruhkoparan cumartesi günkü akşam gazetelerinin manşetlerine geri dönmüştü. Jüpiter öğleden sonra çıkıp gitmiş, gece de dönmemişti.

Morrigan o sabah kahvaltıdan sonra nihayet ona Squall'ın teklifini anlatmış, aldığı yanıt içini rahatlatmıştı.

Jüpiter ona, "Squall bir *yalancı*," demişti hararetle. "Biliyorsun bunu. Yine akıl oyunları oynuyor, senin korkularını sana karşı kullanmaya çalışıyor."

"O zaman... Ruhkoparan'ı onun yarattığına inanmıyorsun yani?"

Jüpiter tek kaşını kaldırmıştı. "Ha, yarattığına inanıyorum. Tam ondan beklenecek şey. Ne var ki tedavinin ondan geleceğine inanmıyorum. Ayrıca tedavi onda *olsa* bile ki

bundan şüpheliyim, sonuçta bugüne kadar Nevermoor'da yarattığı *herhangi* bir pisliği ne zaman temizlemeye zahmet etti ki? Bunların hiçbirinin sorumlusu sen değilsin, Mog. Biz seni takas etmeyiz, ne vadederse vadetsin."

"Ama ya eğer—"

"Beni dinle." Jüpiter, gözlerinin içine bakmıştı. "Onun Bürümcük üzerinden Nevermoor'a girmesine engel olamayız, ama senin aklına girmesine *mutlaka* engel olmalıyız. Bunu aklına bile getirmeni istemiyorum, anlıyor musun?"

Morrigan başını sallayıp sakinleşmek için burnundan derin bir nefes aldı. "Jüpiter, bana doğruyu söyle... Sence Dr. Bramble *sahiden* bir tedavi bulacak mı?"

"Her geçen gün daha çok yaklaşıyor," dedi Jüpiter; o kadar ikna ediciydi ki Morrigan az daha ona inanacaktı.

O akşam, son derece tuhaf bir şey oldu. Her şeyi değiştirecek bir şeydi bu ama Morrigan ilk başta bunu tam olarak anlayamamıştı.

Jack orkestra provası için okula dönmüştü. Madam Chanda, Cumartesi Talibi adını taktıkları adamla haftalık randevusundan döndüğünde Morrigan, Martha ve Charlie, boş lobide büyük şöminenin etrafına oturmuş balık, patates ve bezelye püresinden oluşan akşam yemeklerini yiyorlardı (personel yemekhanesinin ısıtması tam da o gün arızalanmıştı).

"Canlarım, Kedgeree'yi gördünüz mü?"

"Galiba Duman Odası'nda," dedi Charlie, "duman akışını onarmaya çalışıyor. Fena öksürüyormuş."

Morrigan sopranonun omzunun üstünden dağınık saçlı, omzuna sırt çantası atmış ve huşu içinde siyah kuş avizeyi seyreden genç adama baktı.

"Cumartesi Talibi *bu* mu?" diye neşeli bir fısıltıyla sordu. "Adam ne kadar... Eee..." Onu nasıl tarif edeceğini bileme-

mişti. "Dağınık saçlı? Tıraşsız? Kıyafetleri Nevermoor'un en önde gelen sopranosuyla yemeğe çıkmak için ne kadar yakışıksız? Ne kadar da... Beklediğimden farklı."

Martha kıs kıs güldü ama Madam Chanda şaşırmış görünüyordu.

"Ne Talibi... Kim? Yok, tatlım, bu Sundara Kontu değil. Bu beyefendiyle demin ön avluda karşılaştım. Buraya gaz ocaklarımızı tamir etmeye gelmiş."

"Gaz ocakları mı? Bizim mutfaklarımız komple Wunder'la çalışıyor." O sırada yemeğine sirke koyan Charlie başını kaldırıp kaşını çatarak seslendi: "Sen hangi şirkettensin, delikanlı?"

Adam tırıs adımlarla yanlarına gitti, çantasının diplerini karıştırdı ancak Charlie'nin sorusuna aldırış etmedi, onun yerine şöyle sordu: "Morrigan sen misin?"

Morrigan parmağından bir parça yeşil balçığı yalıyordu. "Mmm, evet? Siz kim—"

ÇIKIRT.

Gözlerini kırpıştırarak afallamış halde bir süre kalakaldılar, fotoğraf makinesinin flaşı onları adamın ön kapıdan koşup çıkmasına yetecek kadar bir süre kör etmişti.

"HEY! Gel buraya!" Charlie şoku üstünden attı, ayağa fırladı ve adamın peşine düştü, ancak dakikalar sonra, elleri boş, şaşkın şaşkın döndü.

Tuhaf, anlam veremedikleri bir olay yaşanmıştı ve döner dönmez (artık ne zamansa) Jüpiter'e anlatmayı kararlaştırmak dışında yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Morrigan için olayın gizemi ertesi sabah çözüldü.

WUNDERSMITH!

Manşet buydu. *Pazar Postası*'nın ön sayfasını kaplayan kocaman, kalın harflerle. Morrigan'ın belki de çekilmiş en kötü fotoğrafının hemen üstünde.

Gazetenin hayatına gülle gibi çarpmasından bu yana yirmi dakika geçmiş olmasına rağmen gözlerini hâlâ üzerinden ayıramamıştı. "Yüzümde bezelye püresi var," dedi kim bilir kaçıncı kez ağlamaklı bir sesle. "Neden fotoğrafı renkli basmışlar ki?"

"En önemli mesele bu mu sahiden?" diye sordu Jüpiter yumuşak bir sesle.

"*Yüzümde bezelye püresi var!*"

Jüpiter omuz silkti. "Seni manşetin ima ettiğinden daha az tehlikeli gösteriyor. Bu da bir şeydir, öyle değil mi?"

"Beni burnumda sümük varmış gibi gösteriyor!" dedi Morrigan, ona ters ters bakarak.

Fotoğraftan ötürü kendini *berbat* hissediyordu, ancak işin gerçeği, sayfa ikideki köşe yazısı daha beterdi.

MORRIGAN CROW: NEVERMOOR İÇİN YENİ BİR TEHDİT Mİ?

Cuma gününün korku verici alevçiçeği esrarı, Wunderous Cemiyeti'nin neredeyse iki senedir gizlice bir Wundersmith eğittiğine dair şok bir ifşayla bugün çözüldü. On üç yaşındaki Morrigan Crow'un, Cemiyet'in üst sınıf üyelerinin dahi anlamadığı, bilinmez ve tekinsiz yeteneğiyle bu ender ağaç türünün yeniden alev açmasından sorumlu olduğu söyleniyor.

Wunce içindeki isimsiz bir kaynağa göre Crow, Wunderous Cemiyeti sınavlarına katılmak için Bağımsız Eyalet'e esasen yasa dışı yollardan girmiş bir

Kışdenizi Cumhuriyeti vatandaşı. Üyeliği onu sınır dışı edilmekten korumakta.

Kaynağımızın iddialarına göre Yüksek İhtiyar Meclisi, halkı tehlikeye atmasın diye onu aralarına kabul etmeye mecbur kalmış.

"Duvarlarımızın dışında kim bilir ne olmadık işlere kalkışacaktı? Bizler onu Wunce'de 'tehlikeli varlık' olarak adlandırıyoruz. Tam olarak neye kabil olduğunu hiç kimse bilmiyor, ancak şimdiden başka bir öğrenciyi yaralamışlığı var."

Yaşayan son Wundersmith olan katil Ezra Squall'ın yüz yıl kadar önce Bağımsız Eyalet'ten sürülüp bir daha görülmemesinden bu yana başka Wundersmith'lerin artık var olmadığına inanan çoğu kişi için bu haber, şok etkisi yarattı. Crow'un, Squall'ın soyundan mı geldiği yoksa bu yeteneklerin kendiliğinden mi geliştiği bilinmiyor. Ayrıca Crow'un uğursuz güçlerinin ne olduğu veya neye dönüşeceği de sırrını korumakta.

Bilinen bir şey var ki Wunderous Cemiyeti, yaklaşık iki senedir tehlikeli, ölümcül olma potansiyeline sahip bir silaha yataklık yapıyor. Biz gazete olarak, Nevermoor'lu vatandaşların bunu bilmeye ve tepki vermeye hakkı olduğuna inanıyoruz.

Gazetemiz baskıya hazırlandığı sırada, görüşlerini almak için Crow'un hamisine, Deukalion Oteli'nin sahibi ve işletmecisi, Kâşifler Birliği üyesi meşhur Kaptan Jüpiter North'a ulaşılamamıştır.

"*Görüşlerini almak için ulaşılamamışmış!* Ben görüş vermeye her zaman müsaitimdir, son derece ulaşılabilirimdir,"

diye gürledi Jüpiter. Morrigan tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Tamam, *tamam*, her zaman ulaşılabilir değilim. Ama mesele şu ki onlar bana ulaşmaya *çalışmadılar* çünkü İhtiyarların haberi öldüreceğini biliyorlardı. Ha bir de alevçiçeği esrarının birden nasıl 'korku verici' hale geldiği de ilginç. Daha dün bir mucizeydi! Biliyor musun, ben en iyisi—"

Morrigan'ın ansız bir öfke patlamasıyla, intikam alırcasına, dürüp şömineye attığı gazete, alevlerin içinde kararıp kıvrıldı. Morrigan az önce bir yandan onu okuyup bir yandan sinirli sinirli volta atarken odasındaki şömine gitgide büyümüş, duvarın yarısını kaplar hale gelmişti. Alevleri daha parlak yanmaya, daha gürültülü çıtırdamaya başlamıştı ve Morrigan'a, canını sıkan şu nesneyi alevlerine atsın diye adeta *yalvarmıştı.*

"Çok doğru," dedi Jüpiter, başını sallayıp genzini temizleyerek. "Aferin."

"Teşekkür ederim. Sende başka nüshası var mı?"

"Onlarca. Başka biri almadan bulabildiğim her nüshayı aldım." Morrigan'a yan gözle bir bakış attı. "Onları da yakabiliriz istersen."

"Belki sonra." Morrigan ahtapot koltuğuna yığıldı. Koltuğun dokunaçları, çevresinde kımıldanıp yeni bir biçim alarak ona sözsüz destek verdi. "Anlamıyorum. Nereden biliyorlar? Beni kimse görmedi sanıyordum! Şu *içeriden kaynak* diye söz ettikleri kim?"

"Kendisi ve kendi kazancı dışında kimseyi düşünmeyen su katılmamış bir ahmak."

"Baz olduğunu düşünüyorsun," dedi Morrigan doğruca.

"Baz olduğundan kesinlikle eminim."

"Nasıl?"

Jüpiter'in ifadesi karanlıktı. "Çünkü Baz'ı tanıyorum."

Morrigan elini karnına bastırdı. Midesi bulanıyordu.

Tüm bunlarda dehşet verici, sinsi bir aşinalık vardı. Sonuçta böyle şeylerin içinde büyümüştü. Kışdenizi Cumhuriyeti'nde Lanetli Çocuklar Listesi'ndeki bir çocuğun hayatı böyleydi: Daima tehlikeli, daima güvenilmez görülürdü. Kötü bir şey olduğunda daima o suçlanırdı. Bu durumda Nevermoor'daki kaderi de böyle mi olacaktı? Sonsuza dek bir dahaki sefer neyle suçlanacağım endişesiyle mi yaşayacaktı?

"Mog, dinle," dedi Jüpiter, yatağın kenarına tünemişti, gözlerinin içine bakmak için kafasını eğdi. "Her şey düzelecek, söz veriyorum. Bu er geç olacaktı. Senin benim ve İhtiyarların isteyeceğinden biraz fazla erken gelişti ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil. Birkaç gazete manşeti, birkaç gün rahatsız edici bir ilgi, ardından her şey sönüp gider. Göreceksin bak."

Morrigan hamisinin daha önce hiç böylesine yanıldığını görmemişti.

Gün bitmeden Nevermoor'daki herkes, Morrigan Crow ismini öğrenmişti herhalde çünkü akşam gazeteleri neredeyse sadece ondan bahsediyordu. Deukalion Oteli'nde beliren bir avuç muhabir, ön avluda oyalanarak tehlikeli Wundersmith'in anlık görüntüsünü yakalamaya çalışıyor, onu dışarı çekmek için adını çağırıyorlardı. Holliday'in kıymetli yardımıyla gizliliğini korumayı başardığı kimliği, tek bir flaş çakmasıyla ifşa olmuştu.

Morrigan'ın aklına hücum eden, kısır döngüye girmiş düşünceleri, pazar gecesi uykuya dalmasını zorlaştırdı, bu yüzden pazartesi sabahı geç kalktı ve az kalsın Ev Treni'ni kaçıracaktı. Yatak odasının her zamanki kalk sinyalleri de –lambaların gündoğumu gibi yavaşça aydınlanması ve nazik kuş şakımaları– olmayınca işler daha beter olmuştu. Oda karanlık ve sessizdi.

85 numaralı odaya sinirli bir halde, "Neden beni *uyandırmadın*?" diye sordu, ardından kendini frenleyip duvarı hafifçe okşadı. "Senin hatan değil. Bu yeni perdelere bayıldım! Bunlar, eee, deniz yosunu mu? Kokusu... Şahane."

Morrigan vardığında Ev Treni çoktan perona gelmişti. Trene binerken tüm gözler, suçluluk ifadesiyle ona döndü (armut minderde uyuklayan Anah hariç). Francis radyonun sesini sonuna kadar kıstı.

Duymuşlardı demek.

Miss Cheery her zamanki, pek bir söze gerek duymadan yaydığı sıcaklığıyla, "Günaydın, Morrigan. İyi misin?" diye vagonun önünden seslendi. Morrigan çıt çıkarmadan başını salladı ve motor gürleyerek çalıştı. "İyi. Yola koyulalım o zaman."

"Günaydın, Sümüklü," dedi Hawthorne neşeyle.

Morrigan divana, Lam'in yanına oturarak Hawthorne'a surat yaptı. "Bezelye püresiydi o bir kere."

"Senin yerinde olsam ben de bu hikâyeye sadık kalırdım." Abartılı bir tavırla göz kırptı. Morrigan, fotoğrafa hâlâ kızgın olmasına rağmen, *az kalsın* gülecekti. Az kalsın.

"Kapa çeneni." Hawthorne'un kafasına bir minder fırlattı, başıyla radyoya işaret etti. "Eee? Ne dinliyoruz? Benle mi ilgili?"

Francis mahcup bir tavırla yüzünü ekşiterek sesi açtı.

"Ama hayır, Yüksek Meclis *tabii ki* yorum yapmayacak, Alby, çünkü bunlar hep yalan!" dedi radyodaki sosyetik ses. "Kimdir bu Morrigan Crow? Nereden çıktı? Hem bu içeriden kaynağın iddia ettiği gibi biriyse, hani kanıt? Bırak bunları, Alby. Wundersmith, Nevermoor'dan sürüleli yüz seneden fazla oldu! Ne yani, şimdi onun bu *küçük kız* olduğuna mı inanmamız bekleniyor?"

"Gerçi öyle demiyorlar ama, öyle değil mi Mr St. James? Diyorlar ki—"

"St. James mi?" dedi Morrigan. "Bu o—"

"Ta kendisi, Nevermoor'un Kaygılı Dangalaklarından," dedi Cadence. "Şşş, dinle."

Hızını alamayan St. James sunucunun sesini bastırarak, "Bana sorarsanız," dedi, "bu, Cemiyet'in bilerek uyguladığı bir gözdağı taktiğidir. Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşları cuma günü Wunce'yi protesto etti ve cumartesi gecesi bir *'isimsiz kaynak'*, bu *'haberi sızdırdı'*. Bu, Cemiyet'in bir mesajıdır: Yola gelin, bize kafa tutmayın çünkü bakın bunu yaparsanız neler olur. Üstünüze hayal ürünü *'Wundersmith'imizi'* salarız!"

"Bu durumda, tüm bunların bir kurmaca olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ben bunu," dedi sabırsızca iç geçirerek, "bizzat Wunderous Cemiyeti'nden duymak istiyorum. Hatta gözlerimle *görmek* istiyorum. Haydi, bu sözde Wundersmith'i iş üstünde görelim bakalım. Eğer doğru değilse, bu durumda Cemiyet bizi tehdit edip itirazları susturmak için yalan mı söylüyor? Eğer *sahiden* doğruysa, o zaman... E, o zaman bu halledilmesi gereken ciddi bir sorun."

Duydukları karşısında Morrigan'ın ensesi ürperdi.

Sunucu genzini temizledi. "Alby Higgins'le *Günaydın Nevermoor*'u şimdi açtıysanız, bu sabah herkesin radarına takılan meseleyi konuşuyoruz. Sahiden yeni bir Wundersmith mi meydana çıktı, yoksa tamamı uydurmaca mı? Şimdi dinleyicilerimizden telefon alalım—"

Cadence uzanıp Alby Higgins'i kapattı. "Bahse girerim haberi sızdıran Baz'dı."

"Jüpiter de öyle diyor."

"Ben bunu ondan söke söke öğrenirim. Maharetimin ne olduğunu hep unutuyor. Bugün toplantı için Gururkondu Evi'nde olacak. Toplantıdan sonra konuştururum ben onu."

"Kendi hamini hipnotize etmeyi planladığını bu seferlik duymamış gibi yapacağım, tamam mı Cadence?" diye Miss Cheery sürücü koltuğundan seslendi.

"Teşekkürler, Miss."

"*Cadence.*"

Wunce'ye vardıklarında Miss Cheery onları Sızlanan Koruluk'tan geçirip ta Gururkondu Evi'ne kadar götürdü. Ana kapılarda yine insanlar toplanmıştı ve görünüşe göre Miss Cheery, Morrigan'ı gözlerden saklamaya çalışıyordu.

"Alevçiçeği turları için gelmiş olmalılar," dedi Morrigan.

Ağaçların, başına açtığı derde rağmen gururlanmaktan kendini alamıyordu. Bahçe yolunun tepesinden görünen manzara büsbütün değişmişti. Bir cadının elleri gibi gökyüzüne uzanan örümceğimsi, simsiyah dallar gitmişti. Onların yerine, içinde yeşilin bin bir tonunu barındıran, bu serin sabahta sıcak sıcak parlayan, yer yer turuncu, bronz ve altına çalan ateşten bir orman örtüsü gelmişti. Morrigan bunların Wunce'yi her zamankinden güzel kıldığını düşünüyordu.

"Alevçiçeği turlarını iptal etmek zorunda kaldılar," dedi Miss Cheery. "Turlara sürekli muhabirler katılıp gizlice Gururkondu Evi'ne sızmaya çalışıyorlar, tek dertleri—" Miss Cheery, Morrigan'a bir bakış atarak birden sustu.

Morrigan yeniden kapılara baktı ve daha önce görmediği bir şey gördü: Fotoğraf makineleri ve mikrofonlardan bir deniz. "Benim."

"Boş ver, boş ver, boş ver," dedi Miss Cheery ona. "O kapıların yanına bile yaklaşma, Morrigan. Tüm bunlar bir iki gün içinde unutulup gidecek. Merak etme sen."

Cadence, Baz'ı hipnotize edip ona itiraf ettirme fırsatını yakalayamadı çünkü pazartesi günü, her zamanki Kontrol ve Oyalama toplantısı iptal edilmişti.

İki kafadar öğleden önceki dersleri için Eksi Üç'teki amfinin yolunu tutmuşken, "Neden iptal olmuş fikrin var mı?" diye Morrigan'a sordu. Wunderous Cemiyet'ten meşhur bir filozof, *Neden Buradayız? Varoluş, Ölüm ve Ahlak Üstüne Sorular* adlı bir konuşma yapacaktı (ki bunun bir pazartesi günü için biraz ağır kaçacağı konusunda hemfikirlerdi).

"Hayır," dedi Morrigan somurtarak. "Muhtemelen başka bir saldırı daha."

Bir burun çekme sesi duyup koridorun ortasında durdular. Tıp üniforması giymiş ufak, toparlak bir karaltı, Eğitim Hastanesi kurucusu merhum İhtiyar Atherton Lusk'ın heykelinin arkasına çöküp oturmuş, omuzları titriyordu.

"Anah?"

Anah, biri bağırmışçasına sıçradı ve taştan İhtiyar'ın ardından baktı. Yüzü kızarıp şişmişti ve burnu akıyordu. "Ah, siz misiniz, ben de şimdi..."

Cadence'la birlikte hemen yanına giden Morrigan, "Anah, ne oldu?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

Anah şaşırmış görünüyordu, ama sadece onları gördüğüne değil, bilhassa Morrigan'ın sorusuna.

Burnunu çekti. "Ben... Hiç, boş ver. Senin Eksi Dokuz'da Wundersmith dostlarınla beraber olman gerekmiyor mu?"

Morrigan, Anah'ın sesindeki hafif soğukluk karşısında irkildi. "Eksi Dokuz bekleyebilir. Sen neden ağlıyorsun?"

Anah'ın yüzünü buruşturdu. Başını iki yana salladı, gözleri daha fazla yaşla doldu. "Kimseye anlatmamam gerek," diye fısıldadı.

"Bize anlatabilirsin," dedi Morrigan usulca.

Cadence başını sallayarak onu onayladı. "Elbette anlatabilirsin. Biz senin kız kardeşleriniz. Ömür boyu sadık, hatırladın mı?"

Bu sanki işleri daha beter etmişti. Anah başını kaldırıp şaşkınlık ve minnetle karışık bir ifadeyle Cadence'a baktı ve gözyaşları artık serbestçe aktı, arada onu hıçkırıklara boğdu. "Bu... B-bu bana bugüne kadar söylediğin en nazik şeydi."

Cadence kollarını kavuşturdu. "Ha, naziğimdir ben. Kapa çeneni."

"Anah, nefes al ve bize neler olduğunu anlat," dedi Morrigan.

Anah derin, titrek bir nefes aldı ve fısıldadı: "Uyanıyorlar."

"Kim uyanıyor – bir dakika, *Wunder Hayvanlar* mı?"

"Şşş!" dedi Anah, koridorda bir sağa bir sola bakıp. "Majörlerin çoğu. Minörlerin hiçbiri. Şimdilik."

Morrigan, "Ama bu fevkalade bir haber! Değil mi?" derken Anah'ın gözlerini sımsıkı kapatıp başını iki yana sallaması üzerine sözünü tereddütlü bir tonlamayla bitirdi.

"Onlar artık... *Wunder Hayvan* değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Cadence.

"Onlar artık..." Anah kesik bir nefes aldı. "Hayvansı. Hayvansıya dönüşmüşler."

Morrigan ona bakakaldı. "Ama bu mümkün değil."

"İlk olarak wunleoparla... Yani artık *leoparla* başladı, galiba. Cumartesi günü uyandı ve başta herkes çok mutluydu, ancak... Kim olduğuna, nerede veya *ne* olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Konuşamıyordu. Çiğ etten başka bir şey yemiyordu. Söylediğimiz tek kelimeyi anlamıyordu, mütemadiyen öfke ve korku içindeydi. Kafese kapatılmış bir hayvansı gibi volta atıp hırlıyordu. Şimdi de..." Anah hıçkırığını bastırdı.

"Şimdi de bu halde işte. Onu iğne yapıp uyuttular ve uyandığında... Kafese kapattılar."

Demek Juvela Dö Flimsé uyanıktı. *Cumartesiden* beri.

Morrigan, Madam Chanda'yı ve derin, mavi melankolisini düşündü. Bu onun yüreğini parçalayacaktı. Bilse ne yapardı acaba?

"Hepsini ka-kafese koydular," dedi Anah hıçkırarak. "En tehlikelilerin hepsini; leoparı, Brutilus Brown'ı, çakalı ve... Bilemiyorum, üç düzine kadar daha var böyle. Çoğunlukla uyutuluyorlar ama uyandıklarında... Ah, çok *korkunç*."

"Peki ya Minörler?" dedi Cadence. "Uyandıkları zaman onlara da aynısı mı olacak? Herhalde onlar daha... Anlarsın ya. *İnsan* olduklarına göre..." Bu düşünceyi nasıl bitireceğini bilemez halde Morrigan'a baktı.

"Henüz bilmiyoruz." Anah burnunu çekip koluna sildi. "Ama Dr. Lutwyche önümüzdeki hafta Majörleri nakletmeyi düşünüyor."

"Nereye nakletmeyi?" dedi Cadence. Çantasını eşeleyip içinden kırışık ama temiz bir mendil çıkardı, bu ufak ve yepyeni nezaket karşısında Anah'ın ifadesi değişince, gözlerini devirdi.

"Kim bilir? Dr. Bramble'la konuyu tartışırlarken duydum. Dr. Lutwyche hastanenin bir *hayvanat bahçesi* olmadığını söylüyor. Ama onlara tam olarak öyle davranıyorlar! Tıpkı kafese konmuş—"

"Kahlo!" diye keskin bir ses geldi koridorun ucundan. "Kahlo, neredesin? Burada fazladan bir çift ele ihtiyacımız var."

"Geliyorum, Dr. Lutwyche."

Anah alelacele yüzünü sildi, üniformasına çekidüzen verdi ve Morrigan'la Cadence'a tek kelime daha etmeden her şey yolundaymışçasına fırlayıp gitti.

Morrigan öğleden sonranın geri kalanını Eksi Dokuz'da, Elodie ve Ezra ile birlikte, su dokuma dersinde geçirdi ama hiçbir şekilde odaklanamadı. Anah'ın anlattıklarını düşünmediği anlarda –dikkati dağılmış ve *öfkeden kudurmuş* bir şekilde– insanı çıldırtacak derecede zahmetsizce bardağın içinde girdap yaratan Ezra'yı izliyordu.

Uzun, zorlu bir dersti ama o günün sonunda Morrigan bir su birikintisinin, içine kimse zıplamadan, etrafa su sıçratabiliyordu. Yaşça ondan küçük öğrenciler kadar hızlı ve becerikli değildi bu işte, zaten sonrasında da büsbütün tükenmişti. Yine de ilerleme sayılırdı. *Keşke suda da ateşte olduğum kadar usta olsam*, diye düşündü.

O öğleden sonra eve dönüş yolunda tuhaf ve üzücü iki olay gerçekleşti: Önce, Sızlanan Koruluk'tan istasyona yürüdüğü sırada, bir kadın paraşütle Morrigan'ın önüne atladı ve kamerayı burnunun dibine soktu.

Talepkâr bir tonda, "Sana burada, Wunderous Cemiyeti'nde ne öğretiyorlar, Morrigan Crow?" diye sordu nefes nefese. Morrigan öylesine şoka uğramıştı ki hiçbir şey demedi, hiçbir şey yapmadı ve kadın biraz cesaret kazandı. "Sen *gerçekten* bir Wundersmith misin? Neler yapabileceğini neden halka göstermiyorsun? Hepimiz bunun bir yalan olduğunu ve reklam için—"

"Of, git de ağaca tırman," diye öfkelendi Cadence. Paraşütçü kamerasını elinden bırakıp tereddütsüzce itaat etti ki bu durum, en yakındaki meşe ağacının epey canını sıktı.

"Çekil üstümden!" diye gürledi. "Ah, o üstünde durduğun benim burnum, seni aşağılık!"

Ağaç dallarından şamar yiyen ve başına bir grup kıdemli öğrenci üşüşen yabancıyı artlarında bıraktılar (Morrigan, kadına çatan öğrencilerin, maruz kaldığı sorgulamadan ziyade kampüse izinsiz girilmesine hiddetlendiklerini düşündü).

İkinci tuhaf ve üzücü şey tam bir dakika sonra, Mahir Miss Cheery'nin radyosunu açarken meydana geldi.

"Tarım Bakanlığı'ndan," diyordu serinkanlı, sakin bir kadın sesi, "gelen haberlere göre Beşinci Bölge'deki çilek yetiştiricileri, geçen senenin verimsiz hasadından sonra, toparlanmaya başladılar. Bu haberin detayları az sonra.

"Ama önce, başkentten haberler. Nevermoor'un Kaygılı Vatandaşları Partisi'nin lideri, Gümüş Havza Bölgesi'nin kodamanlarından Laurent St. James, geçtiğimiz hafta sonu *Pazar Postası*'nda yayımlanan habere istinaden bugün yaptığı açıklamada, Wunderous Cemiyeti'nin hakiki bir Wundersmith'e, on üç yaşındaki öğrenci Morrigan Crow'a yataklık edip onu eğittiğine dair, kendi ifadesiyle, 'su götürmez, görsel kanıt' sunabilene elli bin kred ödül teklif etti."



YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

MORRIGAN CROW'UN PEŞİNDE

919 duyuruyu dehşetle, Miss Cheery ise hiddetli bir iç geçirmeyle karşıladı ve paldır küldür gelip radyoyu kapattı.

"O aşağılık herif," dedi Hawthorne, hırsını armut minderi yumruklayarak çıkarırken. "O pis *sıçan*!"

"Elli bin!" diye mırıldandı Thaddea. "O kadar paran olduğunu ve tüm o parayı Morrigan'ın işe yaramaz olduğunu keşfetmek için harcadığını hayal etsene."

Miss Cheery yeniden iç geçirdi. "*Thaddea*."

"Ne? Öyle ama. Alınma, Morrigan."

Cadence parmağını şaklattı. "Aha! Paraşütlü kadın! O da bunun peşindeydi! Seni Wunder Beceri kullanmaya kışkırtıyordu, böylece filme çekip ödülü alacaktı. Ne *adiymiş*."

"İyi ki ona istediğini vermemişsin," dedi Arch.

"Evet," diye ona katıldı Miss Cheery. "İyi tutmuşsun kendini."

Morrigan hiçbir şey demedi. Kendini tutmakla hiç ilgisi yoktu. Öğleden sonraki dersinin ardından o kadar tükenmiş

olması şanstı yoksa bir akılsızlık yapıp kadının isteğini yerine getirebilirdi.

Arkadaşları onun etrafında küplere binip Aşağılık St. James'e (artık ona öyle diyorlardı) yaraşır cezalar düşünürken Morrigan kendi duygularını harekete geçirmeye, bam teline dokunup içindeki öfkeyi açığa çıkarmaya çalıştı. İşin şaşırtıcı tarafı, o kadar yorgun ve Anah'ın ona Wunder Hayvanların uyanışları hakkında anlattıkları yüzünden o kadar endişeliydi ki bu yeni gelişmeye öfkelenmek gibi başka bir duyguya yer kalmamıştı içinde. Onlar gibi yaygara yaptı, farazi intikam senaryolarına katıldı ama tüm arkadaşları su birikintisinde oynayıp etrafa birkaç damla su sıçratmakla meşgulken kendisi serin, karanlık bir gölün dibindeymiş gibi geldi; hem de ilk kez değil.

Ağır adımlarla ve her yeri ağrıyarak Deukalion'a, eve vardığında Morrigan'ın tek düşünebildiği, sırasıyla sıcak yemek ile sıcak bir banyoydu ve tüm yüreğiyle Büyük Somurtma'nın henüz mutfağa yayılmamış olmasını umuyordu. Tam gidip bunu keşfetmek üzere yatak odasının kapısını açmıştı ki Jüpiter, kıpkırmızı bir surat, çılgınca savrulan kolları ve şemsiyesiyle fırtına gibi eserek açık kapıdan girdi ve şapkasını yere atıp üstünde tepindi.

"Holliday Wu bir İBLİS!"

Morrigan ifadesizce ona bakakaldı. "Ağız değiştirmişsin."

"Baz'la. Hiç. Alakası. Yokmuş," dedi her bir sözcüğü vurgulamak için artık umut kesilecek hale gelmiş şapkasına ayağını geçirirken, sonra ona öyle sert bir tekme attı ki şapka sert ahşap zeminin üstünde baştan başa kaydı ve öte duvara *pat* diye çarptı. "*Oymuş*. Daha doğrusu *onlarmış*."

"Onlar kim?"

"İhtiyarlar! Tüm bu işi Holliday ve Kamu Oyalama Teşkilatı'yla birlikte pişirmişler." Bir elini kızıl saçının dalgalarından

geçirdi ve diğer yandan şemsiyesini bacağının kenarına pat pat vurarak çılgınca volta atmaya başladı. "*Tabii ya*. Çünkü onların işi bu, değil mi? Her ne saklamak istiyorlarsa, ellerinde en işlerine gelen ne varsa –*veya kim varsa*– onu kullanarak milleti oyalıyorlar. Kimi günah keçisi ilan etmek gerekiyorsa onu ediyorlar. Bu durumda, Mog, bu SEN oluyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Gazetelere giden şu 'cemiyetin içinden isimsiz kaynak' var ya? Holliday'miş, Yüksek İhtiyarlar Meclisi'nin izniyle –hayır, *talimatıyla*– hareket etmiş."

"Ne? Hayır, olamaz. İhtiyar Quinn asla—"

"Ah, İhtiyar Quinn *sahiden* yapmış," dedi Jüpiter sonunda durarak. "Tam da İhtiyarların her zaman yaptığı şeyi yaptı: Önce Cemiyet'i düşündü. Kusursuz, görmüyor musun? Sen alevçiçeklerini diriltikten sonra işler onlar için o kadar iyi gidiyordu ki kimse artık Ruhkoparan'dan bahsetmiyor veya bizim onunla nasıl başa çıktığımızı sorgulamıyordu. Seninle ilgili gerçeği *Pazar Postası*'na sızdırıp bundan faydalanmak Holliday'in fikriymiş ama inan bana, İhtiyarlar bu planın altına hevesle atmıştır imzalarını. Sana bir şey söyleyeyim mi," dedi birden düşüncelere dalarak, "tüm ömrüm boyunca *böylesine* kızgın olmamıştım galiba. Sanırım bu hiddeti şişeleyip şeye satabilirim... Ne bileyim, hırslı ağır sıklet boksörlerine falan."

Morrigan'ın yüreğine bir karanlık, bir huzursuzluk çöktü, Squall'ın sözleri zihninde yankılandı.

Senaryoyu değiştirecekler.

Sahiden bu kadar öngörülü müydü o? Kastettiği ihanet bu muydu tam olarak?

"Ama bunu sır olarak saklamak isteyen *onlardı!* Demek istediğim İhtiyar Quinn, *bizzat kendisi* herkese yeminlerine sadık

kalmalarını ve sırrı korumalarını ve... *Kız ve erkek kardeşler*, vesaire işte. İkiyüzlüler!"

"Hıh," diye homurdandı Jüpiter. "Olay şu ki, Mog, sonsuza dek sır olarak kalmayacaktı zaten. Bir ara ortaya çıkmak zorundaydı –böyle şeyler her zaman çıkar– ama ben *ikaz ediliriz* veya önceden hazırlanmanın bir yolunu buluruz diye tahmin etmiştim. Bu şekilde olduğu için üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm."

Morrigan öncesinde yorgundu belki ama şimdi, iskeleti bedeninin içinde toza dönüşecekmiş gibi geliyordu. Yatağının bir masaya dönüştüğünü keşfetmek için son derece talihsiz bir andı.

Derin bir iç çekti, duvara yaslandı ve kayarak yere çöktü. *Bu da işimi görür*, diye düşündü dermansızca.

"Anlamıyorum," dedi. "Bu, Cemiyet için daha kötü değil mi? İnsanlar Wundersmith'lerden korkuyor ve artık İhtiyarların onlardan birini sakladığını biliyorlar. Bu Ruhkoparan'dan daha beter! Bu, içi örümcek dolu bir kutuya sahip olduğunu örtbas etmek için herkese elinde bir de... Karada yaşayan asit fışkırtan yunuslarla dolu bir kutu olduğunu söylemek gibi. Veya böyle bir şey işte. Şimdi bir de Kaygılı Vatandaşlardan şu adam insanlara—"

"Ah, haberini aldın demek," dedi Jüpiter kasvetli bir vurguyla. Odayı geçip şapkasını aldı ve yumruklayarak ona eski şeklini (başarısızca) vermeye çalıştı.

Morrigan esneyerek, "Bana öyle geliyor ki kendileri için daha büyük bir sorun yarattılar," dedi. "İhtiyarların bunu enikonu düşündüklerini sanmıyorum gerçekten."

"Ben de. Kararın büyük bir panikle alındığından işkilleniyorum çünkü..." Sanki devamını getirip getirmemekte kararsızmışçasına Morrigan'a bakıp duraksadı. "Çünkü cumartesi

günü, saklamaları gereken çok daha beter bir şey oldu, insanlarla Wunder Hayvanlar arasındaki uçurumu iyice derinleştirebilecek bir şey ve sessizce ne yapacaklarına karar verirken herkesin dikkatini başka yere çekmek istediler. Mog, sana söylemek üzere olduğum şey bu odadan çıkamaz. *Son derece* hassas bir bilgi—"

"Wunder Hayvanlar uyanmaya başladılar," dedi Morrigan usulca. "Ve hayvansılara dönüştüler."

Jüpiter'in gözleri kocaman açıldı.

"Anah söyledi. Ama Dr. Lutwyche'e söyleme, olur mu? Cadence ve ben kızın ağzından zorla aldık."

"Söylemem," dedi. "Eğer Madam Chanda'ya Juvela Dö Flimsé'yi anlatmayacağına söz verirsen. Kalbi kırılacaktır diye tahmin ediyorum."

"Evet, ben de aynen öyle düşündüm. Dr. Bramble tedaviyi bulana kadar beklemek en iyisi." Jüpiter'e çaprazdan bir bakış attı. "Artık yaklaşmıştır herhalde."

"Hı-hı. Her geçen gün daha çok—"

"Daha çok yaklaşıyorsunuz, evet, sürekli bunu söylüyorsun." Morrigan tek kaşını kaldırdı. "Jüpiter, ya bunu tedavi edebilecek tek kişi—"

"Hayır," dedi Jüpiter sertçe. "Ne düşündüğünü biliyorum ve hemen şu an bunu düşünmeyi kesmeni istiyorum."

Morrigan suratını astı. "Sen benim düşünce polisim değilsin."

"Sana söyledim, Squall bir yalancı. Hem doğruyu söylüyorsa bile bize teklif edebileceği *hiçbir şey*, karşılığında istediği şey kadar kıymetli olamaz. Bu bir seçenek değil. Dr. Bramble bir dâhi, Morrigan, *gerçekten* – ve bir çığır açmanın eşiğinde. Öyle, biliyorum."

Squall büsbütün bir yalancı mıydı gerçi, diye merak etti

Morrigan. Wunderous Cemiyeti'nin senaryoyu değiştireceğiyle ilgili yalan söylememişti.

Jüpiter ellerini bir kez çırpıp gülümsedi. "Açlıktan ölüyor olmalısın! Sana yemek gönderteyim, olur mu? Antrikot, diye düşündüm; fazladan demir sana iyi gelecek. Bir de bol yeşillik. Ve koçanda mısır, bayılırsın koçanda mısıra. Başlangıç olarak çorba tabii ki. Biraz çorba içmelisin. Tatlı olarak da koca bir kâse karadutlu dondurma, nasıl? Harikulade." Şimdiden kapıdan çıkmış, holde arkasına sesleniyordu: "Sen güzel, sıcak bir banyo yap, hazır olduğunda yemeğin kapının dışında bekliyor olacak. Ha, bir de çikolata parçacıkları! Dondurma için tabii, çorba için değil. *Gerçi...*"

Morrigan, Dr. Bramble'ın sözde çığır açmanın eşiğinde oluşuyla ilgili soru soramadan Jüpiter'in kaçtığını biliyordu ama sinirlenemeyecek kadar yorgundu. Gözlerini kapadı.

Yarın sinirlenmeyi kendime hatırlatmalıyım, diye düşündü hızlıca uykuya dalmadan önce.

Morrigan ertesi sabah tam aynı noktada, aynı yarı yığılmış yarı oturur pozisyonda, konforlu, sıcacık bir yuvaya uyandı, daha önce hiç bu denli sarılıp sarmalandığını anımsamıyordu. Bir zamanlar yatağının yerinde duran, odanın öbür ucundaki masa gitmişti. Onun yerine geceleyin Morrigan'ın etrafında yeni bir yatak bitmişti; bedenini sıcak bir koza gibi saran yün yorganlar ve kuş tüyü yastıklar onu ihtiyaç duyduğu yerlerden desteklemişti, ayrıca tüy gibi hafifti, bedenine belli belirsiz temas ediyordu, öyle ki sanki havada süzülüyordu.

Gülümsedi, yüzüne vuran parlak, sıcak güneş ışığının tadını çıkardı, yeniden uykuya dalmayı düşündü... Derken nefesi kesilerek dimdik oturdu.

Güneş ışığı! Saat kaçtı? Şu an okulda olması gerekirdi.

Morrigan, yastıklı kozasından –biraz zorlanarak– sıçrayıp istasyon kapısına koştu ve damgasını dairesel kilide bastırdı... Ancak hiçbir şey olmadı. Soğuktu ve ışığı sönüktü.

"Ne? Haydi ama, seni aptal şey."

Yeniden, *yeniden* denedi, her seferinde daha sert bastırdı. Hiçbir şey değişmedi.

Of. Merak etti, acaba geç saate kadar uyuyup Ev Treni'ni kaçırınca böyle mi oluyordu?"

Morrigan üstünden çıkarmadan uyuduğu kırışık üniformaya bakıp omuz silkti. İşini görürdü. Muşamba şemsiyesini kaptı ve kapıdan fırlayıp –geçen akşamın yemeğinden kalma, artık soğumuş bifteği ve erimiş dondurmayı taşıyan arabanın yanından doğruca geçip– basamaklardan aşağı indi ve lobiyi bir curcuna içinde buldu.

"Tatlım, gözünü seveyim neden polisi aramıyorsun?"

"Aradım *zaten*, Chanda; bu sabah iki kez buraya geldiler bile," dedi Kedgeree, Morrigan onu ilk kez yükseğe yakın bir sesle konuşurken duyuyordu. "Ne zaman insanları alıp götürseler daha fazlası gelmeye devam ediyor!"

Madam Chanda damalı zeminin üstünde huysuzca volta atarken mavi, ipek robdöşambrı arkasından süzülüyor, o esnada Charlie ve Martha perdelerin arasından nöbetleşe dışarıyı gözlüyorlardı. Fenestra öfkeli bakışlarla kapı başında oturuyordu. Uğursuzca ileri geri savurup zemini davul gibi döven kuyruğu dışında heykel kadar hareketsizdi.

Dışarıdan çok fazla gürültü geliyordu, öyle ki iki kanatlı kalın kapıyı delip geçiyordu, Morrigan'ın duyabildiği kadarı midesini bulandırmaya yetti.

"ÇIK DIŞARI DA BİZİMLE YÜZLEŞ, WUNDERSMITH!"

"GEL BURAYA! NELER YAPABİLDİĞİNİ GÖSTER BİZE!"

Birden kalbi güm güm atmaya başlayan Morrigan, basamakların yarısında durup tırabzanı sımsıkı kavradı.

Fenestra hırladı. "Sana söylüyorum, Kedgeree, sal beni üstlerine. Bu açgözlüler takımını halletmek bir dakikamı almaz."

"Milyonuncu kez söylüyorum, Fen, *hayır*," dedi Kedgeree. "Hiçbirimiz, *bilhassa sen*, bu akbabalarla yüzleşmeyeceğiz. Kaptan North bu konuda son derece açıktı."

Fen ona tısladı. Tam karşılık verecek bir sav oluşturmaya çalışıyordu ki ansızın ön avludan gelen *ŞAP!* sesi ve onu takip eden çığlıkla sözü kesildi.

Martha güldü, ardından suçluluk duygusu içinde bir eliyle ağzını örttü. "Eyvah. Görünüşe göre içlerine... Eyvahlar olsun, o ne Charlie – kan mı?"

"Kuşüzümü şurubu, galiba."

"Peki, Frank'e böyle bir günde su balonu vermek kimin *dâhiyane* fikri – Ay! Günaydın, Morrigan, tatlım," dedi Madam Chanda, onu görür görmez hiç de ikna edici olmayan aldırışsız bir havaya büründü. Kocaman gülümsüyordu, ancak Morrigan sanki alnında nabız gibi atan bir damar seçiyordu. "İyi uyudun mu tatlım? Burada her şey iyi ve normal, senin de gördüğün gibi. Duman Odası'na çıkalım mı? Aman da aman, üniformanın içinde ne kadar hoş görünüyorsun öyle, siyah *sabiden* sana—"

"Ödülden haberim var," dedi Morrigan; anında en yakın koltuğa yığılıp eliyle kendini yelpazeleyen Madam Chanda'nın haline acıdı.

"Oh, *şükürler olsun*, tatlım, bu maskaralığa bir saniye daha dayanamazdım." Başını kaldırıp telaşlı ve süzen gözlerle Morrigan'a baktı. "Ne kadar korkuyorsundur kim bilir."

"Yo," diye yalan söyledi. Midesi nahoşça buruldu. "İyiyim ben."

Bu, haberi radyodan dinlemeye benzemiyordu. *Dışarıda, sokaklarda* peşine düşülmesi münferit bir vakadan ibaret olarak kalsa paraşütçü hadisesine bile gülüp geçebilirdi belki. Ancak bu farklıydı. Burası onun yuvasıydı, bu insanlar kapısının önüne kadar gelmişti. Elbette korkuyordu.

"İşte bu," dedi Madam Chanda, gerçi Morrigan'ın yalanına kanıp kanmadığı belli değildi. "Başını dik tut ve metin ol."

"Jüpiter nerede?"

"Bu sabah erkenden Yüksek İhtiyarlar Meclisi tarafından çağrıldı, kızım," dedi Kedgeree. "Ne zaman döneceğinden emin değildi."

Morrigan iç çekti ve bir elini dağınık sabah saçından geçirdi. Orta parmağının ucunda bir elektriklenme, karıncalanma hissetti ama silkeleyip kovdu. "919 İstasyonu'na gidemiyorum, yani Wunce'ye de gidemiyorum. Şemsiye Hattı'nı kullanacaktım, ancak..."

Dışarıdan gürültülü bir *ŞAP!* sesi daha geldi, ardından iğrenme dolu ciyaklamalar koptu ve Kedgeree girişe doğru huzursuz bakışlar attı. "Akıl kârı değil, bana sorarsan. Acaba bir hınzırlık edip okulu mu assan bugün?"

"İŞTE dâhiyane bir fikir," dedi Charlie parmağıyla onu göstererek. "Sana bir şey diyeyim mi, Morrigan, sen okulu yeterince kaytarmıyorsun, her zaman söylüyorum – *uf*, ne var?" Martha ona yandan bir tane geçirivermiş, o da gülüyordu. "Doğru ama, yeterince kaytarmıyor."

Madam Chanda ellerini çırptı. "Hah! Buldum. Şahane bir kızlar günü düzenleyelim, ne dersin? Martha, gel buraya, tatlım; sen de Fenestra!"

"Pas."

"Birbirimizin saçını yapar, en içten hırslarımızı ve *en* skandal sırlarımızı paylaşırız ve—" Morrigan'ın yüzündeki hüsra-

nı fark edip sustu ve kızın omzunu sıktı. "Sen merak etme, hayatım. Ben eminim Jove şu anda tüm bu meseleyi çözüyordur."

Morrigan da öyle umuyordu. En çok da, Madam Chanda saçına kalıcı bir şey yapmadan önce halletmesini umuyordu.

Hınzırca okulu astığı gün sayısı ikiye, sonra üçe çıktı.

Jüpiter ilk gün öğle yemeği saatine eve dönmüş, telaşlı ve barut gibi bir halde servis girişinden içeri dalmış ve İhtiyarların ne istediğini gerek Morrigan'a gerek diğer herkese anlatmayı reddetmişti. Tek söylediği, istasyon kapısının kendini kilitlemesinin bir kaza olmadığıydı.

"*Saygıdeğer* Yüksek Meclisimiz," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "*böylesine düşüncesizce yol açtıkları* bu saçma sapan karmaşa çözülene kadar senin Wunce'de bulunmanın güvenli olmadığına karar vermişler."

(Morrigan onların birebir bu sözcükleri kullandıklarından bir hayli şüpheliydi.)

Jüpiter her gün İhtiyarlar tarafından çağrılıyor, her gün eve bir öncekinden daha hüsran dolu dönüyor, ne konuştuklarını söylemeyi reddediyordu. Her gün Morrigan için Miss Cheery'nin öğretmenlerinden topladığı bir yığın ev ödevini yanında getiriyor, Morrigan da her gün en kötü gazete manşetlerine bakmayı yeğleyip onları görmezden geliyordu. Nevermoor'un en büyük gazeteleri, Ruhkoparan'a mı yoksa Morrigan'a mı daha fazla ilgi gösterseler karar verememiş gibi görünüyorlardı:

ÖDÜL TEKLİFİ!
WUNDERSMITH AVCILARI PARAYI
KAPMAYI UMUYOR

HASTANE ŞEFİ
"BAŞ EDEMİYORUZ!" DİYOR

KRALİYET HASTANESİ,
WUNDER HAYVAN KAYNAKLI
YARALANMA SAYISINDA
DÜN GECE REKOR KIRDI

SQUALL VE CROW:
ORTAK MI RAKİP Mİ?

WUNDER HAYVAN
SALDIRILARINDAKİ TIRMANIŞLA
POLİS MEVCUDİYETİ ARTIYOR

ESRARENGİZ MORRIGAN:
NEREDEN GELDİ VE NE İSTİYOR?
NEVERMOOR'UN KAYGILI VATANDAŞLARI
BİLMEK İSTİYOR

"Yalnız bırakılmak istiyor," diye homurdandı Morrigan, gazeteyi şömineye fırlatarak.

Bu esnada Deukalion'da yaşam giderek klostrofobik bir hal almaya başladı. İnsanlar otelin önünde toplanmaya ediyor, kovan etrafındaki arılar gibi sürü halinde etrafını sarıyorlardı. Koca ön avluda gece gündüz kamp kuruyorlardı. Kuşatma altında olmak gibiydi. Neyse ki labirentvari Su Kelebeği Sokağı'ndaki pespaye servis girişi vardı, yoksa *sahiden* mahsur kalacaklardı. (Kedgeree küçük, rengi solmuş DEUKALION OTELİ tabelasını menteşelerinden söküp çıkarmayı akıl etmişti.)

Morrigan'ın dışarı çıkması zaten yasaktı. Mümkün olduğunca lobiden uzak durmuş, salı ve çarşambanın çoğunu yatak odasında geçirmişti. Herkese okul ödevi olduğunu söylemiş, ancak işin aslı, yabancıların ona seslendiğini duymaktan usanmıştı. Odasının dördüncü kat penceresi ön avluya bakmasına rağmen Morrigan kalın perdeleri sıkı sıkı örtmüştü. 85 numaralı oda da mesajı almışçasına, dışarıdan gelen tüm sesi kısmıştı.

Morrigan nihayet çarşamba öğleden sonra uyku modundan çıktı, İhtiyarları istasyon kapısının kilidini açmaya ikna etmiş olarak Wunce'den zaferle dönen bir Jüpiter görmeyi umdu. Ancak asıl zafer sahibi Fenestra'ydı. Dişleriyle kocaman, çirkin bir kedi yavrusu gibi ensesinden taşıdığı bir adamı sarmal merdivenden aşağı tıris adımlarla indiriyordu. Martha'yla Kedgeree Morrigan'ın bu manzarayı görmemesi için derhal yerlerinden fırladılar.

"Bırak beni!" diye feryat etti adam. "Seni tutuklatacağım. Gömleğimi yırttın! Bu bir saldırı!"

Fenestra yüzünde iğrenme dolu bir ifadeyle onu damalı zemine fırlatıp attı. "Bu solucanı yedinci kat civarında sinsice dolanırken buldum; yamaç paraşütüyle pencereden girdiğini söylüyor. Onu bir vatandaş olarak tutukluyorum. Kedgeree, kelepçeyi kap gel! Bu haydudu zincire vur!"

Kedgeree bıkkınca iç geçirdi. "Fen, sana kaç kez söyledim, kelepçe melepçe yok bizde."

"Ne, hâlâ mı? Kelepçesiz odabaşı mı olur – hey, tutun şunu kaçmasın!"

Ama Kedgeree ön kapıları çoktan aralamış, dehşet içindeki davetsiz misafiri dışarı itekliyordu. Martha'yla Charlie'nin yardımıyla çabucak kapıyı kapayıp yeniden kilit vurdu ancak Morrigan dışarıdaki kalabalığı bir anlığına görmüştü bile... Ve herhalde birkaç kişi de onu görmüş olacak ki bir anda sesler yükseldi.

"WUNDERSMIIIIIIIITH!"

"MORRIGAN CROW, SAHTEKÂR!"

"BU O! GÖRDÜM ONU!"

"GERÇEKTEN BİR WUNDERSMITH'SEN, NEDEN İSPAT ETMİYORSUN?"

Morrigan derin bir nefes aldı, ellerini kulaklarına bastırma dürtüsüne direndi.

"Bu kaç etti, şimdi?" diye sordu Charlie. "Beş mi?"

"Altı!" dedi Martha. "Bir bakalım; sahte tesisatçı vardı, sonra sahte postacı ve Jüpiter'in uzun zamandır kayıp kuzeni olduğunu iddia eden bir tane—"

"Ve bir tane de Morrigan'ın uzun zamandır kayıp teyzesi olduğunu iddia eden vardı," diye ekledi Charlie.

"Ah bir de dünkü iş görüşmesine geldiğini iddia eden vardı!"

"Martha onu deneme olarak işe aldı," dedi Charlie gururla sırıtarak. "Ona üç bin tane kumaş mendil ütületti, ardından tekmeyi bastı."

Martha'nın gururlu bir hali vardı. "Sağ olsun, iş yükümüzü azalttı bu Jerry."

Morrigan gülümsemeye çabaladı. Korkmasın diye, morali düzelsin diye komiklikler yapmaya çalıştıklarını biliyordu. Ne

var ki birtakım yabancıların evlerine izinsiz girmelerinin çok komik olduğu fikrine kendini alıştıramıyordu.

En azından bu "fırsatçılar" akıllarını kullanıyorlar, diye düşündü. Aynısını diğerleri için söyleyemezdi; şu kapı önünde umut içinde kamp kuranlar, onun birden rüzgâr gibi eserek meydana çıkmasını ve... Ne yapmasını bekliyorlardı ki? Merak ediyordu. Kafalarında yarattıkları Ezra Squall efsanesi gibi uzun pelerin kuşanıp kulak tırmalayan çılgınca kahkahalar eşliğinde üzerlerine bir canavar ordusu salmasını mı? *Tam olarak* neyi umut ediyorlardı?

Bunun yalın cevabı, elbette, elli bin kred idi.

Ancak ortada sahiden bir para olduğunu düşünüyorlarsa o zaman Morrigan'ın gerçekten bir Wundersmith *olabileceğine* inanıyor olmalılardı ve Wundersmith'lerin tehlikeli olduğunu herkes biliyordu... Ki bu da ona yanına sokulmaya nasıl cesaret ettiklerini sorgulatıyordu.

Bunu sorduğunda, "İnsanlar bu kadar para için daha fazlasını bile yapar," dedi Kedgeree ona. "Açgözlülük, korkuyu gölgede bırakır."

Morrigan perşembe sabahı Duman Odası'ndaki radyoda Aşağılık St. James'in ödülü ikiye katladığını duyunca açgözlülüğün gücünün altı çizilmiş oldu.

"*Yüz bin kred* mi?" diye haykırdı Jack.

Morrigan kaşlarını kaldırdı. "Gözü döndü herhalde."

"Daha çok ilgi toplamak için gözü dönmüş, evet. *Kaygılı Vatandaşlar* bu hafta her gün manşetlerdeydi. Bu onun gibi biri için yüz bin kred'den daha kıymetlidir, bahse girerim." Durup düşündü. "Morrigan, ben seni bir Wunder eylem sergilerken filme kaydetsem ve ödülü altmışa kırk kırışsak, ne dersin?"

"Ben altmış mı alacağım, kırk mı?"

"Kırk. Herhalde yani."

Morrigan, üstüne düşünüyormuş numarası yaptı. "Yetmişe otuz. Ben yetmiş."

"Hmm. Doksana ona ne dersin? Ben doksan."

"Peki, ben sana haber vereceğim deyip vermesem?"

Elini uzattı ve tokalaştılar. "Seninle iş yapmadığımıza memnun oldum."

Jack önceki gece beklenmedik bir şekilde eve dönmüş, Jüpiter'e bir hışım, "Morrigan'a destek olmak" için bu hafta okula nasıl da gitmemesi gerektiğine dair bir konuşma yapmıştı. (Morrigan onun perşembe öğleden sonra çalışmadığı bir fizik sınavı olduğunu biliyordu ama onu ele vermemişti.) Eksi Dokuz'dan ve arkadaşlarından ayrı geçirdiği iki tam günden sonra çok sıkılmıştı ve Jack'in dostluğu daha şimdiden Wunce'den sürgün edilişini biraz olsun katlanılır kılıyordu. Öyle keyifli bir sabah geçiriyorlardı ki Morrigan ön avludan ismini bağıran kalabalığın uzaktan gelen seslerini neredeyse duymazdan gelebiliyordu.

Ancak ödülün ikiye katlandığı haberi öğleden sonra Deukalion dışındaki kalabalığı *dörde* katlamış, onları göz ardı etmeyi çok daha güçleştirmişti. Soru sormayı bırakmışlardı. Morrigan'ın adını bağırmayı bile bırakmışlardı.

Artık sadece tek bir sözcüğü tekrar tekrar bağırıyor, onun ortaya çıkmasını sağlayacak sihirli bir sözcükmüşçesine slogan atıyorlardı.

WUNDERSMITH.

WUNDERSMITH.

WUNDERSMITH.

O gün bir başka sürpriz ziyaretçi daha vardı. Hoş bir sürpriz *değildi*.

Morrigan, Martha, Jack ve Charlie öğleden sonrayı Duman Odası'nda huzur verici pembemsi turuncu duman eşliğinde (tatlı yaz anıları uyandıran şeftali dumanı) kutu oyunları oynayarak geçirirlerken, yükselen seslerin gürültüsü onları lobiye çekti.

"Velveleye gerek yok, Chanda, ben sadece onunla *konuşmak* istiyorum."

"Sen, *Madam* Chanda diyeceksin. Hem Jüpiter sana söyledi ya, hem de kaç kez; cevap *hayır*—"

"Bunu Morrigan'ın kendisinden duymak isterim, senin için mahsuru yoksa."

"Ama mesele bu işte, bizim için mahsuru *var!*"

Zümrüt yeşili üç parça takımı, altın deri botları ve başının tepesinde topladığı parlak siyah saçlarıyla Holliday Wu, moda dergisi sayfalarının can bulmuş hali gibiydi. Siyah giyinmiş ve çeşitli ekipmanlar –ışık düzeneği, kocaman kamera ve Morrigan'ın boyu kadar, büsbütün giysi dolu bir raf– taşıyan bir düzine kişi etrafını kuşatmıştı. Sarmal merdivenin dibinde dikilmiş, bir grup koruma görevlisi gibi yolu tıkayan Madam Chanda, Kedgeree, Frank ve Fenestra ile karşı karşıya gelmişlerdi.

"Jüpiter *nerede*?" diye sordu sertçe Madam Chanda. "Senin burada olduğunu biliyor mu?"

Holliday kayıtsızca omuz silkip tırnaklarını inceledi. "Ruhkoparan görev gücüyle önemli bir toplantısı olacaktı."

"Tesadüfe bak." Soprano gözlerini kıstı. "Sana *senin* de Ruhkoparan görev gücünde olduğunu hatırlatmak isterim, Holliday. Sen neden orada değilsin?"

"Çünkü *benim* de önemli bir görüşmem var – hah! Buradasın işte. Bu karışıklığı düzeltmemizin zamanı geldi artık, sence de öyle değil mi?" dedi Holliday, gözlerini merdivenden inen Morrigan'ın üstünden ayırmadan.

Madam Chanda hışımla döndü. "Morrigan! Bunu yapmak *zorunda değilsin*."

"Neyi?"

"Pekâlâ, millet, kurulmaya koyulun, o kapıları açmadan önce her şeyin yerli yerinde olmasını istiyorum." Holliday ellerini iki kez çırptı ve ekibi harekete geçti, Deukalion'un kapalı duran çift kanatlı kapısının tam önünde küçük, film setine benzer bir şey kurdular. "Lizzie, kırmızı elbiseyle ilgili fikrimi değiştirdim. Fazla agresif. Masum, bebek mavisini deneyelim, 'zararsız küçük kız' imajını öne çıkaralım. Saçları aç lütfen, Carlos, ama önleri arkaya tuttur, suratını görmelerini isteriz. Maxine, alnına fondöten sür, parlıyor, şu yanaklara biraz allık, kız çok solgun görünüyor."

Morrigan'ın çevresinde ansız ve heyecanlı bir hareketlilik başladı, üzerine elbiseler tutuluyor, yüzünün her yerine hapşırana dek pudra sürülüyor, fırçanın teki dağınık saçlarını çekiştiriyordu. Öylesine şoka uğramıştı ki kollarını savurup onları uzaklaştıramadı.

Holliday ona, "Pekâlâ. Repertuarında neler var bakalım?" diye sordu. "Alevçiçekleri müthişti, ama daha yeni bir şey lazım. Daha cüretkâr. Ama *tehlikeli değil*, dışarıdaki hiç kimsenin kendini tehdit altında hissetmesini istemeyiz. Ya da biraz isteyebiliriz belki de. Sanki hız trenine binmişler gibi, ha? Parolamız: *coşku uyandıran*."

Morrigan kaşlarını çatarak, "Benden dışarı çıkıp... Wunder Becerileri kullanmamı mı istiyorsunuz?" dedi. "Tüm o insanların onunde?"

"O bir gösteri maymunu değil!" dedi Madam Chanda.

Ancak Holliday'in tüm dikkati yalnızca Morrigan'daydı. "Laurent St. James dışarıda her gün, sabahtan akşama senin hakkında konuşuyor ve bizler bir yanıt vermezsek, hikâyeyi onun kontrolüne bırakmış oluruz. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmezsin sen. Kaptan North da bilmez. Ama ben biliyorum. Bu insanlardan ne kadar çok saklanırsan seni o kadar çok avlamak isteyeceklerdir.

"St. James'e göre sen ya bir efsanesin ya da bir bekçi köpeği. Ona göre ya Cemiyet'in Nevermoor'a gözdağı vermek için uydurduğu bir tehditsin ya da üstesinden gelinmesi gereken gerçek bir tehlike. Bizim bu söylemi değiştirmemiz gerek. İnsanlara Nevermoor'da yeniden bir Wundersmith bulunmasının iyi bir şey olduğunu göstermemiz gerek. Ve işe senin *gerçek* bir Wundersmith olduğunu kanıtlayarak başlamamız lazım. Laurent St. James seni hedef tahtası yaptı, Morrigan. Ben bunu sonlandırmak için buradayım."

Morrigan başını iki yana salladı. "Beni hedef tahtası yapan *sensin. Pazar Postası*'ndaki isimsiz kaynak da sendin; Jüpiter gerçeği bana çoktan anlattı."

Holliday'de en ufak bir utanç veya üzüntü bile yoktu. Kadın suratını Morrigan'ınkiyle aynı hizaya getirdi ve yumuşak, sakin bir sesle konuştu. "Tamam. Gerçeği mi istiyorsun? Al sana gerçek."

"Madam, sanırım gitme vaktiniz geldi," dedi Kedgeree sertçe. Fenestra pençelerini geçirip yırtmaya can atarcasına elbise rafına bakıyor, Frank ışık düzeneğinin başındaki kadına musallat olmuş, ne zaman ışıkları kurmaya kalksa onu engelliyordu.

Holliday hiçbirine aldırmadı. "Sen bir yüksün. Geçen Ölüler Bayramı'nda, Çalıntı Anlar Müzesi'ndeki felaketi kontrol altına almak için Cemiyet neler yapmak zorunda kaldı, biliyor

musun?" diye sordu. "Seni o gecenin doğurduğu sonuçlardan korumak için söylemeye mecbur kaldığımız yalanları, harcamak zorunda olduğumuz para ve kaynakları, borçlu kalmak üzere talep ettiğimiz iyilikleri biliyor musun?"

"Ben..." Morrigan birden batan yaşları, gözlerini kırpıştırarak geri itti. Çenesini sıktı, sonra bir daha sıktı. "Hayır. Bilmiyordum."

"Holliday, burayı buradan *git*!" diye bağırdı Madam Chanda. "Morrigan, tatlım, *dinleme* sen—"

Holliday, Madam Chanda'nın sesini bastırarak, "Hayır. Bilmiyordun," dedi. "Niyetin ne kadar iyi olursa olsun, ne kadar cesur, ne kadar asil, ne kadar her neyse işte... Yine de bulunmaman gereken bir yere –senden istenmediği halde– baskın yapar gibi daldın ve ortalığı feci halde karıştırdın. Öylesine büyük bir karışıklığı temizlemek çok zahmet ister. Bil bakalım bunu yapmak kime düştü?"

Morrigan kapıya bir bakış atıp bakışlarını Holliday'e geri çevirdi. "Size."

Holliday başıyla onayladı. "Ve bunu memnuniyetle yaptım çünkü bu benim işim ve ben işimi iyi yaparım. Şimdi de sana düşen bir görev var. Wunderous Cemiyeti'nin sana ihtiyacı var. Gözlerini yum, tebessümünü takın ve bize bir gösteri sun."

Kadın asistanlarına başını salladı ve bir tanesi derhal orada belirdi, Morrigan'ın yakasına mikrofon taktı.

"Be-ben yapamam, ne yapacağımı bilmiyorum—"

"Sen bir Wundersmith'sin. Sen yegâne Wundersmith'sin." Ellerini Morrigan'ın omuzlarına koydu, onu çevirdi ve arkasından hafif itekledi. "Sen çözersin."

İşte böylece, daha evet demeden, durup düşünmeye fırsatı bile olmadan Morrigan, Deukalion girişine doğru yürüyor, iki kanatlı kocaman kapı açılıyordu. Morrigan duraksadı,

kapının eşiğinden geçecek gücü bulamadı kendinde.

Dışarıda bekleyen kalabalık, dışarı çıksın diye bağırarak geçirdikleri üçüncü sabahlarının ardından, sessiz geçen bir öğleden sonrasının rehavetine kapılmıştı... Ancak kapılar açılır açılmaz, tavşan kokusu almış av köpeği sürüsü gibi dikildiler.

"İŞTE ORADA!"

"MORRIGAN, NEDEN SAKLANIYORSUN?"

"*WUNDERSMITH. WUNDERSMITH. WUNDERSMITH.*"

Dev ışıklar yanıp onu neredeyse kör edince Morrigan irkildi.

Tezahürat gitgide yükselip baskısı artıyor, kalabalıktaki gözler ve kamera lensleri ona, açgözlülükle parlayan yüzlerce minik spot ışığı gibi geliyordu.

Holliday'in kameramanı üç parmağını... iki parmağını... bir parmağını havaya kaldırdı... Ve Morrigan'a işaret edip ağzını oynatarak, "Kayıt," dedi.

"*WUNDERSMITH. WUNDERSMITH. WUNDERSMITH.*"

Panik göğsünden boğazına yükseldi, soğuk ve terli elleriyle soluk borusunu sıktı. Ne yapması gerekiyordu? Wunder'ı mı çağıracaktı? O ve Jack hariç kimse görmezdi bile. Dingildek bir çiçek mi dokuyacaktı? Cüretkâr olmazdı ki bu. *Coşku* da *uyandırmazdı.*

Tüm bu yabancıların önünde ateş üfleyebilir miydi gerçekten? *Üflemeli miydi?*

Jüpiter ne yapmasını isterdi? Hem o neden *burada* değildi?

WUNDERSMITH.

WUNDERSMITH.

WUNDERSMITH.

Morrigan yutkundu. Fısıltıdan öteye gidemeyen çatlak bir sesle şarkıya girdi. "*Güneçalan'da doğan, neşeli ve—*"

İki kanatlı kocaman kapı, fiziksel olarak mümkün olabileceğini düşündüğünden daha hızlı bir şekilde, savrularak önünde kapandı, kameramanı devirdi ve ekipmanını lobi zemininin ta öbür ucuna fırlattı. Kalabalık, masif meşe kapıların ardında gözden kaybolurken Morrigan geriye doğru sendeledi.

Sonra birbiri ardına, gök gürlemesini andıran bir düzine benzer ses geldi. Ağır, siyah panjurlar her bir pencerenin üstüne kapanırken lobide başlayan gürültü, çabucak otelin tüm uçlarına yayılıp diğer tüm sesleri kesti ve nihayet bina büsbütün ve bunaltıcı bir sessizliğe boğuldu.

Morrigan, Büyük Somurtma'nın bir parçası mıydı bu, diye merak etti. Yoksa Deukalion Oteli onun imdadına mı yetişmişti? 85 numaralı oda onun ihtiyaçlarını öngörmekte, ruh haline kendini uydurmakta her zaman çok iyiydi... Ama bu farklıydı. Bu sadece onun odası değil, tüm binaydı ve o bina... Ne yapıyordu? Onu mu *koruyordu*?

"Teşekkürler," diye fısıldadı, ne olur ne olmaz.

Deukalion, çevredeki gürültü kesildikten sonra bir mozoleye dönüşmüştü adeta. Nefesini tutmuş bir dev gibiydi.

Sessizliği soğuk bir ses bozdu.

"Galiba cevabını aldın, Holliday." Herkes ardına döndü ve servis girişinden henüz çıkmış, parlak siyah kapı hâlâ ardından sallanan Jüpiter'i gördü. Jüpiter, şaşkınlık içinde panjurlara baktı; belli ki Deukalion hâlâ işletmecisini şaşırtabiliyordu.

Jüpiter sallanan kapıyı tam zamanında yakaladı, istenmeyen misafirler için onu açık tuttu. "Şimdi burayı terk et, lütfen."

Morrigan ertesi sabah irkilerek uyandı, kalbi hızla çarpıyordu. Tuhaf ve iğrenç bir rüya görmüştü; kırık camlar, kara duman bulutları, karanlıkta uzaklardan gelen bir çığlık. Gölgelerin içinden parıldayarak ona doğru bakan bir çift kara düğme göz. Tam hatırlayamadığı bir şarkının nakaratı. Parmaklarının arasından kayıp giden kıymetli bir şeyin ardından duyduğu üzüntü.

Ama onu uyandıran bu değildi.

Daha gözlerini bile açmadan yeni damgasının varlığını hissetmişti. Bunu beklemiyor olmasına rağmen orada, sol orta parmağının ucunda olduğunu, bir şekilde biliyordu. Tıpkı bir parmağı *olduğunu* bildiği gibi biliyordu.

Günlerdir onu rahatsız ediyordu ama olan biten onca şeyin arasında ki arka planda belli belirsiz bir rahatsızlık olarak kalmıştı sadece.

Oysa şimdi tüm dikkati ondaydı.

Sağ işaret parmağındaki *W* damgası gibi küçüktü ve dövmeye benziyordu, ancak dövme değildi. Tenine kazınmamıştı; *kendiliğinden meydana gelmişti*. Gölün yüzeyine çıkan define sandığı misali, teninin içinden dışına doğru kabarmıştı.

Saat çok erkendi; güneş henüz yükselmemişti ama Morrigan'ın penceresi dışındaki koyu mavi gökyüzü aydınlanmaya yüz tutmuştu. Uzanıp el yordamıyla başucu lambasını açtı, bu yeni eklentiyi incelemek üzere parmağını kaldırdı.

Ortasında minicik, mavi bir kıvılcım olan, parlak turuncu ve kırmızı renklerinde küçük bir alevdi.

Ona yakından bakıp uyku mahmuru bir sesle, "Nereden çıktın sen?" dedi.

Morrigan merak etti, acaba Hawthorne, Cadence ve 919. Ekip'in diğer üyelerinde de var mıydı? Yoksa sadece kendisinde mi? Wunderous Cemiyeti'ne kabul törenlerinden sonraki

sabah hepsi W damgalarına kavuşmuştu. Acaba buna layık olmak için ne—

Aha.

"Cehennem," diye fısıldadı. Heyecandan ürpererek yatakta dik oturdu. Alevçiçeklerinden ötürü müydü? Nihayet bir Wunder Beceri'nin esasını kavradığında böyle mi oluyordu? Ayrıca bu damga sadece Morrigan'da varsa... Ne işe yarıyordu? Neyi *açıyor* olabilirdi?

Bunu anlamasıyla birlikte yıldırım çarpmışa döndü. Yataktan fırladığı gibi giyinmeye koştu.

KAKTÜS TEAM



OTUZUNCU BÖLÜM

Şöminedeki Çıra

Morrigan servis girişinin de otelin geri kalanı gibi kapalı olmasını bekliyordu ancak kapıyı koruyan dev, kürklü, horlayan kaya parçası dışında hiçbir engelle karşılaşmadı. Nefesini tutup parmak ucunda Fenestra'nın yanından geçti ve ahı gitmiş vahı kalmış servis koridorundan yürüyüp Su Kelebeği Sokağı'na fırladı, dönemeçli arka sokaktan koşturarak ta Fevkalbeşer Bulvarı'nın ucundaki Şemsiye Hattı istasyonuna kadar tüm yolu tepti.

Karanlık Nevermoor semalarında, neredeyse yatay yağan dondurucu yağmurun altında uçarken dişleri şiddetle zangırdasa da Morrigan kendini isyankâr ve yenilmez hissediyordu.

Wunce'ye uzanan yol boyunca, çıtırdayan alevçiçeklerinin üstünü örttüğü yolu tırmanırken, Gururkondu Evi'ne girip ta yerin dokuz kat altına inerken, unutulalı çok olmuş ölü Wundersmith'lerin isimlerinin verildiği on üç soğuk, loş odadan geçerken, yeni damgasının karıncalandığını hissetti. O da sanki en az Morrigan kadar heyecanlı ve gergindi.

Nihayet Eşik Odası'nın kapısına vardığında –ciğerleri sancılı, beklenti içinde ve soluk soluğa– tam da umduğu şeyi gördü. Kapıdaki dairesel kilit, parlak ve alevimsi turuncu-altın rengindeydi ve karanlığın içine kendi ışık huzmelerini saçıyordu.

"*Biliyordum*," diye fısıldadı çılgınca sırıtarak.

Parmağını kilide bastırdı ve kapı –belki de yüz senedir ilk defa oluyordu bu– öyle olağandışı bir odaya açıldı ki ardına dönüp hemen uzaklaşma isteğine kapıldı.

Eşik Odası geniş ve parlaktı; gözlerini korumak için Morrigan'ın elini siper etmesi gerekti. Sanki güneşin daha yakın, çok daha yakın olduğu, tam tepede kaldığı, hatta dört yanını sardığı ve her penceresinden içeri göz kamaştırıcı güneş ışığı dolan bir katedral gibiydi.

Morrigan Deukalion'un, panjurları kapadıktan sonra aşırı sessizleştiğini düşünmüştü ama oradaki sessizlik buradakine kıyasla bir rock konseri sayılırdı. Nefes aldığını bilmese, ciğerlerinin dolup boşalırken aheste bir ritimle hareket ettiğini sezmese odada oksijen olduğuna inanmazdı. Havada uçuşan, güneş ışığında parlayan toz zerreleri de yoktu. Hiç ses yoktu. Adımları bile sessizdi.

Oda, yanmayı bekleyen bir şenlik ateşi misali uzak köşeye istiflenmiş dal, çubuk ve kuru eğreltiotlarından oluşan kocaman yığın dışında boştu.

Acaba bu bir test mi, diye merak etti? Bunu ateş püskürtüp yakması mı gerekiyordu?

Yoksa yapması gereken bunun *tam tersi miydi?* Belki de kendini tutması bekleniyordu.

"Yazılı talimat olsa hoş olurdu." Ağzından dökülen sözcükler muazzam boşlukta küçücük kaldı.

Belki de Rook'u veya Sofia'yı veya Conall'ı beklemeliydi. Buraya gelip şüphelerini doğrulamaya o kadar heveslenmişti

ki bodrum katı ineklerini düşünmek için duraksamamıştı bile. Görseller bayılırlardı; görmek için *yıllarca* beklemişlerdi. Hem belki nasıl işlediği hakkında fikirleri olabilirdi.

Ancak Morrigan dönüp gidemeden gözüne bir şey çarptı.

Kümelenmiş odun yığınının derinlerinden uzanan ince, uzun bir dalın ucunda turuncu-altın ışıkla yanıp sönen minik, dairesel bir kilit vardı. Düşünmeden uzanıp parmağındaki yeni damgasını bastırdı... Ve bir kıvılcım hissetti.

Şenlik ateşi kükreyerek can buldu. Morrigan elini hızla geri çekti, geriye sendeleyip yüzünü ısıdan korudu. Eşik Odası daralıp kararmaya başladı. Sonra yok oldu. Parlak, katedral misali mekânın yerine onu her yönden kuşatan yüksek taş duvarlar geldi ancak duvarların uzandığı tavan ya çok karanlık ya çok ötede olduğundan onu göremiyordu. Kapı, onun da (hiç azımsanmayacak bir korkuyla) fark ettiği üzere büsbütün ortadan kaybolmuştu.

Burun delikleri dumanla doldu. Gri küllerden kar taneleri havada dans edip cübbesine kondu. Ateşten çıkan kıvılcımlar yükseldi, yükseldi, yükseldi ancak hiçbir şeyi aydınlatmadı. O kadar yükseldiler ki adeta karanlıkta kayboldular.

Ateş, daha önce görmediği kadar büyüktü ve alevleri bir ev boyundaydı. Boynunda davul gibi atan nabzıyla sırtını sıcak taş duvara dayadı, derken—

Morrigan soluksuz kaldı.

Yanan odun hareket etti.

Kütüklerin yanarken aniden kayıp düşmesi gibi olağan bir şekilde değil, belirli ve kasıtlı bir şekilde.

Belki bir ışık oyunuydu.

Ama ateş yine hareket etti; ışık oyunu olmadığı kesinleşmişti. Tutuşmuş kara dallardan bir yığın bir araya toplandı, kendine yeniden biçim verdi ve bu sıcakta bile Morrigan'ın ense-

sindeki tüyleri ürperten, uçsuz bucaksız, kule gibi yükselen bir şekle büründü. İki kol, iki bacak ve ateşin içine yerleşmiş kocaman, meraklı bir surat ona doğru döndü. Yavaşça, isteksizce.

Bunlar, yuvarlanıp düşen odunlar değil, kat kat açılan uzuvlardı.

Derin uykudan uyanan ve ona *bakan* bir kişiydi bu (veya bir *şey* de olabilirdi zira Morrigan yüzünü pek de insana benzetememişti). Koca gözleri alevlerin arasından dışarı bakıyor, akkor kömür gibi kırmızının koyu ve zengin bir tonuyla parlıyordu. Gözler Morrigan'a Duman ve Gölge Taburu'nu hatırlatmıştı.

Kor gözler bir kez, iki kez kırpıştı ve beklenti içinde onu izledi.

"Selam," dedi Morrigan usulca.

Koca kara gözler yeniden kırpıştı. "Sen, Şömine'ye sungusuz mu geldin?"

Ses heybetli; yavaş, ağır ve kadimdi. Tüm boşluğu doldurup Morrigan'ın ellerini hafif titretecek kadar uluydu. Uçları alev sesiyle tıslayıp çıtırdıyordu. Ancak tüm bunlardan daha da olağanüstü olanıysa... İncinmiş geliyordu. Hüsrana uğramış.

Morrigan bocaladı. "Ah, ben... Bir şey getirmem gerektiğini bilmiyordum. Hım." Bir an düşündü. Ceplerinde hiçbir şey yoktu. Şemsiyesini Eşik Odası'nın dışında bırakmıştı (ki *onu* verecek değildi zaten). "Ben gidip geri gelebilirim isterseniz. Ne tür bir sungu isterdiniz, eee—"

"Çıra."

"Pardon... Ne?"

"Lütfen Çıra'ya adıyla seslen." Alevler biraz daha yükseldi, kırmızı gözler biraz daha parladı ve Morrigan bunlardan, onun memnun olmadığını çıkardı.

Birden anlamışçasına başını salladı.

Çıra. Şömine. *Cehennem.*

İhtiyar Quinn'in aylar önce 919. Ekip'in Buluşma Yeri'ne girdiği ilk gün anlattığı Wunderous İlahlar'dan biri olabilir miydi bu? Wundersmith'lerin *diğer herkesin ötesinde olağanüstü yeteneklere sahip olduklarını, diyara göz kulak oldukları söylenen kadim tanrılar, Wunderous İlahlar tarafından bizzat seçildiklerini* söylemişti. Morrigan bu ilahların üstüne kafa yormuş ama asla onların gerçek kişiler olduğunu düşünmemişti. Hele birinin kocaman, konuşan bir şenlik ateşi olabileceği, aklının ucundan bile geçmemişti.

"Özür dilerim," dedi ve yarı eğilerek tuhaf bir selam verdi. "Çıra acaba ne tür bir sungu—"

"Damgan var mı?" diye sordu Çıra.

Morrigan başını salladı ve parmak ucundaki damgayı göstermek için sol elini kaldırdı.

Çıra, büsbütün alev almış, uzun, ince eliyle uzandı. Kavurucu parmaklar, Morrigan sıcaktan geriye irkilmeye fırsat bulamadan onunkilere değdi, Şömine bir anda ortadan kayboldu ve Morrigan kendini Gururkondu Evi'nin dışında buldu.

Tanıdık görüntüler, sesler ve kokular; bulanık, gürültülü ve istenmedik bir şekilde zihnine hücum etti. Çatıda duran Gracious Goldberry, acıyla çığlık atan Miss Cheery. Bir öfke dalgası, genzinde kül tadı. Ciğerlerinden püsküren ateş.

Mumlar, Ölüler Bayramı. Havada asılı duran Melek İsrafil.

Daha fazla mum, *bir sürü mum.*

Güneşli bir sonbahar gününde Gururkondu Evi'nin çatısı.

Küçük kıvılcımlar büyük yangınlar çıkarır. Protesto. İhtiyar Saga. Lam. *Yap şunu. Şimdi.* Ağaca bastırdığı eli ve o his, o his, o *his.*

Çıra işte burada yavaşladı. Morrigan onun kitap sayfası karıştırır gibi içine baktığını, nihayet ilgisini çekecek bir şey bulduğunu sezdi.

Kadim bir ateşten ibaret görkemli bir ağaç örtüsü. Diriliş. Hayat. Güç.

Morrigan gözlerini açtı –ki kapadığını fark etmemişti bile– ve hâlâ Şömine'nin başında olduğunu görünce şaşırdı. O kocaman iki kor göz yine onu izliyor, parlak ve istikrarlı biçimde yanıyordu.

"Çıra, sungunu kabul ediyor."

Parmak uçları birbirinden ayrıldı. Morrigan elini alevden çekti; solgundu ve yanık yoktu.

Damgayı görünce şaşkınlığı hayrete dönüştü; damga *kımıldıyordu*. Dövme benzeri minik alev, teninde dans ediyor, gerçek ve canlı bir ateş gibi usulca titreşiyordu. Ayrıca onu teninde duyumsuyordu da. İlk ortaya çıktığında duyumsadığı gibi değil, çok daha ısrarlı bir tavırla, sanki *ben buradayım ve beni unutmana izin vermeyeceğim* dercesine. Hoşnutluk verici haşin bir sıcaklığı vardı. Morrigan'ın bir parçasıydı.

İhtiyar Quinn haklı çıkmıştı. İlahlar, sahiden Wundersmith'lere diğer herkesten fazlasını bahşediyorlardı. Bu bir armağandı.

"Teşekkür ederim," dedi Morrigan, nefes nefese. "Siz... Siz İlahlardan birisiniz, değil mi?"

Çıra şaşırmış göründü. "Eşik Odası'nı ilk ziyaretin mi?"

"Evet."

"Onur duydum. Cehennem'in bir Wundersmith'in edindiği ilk beceri olması ender görülür. Ama yaşın neden bu kadar geçkin?"

Morrigan'ın bu soru karşısında biraz canı sıkıldı. "Ben on üç yaşındayım."

"Evet," dedi Çıra. "Neden bu kadar geciktin?"

"Kaç yaşındayken gelmeliydim?"

Çıra soru üzerine sanki düşündü. "Çoğu Wundersmith, senin yaşına geldiğinde üçüncü kutsal ziyaretini tamamlamış olur. Belki de dördüncüyü. Sen, yeteneksiz misin? Öğretmenlerin seni yavaş öğrenen bir öğrenci olarak mı görürler?"

Morrigan, Squall'ın ona çatıda söylediklerini düşündü. *Olman gereken yerden senelerce ışık yılı uzaktasın.* Belki sahiden de bu konuda yalan söylememişti. Bu farkındalık yüreğine bir iğne gibi battı.

"Hayır," dedi, ardından manidarca ekledi: "Yüz yıl önce nesli tükenen alevçiçeklerini hayata döndürdüğüm için mutlular."

"Hı-hı."

Morrigan, "Diğerleri kim?" diye sordu. "Sizin gibi diğer Wunderous İlahlar? Onları nasıl görürüm, ne yapmam gerek?"

Çıra'nın gözleri kömür karası kesildi ve sessizliğe büründü. Morrigan bir an alevlerin kesintisiz çıtırtısını dinledi, acaba soruyu duymazdan mı geliyor yoksa düşüncelerini mi topluyor, diye merak etti. "Senin adın ne, Wundersmith?"

"Morrigan Crow."

"Söyle bakalım, Morrigan Crow. Ben neden terk edildim?"

O an ilk kez onun ne kadar perişan göründüğünü fark etti. Aniden saplanan bir sancıyla anladı ki yüz senenin üstünde bir süredir gördüğü ilk surat, kendisininkiydi. O, yalnızdı.

Çıra iç geçirerek, "Artık kimse beni görmeye gelmez oldu," dedi. "Dâhi Amadeo ve Griselda neredeler? Ya Ezra ve Odbuoy? Hepsi öylece... Çekip gitti. Onlar, benim en parlak alevlerimdi."

Morrigan ne söyleyeceğini bilemedi. Olanları ona nasıl anlatırdı? Kendi bile zor anlıyordu.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Üzgünüm."

"Onlar hâlâ... Diğerlerini ziyaret ediyorlar mı?" Sesinde hırçın bir kıskançlık vardı.

Morrigan başını iki yana salladı. "Hayır. Artık kimseyi ziyaret etmiyorlar. Yemin ederim."

Çıra bu bilgiyi sindirirken bir süre sessizlik oldu.

"Ama sen... Geri gelecek misin?"

Morrigan başını salladı. Elbette geri gelecekti. Diğerlerine göstermek zorundaydı.

"O zaman, şimdilik hoşça kal." Çıra dalımsı parmaklarından birini uzattı ve Morrigan düşünmeden hareketi taklit etti. Parmak uçları birbirine değdiğinde ateş sönmeye başladı. Karanlık çekildi, taş duvarlar geriye gitti ve Eşik Odası bir kez daha aydınlandı. Çıra kendi üstüne katlanırken ona son bir alevli bakış attı.

"Alevin parlak olsun, Morrigan Crow."

Morrigan boğuk ayak sesleriyle Eşik Odası'ndan koşarak çıktı, Eksi Dokuz'un yankılı odalarından geçen tüm o yolu koştu ve daha mermer salonun ucundaki, şömine ateşiyle aydınlanan çalışma odasına bile varmadan Mektep Müdiresi ve bodrum katı ineklerinin adlarını seslendi.

"Rook! Sofia! Conall, neredesiniz?" Oda boştu. Yeniden salona fırladı, daha da yüksek sesle bağırdı; dalları uçsuz bucaksız uzanan diğer odalardan birindelerse, boş salondan çevreye yankılanan sesini duyarlardı belki. "SOFIA! CONALL! Buraya gelin, size anlatacağım bir şey var. Sofia! Buradasın işte." Durdu, nefes nefese kalmıştı, eğilerek ellerini dizlerine dayadı. Salonun öte ucunda, Eksi Dokuz'un girişinde wuntilkinin loş hatları görünüyordu. "Demin neler oldu *hayatta* tahmin – Sofia, sen misin?"

Parmak uçlarına minik bir kıvılcım üfledi ve saniyeden de kısa süren bu anda, iki şey meydana geldi. Önce, Sofia iyice yere eğildi, başını kaldırdı ve havayı kokladı. İkincisi, Morrigan'ın başı döndü, midesi bulandı ve kollarındaki minik tüylerin hepsi, tehlikeye karşı tetiğe geçmiş halde dikildi. Bedeni, daha o bilmeden biliyordu. Ama çok geçti.

Çıt.

Şalteri açmak gibiydi. Bir çıt sesiyle turuncu alevler Morrigan'ın avucunun içinde dans etti... Ve Sofia'nın gözleri pasparlak bir yeşille, içinde bir fırın yanmışçasına parladı. Dişlerini gösterip kulaklarıyla kuyruğunu havaya diken dik wuntilki, kırmızı kürkünün ve zümrüt yeşili ışığın bulanık görüntüsüyle koridordan koştu. Morrigan, neyin yaklaştığının farkında, nafile bir girişimle ellerini öne uzattı, ancak Sofia bir anda yanında bitti ve büyük bir kuvvetle yerden zıpladı, doğruca boğazına atıldı. Tenini sıyıran sivri dişlerin acısını duyan Morrigan çığlık attı. Bedenine dehşet ve adrenalin patlaması yayıldı ve Sofia'yı üstünden alıp yere fırlattı, wuntilki acı bir ciyaklama ve iç kaldıran bir kütürtüyle yere yapıştı.

"Sofia!" diye haykırdı. İçinden yanına koşmak geldi ama bunun son derece aptalca olacağını biliyordu. Bu dürtüye aldırış etmeyip onun yerine, parmaklarını yeniden şaklattı, yere eğildi ve mermer zeminin üstünde bir duvardan diğerine bir ateş hattı çizdi, aralarına bariyer kurdu. Wuntilki buna aldırmadı, toparlanıp bir kez daha Morrigan'a atıldı... Ancak son anda geri çekilip acı içinde ciyakladı.

Morrigan nefes nefese ve panik içindeydi, kalbi patlayacak gibi atıyordu. Yüzünde boncuk boncuk ter birikti. Alevler neredeyse tavana tırmanıyor, ona kaçış yolu bırakmıyordu. *Şahane*, diye düşündü. *Aferin ahmak.*

"Sofia? Sofia, biliyorum hâlâ oradasın. *UYAN.*"

Ancak Sofia *sahiden* hâlâ orada bir yerdeyse bile dinlemiyordu. Çılgınca ileri geri koşturuyor, çenesini açıp kapıyor, alevlerin arasından bir yol bulmaya çalışıyor, ardından yine geri çekiliyor, hüsrana kapılıp ciyak ciyak bağırıyordu.

Ateş hattı sönmeye başlamıştı bile; soğuk, boş, mermer salonda yakacak yakıt yoktu. Morrigan kendi enerjisinin onunla birlikte akıp gittiğini hissediyordu. O ve Sofia arasında bariyer kalmayınca ne olacaktı? Sofia ölümüne dövüşecek miydi? Morrigan arkadaşını durdurmak için onu incitmek zorunda mı kalacaktı?

Peki, *sonra ne olacaktı?* Ruhkoparan beraberinde ondan her şeyini alıp götürecek, içinde ondan geriye hiçbir şey kalmayana dek Sofia'nın içini boşaltacaktı. Morrigan, Jüpiter'in *Ruhsuz kalacağıma ölmeyi yeğlerim*, dediğindeki dehşet dolu ifadesini asla unutamıyordu.

Sofia, artık Sofia olmadığında ne olacaktı?

Wuntilki, sanki bu sorulmamış soruya cevaben hayvansı bir çığlık attı, alevlerin arasından son bir kez atlamaya çalıştı... Ve nihayet başarıp öne uzanmış patilerle, solgun boğazına saldırmaya hazır çenesiyle, Morrigan'ın göğsüne kondu, tam o sırada gözlerindeki ışık söndü ve Ruhkoparan onu terk etti.

Morrigan puflayarak küçük, cansız ve gevşek bedeni kollarında yakaladı.

Ateş söndü, ilginç yeşil ışık bir an ikisinin etrafında dolandı, sonra rüzgârda uçuşan karahindiba tohumları gibi dağıldı ve büsbütün kayboldu.

Sofia'nın kürkünün uçları yanmıştı ve duman tütüyordu. Manzara dayanılacak gibi değildi. Morrigan diz çöktü, cübbesini çıkardı ve onu titreyen elleriyle, usulca, tüy gibi hafif wuntilkinin etrafına sardı. Göğsünde kabaran hafif ağlamaklı

hıçkırığı hissetti ve dışarı kaçmasın diye dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Morrigan'ın bir seçim yapması gerekiyordu. Burada, Eksi Dokuz'un soğuk, karanlık koridorunda oturup hıçkırıklara boğulabilirdi. Rook ve Conall'ın varmasını bekleyebilirdi. Onlar Sofia'yla ilgilenir, Morrigan'ı eve gönderir ve ona her şeyin düzeleceğini söylerlerdi. Jüpiter ona bu kâbusun her an biteceğine, Sofia'nın iyileşeceğine ve bir daha *asla, ama asla* bir hayvansıya dönüşmeyeceğine söz verir... Morrigan da onun bu iyi niyetli, nazik iyimserliğinin bir gerçeğe dayandığına inanmış numarası yapardı.

Ne kadar kolay olurdu. Başkalarının onu rahatlatmasına izin vermek, her şeyi bir başkasının düzelteceğine dair kendini tembel bir umuda kaptırmak, sıcak bir banyo gibi benliğini sarmasına izin vermek ne kadar güzel olurdu.

Ancak Morrigan'ın böyle bir lüksü yoktu. Çünkü bunun bir yalandan ibaret olduğunu biliyordu. Çünkü Sofia onun *dostuydu*. Başka bir seçenek olduğunu bile bile dostunu ölümden beter bir kadere nasıl terk ederdi? Bunun yerine diğer seçeneği tercih etmeye mecburdu. Zor seçeneği.

Morrigan Sofia'yı kucaklayıp eğitim hastanesinin yolunu tutmuş Eksi Dokuz'dan hızla çıkarken zihninde aynı sözcükleri durmadan tekrar eden kısık bir ses duydu.

İşler senin bildiğinden çok daha kötü.

Yakında sen de anlayacaksın, o zaman bana geleceksin.



OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bana Mog Deyin

Daha yarım saat geçmemişti ki Morrigan pirinç kapsülün tekinden çıkıp yasak Bürümcük Hattı peronuna adım attı, ellerinin titremesini durdurmak için şemsiyesini sımsıkı kavramıştı.

İşe yarayacağından emin değildi. Gururkondu Evi'ndeki dizi dizi kapsüller onu çoğu istasyona götürürdü ama aralarından birinin onu Nevermoor'un labirentvari Wunder Metro ağının derinliklerine indirip kilitli ve terk edilmiş bir istasyona götüreceğini ummayı göze alamamıştı. İstasyonun nerede olduğunu, hatta Jüpiter'le ilk (yasa dışı) seyahatlerinde oraya nasıl gittiklerini bile hatırlayamazken tamamen umutsuzluğa kapılmayıp da ne yapacaktı? Gel gör ki buradaydı işte. Tek yapması gereken, rica etmek olmuştu.

Morrigan düşündü de belki işi bitiren onun iki gizli silahı olmuştu: parmak ucunda karıncalanan ateş gibi sıcak yeni damga ve Ezra Squall'ın, zihninde yankılanan sözleri.

"Günün birinde, bu şehri ne yaman bir şekilde yönetebileceğini fark edebilirsin, sadece azıcık çaba göstersen yeter."

Terk edilmiş istasyon tam da hatırladığı gibiydi. Bürümcük Hattı'nın halkın kullanımına uygun olmadığı açıklanarak yıllar önce devre dışı bırakılmıştı. Duvarlardaki modası geçmiş afişler solmuştu. Muhtemelen artık piyasada bulunmayan ürünlerin reklamını yapıyorlardı. Ancak bunun dışında içerisi tertemiz ve bakımlıydı. Peronun duvarlarında sıralanan yeşil çiniler parlak ve yeni duruyordu. Ahşap banklar neredeyse hiç kullanılmamış gibiydi.

Nevermoor'daki ilk Noel gecesinde, Crow Malikânesi'ni ziyaret etmek üzere Bürümcük Hattı'nda birlikte seyahat ettiklerinde, Jüpiter'in ona söylediklerini hatırladı. *Eğer Bürümcük Hattı'nı kullanabilecek biri varsa o da sensin.* Onu, yanında olduğu için kullanabildiğini söylemişti, ama yalan söylemişti. Morrigan bir Wundersmith olduğunu bilmeden önceydi bu.

İşte bu yüzden, Bürümcük Hattı'nı sorunsuzca kullanabilmesi gerekti. Bu bir Wunder Beceri, *kendi de* bir Wundersmith'ti. Ne yaptığına dair bir fikri olmaması, hiçbir şey değiştirmezdi. Wunder, ne yaptığını biliyordu.

Peki, ellerinin titremesini neden durduramıyordu?

Birine söylemem gerekirdi, diye düşündü Morrigan, birden korkuya kapılarak. *Hawthorne'a veya Cadence'a nereye gittiğimi söylemem gerekirdi. Jüpiter'e söylemem gerekirdi!*

Ancak bu içi boş bir düşünceydi. Biliyordu ki onlara asla söyleyemezdi. Onu durdurmaya çalışmaktan başka bir şey yapmazlardı.

Derin bir nefes alıp muşamba şemsiyesini perondaki parmaklığa astı. Bu, onun çapası olacaktı; bedeniyle birlikte bi-

lerek arkada bıraktığı, dönmeye hazır olduğunda onu fiziksel âleme geri çekmeye yarayan kişisel bir eşya.

Morrigan içindeki son cesaret kırıntısı da onu terk etmeden gözlerini kapadı, peronun ucundaki sarı çizginin üzerinde durdu ve Bürümcük treninin düdüğünü bekledi.

Bu şekildeki ilk seyahatinde Jüpiter ona gözlerini kapattırmıştı, artık nedenini anlayabiliyordu. Somutlaşmış bir bulutun üstünde dururken bir rüyanın içinde yolculuk etmek gibiydi. Ancak bulut elmaslar kadar parlak, Wunder kadar altın-beyazdı. Rüyaysa bütün evrendi ve baş döndürücü, çılgınca yüksek bir hızla vınlayıp geçiyordu. Beyne hücum eden kan gibiydi ve parlaklığı o kadar göz kamaştırıcıydı ki düşünmeyi güçleştiriyordu. Oysa Morrigan'ın düşünmeye *ihtiyacı vardı*. Gözlerini kapadı.

Sorun şuydu ki... Nereye gideceğini bilmiyordu. Ezra Squall neredeydi? Şirketinin isminin Squall Endüstrileri olduğunu biliyordu ama Kışdenizi Cumhuriyeti'nin *neresindeydi*? Bulsa bile o orada olacak mıydı?

Bunların hiçbir önemi olmadığı ortaya çıktı. Bürümcük Hattı haritaya ihtiyaç duymuyordu. Bir yere gitmek için yönlendirilmesine veya ikna edilmesine gerek yoktu. Altın-beyaz Wunder treni, sanki aklına geldiği anda düşüncelerini okumuş ve *saniyeler* içinde varış noktasına ulaşmıştı.

Morrigan vagondan indi ve kendini ahşap panelli duvarları olan bir odanın içinde buldu. Burası ona daha önce bulunduğu bir yeri anımsatıyordu. Mobilyalar daha şatafatlı ve koyu, dekor çok daha heybetli olsa da, bütününde bir ahırı çok daha az andırsa da... Burası ona Melek İsrafil'in Eski Delfi Müzikholü'ndeki soyunma odasını anımsatmıştı. Büyük

bir gardırop, şık bir kanepe ve üzerinde türlü türlü şeyler bulunan bir tuvalet masası. Fırçalar, sahne makyajı dolu şişeler ve camdan yapılma, minik ıvır zıvır tepsileri.

Koyu ahşaptan iki kanatlı bir kapı vardı ve alışılmadık, gümüş kapı kolları birbirine geçip kocaman, süslü bir *W* meydana getiriyordu.

Wunce'ye geri mi dönmüştü?

Herhalde yanlış bir şey yapmıştı.

Morrigan iç geçirdi ve –tam gözlerini kapatıp şemsiyeyi kafasında canlandırıyor, treni geri çağırıyordu ki– iki kanatlı kapı açıldı, odaya bir kadın girdi, durdu ve ona baktı.

Tuhaftı. Morrigan Bürümcük'te ilk seyahat edişinde Crow Malikânesi'ndeki herkese görünmez olmuştu. Bir tek babaannesi dışında ki Jüpiter'in ona açıkladığı üzere Morrigan, Ornella Crow'a görünmeyi *kendi istemişti*.

Bu durumda önünde duran, kocaman beyaz peruk takmış ve kara cübbe giymiş kadının kuşkusuz Morrigan'ı *göremiyor olması* gerekirdi çünkü o anda Morrigan'ın ona görünmek istemeyeceği kesindi.

Ne var ki... Kadın *kesinlikle* ona bakıyordu.

Morrigan derin bir nefes aldı.

Bunun kim olduğunu kesinlikle biliyordu. Beyni alelacele, birbiri ardına bağlantılar kuruyordu; *tıkır-tıkır-tıkır*... ve birden *nerede* olduğunu anladı. Burayı kendi gözleriyle daha önce hiç görmemişti, ancak tüm ömrü boyunca duymuştu.

Kapıdaki *W*, Wunderous Cemiyeti'ni temsil etmiyordu.

Wintersea'yi, yani *Kışdenizi*'ni temsil ediyordu.

Morrigan, Kışdenizi Cumhuriyeti'nin başkenti Ylvastad'ın kalbinde, Başkanlık Binası'nın içindeydi.

Bürümcük Hattı, niyetini yanlış anlamıştı kesin. Yahut belki de *–of*... Alnına bir şaplak atası geldi– Belki de "Squall,

Kışdenizi Cumhuriyeti'nin neresinde?" diye merak ederken Bürümcük onu Cumhuriyet'in *kalbine* getirerek mümkün olan en işe yarar şekilde tepki vermişti.

Morrigan'ın cesaretinden ufak bir parça kopup gitti. Buna hazırlıklı değildi.

Kadın hâlâ beklentili gözlerle onu izliyordu ve Morrigan yapması gereken doğru şeyin ne olduğunu kesinlikle *düşünemiyordu*... Bu yüzden tuhaf bir yarım reverans yaptı, elini havaya şöyle bir savurur gibi bir şey yaptı ve geveledi: "Merhaba... Eee, Efendim."

Başkan Kışdenizi ona gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi.

Cumhuriyet sınırları içindeki her ev, okul ve devlet dairesinde asılı resmi portresiyle hiç alakası yoktu. Portre onu sert, güçlü ve soğuk gösteriyordu ancak Morrigan, fıldır fıldır gözlerle hoş, ilginç bir surat bulmuştu karşısında, hem de kadının yüzündeki kalın, bembeyaz makyaj tabakasına rağmen. Morrigan'ı kendini açık pencereden içeri buyur etmiş bir güvercinmiş gibi izliyordu.

"Sen kimsin?" dedi kadın sadece.

"Mor – eee, Mog." Morrigan, *Morrigan Crow* demek üzereydi, ama sonra Kışdenizi Cumhuriyeti'nde Morrigan Crow'un Lanetli Çocuklar Listesi'ndeki bir kız olduğunu ve iki buçuk sene önce, tam zamanında öldüğünü hatırladı. Morrigan'ın babası Koca Kurtdönümü Eyalet Şansölyesi'ydi, o yüzden Başkan Kışdenizi onun kim olduğunu hatırlayabilirdi.

Başkan gözlerini kıstı. "Moremog mu? Ne acayip isim."

"Sadece... Sadece Mog. Pardon."

Düşünceli bir edayla üstüne basa basa, "*Mmmog*," diye tekrar etti kadın. "Hâlâ acayip."

Morrigan ne diyeceğini gerçekten bilemiyordu, gerçi ona hak veriyordu. "Eee. Evet, öyle. Pardon."

"Neden ikide bir özür diliyorsun?" diye sordu Başkan Kışdenizi. "Kız çocukları için korkunç bir alışkanlık, derhal bırakmalısın."

"Ay. Par... Yani. Hiç. Pardon." Morrigan gözlerini sımsıkı kapayıp başını iki yana salladı. *Neden* kendini böyle aptal durumuna düşürüyordu?

Ancak başkan yeniden konuştuğunda sesi neşeliydi. "Ah, maalesef sen umutsuz bir vakasın. Ömrün boyunca yapmadığın şeyler için özür dileyeceksin. Neyse en azından bunda iyisin. Mog –sahiden itici bir isim, ama sen bilirsin– hususi odamda ne arıyorsun? Bu hiç alışılmadık bir şey. Bana suikast düzenlemeye mi geldin?"

"N-ne?" Morrigan telaşla itiraz ederken acelesinden boğuluyordu az kalsın. "Hayır! Bunu nasıl yapacağımı bile—" Başkan Kışdenizi'nin gözlerinin içinin güldüğünü görünce durdu. "Şaka yapıyordunuz."

"Elbette şaka yapıyordum. Buraya beni öldürmeye geldiğini gerçekten düşünüyor olsam şimdiye kadar güvenliği çağırmaz mıydım sence?" Başını yana devirdi. "*Sen* neden buradasın?"

Morrigan hızlı düşünmeye çabaladı. "Ben... Sizinle konuşmaya geldim."

Kışdenizi kaşlarını kaldırdı. "Normalde insanlar öfkeli mektuplarını ofisime göndermekle yetinir, haberin olsun. Peki madem. Ben... Tüm bunları halledene kadar konuşabilirsin." Peruğuna, kara cübbesine, abartılı makyajına ve boynuna astığı altın zincire eliyle şöyle bir işaret etti. Bunlar Başkan'ın tören kıyafetiydi. Tuvalet masasının başına oturmak üzere odanın öbür yanına geçerken bir gözünü Morrigan'ın aynadaki yansımasından ayırmadı. "Hadisene o zaman. Canını sıkan neymiş bakalım?"

Morrigan, Kışdenizi Cumhuriyeti başkanını hiç böyle canlandırmamıştı kafasında. Tüm bunların resmiyetten uzaklığı onu büsbütün afallatmıştı... Orada *olmaması gerektiği* gerçeği de cabasıydı. Esas konuşması gereken kişi, Squall'dı.

"Size bazı sorular sormak istiyordum. Şeyle ilgili... Şeyle, eee, Squall Endüstrileri'yle ilgili," diye bitirdi havadan sudan bir konu seçmiş gibi.

"Pekâlâ," dedi Kışdenizi, firketeleri ustaca çıkarırken. "Fevkalade. Squall Endüstrileri. Sen kaç yaşındasın, Mog?"

"On üç."

"On üç yaşında bir çocuğun, enerji endüstrisinin işleyişiyle ne işi olur yahu?" Firketeleri çıkarırken onları seramik bir tepsiye attı, her biri yere düşerken tıngırdadı. Gözleri bir an Morrigan'ın gözleriyle aynada buluştu. "Senin şu an.... Ne bileyim? Okulu asıp bir şeyleri ateşe vermekle uğraşıyor olman gerekmiyor mu?"

Morrigan'ın böğrüne bir sancı saplandı. *Zaten* okulu asıyordu. Daha doğrusu, asıyor sayılırdı. Bir şeyleri ateşe *vermişliği de* vardı, hem de epey yakın zamanda ve büyük bir kalabalık önünde. Acaba Kışdenizi'nin bilmesi mümkün—

"Yoksa – aman! *Dünyaya duyarlı* şu ergenlerden misin yoksa? Ne kadar korkunç! Şuna bir el at, olur mu?"

Morrigan koca peruğunu çıkarmasına yardım etmek üzere öne atıldı, ancak beyaz pudralı acayip şeye uzanırken elleri doğruca içinden geçti. Nefesi kesildi. Bürümcük. Nasıl da *unutmuştu*? Siyah gözleri aynada kocaman olan başkana baktı.

Fakat Kışdenizi'nin dümdüz bakışlarında şaşkınlıktan eser yoktu. Hatta bunun olmasını bekliyor gibiydi.

Tuzağı kurmuş, Morrigan da içine yürümüştü.

"Ben Kışdenizi Cumhuriyeti'nin Başkanı'yım," dedi hiç gülümsemeden. "Sence ben senin kim olduğunu bilmez miyim, Morrigan Crow?"

Morrigan hiçbir şey demedi. Burada, Bürümcük'te olduğu sürece başına hiçbir şeyin gelmeyeceğini biliyordu, yine de içinde yükselen panik duygusuyla başa çıkamıyordu.

En iyisi gitmek, diye düşündü. Muşamba şemsiyesini aklına getirip, Bürümcük trenini çağırıp oradan gitmeliydi. Ancak Kışdenizi'nin sarsılmaz, şaşmaz ifadesi onu olduğu yere mıhlamıştı.

"Maud," dedi Başkan sonunda.

"Ben... Pardon, efendim?"

"Benim adım," diye açıklığa kavuşturdu. "Maud Lowry."

"Ben soyadınızın Kışdenizi olduğunu sanıyordum."

Maud burnundan güldü; sadece biraz, kısa ve keskince. "Bu rolü üstüme aldığımda, unvanı da aldım. *Ben* Maud Lowry'yim. Kışdenizi Partisi'nin önderi Başkan Kışdenizi ise benim *unvanım*. Gerçi bu günlerde böyle bir ayrım pek kalmadı." Duraksadı. "Büyüdükçe aynı şeyin sana da olduğunu görebilirsin. Sen Morrigan Crow'sun, ama unvanın *Wundersmith*. İnsanlar ikisini birbiriyle karıştırmaya başlayacaklar. Hatta sen bile onları karıştırmaya başlayabilirsin."

Korku ve merak arasında bir yerde donup kalan Morrigan, karşılık vermedi. Kadının, gerçekten Wundersmith olduğunu teyit etmek için onu gizlice kışkırtıp kışkırtmadığını merak ediyordu.

Maud peruğu çıkarma faslını bitirirken oh çekip onu şifonyerin üstüne koydu. Gözlerini kapadı, kafa derisini ovdu ve saçlarını biraz kabarttı. Belki beş altı santim uzunluğunda, kızıla çalan koyu kestane rengiydi; dağınıktı, terden keçe gibi olmuştu ve eşit olmayan tutamlar halinde kafasına

yapıştırılmıştı. Küçük, cam bir tabaktan bir avuç yarı saydam pudra aldı, başının üstüne serpiştirdi ve hararetle ovarak yaydı, saçını tertemiz değilse de en azından derli toplu görünene kadar kurutup düzleştirdi.

Ansız ve derinlemesine bir dönüşümdü. Beyaz peruğu olmadan neredeyse sıradan biriydi. Herhangi birinin annesine benziyordu. Bir *Maud*'a benziyordu.

İtinayla, parça parça, Başkan Kışdenizi kostümünden sıyrılmaya girişti. Altın zinciri boynundan çıkarıp ahşap bir kutuya kaldırdı, cübbesini köşedeki tahta mankenin üstüne giydirdi. Siyah kumaşın bitmek bilmeyen katlarının altına gri bir pantolon ve pahalı duran, yumuşak, soluk mavi bir kazak giymişti. Kollarını sıyırırken Morrigan bir tanesinde minik bir delik olduğunu fark etti.

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Ben *başkanım*," dedi Maud bir daha, hafif bezgin bir sesle. Şifonyere döndü ve küçük, cam bir kavanozdan bir parça beyaz yüz kremi aldı. Tenine sertçe ovarak yaydı, siyah göz makyajını temizlerken aynadan Morrigan'la konuştu. "İlginç şeyleri ortaya çıkarmaya adanmış, hükümete bağlı koca bir departmanım var. Senin kim olduğunu ve Bağımsız Eyalet'e kaçtığını biliyorum. Bürümcük Hattı'nı kullanarak buraya geldiğini biliyorum. Senin Wunderous Cemiyeti üyesi olduğunu biliyorum. Bir *Wundersmith* olduğunu da. Alevçiçeklerini dirilttiğini biliyorum ve açıkçası, senin neden burada olduğunu tam olarak bildiğimi düşünüyorum."

Morrigan yutkundu. Squall'ın teklifinden haberdar olması mümkün müydü?

"Ruhkoparan," dedi Maud, cildi pembe ve temiz bir görünüm alana, makyajın her zerresi gidene dek yüz kremini silerek. "Buraya yardım istemeye geldin."

Morrigan, "Ben... Hayır," diye duraksayarak söze girdi. Maud bir anda kafasını yukarı kaldırıp sandalyesinde döndü ve bir kez daha gözlerini şüpheyle kısarak doğruca ona baktı.

"Hayır mı? O zaman neden buradasın?"

"Hayır, yani... Evet. Bu yüzden buradayım." Başka ne diyebilirdi? "Sizden yardım istemeye geldim. Eee, lütfen."

"Berbat bir hadise," dedi Maud usulca. Kaşları çatılıp alnındaki çizgiler derinleşti. "Biz ona Ruhkoparan demiyorduk elbet. Aslında bir isim bile vermemiştik. Wunder Hayvanlar hep kendi işlerine güçlerine bakıyorlardı, anlayacağın. Kendi meselelerini kendilerine saklıyorlardı. Sonunda bizimle iletişime geçince, şey..." Dudaklarını büküp uzağa baktı. "Diyeceğim şu ki bizi işin içine daha erken dâhil etselerdi daha fazlasını yapabilirdik. Tedavi, çoğu kişiye yetişemedi."

"Tedavi mi?" Morrigan, yüreğinin boğazına kadar hoplad ığını hissetti. "Sizde *tedavisi* var mı?"

"Elbette. Biz Kışdenizi Partisi'yiz. Elimizin altında tüm diyarın en büyük bilim adamları, mucitleri, düşünürleri var." Maud yüz havlusunu çamaşır sepetine attı.

Tedavi. Kışdenizi Partisi'nin Ruhkoparan için *gerçek* bir tedavisi vardı ve Squall'ın koşullarına bağlı değildi. Bürümcük Hatti, bir şekilde bunu önceden biliyor muydu? *Bu yüzden* mi onu başka yere götüreceğine buraya getirmiş ve Maud'un onu görmesine izin vermişti? Morrigan'ın içinden bir şarkı patlatmak geliyordu.

"Teşekkür ederim, Başkan Kışdenizi," diye döküldü sözcükler; yüzündeki rahatlamayı saklayamıyordu. "Size bunun ne kadar—"

"Morrigan—"

"Gerçekten bakın, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bu demek ki—"

"Morrigan, dur. Dur. DUR." Maud, minnet selini yavaşlatmak için ellerini kaldırıp bekledi. "Bu hiçbir şey *demek değil*. Ben onu sana... Öylece veremem. Özür dilerim, ama işler böyle yürümüyor." İçten bir üzüntü vardı sesinde. "Buraya gelmek cesaret ister, biliyorum. Asil bir davranış, ancak—"

"Anlamadım," dedi Morrigan sessizce. "Tedavi var dediniz."

Maud başını salladı. "Var."

"Ama onu paylaşmak istemiyorsunuz."

"Mesele benim ne istediğim değil."

"*Neden* o zaman?" İçinde şaşkınlıkla karışık bir öfke kabardı. "Bize yardım etmenizi engelleyen şey ne? Kışdenizi Cumhuriyeti'yle Bağımsız Eyalet'in birbirini düşman bellemesi mi? Bu, hayatın gerçeği değil, bunlar gerçek insan bile değil, bunlar sadece *hükümetler*."

"Bu kadar basit değil."

"Bu kadar *basit!*" diye bastırdı Morrigan. "Wunder Hayvanlar, hayvansılara dönüşüyorlar. İnsanlar *ölüyor*. İnsanlar öldüğünde seçim her zaman gayet basit: Ya kurtarırsınız ya kurtarmazsınız!"

"Ben bir anda mı Bağımsız Eyalet'in Başbakanı oldum? Katı yürekli olduğumu düşünmeni istemem ama politik açıdan bakarsak, sizin salgınınız bizim sorunumuz değil."

"Siyasi açıdan bakarsak, *tabii ki* sizin sorununuz! *Sizin* Cumhuriyetinizden geldi, öyle değil mi?"

Maud sandalyesine yaslandı ve onu serinkanlı bir şaşkınlık içinde süzdü.

"Böyle bir şeye nasıl inanırsın?" diye sordu düz bir sesle. "Cumhuriyet'le Bağımsız Eyalet arasındaki tüm sınırlar kapalı. Bu hastalık birinden diğerine nasıl geçer?"

Morrigan ona bakakaldı. Başkan Kışdenizi, kendi sınırlarının ne kadar delik deşik olduğunu, sınırlardan düzenli olarak

Wunder Hayvan veya insan kaçırıldığını fark etmemiş olabilir miydi?

Bu kadar bihaber *olamazdı*.

"Demek istediğim... Bağımsız Eyalet'te kimse bu hastalığın adını bile duymamıştı," diye geveledi Morrigan, tuzak izlenimi veren durumdan çıkmak üzere parmak ucunda geri geri yürüdü. "Ama siz onu daha önce burada, Cumhuriyet'te gördüğünüzü söylediniz. Ben düşündüm de bu belki... Buradan gelmiş olabilir. Galiba aptalcaydı, pardon."

Bu seferki "pardon" kasıtlıydı. Morrigan sözcüklerini dikkatle seçti, kendini bir dişi aslanın önünde küçük, tehdit oluşturmayan bir fareye çevirdi.

Maud parmak uçlarını birbirine dayayıp düşünceli bir edayla dudaklarına götürdü. "Ben duygusuz değilim, Morrigan. Bu korkunç ve tehlikeli bir hastalık, ancak böyle bir karar –kendini düşmanımız gören bir devlete yardım teklifi– hükümetin tüm üyeleri tarafından alınmalı ve ne yazık ki Kışdenizi Partisi bir ejderha gibidir: uzlaşması güç, yön vermesi imkânsız, kocaman, hantal, ihtiyar bir canavar. Parti bunu bir çeşit mütekabiliyet esasına dayandırmadan Bağımsız Eyalet'e yardım etmeyi asla kabul etmez." Morrigan'ın yüzündeki şaşkınlığı fark ederek, "Bir anlaşma olmadan yani," diye açıklığa kavuşturdu.

"Ama o *sizin* partiniz," diye belirtti Morrigan. "Güç sizin elinizde değil mi?"

Maud'un yüzü belli belirsiz kasıldı, temkinli bir ifadeyle Morrigan'ı süzdü.

Morrigan nezaketsiz bir söz söylediği endişesiyle bir telaş devam etti. "Yani demek istediğim... Şey, sonuçta siz başkansınız. Siz ne derseniz yapmaları gerekmez mi?"

"İnsan öyle sanıyor, değil mi?" dedi Maud ve yüzündeki temkinli ifade şaşkın bir kıkırtıyla eridi gitti. "Ama hayır, ne

yazık ki siyaset bu şekilde işlemiyor. Ne burada ne de başka bir yerde. Kışdenizi Partisi kendi usullerine takılıp kalmış olabilir, ancak seni temin ederim, sizin hükümetiniz de pek farklı değil.

"Cumhuriyet ve Bağımsız Eyalet, binlerce yıldan uzun süredir bir açmazın içindeler; aralarındaki iletişim yok denecek kadar az ve iki taraf da işbirliğine yanaşmıyor. Ben *kendi* partimi doğru şeyi yapmaya ikna edebilsem bile –ki denemeyeceğim demiyorum bak– Steed'in ve *onun* hükümetinin masaya oturacağının bir garantisi yok. Bir zamanlar ben genç bir idealistken..." Durup tek kaşını Morrigan'a doğru alaycı bir tavırla kaldırdı. "... Bu gidişatı değiştirmeyi umut ediyordum. Senelerdir Steed ile masaya oturmaya uğraşıyorum. Sözde düşman uluslar bile açık diyalog içinde olmalıdır, ancak o bir araya gelmeye son derece isteksiz. Ne yazık ki Ruhkoparan'ın da onun tavrını değiştirdiğine inanmıyorum."

Morrigan'ın içinde minicik bir umut yeşerdi.

"Ya ben onu sizinle konuşmaya ikna edersem?"

"Morrigan." Maud ona, demin inanılmaz derecede salakça bir şey söylemişçesine, nazik, hoşgörülü bir bakış attı. "Sen etkileyici bir kızsın. Bürümcük Hattı'ndan tüm bu yolu gelmen, düşman ulusun lideri önünde tek başına durman ve ondan *yardımını istemen* cesurca, zekice ve alçakgönüllü bir hareket. Ancak tüm bunlar bile –hatta *Wundersmith* olmak bile– inatçı bir adamın düşüncesini değiştirecek güce sahip olduğun anlamına gelmez. İnan bana."

"Ben kendimi kastetmedim," diye açıkladı Morrigan. Aklından İhtiyarlar, Jüpiter, Holliday ve Wunderous Cemiyeti'nin tüm gücü geçiyordu; herhalde aralarından *birinin* başbakana erişimi vardı elbet. Eline fırsat geçti mi kim olursa olsun fikrini değiştirme konusunda Jüpiter'e son derece yüksek bir inanç

besliyordu. "Eğer biri Steed'i sizinle konuşmaya ikna ederse, eğer şey yaratabilirsek –ne demiştiniz siz ona, açık diyalog– o zaman bize yardım eder miydiniz?"

Maud memnuniyet ve şaşkınlık arasında bir an bocaladı sanki ama sonunda, elini havaya savurarak Morrigan'ın ısrarına boyun eğdi.

"Pekâlâ," dedi. "*Pekâlâ*. Steed'den benimle lider lidere görüşmesini bir kez daha talep edeceğim. Eğer olur da davetimi kabul etmeye ikna edebilirsen, Ruhkoparan tedavimizi müzakere masasına taşıyacağım. Sözüm söz."

Morrigan birkaç dakika sonra, altın-beyaz Bürümcük treninin ritmik çufçufları eşliğinde görünmez rayların üzerinde giderken, zihninin bir köşesinden onu usulca çekiştiren bir şey sezdi.

Doğruca eve gitmeliydi, bunu biliyordu. Neticede uğruna geldiği şeyi elde etmişti, beklenmedik bir kaynaktan *olsa* bile. Bir şekilde umutluydu. Tek yapması gereken, Nevermoor'daki en güçlü adamı, söyleneni yapmaya ikna etmekti. Bundan kolay ne vardı.

Jüpiter'le plan yapmak üzere doğruca Deukalion'a dönmeliydi.

Ancak zihninin bir köşesinde küçücük bir düşünce sessizce merakını dürtüyordu. *Eve gitmeliydi*, evet ama... Bürümcük'teydi madem, belki de Crow Malikânesi'ni bir ziyaret etmeliydi. Sadece *kısa* bir ziyaret. Son gördüğünden beri bir şey değişti mi diye bir bakmak için. Herhalde bunun bir sakıncası...

Ve birden düşünce hızıyla kendini orada buldu. Bahçesinde durduğu çocukluk evinin heybetli, siyah ön cephesi, Morrigan'ın tepesinde gri gökyüzüne doğru heyula gibi yükseliyordu.

Kapıyı çalmaya gerek yoktu. Bedensiz ve görünmez olduğunu umarak doğruca kapalı kapının içinden geçti ve son anda Ornella Crow'un alametifarikası gri elbisesinin, merdivenlerin tepesinde, köşenin ardında kayboluşunu gördü.

"Çekilmez," diye fısıldadı koridorun ilerisinden, yemek salonundan gelen bir ses. Morrigan yerinden sıçradı, kendini nasıl açıklayacağını düşündü, ancak ses devam etti: "Bu kör olası, yaşlı akbaba çekilmez."

"Şşşş, duyacak seni."

"Duyarsa duysun! Bıktım buradan. Ajansıma Madam Crow'un bugüne kadar yanında çalıştığım en berbat ev sahibesi—"

"*Sen* işine devam etmek istemiyor olabilirsin, Hetty ama ben istiyorum. Şimdi şu ihtiyar akbaba geri gelip gözünü oymadan masayı toplamama yardım et."

Morrigan gözlerini devirdi. Demek Ornella hiç değişmemişti.

Basamaklardan yukarı koşturdu ve babaannesini uzun koridordan takip etti, keskin bir sol yapıp Portreler Salonu'na girdiğini görünce durdu. Babaannesinin Crow Malikânesi'nde en sevdiği odaydı bu. En sevdiği takıntısı, daha doğrusu. Morrigan küçükken kapı eşiğinin orada oyalanır, içeri adım atmaya çok korkar, Ornella'nın, atalarının ve merhum aile bireylerinin yağlıboya portrelerini seyredişini izlerdi.

Artık yaşı daha büyüktü ve babaannesinin peşinden içeri girmek istiyordu. Ama *yapamadı*. Bu fikir birdenbire midesini bulandırdı ve son ziyaretine dair zihninde beliren görüntüler arasında boğuldu.

Noel gecesi babaannesinin yüzündeki dehşet dolu ifade. *Burada olmamalısın.*

Corvus Crow'un, babasının, Morrigan orada değilmişçesine doğruca içinden yürüyüp geçmesi. *O ismi bir daha ağzımıza almayacağımıza ant içmiştik. O öldü.*

Üzerine çöken korku ve dehşet bulutuyla birden midesi bulandı. Olduğu yerde ardına döndü, on bir yaşındaki asık suratlı halinin artık diğer ölü Crow'larla birlikte ölümsüzleştiği Portreler Salonu'ndan uzağa, ters yöne doğru koridordan koşar adım yürüdü.

Aptal. Hangi akla hizmet buraya gelmişti acaba!

Elini karnına bastırıp mide bulantısını geçirmeye çalışarak merdivenlerin başında durdu. Gitmeliydi.

Ön kapıdan yürüyüp çıkacaktı. Bürümcük trenini çağıracak ve yuvasına, Nevermoor'a dönecek, bu eve asla ama asla dönmeyecekti. Bir de—

Bir de kusacaktı. Tam oracıkta Bürümcük'ün içinde kusacaktı. Birden buna çok emin olmuştu. (*Nasıl olacaktı ki bu?* Bir şekilde hâlâ bunu düşünecek kadar aklı yerindeydi.)

Arkasından gelen bir ses onu ardına döndürdü ve Portreler Salonu'ndan çıkan, kapıyı sıkıca kapayıp kocaman, demir bir anahtarla kilitleyen babaannesini gördü.

Beni görme, diye geçirdi içinden yalvarırcasına. *Ne olur beni görmesin.*

Kendini en yakın odaya atıp karanlık bir köşeye çöktü, oturup nefesini toplamaya çalıştı.

Odanın öbür tarafında nefes alan başka bir şey daha vardı. İki şey daha. Ahşaptan yapılma iki küçük bebek karyolasında, yatak örtülerinin altında yükselip alçalan iki küçük yumru. Kimin odasına girdiğini fark ettiği anda kapı usulca açıldı. Tanıdık bir yüz; genç, güzel ve sarışın bir kadın hışırdayan mavi elbisesiyle parmak ucunda içeri girdi. Tatlı bir ezgi mırıldanıyordu.

Morrigan, babaannesinin aksine üvey annesinin onu göremeyeceğine her nedense emindi. Ancak buna rağmen, Ivy oğullarına bakıp odayı terk edene kadar gölgelerde saklanmayı sürdürdü.

Genç anne kapıda bir an durdu, kar beyazı saçlı oğullarına hızlı bir bakış attı ve holden gelen ışık yüzünü aydınlattı. Ivy'yi hiç böyle dingin, huzurlu ve mutlu görmemişti; kadın büsbütün yumuşamış, anne şefkatiyle dolmuştu. Morrigan'ın içini tuhaf bir duygu kapladı, bu duygunun imrenme olduğunu fark edip irkildi.

Sadece imrenme değildi. Hasretti.

Ama bu doğru olamazdı. Ivy'ye hasret duymuyordu. Ivy'yi *sevmiyordu* bile!

Morrigan'ın hasret duyduğu şey başkaydı, kayıp olan bir parçasıydı. Tam olarak ne olduğunu bilemiyordu. Ama içinin en karanlık, en gizli, bir başkasıyla asla paylaşmadığı bir köşesinde Morrigan biliyordu ki bu kayıp şey her neyse, ona hiç sahip olmamıştı. Öte yandan küçük Wolfram ile küçük Guntram Crow, her nasılsa, ona sormadan onun payını da almışlardı.

Yüreği karardı.

Harika bir hayatın var, diye Morrigan kendine sertçe hatırlattı. *İhtiyacın olan her şeye sahipsin.*

Sahiden öyleydi. Nevermoor'da bu çocukların asla sahip olamayacağı, *hayal* bile edemeyecekleri şeylere sahipti! Şemsiye Hattı'yla çatıların üstünden seyahat ediyor, operaya gidiyor, Noel Arifesi'nde göz alıcı muharebeler seyrediyordu. İsteklerine ve ihtiyaçlarına göre kendini dönüştüren, gerçekten *sihirli* yatak odası vardı, daha ne olsun?

Daha da önemlisi Jüpiter, Jack, Fenestra, tüm arkadaşları Deukalion Oteli'ndeydi. Hayatında Hawthorne, Cadence,

Miss Cheery, Ev Treni ve Eksi Dokuz vardı. Olağanüstü yetenekli Wunderous insanlardan oluşan seçkin bir cemiyetin üyesiydi, kendisine sadık *sekiz* kız ve erkek kardeşi vardı! Daha ne isteyebilirdi ki? Bir insan ne kadar açgözlü olabilirdi?

Ama onlar gerçek kız kardeşlerin değil, öyle değil mi? dedi zihnindeki küçük, sinir bozucu ses. *Gerçek erkek kardeşlerin değil.*

Morrigan başını yana devirdi. Ayağa kalktı, karanlıktan dışarı usulca adım attı ve odanın öbür ucuna yürüyerek yan yana duran iki tahta beşiğe baktı. Her birinin tepesine birer isim kazınmıştı. Minik, gül yanaklı Wolfram, huzur içinde uyukluyordu. Küçük Guntram sanki üşütmüştü; uyurken hırıltıyla soluyordu.

Herhalde, diye düşündü, *gerçek* erkek kardeşleri bunlardı. Üvey erkek kardeşleri.

Morrigan beşiklerin arasındaki dar alanda diz çöktü.

"Merhaba," diye fısıldadı. "Ben sizin kardeşinizim." Söylemesi bile onu tuhaf hissettiriyordu ama ısrarla devam etti: "Daha doğrusu ablanızım. Bahse girerim buna inanmamışınızdır. Bahse girerim kimse size beni anlatmamıştır. Ama gerçek bu. Benim adım Morrigan." Duraksadı, bir an düşündü. "Muhtemelen bunu söyleyemezsiniz çünkü daha çok küçüksünüz. Bana sadece... Mog deyin."

Guntram hafif kıpırdandı, bir gözü aralanıp uykulu uykulu ona baktı. Morrigan'ın nefesi kesildi, bir an çocuğun uyanıp bağırarak evi başına yıkabileceğini düşündü, ama yumuşak bir fısıltıyla, "*Şşş*," dedi ve çocuk yeniden uykuya daldı.

Ucuz yırttık, diye düşündü. Kesinlikle gitme vaktiydi.

Morrigan odadan gizlice çıkarken gözüne bir şey çarptı: tül perdenin ardında, pencerenin kenarına yığılmış küçük, tombul bir yumru.

Nefesi kesildi. "Emmett!"

Tam hatırladığı gibiydi. Kuyruğu kopuk, siyah cam gözlü, yırtık pırtık, pelüş tavşanı... Bir tek, artık kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı, sanki unutulmuştu ve uzun zamandır oradaydı. Eline almak üzere ona uzandı ama tabii ki elleri doğruca içinden geçti.

Morrigan'ın boğazına bir yumru oturdu, birden gözyaşlarıyla yanmaya başlayan gözlerini kırpıştırdı. Emmett, Crow Malikânesi'nde özlediği tek şeydi. Eskiden olduğu gibi onu sımsıkı tuttuğunu hayal etti. Onu asla böyle bir başına pencere kenarına yığılmış halde bırakmazdı. Üşütebilirdi veya... Veya boynu tutulabilirdi!

Morrigan hüsranla gözlerini odada gezdirirken içini öyle büyük bir öfke ve hüzün kapladı ki neredeyse küçücük kalan bedeninin içinden taşacaktı.

Tüm şu eşyalara bak, diye ansızın bağırmak istedi. Tüm şu oyuncak ve kitap yığınına... Oysa ona ait *tek* şey, Crow Malikânesi'nde bıraktığı tek parçası, adeta bir hiç gibi, öylece bu nankör küçük canavarlara verilmişti. İhmal edip unutacakları bir başka oyuncak daha işte. Ve şimdi yapayalnızdı.

Morrigan Bürümcük'ten uzanıp, Emmett'ı sımsıkı tutup onu beraberinde eve, ait olduğu yere götürmek istedi.

Ama bu olanaksızdı.

Gözlerini sıkıca yumdu, yumruklarını sıktı ve zihninde muşamba şemsiyesini canlandırdı. Uzakta Bürümcük treninin düdüğü öttü.



OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

MÜTEGALİBİYET ESASI

Bürümcük treniyle eve dönüş yolu boyunca Morrigan'a kırmızı bir öfke bulutu eşlik etti. Peron korkuluğundan şemsiyesini kaparken de onunlaydı ve Deukalion'a vardığında öfkesi o kadar ağır gelmişti ki sonunda altında ezilip kedere düşmüştü.

Hiç durmadan ve nereye gittiğini bile fark etmeden, lobiden yükselen sarmal merdivenleri koşarak tırmandı. Yatak odasına yollandığını *düşünürken* Jüpiter'in çalışma odasına vardığında son derece şaşırmıştı.

Jüpiter başını masadan kaldırıp ona baktığında yüzündeki şaşkın tebessüm kaybolunca Morrigan, kim bilir ne halde görünüyorum, diye düşündü.

"Mog?" dedi Jüpiter birden endişeye kapılarak. "Sorun nedir?"

Ne *görüyordu* acaba? Merak etti. Bugün olanların ne kadarı hâlâ etrafında dolanıyordu? Gri bulutlar, karanlık lekeler ve kim bilir başka neler vardı: dünyanın en uzun sabahının

görsel tarihi. (Daha hâlâ sabah mıydı? *Ertesi sene* olmamış mıydı hâlâ?)

"Sorun... Sorun Emmett!"

Morrigan'ın gözleri dolup taştı, yüzü boş bir süt kartonu gibi buruştu. Üzüntüsünü yeniden öfkeye dönüştürdü (çünkü bu çok daha başa çıkılabilir bir duyguydu), ağır adımlarla odanın öbür ucuna yürüdü, deri koltukların birinden bir minderi kaptı ve öyle sert fırlattı ki duvardaki bir çerçeveyi devirdi. Jüpiter şaşkınlık içinde seyretti.

"Ona *ihtiyaçları* bi-bile yok, hem *benim* o; *bebekliğimden* beri benim ve Ivy daima ne kadar *pis* olduğunu söylerdi, neden Emmett'ı *onlara* vermiş ki?"

"Onlar kim?"

"Wolfram'la Guntram! Benim... *Erkek kardeşlerim*." Ellerini yumruk yapmış, gözlerine batan yaşlarla şöminenin önünde volta atıyordu.

"Tamam da... Emmett kim?" Jüpiter, Morrigan'ın hıçkırıklarla bölünen monoloğuna bir anlam vermeye çalışırken epey afallamış görünüyordu.

Morrigan, "Benim tavşanım!" dedi hıçkırarak. "Oyuncak tavşanım. Benim *dostum*." *Benim tek dostum*, diye geçirdi içinden. "Onu geride bı-bıraktım. O benim dostumdu ve ben onu öylece... Geride bıraktım."

İki buçuk sene evvelki Zifiri Gece'yi düşünüyordu. Lanet yüzünden öleceği geceyi. Jüpiter'in habersizce gelip onu kurtardığı, Nevermoor'a getirdiği ve ona hayal bile edemeyeceği yeni bir yaşam sunduğu geceyi.

Hemen ardından Crow Malikânesi'ne gelen Duman ve Gölge Taburu'nu, Jüpiter'le birlikte ardına bile bakmadan kesin ölümden kaçışını hatırladı. Tüm o heyecan ve tehlikenin içinde yatağında, yastıkları arasına tıkışmış küçük, pasaklı

Emmett'ı –sadık bir şekilde dönmesini bekleyen Emmett'ı– bir kez olsun aklına getirmemişti.

Morrigan koltukların birine ağırlığınca yığıldı. Mantıksız olduğunu biliyordu; pelüş oyuncağının aklı olmadığını, incinecek duyguları olmadığını bilecek yaştaydı. Ancak fark etmezdi. O küçük tavşana kalbini vermiş, on bir sene boyunca ona nice korkusunu, umudunu, gizli yarasını anlatmıştı. Onların hepsini içinde taşıyordu. Yalnız geçen lanetli çocukluğundaki tek dostuydu.

Jüpiter şefkat dolu bir edayla dilini şaklattı. "Ah, Mog. Sen onu geride bırakmadın. Canını kurtarmak için kaçıyordun. Ortada bir kabahatli varsa, o da benim. Habersizce yanında bitip seni kaçıran benim."

Morrigan ayağa sıçrayıp yeniden volta atmaya dönerken, "Geri dönmek istiyorum," dedi. Gergin bir enerjiyle dolu, huzursuz ve heyheyliydi. "Bürümcük'ü kullanarak değil. Gerçekten. Onu kurtarmak istiyorum—"

Jüpiter'in yüzündeki telaşlı ifadeyi görünce durdu.

"Bunu yapamayız. Yapamayacağımızı biliyorsun," dedi Jüpiter temkinli bir sesle. "Kardeşlerin Emmett'a gerektiği gibi özen göstermedikleri için, senin gibi özen göstermedikleri için çok üzgünüm. Ama dinle: Bahse girerim onu senin sandığından fazla seviyorlar ve eğer şu an sevmiyorlarsa bile ileride sevecekler. Büyüyüp akıllandıklarında kime ait olduğunu bilecekler, bildiklerini *bilmeseler* bile. Emmett gibi böylesi sevilen dostlarda bu iş hep böyledir. Onlar bu sevgiyi görünmez bir ceket gibi üstlerine giyerler. Asla üstlerinden çıkmaz, daima oradadır ve dingin anlarda bunu hissedebilirsin. Bir gün Wolfram'la Guntram da hissedecek."

Morrigan onun sözcüklerinde teselli bulmak istiyordu, gerçekten istiyordu, ancak biliyordu ki bunlar sadece... Laftı.

Jüpiter, o kendini daha iyi hissetsin diye uğraşıyordu. Morrigan, sözlerinin tekine bile inanmıyordu.

Jüpiter kaşlarını çattı. "Hem sen oralarda ne halt ediyordun yahu? Bürümcük Hattı'nı tek başına kullanmamalısın, Mog – sana söyledim, bu *çok tehlikeli*!"

"Hah. Doğru ya. Eee..." Birdenbire ne kadar saçmaladığını fark etti ve kulağına kaçan suyu akıtmaya çalışırcasına başını yana salladı. Neden oyuncak tavşanı hakkında konuşup duruyordu? Crow Malikânesi ziyareti onu büsbütün allak bullak etmiş, esas haber aklından çıkıp gitmişti. "Ben... Ben tedavi bulmaya gittim. Squall dedi ki—"

"*Squall* mı dedi?"

"Evet, o gün çatıda, hatırladın mı? Sana anlatmıştım, Ruhkoparan için tedavisi olduğunu ve bana vereceğini söyledi, eğer—"

"Eğer onun çırağı olmayı kabul edersen, evet, tabii ki o konuşmayı hatırlıyorum, belki inanmazsın." Jüpiter ellerini suratına götürmüş, onu parmak aralarındaki boşluklardan izliyordu. "Mog, lütfen, *lütfen* bana kabul etmediğini—"

"Hayır!" dedi Morrigan hızla araya girip. "Yani... Ben onu bulmaya gidiyordum..." Jüpiter cılız bir inilti çıkardı. "... ama Bürümcük Hattı'nın kafası karıştı ve beni yanlış yere götürdü ve ben de –Jüpiter, şu saçını çekiştirmeyi bırakıp *dinler misin!*– Ben de Başkan Kışdenizi'yle tanıştım!"

Jüpiter saçını çekiştirmeyi bıraktı. Dinledi.

"Yaa." Morrigan'a bakakaldı. "Pekâlâ."

"Öyle işte." Morrigan omuz silkti. "Bence... Ben yanlış şeyi düşünüyordum ve Bürümcük Hattı benim niyetimi yanlış anladı; her neyse, önemli değil. Onunla tanıştım ve o, kim olduğumu, bir Wundersmith olduğumu, hatta Ruhkoparan'ı ve diğer her şeyi biliyor."

Başkanlık Binası'nda olanları tüm ayrıntılarıyla anlattı ve Jüpiter onu, ağzı yarı açık, pürdikkat dinledi.

"—sonra Maud, Kışdenizi Partisi'ni kocaman, ihtiyar bir ejderhaya benzetti ve ona yön vermenin imkânsız—"

Jüpiter, "Bir dakika, ona ön adıyla hitap edecek samimiyete mi ulaştın?" diye araya girdi. "Kışdenizi Cumhuriyeti'nin Başkanı'yla?"

"Evet, şşş. Maud dedi ki şayet mütegalibiyet esasına dayandırılırsa Kışdenizi Partisi yardım *edebilirmiş*."

"Mütekabiliyet esası olmasın?"

"Hah, ondan işte. Karşılıksız bir şey yapmayacaklarını, ancak Başbakan Steed'i onunla görüşmeye ikna edersek, o zaman kendi partisini tedaviyi paylaşmaya ikna etmeye çalışacağını söyledi. Yani, sen edebilir misin? Veya İhtiyarlar? Biriniz Steed'i tanıyorsunuzdur mutlaka."

"Valla ben adamı şahsen tanıyorum ve pek hoşlaştığımı söyleyemem, ama Morrigan..." Jüpiter başını iki yana sallayarak duraksadı. Dehşete düşmüş görünüyordu. "Başkan Kışdenizi, düşmanımız olan bir ulusun önderi. Onunla Bağımsız Eyalet'in bilgisi veya izni olmadan onların namına anlaşma yapmak, teknik olarak, şey... *Vatana ihanet* sayılır. Bunu *hiç kimseye* anlatamayız."

"*Vatana ihanet* değil, uzlaşma bu! Yardım çağrısında bulunma! Her neyse, herhalde Bağımsız Eyalet'e hükmetmeyi veya kraliçenin kafasını kesmeyi isteyecek değil ya? Sadece Steed'le *konuşmak* istiyor. Sözde düşman ulusların bile açık diyalog içinde olması gerekir."

Jüpiter tek kaşını kaldırdı. "Senin sözlerin mi, onun mu?"

Morrigan soruyu duymazdan geldi.

"Maud gidişatı değiştirmek istiyor. Kadın aslında çok... Yani göründüğü kadarıyla..." Morrigan bocaladı. Başkan'ın

tam olarak *hoş* olduğunu söyleyemezdi. Onda *hoş* denemeyecek kadar göz korkutucu bir şey vardı. "Dürüsttü."

Jüpiter kuşkulu bir yüz ifadesi takındı. "Bu ifadeye şiddetle karşı çıkacak bir sürü Kışdenizi Cumhuriyeti vatandaşı tanıyorum."

"Mükemmel bir insan olması gerekmiyor, Jüpiter, dostlarımızı kurtarsın yeter!"

Jüpiter burnunun köprüsünü ovuşturarak, "Morrigan," dedi. "Kışdenizi Partisi'nin bırak bizdekilere, herhangi bir Wunder Hayvan'a bile yardım etmek isteyeceğine *bir an olsun* inanmam. Cumhuriyet'teki Wunder Hayvanları mağdur eden ve yaşamlarını bu kadar tehlikeli kılan, bizzat *onların* yasaları, kaçakçılık çetelerinin var olmasının *sebebi* onlar. Çağlardır böyle bu."

"Ama ya gidişatı gerçekten değiştirmek istiyorsa? Kışdenizi Partisi kendi ülkesindeki Wunder Hayvanları tedavi etmenin yolunu bulmuş, öyle değil mi? *Eminim* bunu o yapmıştır. Biz ona fırsat vermezsek gidişatı nasıl değiştirebilir ki?"

Jüpiter bunun üstüne düşündü sanki. "Bu konunun tam bir mayın tarlası olduğunun farkındasın, değil mi Mog? Paldır küldür dalarsak—"

"Jüpiter, bu sabah Sofia..." Morrigan duraksadı ve cümlesini tamamlayamadı. Ancak Jüpiter'in yüzündeki hüzünden, Sofia'nın hastanede olduğunu çoktan duyduğu anlaşılıyordu. "*Paldır küldür dalmaya* karar vermemiz için daha kaç tane Wunder Hayvan'ın acı çekmesi lazım? Sen Başbakan'la bir *konuşabilsen*—"

"Tamam! Sadece... Bir dakika ver bana." Derin bir iç geçirdi, masa başı koltuğunda geriye yaslandı ve gözlerini tavana dikti. "Hâlâ tüm bunları kavramaya çalışıyorum. Hâlâ önce benimle konuşmadan Cumhuriyet'e gittiğine inanamıyorum."

"Bürümcük Hattı'nı kullandım alt tarafı, o kadar büyütme. *Bir şey* yapmak zorundaydım, öyle değil mi?"

Jüpiter tekrar öne doğru eğildi, anlamsızca bir şeyler geveledi. "N-ne... Yani... Şimdi sen... *Öyle* mi? *Ya?* Neden? Neden zorundaymışsın? Hâlihazırda hayatlarını *bir şeyler* yapmaya adamış, yetişkin Cemiyet üyelerinden oluşan koca bir görev gücü varken neden böyle bir şey düşündün yahu? Kusura bakma ama kimse senden *bir şey yapmanı* istemedi!"

Morrigan, Jüpiter sanki yüzüne bir bardak soğuk su fırlatmış gibi irkildi. Aniden aklına Holliday Wu'nun söylediği şey geldi; o da Morrigan'ı, bulunmaması gereken bir yere –ondan istenmediği halde– baskın yapar gibi dalmak ve ortalığı karıştırmakla suçlamıştı.

İncinmiş duyguları çığ gibi büyüyüp öfkeye dönüştü, içinde bir dalga gibi kabardı ve ardından şiddetle, acımasızca çarptı.

"Peki, siz *yetişkinler* ne yaptınız, tam olarak?" diye bağırdı. "*Siz* bir çare buldunuz mu? Dr. Bramble *her geçen gün daha çok yaklaşıyor* mu yoksa geçen haftayla veya önceki haftayla tam olarak aynı yerde mi sayıyor? Haklısın. Kimse benden bir şey yapmamı istemedi, ama ben YİNE DE YAPTIM; kendi başıma. Bunu yapmak için Bağımsız Eyalet'in dışına çıkmam gerekti ancak mucize eseri, GERÇEKTEN yardım edebilecek GERÇEK bir yetişkin buldum."

İrkilme sırası bu sefer Jüpiter'deydi.

Morrigan gözlerini kırpıştırarak öfkeli gözyaşlarını geri iterken, "Steed'le konuş," diye bastırdı. "Ondan hoşlanıp hoşlanmaman umurumda değil, sadece *konuş onunla*. Kışdenizi ona bir kez daha lider lidere görüşme teklifinde bulunacak. Tek yapması gereken o daveti kabul etmek, biz de arkadaşlarımıza kavuşuruz böylece. Lütfen, *anlamasını sağla*. Sağlamazsan, benim... Benim başka seçeneğim kalmayacak."

Jüpiter'in beti benzi atmıştı. "Seçeneğinin kalmayacağını söylerken ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki eğer Steed Kışdenizi'nden yardım kabul etmezse, ben Squall'ın teklifini kabul edeceğim."

KAKTÜS TEAM



OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAYIN BAŞBAKAN

Morrigan daha önce hiç hız trenine binmemişti, ancak Jüpiter'le tartışmasını takip eden kırk sekiz saat içinde, nasıl bir his olabileceğini hayal edebildi.

Jüpiter'in görünürde bu görevi tamamen kabul etmesi, Morrigan'ı şaşırtmıştı. Kavgalarından hemen sonra Başbakan'ı, Kışdenizi'yle görüşmeye ikna etmeye kararlı bir halde ayrıldı ve günün geri kalanı boyunca dönmedi. Ancak akşam geç saatte eve döndüğünde lobide Morrigan, Martha ve Fenestra'nın yanından fırtına gibi geçip gitti ve kimseye tek kelime etmeden doğruca cam asansörün yolunu tuttu. Steed'le her ne konuştuysa, belli ki sonu iyi bitmemişti.

Jüpiter'in gözden kayboluşunu seyrederlerken, Martha hazin bir edayla başını sağa sola sallayarak, "Omuzlarında dünyanın yükünü taşıyor garibim," dedi. "Kendine çok yükleniyor."

Morrigan hiçbir şey demedi, ancak suçluluk duygusuyla midesi düğümlendi. Neticede bu sefer ona yüklenen oydu.

Fenestra kocaman esneyerek, "Evet, onu bu aralar biraz stresli görüyorum," dedi. O gün Kedgeree onu onlarca kez kovmasına rağmen danışma masasının üstüne, karnı havada, boylu boyunca uzanmıştı. "Ben de ona hediye aldım. Yatağının üstüne bıraktım."

Morrigan ve Martha şaşkınlık içinde bakıştılar.

"Ben... Vay be, Fen," dedi Morrigan. "Gerçekten çok hoş. Ona ne aldın—"

Jüpiter'in, "FENESTRAAAAAAA!" diye dolu kükreyişi boş otelde yankılandı ve ta sarmal merdivenin dibine kadar ulaştı.

Martha irkilerek göz ucuyla Fen'e baktı. "Balık mı?"

"Sıçan." Harikedi, hediyesinin böyle kötü karşılanmasına son derece gücenmişti. "Hem de kocamandı. Ne kadar nankörce."

Tıpkı işletmecisi gibi Deukalion Oteli de huysuzdu ve hayal kırıklığı içindeydi. Gerçi Jüpiter'in *aksine*, Deukalion gittikçe daha acayip şekillerde gösteriyordu bunu.

Panjurlar Martha, Charlie ve Kedgeree'nin zorla açmak için ellerinden gelen tüm çabayı göstermelerine rağmen hâlâ kalkmamıştı. Artık tüm süitler ve personel odalarının çoğu soğuk ve karanlıktı. Morrigan'ın yatak odası zor dayanıyordu; o gün şömineyi en az on kez yeniden yakmak zorunda kalmış, normalde musluklarını kendi kendine kapamadan önce tam doğru miktarda su dolan pençe ayaklı küvet taşmış, yatak odasını su basmıştı. *En çok da* ahtapot koltuğu için endişeleniyordu. Günlerdir tek bir uzvunu bile kımıldatmamıştı neredeyse.

Ancak Deukalion'un büyük kısmı derin uyku moduna girmiş olsa da kimi kısmı, bir çeşit aşırı üretken turbo moduna geçmişti. Kuzey kanadında kalan meyve bahçesi öyle çabuk,

öyle aşırı büyümüştü ki sonbahar hasadında normalden yedi kat daha fazla ürün vererek adeta bir meyve bahçesinden ziyade, yenebilir bir ormana dönmüştü.

Keza lobi de her zamankinden daha canlıydı. Artık birkaç saatte bir dönüşüyor, Frank'in planlamadığı, var olmayan etkinlikler için gelişigüzel kılık değiştirip duruyordu. Sabah altıda şık bir kokteyl partisi için atmosfer ışığı ve havalı caz. Ardından hiç kimse için bir doğum günü partisi ve aralarından geçilemeyecek kadar çok uçan balon (Fenestra öğle yemeği saati gelmeden büyük bir zevkle pençelerini bileyip icaplarına bakmıştı).

Öğleden sonra geç saatlerde görkemli bir düğüne dönüşmüştü. Madam Chanda binlerce beyaz konik mumun, zarif çiçek aranjmanlarının ve konfeti kaplı koridorun boşu boşuna ziyan olup gittiğini düşünüyordu. Martha'yla Charlie'ye sürekli olarak yıldırım nikâhının *ne kadar da* romantik olduğunu ve insanların neşesini yerine getirmek için *tam da* gereken şey olduğunu söylemiş, ancak onlar inatla bu imayı duymazdan gelmişlerdi.

Frank'le Kedgeree, Deukalion'u her yeni dönüşümünde içine sürüklendiği tehlikeden kurtarmak için onu nazikçe ikna etmeye çalışmış, ona bunun dinlenme ve kendini toparlama süreci olduğunu, çok yakında işlerin yeniden canlanıp kendine geleceğini hatırlatmışlardı. Ancak Deukalion bana mısın demiyordu ve beyazlı düğün, dört başı mamur bir havuz partisine dönüşünce –sarmal merdiven gitmiş yerine bir su kaydırağı gelmişti– en iyisinin ona uymak olduğunda karar kıldılar.

"Ah, zavallı kızcağız," diye iç çekti Kedgeree. Deniz gözlüğü ve pembe renkli ekose mayosuyla bir zamanlar danışma masası olan dalış tahtasının ucundan sırılsıklam olmuş lobiyi süzüyordu. "Sen o kadar süslen püslen, sonra partiye kimse gelmesin."

Morrigan ertesi sabaha kadar Jüpiter'in çalışma odasının kapısını tıklatma cesaretini bulamadı. Kendini kötü habere hazırlamıştı, dolayısıyla Jüpiter yüzünde tatmin dolu bir ifadeyle, o görsün diye Nevermoor'un önde gelen üç gazetesinin nüshalarını masanın üstüne serince şoka uğradı:

BAŞBAKAN, "TEDAVİ Mİ? BEN ALMAYAYIM," DİYOR

UMUTLARIMIZ BOŞA MI ÇIKTI?
KIŞDENİZİ'NİN SIZDIRILAN MEKTUBU, STEED'İN CAN KURTARMAYA İSTEKSİZ OLDUĞUNU GÖSTERİYOR

LÜTFEN, BAŞBAKANIM, EVET DEYİN GİTSİN

Jüpiter eliyle *Gözcü*'ye pat pat vurarak, "İkinci sayfada," dedi.

Morrigan ön sayfayı çevirince kocaman kırmızı harflerle SU YÜZÜNE ÇIKTI ifadesini gördü. Altında el yazısıyla yazılmış bir mektubun fotoğrafı vardı ve mektuptaki mühür, herhalde Kışdenizi'nin başkanlık mührüydü: üzerine süslü *W* harfi çizilmiş bir kelebek gölgesi. *Gündüz Postası* ve *Ayna*'ya hızlıca bir göz atarak hepsinin aynı mektubu bastığını gördü.

Morrigan genzini temizleyip yüksek sesle okumaya girişti.

"Sayın Başbakan,

Bugün benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim. Bir anlaşmaya varamadığımız için üzgünüm, ancak suskunluğunuzun, hizmet ettiğiniz 'Bağımsız Eyalet' vatandaşlarını çok daha derinden üzeceğinden endişe duyuyorum.

Karşı karşıya kaldığınız zorlukta sizlerle dayanışma ve duygudaşlık içinde olduğumu tekrardan dile getirmek isterim. 'Ruhkoparan' adını verdiğiniz bu hastalık büyük tehlike arz etmektedir; ardında bıraktığı yıkımın üstesinden gelmek olanaksız görünmektedir. Bunları tecrübeye istinaden söylüyorum.

Lakin size bu sabah da söylediğim gibi, bunun üstesinden gelmek sahiden mümkün.

Bir vatandaşımız bu korkunç hastalığa son vermenin bir yolunu bulup tüm Cumhuriyet'le paylaşmadan önce nice canlar kaybettik. Gerek Wunder Hayvanlar gerek insanlar olarak bizler artık bu hastalığın dehşetinden kurtulmuş durumdayız. Bu cömert paylaşımdan sizin ve halkınızın da faydalanmasını istiyorum. Tedaviyi size memnuniyetle vereceğiz.

Karşılığında sizden tek istediğim umut.

Günün birinde iki ulusun, aralarındaki uçurumun üzerinden ellerini birleştireceğine dair umut. Halkının gelecekteki refahını ve can güvenliğini gözeten modern, ilerici iki lider olarak, Çağlar boyu süregelmiş yaraları iyileştirebilecek bir diyalog başlatabileceğimize dair bir umut ışığı.

Bizler Kışdenizi Cumhuriyeti'nde, sizin içinde bulunduğunuz safhadan geçtik. Bu zorlu yolu teptik. Lütfen ülkem adına uzattığım yardım elini kabul ediniz ve şunu biliniz ki bunu açık, yürekten bir uzlaşma ruhuyla yapıyorum.

En içten dileklerimle,
Başkan Kışdenizi."

Morrigan yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum. Onlar... *Sahiden* buluştular mı?"

"Hı-hı. Kışdenizi sen onunla konuştuktan hemen sonra onu davet etmiş olmalı çünkü İhtiyarlar, onları görmeye gittiğimde çoktan haberdardı."

"Nereden biliyorlarmış?"

"Eee, Wunderous Cemiyeti'nin her daim başbakanlık ofisinde muhbirleri mevcuttur. Steed, birileri İhtiyar Quinn'e rapor vermeden neredeyse tuvalete bile gidemez. İhtiyarlar Kışdenizi'nin davetini ve Steed'in bunu reddetmeyi planladığını duyunca Ruhkoparan görev gücünü topladılar. Tabii ben hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptım."

"Niçin?"

"Anlamıyor musun? Ben onlara anlatacağıma, *onlar bana* Kışdenizi'ni anlattı. Kimse senin Bürümcük Hattı'nı kullandığını bilmiyor. Kimse anlaşma yaptığını bilmiyor. Her şey yolunda."

"Oh. Eee, şahane." Morrigan'ın midesi bir kez daha düğümlendi. Aslında kendine karşı dürüst olması gerekirse, elde ettiği başarı için biraz gurur duymuyor da değildi. Jüpiter, senin şu ufak vatan hainliği pürüzünü dert etmeye gerek kalmadı, dercesine elini havada şöyle bir salladı.

"Böylece, üçümüz Steed'i görmeye gittik," diye devam etti. "Ben öfkeden patladım, Dr. Bramble ikna etmeye uğraştı, Müfettiş Rivers uzlaşmaya. Ama o koca dangalağa hiçbir şey işlemiyordu ve en sonunda bizi dışarı attırmakla tehdit etti... Biz de ağır topları çağırmak zorunda kaldık."

"İhtiyar Quinn'i mi?"

"İhtiyar Quinn'i." Jüpiter tek kaşını kaldırdı. "Bir harikaydı. Tek kadından oluşan hiddet, mantık ve uzlaşma makinesi. Onu toplantı yapmaya ikna etti... Bir de vitamin almaya ve daha güzel bir saç kesimine *ve* annesini aramaya! Açtı ağzını yumdu gözünü."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra... Hiçbir şey. Steed görüşmeyi yaptı. Bürümcük aracılığıyla konuştular. Hepimiz durup dinledik. Kışdenizi mükemmel derecede yumuşak başlı, hatta *büyüleyiciydi*. Tedavi vermeyi teklif etti ve karşılığında tek istediği, Steed'in, Bağımsız Eyalet ve Cumhuriyet'in diplomatik ilişkilerindeki düşmanlığı azaltma yolunda çalışacağına dair bir ifadede bulunmasıydı. Ve Steed, hayır dedi."

"*Niçin?*"

"Kısmen fazla gururlu olduğundan; kadının başarısının kendisini kötü gösterdiğini düşünüyor. Ayrıca düşmanla uzlaşarak zayıf veya hain olarak anılmak istemediği için. Bir de galiba, daha önce de söylediğim gibi, dangalak olduğu için. Nokta."

Morrigan gazetelere göz attı. "Ama... İş bununla bitmedi."

"İş bununla bitmedi," diye onayladı Jüpiter. "Çünkü dün gece Kışdenizi, Steed'e mektup yazdı. Sonra da..." Eliyle masasını kaplayan gazetelere şöyle bir işaret etti. "... mektup, tüm gazetelerdeki istihbarat şeflerine sızdırıldı."

"Holliday Wu mu?"

"Holliday Wu."

Morrigan gaddarca sırıttı. "Pekâlâ, bu sefer bir dâhi mi yoksa iblis mi?"

"Belki her ikisi birden." Jüpiter başını bir yandan öbürüne devirdi. "Belki de hiçbiri. *Biraz* adice bir numara oldu. Steed halkın öfkesiyle karşı karşıya kalacak... Ama kendi kaşındı."

"Tamam." Morrigan derin bir nefes aldı. "Peki ya sonra? Baskıyı devam ettirmeliyiz—"

"Morrigan."

"—şimdi bir imza kampanyası mı başlatsak yoksa... Protesto yürüyüşü yapalım! Tam Parlamento'nun dışında—"

"MORRIGAN," diye bağırdı Jüpiter. "'Sonra' diye bir şey yok. Hepsi bu."

Morrigan ağzı açık ona baktı. "Ciddi olamazsın! Öylece pes mi edeceksin?"

"Benden istediğini yaptım," dedi. "Mevzuyu ta başbakanlık ofisine kadar götürdüm ve onu ikna etmek için elimden gelen *her şeyi* yaptım, fakat Morrigan... Bu elimizdeki son kozdu. Umarım bu Steed için yeterli baskı olur ve onu doğru şeyi yapmaya zorlar, ancak senin ya da benim olaya dâhil olmamız meselesine gelirsek—"

"Ama öylece—"

"O iş *bitti*."

Dünyanın en hiddetli ve en rahatsız edici sessizliği içinde gözlerini birbirlerine diktiler, ta ki kapıdan gelen tıkırtı onları kurtarana kadar.

"Gel!" diye bağırdı Jüpiter ve elinde kulağına bastırdığı küçük radyoyla Kedgeree içeri girdi.

"Bunu duydun mu, Jove?" diye sorup masanın üstündeki büyükçe radyoya işaret etti. Jüpiter atılıp sesi sonuna kadar açtı. Gideon Steed'in sert sesi odayı doldurdu.

"Ruhkoparan'la bağlantılı dün geceki hadiseleri durdurmak konusunda etkin bir rol oynamış, polis ve acil birim ekiplerinin üstündeki baskıyı rahatlatmıştır. Ancak maalesef, bu son gerçekleşen kan dondurucu saldırının gösterdiği üzere, bu tek başına yeterli değildir."

Jüpiter gözlerini Kedgeree'ye çevirdi. "Son gerçekleşen?"

"Bir saat bile olmadı," diye karşılık verdi Kedgeree vahim bir edayla. "Tüm haberlerde geçiyor. Nevermoor Üniversitesi'nde bir wunaslan profesör. Olay..." Başını yana sallayıp ağzını kapadı, belli ki cümlesini bitiremeyecekti.

"Ölü var mı?"

Kedgeree yutkundu. "Dört kişi. İki öğretmen, bir öğrenci ve wunaslanın kendisi. İstihbarat onu etkisiz hale getirmiş."

Jüpiter boğuluyormuşçasına bir ses çıkardı. Morrigan koltuğa yaslandı, sallanmasını durdurmak için deriye sımsıkı tutundu. Steed'in sesi devam ediyordu.

"İşte bundan dolayı, hükümetin bugün itibariyle bu hastalıkla savaşmak için aldığı yeni olağanüstü önlemleri açıklıyoruz. Günbatımı sokağa çıkma yasağını sona erdiriyoruz ve tüm Wunder Hayvanlar için yedi-yirmi dört karantina ilan ediyoruz. Bugün öğlen yürürlüğe girecek düzenlemelere göre evlerinin dışında görülen tüm Wunder Hayvanlar tutuklanacak, bir yıla kadar hapis cezasına çarptırılacaktır. Bu önlemler, biz Ruhkoparan'ı kontrol altına alana kadar sürecektir. Bu noktada soru kabul etmeyeceğim—"

Jüpiter uzanıp radyoyu kapattı.

"'Biz Ruhkoparan'ı kontrol altına alana kadar' derken ne demek istiyor?" Morrigan kaşlarını çattı. "Şu ana dek herkes Kışdenizi'nin ona tedaviyi teklif ettiğini öğrenmiştir! Gazeteleri görmemiş mi?"

"Kesinlikle görmüş," diye homurdandı Jüpiter. "Bu yüzden sokağa çıkma yasakları ve karantinalardan bahsediyor. Wunderous Cemiyeti'nin taktiklerini kopyalıyor; milleti oyalamaya, gündemi değiştirmeye çabalıyor ama işe yaramayacak." Duraksadı, gazeteleri toplayıp kapının yolunu tuttu. "Bu sadece işleri daha da beter edecek."

Jüpiter yine ortadan kaybolmuştu; muhtemelen özel görev gücü ve İhtiyarları, başbakanı mantığa davet etmek üzere göreve çağırmaya gitmişti, en azından Morrigan'ın umduğu buydu. Bu esnada o ve Deukalion Oteli'ndeki diğer herkes, günün kalanını radyoya yapışmış halde, ardı arkası kesilmeyen korkunç haberler silsilesine kulak kesilerek geçirdi.

Wunder Hayvanlara gelen kamuya açık yerlere çıkma yasağı daha devreye bile girmeden Kokarcalar tutuklamalara başlamıştı. Saat onu gösterdiğinde haberler şimdiden gözaltına alınmış on yedi Wunder Hayvan olduğunu bildiriyordu.

Ardından olaylar çığ gibi büyüdü. Haksızca tutuklananlara destek olmak için daha fazla Wunder Hayvan protestolara katıldı, karantina emrini yok sayarak sokakları doldurdu.

O sabah ilerleyen saatlerde Senato'dan canlı haber yayını vardı ve Guiscard Silverback orada şaşırtıcı bir konuşma yaparak Başbakan Steed'i, gururunu bir kenara bırakıp Kışdenizi'nin teklifini kabul etmeye çağırdı.

Başbakan, Silverback'in ılımlı eleştirisine cevaben saat tam gün ortasını bir dakika geçe polis kuvvetlerine Senato'yu bastırttı, Silverback sözünü tamamlama fırsatı bile bulamadan onu karantinayı çiğnediği için tutuklattı. Tutuklama da radyodan yayınlandı.

Silverback sessizce teslim oldu, ancak destekçileri için aynısı söylenemezdi. Tutuklanması hiddete yol açtı, öğleden sonra ortalarına kadar sokaklardaki Wunder Hayvan sayısı ikiye, üçe katlandı. Çok geçmeden, birlik olmak ve Steed'e Kışdenizi Cumhuriyeti'nden gelecek tedaviyi kabul etmesi için baskı yapmak üzere insanlar da protestolara katıldılar.

Nevermoor'un dört bir yanında yürüyüşler patlak verdi ve kimisi felakete dönüştü. Begonya Tepeleri'nde iri bir wunköpek diğer protestoculara saldırdı. Highwall'da bir wunfil, faytonun tekini devirdi (Ruhkoparan mı bulaşmıştı yoksa sadece hiddetlenmiş miydi, kimse emin olamamıştı).

Saldırıların ardı arkası kesilmiyordu. Sanki Ruhkoparan Nevermoor'un ruh halini anlayıp ona misilleme yapmış; önce onlarca, sonra *yüzlerce* Wunder Hayvan aynı anda nihai evreye girmiş, şehir çapında zapt etmesi olanaksız bir acil durum yaratmıştı.

Jüpiter öğle yemeği vakti otele mesaj gönderip herkesin içeride kalması için katı talimatlar vermişti ancak zahmet etmese de olurdu. Lobi her ne kadar dikkatlerini çekmek için savaş verip etraflarında saat başı golf sahasından kumarhaneye, kumarhaneden üç sahneli sirke dönüşse de kimse radyonun başından ayrılmıyordu.

Jack o öğleden sonra Gümüşdamga Okulu'ndan eve dönecekti, ancak Wunder Metro'yu kullanmak zorunda kalmasın diye, Jüpiter'in ricası üzerine Charlie onu arabayla almaya gitti. Morrigan onu gördüğüne sevindi ama bir yandan Hawthorne, Cadence ve ekibinin geri kalanı için endişeliydi. Ne durumda olduklarına bakmasına olanak yoktu; 919 İstasyonu'nun kapısı hâlâ kilitliydi. Elinden gelen tek şey, evde veya okulda güvende olduklarını umut etmek ve kafese kapatılmış

bir hayvansı gibi, danışma masasının etrafında volta atıp tırnaklarını diplerine kadar yemekti.

Gün boyunca bir umut kıvılcımı, bir nebze iyi haber beklediler. Onun yerine, gerek Wunder Hayvan gerek insan tüm vatandaşlar için şehir çapında karantina anonsu dinlediler.

"Başbakan Steed, görüldüğü kadarıyla Ruhkoparan salgınının şimdiye kadarki bu en tehlikeli gecesinde tüm Nevermoor sakinlerinin evlerinde kalmasını istedi," dedi kadın spiker kasvetli bir sesle.

Madam Chanda'nın artık canına tak ettiği an oldu bu.

"YETER artık!" diye parladı yerinden kalkıp radyoyu kaparken. "Bitti. Bunalıma girmek, Steed'in cesaretini toplamasını beklemek, bitti. Burada kukumav kuşu gibi oturup kendimizi yitip bitirerek hiçbir şeye faydamız yok. Fenestra, lütfen şu iğrenç, kâbus cihazı kaldırıp gözümüzün önünden uzaklaştır." Radyoyu Fen'e fırlattı, Fen onu dişleriyle yakalayıp sarmal merdivenden yukarı fırladı.

Morrigan'ın içi sızladı. "Ama ya—"

"Eğer iyi bir gelişme olursa haberimiz olacaktır," dedi Madam Chanda sertçe. "Jove eve gelip bizzat kendisi söyleyecektir. O zamana kadar, artık kulak vermemiz gereken başka biri var."

Etrafa manalı bakışlar attı. Morrigan ve diğerleri canlanıp haber sarhoşluğunu üstlerinden atınca, saatlerdir ilk defa çevrelerinin farkına vardılar.

Deukalion, belki de şimdiye kadarki en iyi dönüşümünü gerçekleştirmişti; *en yuvamsı* dönüşüm olduğu kesindi. Tüm yüzey minderle kaplı, üstleriyse rahatlatıcı renklerde yumuşak kumaşlarla örtülüydü, öyle ki lobinin bütünü, battaniyeden koca bir kaleyi andırıyordu. Her köşede kitap ve kutu oyunu yığınları, pijama altına giyilecek yün çorap dolu sepetler ve

termoforlar vardı. Kükreyen koca şöminenin etrafına sünger koltuklar, armut minderler, yastıklar, yorganlar ve döşekler saçılmıştı. Havayı temiz çarşaf, sıcak çikolata ve tereyağlı patlamış mısır kokusu doldurmuştu.

Kedgeree, bir çift çorabı ayaklarına geçirirken heyecanla, "Pijama partisi!" dedi. "Biricik emektar kızımız tam ihtiyacımız olan şeyi biliyormuş."

Hepsi birden fırlayıp pijama ve robdöşambrlarını giydiler. Jack'le Morrigan marşmelov bulmak için mutfağa baskın düzenledi ve herkes için tepeleme fıstık ezmesiyle ahududu reçelli sandviç hazırladı. Frank neşeli bir müzik koyup etrafa sanatsal bir gözle astığı süs ışıklarıyla, ambiyansa dokunuşlarını yaptı. Madam Chanda, Martha'nın saçını ördü; Frank, Charlie'nin tırnaklarına oje sürdü, Kedgeree en sevdiği şiir kitabından yüksek sesle okudu ve bütün gece sessiz sinema, kutu oyunları oynadılar ve aralarında, dışarıda meydana gelen korkunç, dehşet verici olayları düşünen olduysa bile kimse bunu yüksek sesle dile getirmedi.

Morrigan bir aslan sürüsü tarafından avlandığı bir kâbustan uyandı. Aslanlar tilkilere dönüşmüş, tilkilerin hepsi Sofia'nın yüzüne ve kadife ceketine bürünmüş, hepsi de Morrigan'ı tek lokmada yutmak istiyordu.

Morrigan armut minderinde doğrularak oturdu, biraz titreyerek el örgüsü bir yorganı omuzlarına iyice sardı. Ateş köze dönmüştü, diğer herkes derin uykudaydı. Fenestra belli ki gece bir ara şömine başında yattığı devasa yatağından kalkıp servis koridorunun kapı önüne kıvrılmıştı. Jüpiter'i mi bekliyor, nöbet mi tutuyor belli değildi ama derin uykusunda çıkardığı gurlamanın koca lobide yankılanışı son derece huzur vericiydi.

Bu, Morrigan'ın yeniden uykuya dalmasına yetmeliydi, ama yetmemişti. Artık uyandığından, dışarıda neler olduğunu bilmek zorundaydı. Çaktırmadan Jüpiter'in çalışma odasına çıktı ve radyoyu açtı, aradığını bulana kadar, düğmesini çevirip durdu.

"Dördüncü Bölge'deki İmalatçılar Sendikası tarafından oldukça iyi karşılanan bir düzenleme," diyordu bir haber sunucusu. "Bu konuya daha sonra döneceğiz, ancak baş haberimiz elbette ki başbakanlık ofisi tarafından gece yarısından hemen sonra yapılan duyuru."

Morrigan umutlanmaya korkar halde Jüpiter'in masa başı koltuğunun kolçaklarını sıktı.

"Nevermoor'un Çağlar önce sınırlarını Cumhuriyet'e kapatmasından bu yana ilk kez," dedi Gideon Steed'in tanıdık ama epey yorgun sesi, "Kışdenizi Partisi bize bir dostluk eli uzattı ve bunu ihtiyatla, ama aynı zamanda büyük bir hoşnutlukla kabul ettik. Bağımsız Eyalet, bağımsız bir ulustur; güçlü ve gururlu bir ulustur, lakin teklif edilen bir yardımı, bilhassa vatandaşlarımızın hayatları söz konusuyken kabul etmeyecek kadar kibirli değiliz."

Steed yapmıştı. Morrigan bir şarkı patlatabilir veya *gözyaşlarına* boğulabilirdi; o kadar rahatlamış, o kadar sevinmişti. Bu gerçekten oluyordu! Steed, Maud'un teklifini kabul etmişti. Sofia –ve Juvela ve Brutilus ve Colin ve Nevermoor'daki diğer tüm Wunder Hayvanlar– iyileşecekti. Tedavi edileceklerdi! İçinden kopan neşeli çığlığı zapt edemeyip radyoya sarıldı ve sıkıca göğsüne bastırdı.

"Bu sabah saat dokuzda..." diye devam etti Steed. Morrigan istemsizce duvardaki saate baktı, daha üçü yeni geçiyordu. "... Nevermoor'da tarih yazılacaktır. Operasyon bünyesinde çok sınırlı olarak, geçici bir süreliğine Bağımsız Eyalet'in

Birinci Bölgesi'yle Kışdenizi Cumhuriyeti arasındaki sınırlarımız açıyoruz.

"Başkan Kışdenizi, davetim üzerine diplomatik bir görevle Bağımsız Eyalet'e giriş yapacak ve yanında Cumhuriyet'ten bir temsilci daha getirecektir. Kışdenizi Cumhuriyeti'nden gelecek olan bu elçi, bir hayırsever, bir enerji endüstrisi lideri ve Ruhkoparan'ın bilinen tek tedavisini bulan kişidir." Bu sözler üzerine Morrigan'ın aklı neredeyse başından gidiyordu, dudaklarındaki tebessüm kayboldu gitti. Çatılan kaşları alnını kırıştırdı.

Enerji endüstrisi lideri.

Gideon Steed'in sönüp giden sesi yerine Maud Lowry'ninki zihninde yankılandı. *On üç yaşında bir çocuğun, enerji endüstrisinin işleyişiyle ne işi olur yahu?*

Yüreği sıkışıyordu. Ensesinden şakaklarına doğru bir sıcaklık yayıldı. Sanki küçücük odanın içindeki tüm hava çekilmişti.

Enerji endüstrisi lideri, Squall'dı. Elçi oydu.

Steed, Bağımsız Eyalet'in en büyük düşmanına sınırları açmak üzereydi. Hele ki bir başbakan nasıl bunu göremezdi? Squall Endüstrileri'ni biliyordu *muhakkak*. Şüphesiz bu "elçinin" kim olduğunu anlamalı, *şüphesiz* parçaları bir araya getirebilmeliydi!

Morrigan radyoyu kapattı. Birden boğuluyormuş gibi bir hisse kapılarak geceliğinin yakasını çekiştirdi.

Demek öyle, ha, diye düşündü boş boş duvara bakarak. Sınır açılacak, Squall Nevermoor'a buyur edilecekti. Nihayet bir yolunu bulmuştu ve tüm bunlar kendi suçuydu. Of, midesi bulandırıyordu. Kendini affedemiyor, su katılmamış bir aptal gibi hissediyordu.

Squall adına bunların gerçekleşmesine kendisi *yol açmıştı!* Squall onu manipüle etmiş, bu saçma sapan olaylar dizisinin

bütün koreografisini hazırlamış, Morrigan da bu dansa eşlik edecek kadar ahmak çıkmıştı. Bürümcük Hattı onu Başkanlık Binası'na hiç de kazara götürmemişti. Oraya gitmesini Squall *istemişti*! Ruhkoparan'ı, onu kandırıp çırağı olmaya zorlamak için yaratmamıştı. Gözlerini çok daha yukarıya dikmişti. En baştan beri Nevermoor'a geri dönmek için dümen çeviriyordu.

Başkan Kışdenizi biliyor muydu, diye merak etti Morrigan. Planın içinde miydi yoksa o da mı manipüle edilmişti? Kışdenizi Cumhuriyeti, Squall Endüstrileri'ne ve onun tehlikeli, göstermelik yöneticisine bel bağlamış durumdaydı. Wunder kaynakları, Bağımsız Eyalet'ten daha kıttı ve Wunder'ı toplama, dağıtma ve yönetme gücüne sahip tek kişi olan Squall, Cumhuriyet halkının tüm konfor ve gündelik ihtiyaçlarının sağlayıcısıydı. Bunun karşılığında bir iyilik istemişse, Başkan Kışdenizi'nin bunu ona bahşetmekten başka bir seçeneği yoktu elbet. Yoksa o da, tıpkı Morrigan gibi Squall'ın gösterisindeki bir kukla mıydı?

Morrigan bir şekilde onu uyarmalı mıydı? Düşünceleri yarışırcasına hızlandı, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Steed sınırı Squall'a açabilir miydi *gerçekten*? Kara Kuvvetlerine, Hava Kuvvetlerine, Kokarcalara, İstihbarat'a, Kraliyet Büyücülük Konseyi'ne, Paranormal Birliği'ne ve sınırları gözeten diğer tüm örgütlere geri durmalarını emredebilirdi elbette.

Ama ya Squall'ı güya dışarıda tutan kadim Nevermoor sihri? Bir şey fark eder miydi? Tüm diğer yardımlar olmadan yine de *işe yarar mıydı*? Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Birine söylemeliydi, Jüpiter'e söylemeliydi! Şimdiye kadar çözmüş müydü acaba? Squall'ın kim olduğunu iyi biliyordu. Herhalde ne yapılacağını bilirdi. Neredeydi *sahi* o? Wunce'de

mi? Parlamento Kamaraları'nda mı? Morrigan oraya hiç gitmemişti, ama başlamak için makul bir yere benziyordu. Jüpiter'i tanıyordu. İş hallolana kadar başbakanın yanından ayrılmazdı.

Morrigan üstünü değiştirmek üzere yatak odasına koştu. Telaş içinde çizmelerini giyerken Nevermoor'un haritasını zihninde canlandırdı, Deukalion Oteli'nden Parlamento'ya giden en hızlı rotayı belirlemeye çalıştı. Ne olur ne olmaz diye iskelet portmantonun kemikli parmaklarından şemsiyesini kapıp dördüncü katın loş, soğuk koridoruna çıktı... Ve durdu.

Koridorun ortasında bir adam dikiliyordu.

Adam dönüp ona baktı, gözleri dehşet içinde kocaman açılmıştı, yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Gömleğinin yarısı dışarıda, saçları darmadağındı, neredeyse tanınmaz haldeydi. Konuştuğunda sesindeki panik ve endişeyi Morrigan Bürümcük'ten hissedebiliyordu.

"Sınırı açmalarına izin verme!"

Bu, Squall'dı.



OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELÇİ

Morrigan, Squall'a bakakaldı, sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Bir fıskiyeden fışkıran su misali, göğsünün derinliklerinden ufak, çılgın bir kahkaha koptu, ancak boğazına takılmışçasına aniden kesildi.

"Pardon – ne?"

Squall, maraton koşmuşçasına bir eli göğsünde, yalpalayarak ona doğru yaklaşıp telaşla, "Elçi benim," dedi. Morrigan, gözlerinin beyazını görebiliyordu. "O, benim; Kışdenizi'nin elçisi *benim*. Haberini almadın mı? Steed sınırları Kışdenizi'ne ve—"

"Sana açıyor. Evet, sen olduğunu biliyorum." Morrigan ani bir refleksle geriye doğru bir iki adım attı. "O kadarını çözdüm."

"O içeri gir – sen buna izin... *Sen dinliyor musun beni?*"

Squall öne atılarak onu omuzlarından yakalamak istercesine kollarını uzattı ancak elbette elleri doğruca içinden geçti.

Morrigan'ın ensesi ürperdi. Squall'la ilgili onu ürküten nice şey vardı elbet ama hiçbiri onu bu kadar ürkütmemişti. *Onu*, böylesine... Korku içinde görmek öyle fenaydı ki o ana kadar yaptığı veya söylediği hiçbir şey, Morrigan'ı bu kadar dehşete düşürmemişti.

Gelmiş geçmiş en kötü insansan, seni bu kadar korkutan ne olabilirdi?

Morrigan iğrenti içinde ondan uzaklaşarak, "Ama bu tam da senin istediğin şeydi," dedi. "Bunu böyle sen planladın!"

"Hayır. Dinle beni—"

"Ruhkoparan'ı sen yarattın, böylece Nevermoor'a gelip onu *ortadan kaldıracak* kişi sen olacaktın. Binlerce canı tehlikeye attın, insanları *katlettin*, Wunder Hayvanları katlettin, sırf sinsice içeriye sızmak için—"

"Şu *Ruhkoparan dediğiniz şeyi* ben yarattım," diye sesini yükseltip onunkini bastırdı, "çünkü benden bunu yapmam *istendi*. Çünkü karşılığını cömertçe aldım. Çünkü ülkedeki en güçlü insan bir iyilik istediğinde ben bile geri çeviremem."

Morrigan'ın başı fırıl fırıl dönüyordu. "En güçlü... Sen *neden bahsediyorsun*?"

Ancak soruyu sorarken, çok zaman önce Squall'la yaptığı bir konuşma aklına geldi. Teklif Günü'ydü, Çakalkale Belediye Sarayı'ndaydı. Nevermoor'a gelmeden, Jüpiter'le tanışmadan, bunların hepsinden çok önceydi. Ona Ezra Squall'ın, yani kendisinin Cumhuriyet'teki *ikinci* en güçlü kişi olduğunu söylemişti. En güçlü kişi...

"Başkan Kışdenizi mi?" Morrigan yeniden güldü, gerçi bunda gülünecek bir şey yoktu. "Ruhkoparan'ı yaratmanı Başkan Kışdenizi'nin *istediğine* inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bir imha harekâtı planlamıştı," dedi Squall. "Nevermoor'da değil, Cumhuriyet sınırları içinde, ancak o bunu

Bağımsız Eyalet'e zorla girmek için bir fırsat olarak gördü. Bu asla anlaşmamızın bir parçası değildi. Ruhkoparan'ı Nevermoor'a gönderen *oydu*. Virüslü bir wunsusamurunu casus araçlarından birine bindirdi ve Juro Nehri'ne yolladı; o, Kışdenizi Partisi egemenliğinde bir yaşam sürmekten kaçtığını sanıyordu ama aslında onların silahıydı."

Morrigan'ın midesi düğümlendi. "Wunder Hayvanları imha etmek için, öyle mi? Bütün bir halkı katletmek için senden yardım istedi... Ve sen de yaptın mı? Öylece?"

"Evet."

"Niçin?"

"*Elimden geldiği için*," diye hırladı Squall, hüsran içinde kollarını savurdu. "Bir de yapmak zorunda olduğum için. Çünkü ben bir Wundersmith'im ve bizim işimiz bu. Bizler, hayır demeyiz. Hem erk sahibi insanlar tarafından bizden istenen korkunç şeyleri yerine getirir hem de iyilik yaparız ve asla övgüleri toplamaz, tüm suçu da üstümüze alırız. Bizim *işimiz* bu."

Morrigan, "Kendi adına konuş," diye çıkıştı. "Hem madem Cumhuriyet'teki Wunder Hayvanları katletmekten memnunsun, neden birdenbire Bağımsız Eyalet'teki Wunder Hayvanları önemser oldun?"

"Önemsemiyorum!" dedi Squall. "Ha yaşamışlar, ha ölmüşler zerre kadar umurumda değil. *Her ne açıdan olursa olsun* onlara karşı *hiçbir* duygu beslemiyorum; bu benim savaşım değil, Kışdenizi'nin. Benim *tek* umurumda olan şey Nevermoor. Ancak sana yemin ederim ki Kışdenizi o sınırı geçtikten sonra Ruhkoparan için tedavi falan olmayacak. O size yardım etmek falan istemiyor.

"Kışdenizi Partisi, Nevermoor'u ele geçirmek istiyor ve geçirecekler de. Tıpkı demir yumruklarını Koca Kurtdönümü'nden uzatıp Bayındır'ı, Güneyışığı'nı ve Nağmeli Uzak Doğu'yu

ele geçirdikleri gibi. Bunu biliyorum çünkü yapmalarına ben yardım ettim. Nevermoor'u, tüm diğer yerleri ezdikleri gibi ezecekler. Sen Wunder Hayvan dostlarını kurtaracağını mı sanıyorsun? Hayır. İlk gidenler Wunder Hayvanlar olacak ve bununla kalmayacaklar. Onlara karşı çıkanlar, partiye karşı *en ufak* bir tehdit oluşturanlar yok edilecek, hapse atılacak ya da köleleştirilecek. Sen ve Wunderous Cemiyeti'ndeki pek faydalı maharetlere sahip dostların bunun dışında kalacak sanıyorsan, feci derecede yanılıyorsun."

"Ama sen bir Wundersmith'sin." Morrigan büsbütün afallamıştı. "Madem bu kadar büyük bir tehdit oluşturuyorlar, sen neden onları durdurmuyorsun? Anlamıyorum!"

"Sen benim DENEMEDİĞİMİ Mİ—" diye bağırdı Squall, sonra birden kendi sözünü kesti. Ağzını mengene gibi sıkıca kapatıp burnundan hışımla soluyarak Morrigan'a baktı. Yeniden konuştuğunda gergin, güçbela kontrol edebildiği bir sesle gürledi. "Onu içeri alırsan ardından Kışdenizi Partisi izleyecektir. Tek anlaman gereken, bunun ne kadar büyük bir felaket olacağı."

Morrigan, Jüpiter'in Squall'la ilgili söylediklerini düşündü. *Onun Bürümcük üzerinden Nevermoor'a girmesine engel olamayız, ama senin aklına girmesine mutlaka engel olmalıyız.*

Tüm bunlar entrikalı bir akıl oyunu muydu?

Başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum!"

"Bana inanıp inanmaman bir şey değiştirmez, durum değişmeyecek. Eğer Steed Bağımsız Eyalet sınırını kapalı tutmazsa, Bağımsız Eyalet diye bir şey *kalmayacak*."

"Peki, onu buna tam olarak nasıl ikna edeceğim?"

"Edemezsin. Yapabileceğin tek şey, ondan önce harekete geçmek. Onun çözümünü etkisiz hale getir. Ruhkoparan'ı *sen* kendin yok etmek zorundasın."

Morrigan inanamamışçasına kesik bir kahkaha patlattı. "*Nasıl?*"

"Ben sana yardım edeceğim."

Morrigan kaşlarını çatarak, "Ah, tabii," dedi. "Dur tahmin edeyim, anlaşma yapmak istiyorsun? Çırağın olmam gibi düşük bir bedel karşılığında Ruhkoparan'ı tedavi edeceksin? Bunu daha önce bir yerde duyduğuma çok eminim—"

"Anlaşma falan yok." Yüzü ciddiydi. "Bedel yok. Ruhkoparan'ı ortadan kaldırman için gereken her şeyi vereceğim sana. Karşılığında bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın. Tek isteğim, o sınırın kapalı kalması."

Morrigan gözlerini sımsıkı kapadı. Onu anlamak için sarf ettiği çaba yüzünden başı ağrıyordu. "Ama sen... Sen Nevermoor'a geri dönmek *istiyorsun*! Ondan ayrı kalmanın *acı verici* olduğunu sen kendin söyledin."

Squall, "Her şeyden çok istiyorum," diye onayladı. "Yaşamaktan daha çok istiyorum."

Morrigan onu temkinli gözlerle süzdü. Şüphesiz onunla yaptığı en tuhaf konuşmaydı bu. Ezra Squall yardımını... Onu Nevermoor'dan *uzak tutmasını* ve Ruhkoparan'ı tedavi etmesini istiyordu; hem de bir talep, anlaşma ve bedel olmaksızın!

"Şimdi beni çok iyi dinle." Squall dişlerini sıktı. Sesi kısık ve çirkindi, yüzü nefretle buruşmuştu ancak kapkara gözlerinin içinde soğuk bir berraklık vardı. "Nevermoor'a dönmek için her şeyi yaparım. Tüm şehirleri, medeniyetleri ortadan kaldırırım. Bedenim sınırın öbür tarafında olabilir ama benliğimin kalan her parçası, aklım, kalbim ve varsa *ruhum*, benim için anlamı olan *her zerrem* orada, Nevermoor'da ve beni yuvama kavuşturacağını düşünsem, Cumhuriyet'te yaşayan her mahluku gözümü kırpmadan öldürürdüm.

"Yani sana beni içeri alma diyorsam, benden çok daha büyük bir tehdide kucak açmış olursun diyorsam, karşılığında beni ciddiye alma nezaketi gösterebilirsin. *Kışdenizi'ne* oranın sıcaklığını bir an olsun bahşetmektense sonsuza kadar dışarıda, soğukta kalmayı yeğlerim."

Squall fısıldayarak, "Sen, tehlikenin ben olduğumu düşünüyorsun!" diye devam etti. "Ve haklısın: Ben korkunç şeyler yaptım. Ben iğrenç bir adamım, canavarlar yarattım. Ancak Kışdenizi canavarın *ta kendisi*. Her zaman aç. Asla tatmin olmaz. Onu bizim şehrimize sokarsan, onu yiyip yutacaktır."

Morrigan ürperdi. Soğuk, loş koridorda nefesinden buhar bulutları çıktı.

"Sana neden inanayım?" diye sordu nihayet.

"Ben sana hiç yalan söylemedim, Miss Crow."

"Senin tek *yaptığın* yalan söylemek!"

"Ama... *Sana* hiç yalan söylemedim."

Bunun üzerine Morrigan derin bir şaşkınlık içinde bir kez daha *aslında* ona inandığını fark etti. Birden fikir değiştirip iyilikseverliği tutan, karşılığında hiçbir şey istemeyip ona tedaviyi hediye etmeye hazır bir Ezra Squall, hiç inandırıcı değildi. Ancak kökleri derinlere uzanan bir nefretle ve kendi hırslarına bile köstek olacak bir hınçla harekete geçen bir Ezra Squall? İşte buna inanabilirdi.

"Nasıl yok edeceğim Ruhkoparan'ı?"

Squall pes perdeden, kesik ve uğursuz bir ıslık çaldı. Duman ve Gölge Taburu anında meydana çıktı, koridora doluşup etraflarını yoğun, kara bir sis tabakası gibi sardı. Morrigan'ın artık tek görebildiği, Squall'ın karanlıkta parlayan gözleriydi.

"Sana söyleyeceğim her şeyi yaparak."



OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇAĞIRAN VE USTA

"Wunder her yerdedir."

Morrigan'ın kendini Ezra Squall'la birlikte Deukalion Oteli'nin çatısında bulduğu son seferden bu yana neredeyse bir sene geçmişti. Ancak şimdi, bununla başa çıkmak için kendini geçen seferkinden azıcık daha donanımlı hissediyordu.

"... *Zifiri Gece'nin çocuğu, fırtına ve felaket getirir*," diye mırıldandı. Işıltılı altın sicimler parmaklarının arasında meraklı bir edayla kıpır kıpır oynaşmaya başladı.

"Ve onun birazını çağırdığında," diye devam etti Squall şarkının arasından, "hepsini çağırmış olursun çünkü her şey birbirine bağlıdır. Onu etkin hale getiriyorsun, ona hazır olmasını söylüyorsun; marş anahtarını çevirip arabayı boşa almak gibi."

"... *Nereye yolculuk, ey gündüzün oğlu?*"

Morrigan odaklanmış, kaşlarını çatmıştı. Daha önce kendini serbest bırakıp isteyerek topladığından çok daha fazla miktarda Wunder, etrafını saran havayı doldurup gittikçe ona

yaklaşıyordu. Beraberinde terk edilmişliğin tanıdık duygusu ve yeteneğinin sınırında olduğuna, her an devrilebileceğine dair rahatsız edici bir his de gelmişti. Şemsiyesini iki eliyle sımsıkı kavradı, kendisi için bir çapa görevi görecekmişçesine onu göğsüne bastırdı.

Nevermoor dört bir yöne kilometrelerce uzanıyordu. Morrigan şehir merkezine doğru, Eski Şehir'in, Bohemya'nın ve asla uyumayan endüstri merkezleri Bloxam'la Macquarie'nin üzerini kaplayan öbek öbek ışık kirliliği bulutlarını seçebiliyordu. Şehrin ters istikamette uzanan, benek benek ışık lekeleriyle bezeli karanlık kısımlarıysa, takımyıldızları andıran sokaklarıyla bir gece seması haritası gibiydi.

"*Ilık rüzgârların kucağında, izliyorum güneşe giden yolu...*"

"Bu kadar zorlama kendini," diye ikaz etti Squall.

"Ama sen dedin ki—"

"Ben sana daha önce isteyerek topladığından çok daha fazla Wunder toplaman gerektiğini söyledim. Toprağın altından petrol çıkarır gibi zorlaman gerek demedim. *Zaten* dikkatini celbettin. Baksana... Seni memnun etmek için can atıyor. Görüyor musun?"

"Hayır."

"Dikkatini ver," dedi. "Unutma: *Çağrılan Wunder, çağırana ve ustalara gösterir kendini.*"

Morrigan gözerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine onları rahatlatmaya çalıştı ve neredeyse kapandıklarında, onu gördü. Wunder enerjisinin havada yılan gibi kıvrılan izleri her yönden üzerine akın ediyor, etrafını saran gökyüzünü güneş gibi aydınlatıyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini yine kocaman açtı. Parıltı hafifledi.

"Görüyor musun?" dedi Squall. "Birazını çağırdığında, hepsini çağırırsın. Her şey birbirine bağlı."

Morrigan dengesini yitirmemek için elini uzatıp korkuluğa tutundu.

"Şimdi Nevermoor'un bir haritasını hayal et," diye devam etti Squall. "Sana herhangi bir zamanda Wunder enerjisinin en yoğun şekilde toplandığı yerleri göstersin. Bunun gibi, şehrin gece manzarası gibi göründüğünü hayal et, ama o ışıkların her birinin Wunder yoğunluğunu temsil ettiğini farz et. Baktığın her yönde milyonlarca, milyarlarca ışık beneği olacaktır ama kimi yerler diğerlerinden daha parlaktır. Hangi yerler bunlar?"

Morrigan biraz düşündü. "Wunderous Cemiyeti."

"Başka neresi?"

"Gobliner Kütüphanesi." Squall başını sallayarak devam etmesini işaret etti. "Imm. Çağlayan Kuleler, Jemmity Parkı... Çalıntı Anlar Müzesi?"

"Sen orayı yok etmeden önce tabii," dedi Squall. "Daha Lightwing Sarayı, Nevermoor Opera Sarayı, Deukalion Oteli vesaire diye gider. Nevermoor'un dört bir yanına benek benek saçılmış böyle yüzlerce yer var ve her biri, sürekli bir döngü içinde, büyük miktarlarda Wunder enerjisi üretip tüketiyor. Hayali Wunder enerji haritasında, bu yerler daima en çok parlayan yerlerdir.

"Ancak yılın belli zamanlarında onların parıltısını gölgede bırakan başka yerler de vardır. Eski Şehir mesela, yaz boyunca her cuma gecesinde."

"Nevermoor Panayırı'ndan ötürü mü?"

Squall başını salladı. "Noel Arifesi'nde Cesaret Meydanı. Bir akşamlığına veya bir saatliğine bile olsa tüm diğer Wunder enerji kaynaklarını gölgede bırakan parlak, ışıl ışıl, işaret kuleleri." Bir anda durdu, gökyüzünü seyretti. "*Sen* bu gece Nevermoor'daki en parlak işaret kulesi, bir yıldırımsavar olmak

zorundasın. Ruhkoparan'ı saklandığı yerden işte böyle dışarı çekeceğiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen Ruhkoparan'ı çoğundan daha iyi anlıyorsun," dedi Squall. "Bu bir hastalık değil, hastalık gibi davranan bir canavar. Wunder enerjisinden besleniyor ve Wunder Hayvanlarda bundan çok var. Onları böyle yok ediyor işte: konaklarını istila eden, hayvansıları Wunder Hayvan yapan her şeyi tüketen bir parazit. Geriye sadece iskelet kalana kadar kanlarını kurutuyor. Tüm o Wunder tükenince parazit, yeni besin kaynaklarına geçip sürekli çoğalıyor.

"Kimi zaman, yakınlarında daha büyük bir Wunder kaynağını, tam anlayamadığı bir canlıyı sezebilir ve o canlıyı kuşatan muazzam miktarda enerjiyi *hissedebilir*. Onu istila etmek, tüketmek ister, ama yapamaz." Morrigan'ın gözlerinin içine baktı. "Çünkü sen bir Wundersmith'sin. Seni kuşatan Wunder edilgen değildir, senin için fiilen *savaş* verir. Ruhkoparan gibi zarar vermek isteyen tüm dış güçlere karşı seni amansızca korur."

"Aha," dedi Morrigan usulca. "Etrafımdaki Wunder Hayvanların sürekli ona yakalanması bu yüzdendi demek." Sofia'nın muhtemelen kendisi yüzünden hastanede yattığını idrak ederken kalbi hızlandı. Bu farkındalık, arkadaşı için duyduğu üzüntü ve endişeye ansızın, ezici bir suçluluk kattı ve Morrigan tüm hepsini içinde tutmak istercesine bir elini göğsüne bastırdı.

Squall korkuluktan sarktı ve aşağıya, Fevkalbeşer Bulvarı'na baktı. "Ruhkoparan zekidir, ancak bir dereceye kadar ve sen onun aklını karıştırıyorsun. Wunder enerjisinin yoğunluğu açısından, senin bir Wunder Hayvan'la... Onu yaratan ve dolayısıyla bir çırpıda yok da edebilecek olan benim aramda bir

yerde kaldığını biliyor. Yani, sen ya av ya avcısın demek oluyor bu. Şimdi, sokağa bak. Ne görüyorsun?"

Morrigan, Squall'la arasında belirli bir mesafe bırakarak çatının kenarından aşağı temkinli bakışlar attı. "Hiçbir şey. Karanlık."

"Hım. Şimdi bir Wunder Beceri sergile. Ne olursa."

Morrigan bir eline minik bir ateş kıvılcımı üfledi, kıvılcımın büyüyerek aleve dönüşmesini bekledi. Ardından, Gracious Goldberry ile son dersini aklına getirdi ve alevi bir hayvansı imgesine, bu sefer bir ata dönüştürdü ve onu dörtnala gökyüzüne doğru yolladı. At yıldızlı semada bir an alev alev parladı, ardından kora dönüşüp uçtu gitti.

Hava atıyordu elbette ve Squall'ın tek kaşının hafifçe havaya kalkmasıyla, etkilendiğini anlayıp gizliden gizliye memnun olmuştu. Fakat ardından, Squall başını sokağa doğru eğdi ve Morrigan yeniden korkuluktan aşağı bakınca dehşet içinde geriye sıçradı.

Sokakta karanlığı delen yeşil benekler parlıyordu. Birtakım karaltılar yan sokaklardan Deukalion Oteli'ne doğru harekete geçip ön avluda toplandılar. Başlarını kaldırmış, ona bakıyorlardı; hissedebiliyordu.

Derin bir gürleme duydu. Sert, kulak tırmalayıcı bir çığlık. Omuzlarını kamburlaştırdı, birden ensesi ürperdi. Bir gaz lambasının altından gruplar halinde silüetler geçti, gözleri koca cüsseli, sarmal boynuzlu bir karaltı seçti ve ışık demetinin altından geçen kocaman bir wunyılanın aşikâr tıslayışını duydu.

"Senin ben olmadığını biliyorlar. Gücünün kıyaslanamayacak kadar zayıf olduğunu anlayabiliyorlar," dedi Squall. Bunu söylerken ifadesinde hiçbir bilmişlik yoktu; sadece bilgi vermek amaçlı konuşuyordu. "Ama sende onlara tanıdık

gelen bir şey var. İçlerindeki canavar, tıpkı uyurken burnuna gelen kokunun sahibine mi, yoksa bir tavşana mı ait olduğunu anlayamayan bir köpek gibi, sen etraftayken dikilip dikkat kesiliyor. Senin ne olduğunu çözmeye can atıyor ve kendine edindiği hapishaneden, yani ele geçirdiği bedenden kurtulmak için savaşıyor. Söyle bana, şemsiyen yanında mı?"

Morrigan başını sallayarak şemsiyesini dalgın dalgın havaya kaldırdı. Koridorda karşılaştıklarından beri elinden bırakmamıştı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi peşine düşmelerine izin vereceğiz."

Bu rahatsız edici açıklamanın ardından Squall kollarını uzattı, öne eğildi ve korkuluk orada değilmişçesine içinden geçip aşağıya düştü. Yere çarpmadı, amorf bir kara duman ve gölge bulutu onu yakaladı ve sanki Morrigan'ın biraz önceki yaratımını taklit ederek bir at biçimini aldı ve dizginlerini tutan Squall'la birlikte karanlık gecenin içine doğru dörtnala koştu. Bir sokak öteye varınca, Morrigan onun dönüp beklenti içinde kendisine baktığını gördü.

Morrigan'ın panik içinde boğazı düğümlendi. Tam olarak *ne yapması* gerekiyordu? Takip mi edecekti? Güneçalan'da yaptığı gibi şemsiyesini açıp çatıdan mı atlayacaktı? Sonra ne olacaktı? Ön avluya süzülerek inip bir grup gözü dönmüş Wunder Hayvan'ın saldırısına mı uğrayacaktı? Bunun bir tuzak olduğundan şüphelendi.

Şemsiyesini sımsıkı kavrayarak kendi kendine fısıldadı: "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ve Deukalion Oteli ona yanıt verdi.

Morrigan korkuluğun kenarından çıkan upuzun, parıltılı, altın bir kablonun, sokakların üzerini dolanışını izledi, göz alabildiğine gidiyordu; nerede sonlandığı, daha doğrusu sonlanıp sonlanmadığını göremiyordu.

Karar verildi, diye düşündü. Squall'a güvenmiyordu. Fakat Deukalion'a güveniyordu.

Kalbi çılgınca gümbürdeyerek korkuluğa tırmanıp bacaklarını aşağı sallandırdı. Uzanıp kablodan sallanan halkaya şemsiyesini geçirdi ve *gerçek* mi, gerçekten orada mı diye test etmek için çekiştirdi.

Derken merdivenlere çıkan kapının açıldığını ve içeriden gelen tanıdık bir sesin çığlığını duydu.

"Morrigan! Buradasın demek, sen ne – HAYIR! DUR!"

Morrigan dönüp arkasına baktı ve fal taşı gibi açılmış gözlerle, dehşet içinde kapı ağzında beliren Fenestra'yı gördü. Fen çatıyı boydan boya geçip ok gibi Morrigan'a doğru atıldı. Morrigan şemsiyesini sıkıca kavradı, gözlerini kapadı, öne doğru eğildi ve kendini aşağı bıraktı.



OTUZ ALTINCI BÖLÜM

CESARET MEYDANI

Şemsiye Hattı'na binmenin daima heyecan verici bir tarafı vardı. Şehrin üzerinde havada hızla ilerlemek, sokakların arasından alçalarak süzülmek, ardından çatıların tepesine tırmanmak, doğru zamanda ve doğru iniş alanına geldiğinde atlamak üzere kendini hazırlamak... Bilhassa Nevermoor'a özgü bir deneyimdi ve coşkun bir zevkle mutlak bir dehşet sunmak için tam da doğru noktalara temas ediyordu.

Ancak daha beş dakika önce var olmayan ve sen ilerledikçe kendini inşa eden bir ray boyunca havada süzülmenin ve nereye ne zaman ineceğini, hatta bir daha *inip inmeyeceğini* bilmemenin getirdiği fazladan bir dehşet vardı.

Morrigan kendisini ölüme sürüklemediğini umarak gözlerini Squall'dan ayırmamaya çalıştı. Ancak arkasına, hızlanarak peşinden gelen yeşil gözlü Wunder Hayvan sürüsüne dönüp bir göz atma dürtüsüne karşı koyamadı. Hayal bile edemeyeceği kadar çok sayıda Wunder Hayvan'ın koşarak, kıvrılarak, uçarak ve dörtnala geldiklerini gördü. Tam

Squall'ın tarif ettiği gibiydi. Onlara kılavuzluk eden bir işaret kulesi olmuş, Ruhkoparan'ı saklandığı yerden dışarı çekip çıkarmış, kurbanlarını peşinden sürüklüyordu... Ama nereye? Onlar mı Morrigan'ı avlıyordu yoksa Morrigan mı onları tuzağa sürüklüyordu?

Bunu bir tek Squall biliyordu.

En azından teselli bulduğu bir şey vardı ki eğer Squall'ın planı onu öldürmekse, bunu yapmak için hayret verici derecede etkisiz bir yol seçmişti.

Uzun bir süre şehrin içinden hızla geçtiler. Morrigan kollarındaki gücün tükenme noktasına gelmeye başladığını hissetti, tam daha ne kadar şemsiyesine tutunmayı başarabileceğini düşünürken birden, nereye doğru gittikleri belli oldu.

Squall'ın peşinde Batı Kapısı'ndan Eski Şehir'e giderken Nevermoor Opera Sarayı'nın üzerinden geçti ve Büyük Bulvar'ın tam ortasından, şehir merkezine doğru devam etti. Squall, Cesaret Meydanı'nın göbeğindeki altın fıskiyeye vardı, gölge atından indi ve at Bürümcük'ün içinde kayboldu.

Morrigan, Şemsiye Hattı'ndan aşağı pek de zarif sayılmayacak bir hareketle atladı, parke taşlı zeminin üstüne indiğinde bacakları acıyla sarsıldı. Birkaç adım tökezledi ama ayakta kalmayı başardı... Ta ki ardına, geldiği yöne doğru bakıp dizlerinin bağı çözülene dek.

Sayısız yeşil ışık beneği kırpışarak meydana çıkıyor, Cesaret Meydanı'na bağlanan her sokaktan, sokak arasından ve caddeden beliriyordu. Yüzlercesi, yüzlerce ve *yüzlercesi*... Onunla Squall'ın çevresini sararken, parlayan gözleri Morrigan'a kenetlenmiş boynuzlu, toynaklı, pençeli ve sivri dişli bir ordu.

Ancak etki altındaki Wunder Hayvanlar ne kadar yaklaşırlarsa o kadar bitap düşüyorlardı sanki. Hırlıyor, ağızlarını

kapatıp açıyor, salya saçıp gürlüyor, ileri atılıp ardından geri çekiliyor, sanki hepsi, bir diğerinden bir çeşit işaret bekliyordu.

Squall haklıydı. Morrigan onların kafasını karıştırıyordu.

Squall'a, "Ne yapacağım?" diye sordu titreyerek.

"Onu yok edeceksin," dedi Squall. "Merhamet ve tereddüt göstermeksizin. Ama en önemlisi, onu *tamamen* yok etmelisin. Nevermoor Ruhkoparan'dan kurtulacaksa, tamamen kurtulacaksa, bu iş bir seferde bitmeli. Bir zerresinin bile kurtulmasına müsaade edersen, tekrardan güçlenip büyümesine izin vermiş olursun. Bunu ilk seferde doğru *yapmalısın*."

"Tamam da *nasıl*—"

Squall elini kaldırarak, "Bekle," dedi. "Bırak yaklaşsınlar."

Yavaşça yaklaşan Wunder Hayvanlar, Morrigan'ın onları tek tek seçebileceği kadar yakınına geldiler. Hatta Morrigan aralarından birkaçını tanır gibi oldu. Evet, Deukalion'dan birkaç sokak ötedeki Aurianna Oteli'nde kapı görevlisi olan beyaz wunayıyı ve Frank'in en sevdiği grup olan İguanarama'da kontrbas çalan wunkertenkeleyi tanıdığından emindi.

"Onları tek bir varlık olarak düşün," dedi Squall, zihnini okumuşçasına. "Birçok farklı bedendeki tek bir düşman, tek bir canavar gibi. Bir tanesine hükmederek hepsine hükmedebilirsin. Anlıyor musun?"

Morrigan yutkundu. "Pek sayılmaz."

Squall onları buraya tam olarak niçin sürüklemişti? Yok etmekten bahsederken, onları... Onları *öldürmesini* mi bekliyordu? Onlara *yardım etmesi* gerekti, ölümlerine doğru sürüklemesi değil.

Büyük, parlak renkli bir wunkuş kafasına doğru dalışa geçti. Morrigan çığlık attı ve kendini korumaya çalışarak kollarıyla onu savuşturdu.

"Bekle," dedi Squall ikaz edercesine.

"*Neyi*?" diye bağırdı Morrigan. "Hepsinin birden bana saldırmasını mı?"

Squall hızla çevrelerini saran Wunder Hayvan çemberinden gözlerini ayırmadı. Son derece sakindi.

Elbette sakin olacak, diye düşündü. Her an Bürümcük'e karışarak ortadan yok olabilirdi. Ama Morrigan bunu yapamazdı. Onun talimatlarını körü körüne uygulamış, kendini yem gibi öne atmış, tuzak çıkarsa hiç şaşırmayacağı bir durumun içine sokuyordu. Üstelik kapana kısılmıştı şimdi.

Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştıkça göğsü inip kalkıyordu. Tam bir ahmak gibi davrandığını düşünüyordu. Gerçekten burada, Cesaret Meydanı'nda mı ölecekti? Kimse neden orada olduğunu ve ne yapmaya çalıştığını asla bilmeyecekti. Sonsuza kadar, Ruhkoparan'ın en tehlikeli gecesinde şehir çapındaki karantinayı yok sayıp dışarı çıkan ve sonucunda kendini öldürten bir beyinsiz olarak hatırlanacaktı. Hak etmiş, diyecekti insanlar.

"Pekâlâ." Squall yanına yaklaştı, kükreyen, çığlık atan, gaklayan Wunder Hayvanların gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek, "Neredeyse zamanı geldi. İşaretimi bekle," dedi.

"*Neyin* işaretini?" diye ciyakladı Morrigan; kocaman, alacalı yeşil bir wunyılan ağzını kocaman açıp tıslayarak ona saldırınca geriye sıçradı.

"Bir ayı tarafından kovalanıyorsan ne yaparsın?"

Bu alanda yakın zamanda tecrübe sahibi olduğundan kesin bir cevap verdi. "Kaçarım."

"Hayır. Kendini ondan daha büyük hale getirirsin."

"Bunu nasıl—"

"Deminden beri topladığın, sadece Wunder Hayvanlar değil," diye sözünü kesti Squall, başını onlara sokulan sürüye sallayarak. "Etrafına bak. *Odaklan.*"

Morrigan bir kez daha ve büyük bir çabayla gözlerini neredeyse kapanana kadar gevşetti... ve Cesaret Meydanı gün gibi aydınlandı. Çatıda topladığı titrek, beyaz-altın Wunder, tıpkı Wunder Hayvan kalabalığı gibi onunla birlikte gelmişti ve tıpkı bu kalabalık gibi o da katlanarak büyümüştü. Kör ediciydi.

"Bununla ne yapacağım?"

"Büyük bir şey. Bildiklerinden, iyi olduğun şeylerden faydalan. Mükemmel olması gerekmez, *büyük* olsun yeter. Yaradan zehir emer gibi, bir seferde buradaki her Wunder Hayvan'ın içinden Ruhkoparan'ı çıkaracak kadar büyük bir şey."

Büyük bir şey. *Büyük* bir şey.

Morrigan epey kafa patlattı ama hiçbir şey bulamadı. Squall onunla ilgili haklı çıkmıştı. Olması gerektiği yerden senelerce ışık yılı uzaktaydı.

Morrigan olduğu yerde dondu kaldı. Sanki korkusu toprağı kazıp derinliklerine kök salmıştı. "Ben... Ben yapamıyorum. Yeterince öğrenmedim henüz, sen de söyledin ya."

Squall'ın yüzü, parlayan gözleriyle aniden ona doğru döndü.

"Küçülmenin sırası değil şu an!" diye kükredi. "Ölü alevçiçeklerini yeniden ateşleyen Morrigan Crow nerede? Gudubet Pazarı'nı alaşağı eden, Çalıntı Anlar Müzesi'ndeki görkemli ölüm senfonisini yöneten kız? Nerede *o* Morrigan Crow? Onu geri çağır!"

"Onlar farklıydı! Hiçbirini planlamamıştım, öylece oluvermişti, ben—"

"MORRIGAN! MORRIGAN, GELİYORUM!"

Morrigan uzaktan gelen telaş içindeki sese döndü ve parlak yeşil gözlerden oluşan ormanın ötesine baktı.

Hayal değildi bu. Gözlerine inanamıyordu ama orada ufukta, Büyük Bulvar'ın ortasından Cesaret Meydanı'na doğru koşturan, devasa, gri bir bulanıklık vardı.

"FENESTRA!"

Fen ona ulaşmak için meydana varıp tereddüt etmeden doğruca izdihamın ortasına daldığında ve boşluktan boşluğa zıplayıp Wunder Hayvanların sırtlarının üstünden atladığında Morrigan'ın yüreği ağzına geldi. Hayatında daha önce hiç, birini gördüğü için bu kadar mutlu olmamış, aynı anda da bu kadar endişeye kapılmamıştı.

Bir wunkuş sürüsü Harikedi'nin başında daireler çizip sırayla ona doğru dalış yaparken, "Fen, DİKKAT ET!" diye haykırdı.

Ancak Fenestra sanki onları fark etmemişti bile. Morrigan'ın önündeki alana ustaca bir iniş yaptı ve ardına dönüp hiddetle hırlayarak Wunder Hayvanlara dişlerini gösterdi.

Morrigan hiç düşünmeden iyice yere eğildi ve parmağını yere sürterek Fenestra'yla Wunder Hayvanlar arasına bir ateş hattı çizdi ve hem kendisini hem Fen'i, hem de Squall'ı parlak bir alev çemberiyle kuşattı.

"Sen ne yapıyorsun burada böyle?" diye ona bağırdı Fen. "Öyle *çatıdan aşağı atlayıp* kaçarak ne yaptığını *sanıyorsun*, bir yerine bir şey—"

"Mecburdum!" dedi Morrigan alelacele. Çevrelerini kuşatan alevler yükselip yaklaştı. Gözleri ter içinde kaldı, görüşü zayıfladı ve Wunder Hayvanlar ateş duvarının ötesinde bulanıklaştı. "Sonra açıklarım!"

"Senin kafasız arkadaşların odandaki kapıyı kırmasalar—"

"Benim kafasız... Kimden bahsediyorsun?"

"Şu içimi bayan oğlanla diğer... Yanında biri daha vardı... Unuttum—"

"Cadence! Hawthorne'la Cadence istasyon kapımı mı kırdılar?" Morrigan'ın daha fazla korkmasının mümkün olamayacağını düşündüğü bir anda korkusu daha da arttı, yüreği buz kesti. "İyiler mi, bir şey mi oldu?"

Fen telaşla, "İyiler; *seni* merak etmişler," dedi. "Senin adını bağırarak bir koşu lobiye indiler, dediler ki bir arkadaşları seni rüyasında mı, hayalinde mi görmüş ne... *Etrafını ateş ve dişler kuşatmışmış*. Seni bulmak için onları da yanıma alayım diye ikna etmeye çalıştılar, ama—"

"Lam," diye fısıldadı Morrigan.

Ve tüm bu deliliğin ortasında, bir anda içini tuhaf bir huzur kapladı. Taşıdığını bile bilmediği bir yük kalktı omuzlarından.

Squall, Wunce'nin "*senaryoyu değiştirdiği*" konusunda haklı çıkmıştı. Dr. Bramble'ın tedavi bulamayacağı konusunda da haklı çıkmıştı. Ancak Wundersmith'lerin dostu olmadığını söylediğinde, daha fazla yanılamazdı.

Morrigan'ın dostları vardı. Onu merak eden ve karşılığında onun da merak ettiği *gerçek* dostları. Eksi Dokuz tarihindeki nicedir ölü hayaletler değil, tehlikede olduğunda ona ulaşmak için kapıları kıran *gerçek*, *kanlı canlı* dostlardı bunlar. Jüpiter gibi ona *aile* olan, onu her şeye karşı savunacak, Fen gibi onu korumak için kudurmuş Wunder Hayvan sürüsünün içine dalan dostları vardı. Ve kendisinin de onlar için aynı şeyi yapacağını biliyordu, ne olursa olsun.

İşte onunla Squall arasındaki fark buydu. O, Squall değildi. Ansızın bu kesinliğin verdiği güvenle keyiflenip cesaretlendi.

"Miss Crow, *zamanımız tükeniyor*," dedi Squall telaşla. Onu ilk kez o an fark eden Fenestra, o kadar yükseğe sıçradı

ki neredeyse bedenini geride bırakacaktı. "Onları sonsuza dek tutamazsın. Hemen şimdi bir şey yapmazsan—"

"Biliyorum! Şşş, düşünüyorum."

"Squall," diye hırıldadı Fenestra. Tüyleri diken dikendi. Sanki elektrik verilmişti.

"Ruhkoparan'ı yok etmeme yardım ediyor," dedi Morrigan ona. Fen'in ağzı ya şoktan ya hüsrandan, muhtemelen her ikisinden açık kaldı. Konuşma yeteneğini kaybetmiş görünüyordu.

"Miss Crow, *şimdi!*" diye haykırdı Squall.

Morrigan gözlerini yumdu, zihnini dış gürültülere kapadı, yalnızmış gibi davranmaya çalıştı.

Bildiklerinden, iyi olduğun şeylerden faydalan.

Cehennem, diye düşündü. *Ben Cehennem'de iyiyim.*

Her şey birbirine bağlı.

Morrigan gözlerini açtı ve zemine, birbirine eşi olmayan parke taşlarının arasındaki desene baktı.

Diz çöküp yere doğru uzandı, derin bir nefes aldı ve gri, devasa bir pati tarafından yana devrilirken ciyakladı.

"Ah! Fen, ne—"

"MORRIGAN, EĞİL!"

Büyük beyaz wunayı alevlerin arasından ona doğru koşuyor, yaralı bir dev gibi inliyordu. Ancak Fenestra wunayıdan en az iki misli büyükrü ve ona Morrigan'ın başının üstünden öyle bir kükredi ki çıkan ses küçük kızın kulaklarını acıtıp içini titretti. Wunayı irkildi, ancak kendini çabucak toparlayarak yeniden Morrigan'ın üstüne atıldı. Fen tam zamanında araya girdi ve wunayının dişleri Harikedi'nin boynuna kenetlendi, Fen'in kafası büküldü ve kulak çınlatan bir *KÜT* sesiyle parke taşlarının üstüne çarptı.

"FEN!" diye haykırdı Morrigan.

Ve birden, bekledikleri işaret buymuşçasına, Wunder Hayvanlar bir kitapkurdu sürüsü gibi Fenestra'nın üstüne çullandı. Saniyeler içinde, etrafa gelişigüzel savurduğu koca patisi ve değdiği her şeyi kanatan keskin pençeleri dışında görülmez hale geldi.

Morrigan savaş narasına benzer hiddetli ve sessiz bir çığlıkla her iki elini birden yere bastırdı. İçindeki her zerre korku ve öfkeyi akıttı, kendini bile şaşırtan tek bir ateş darbesiyle onu serbest bıraktı. Anında Cesaret Meydanı'nın bütününe yayıldı, parke taşlarının arasındaki çatlak ve boşlukları izledi. Meydan, yıldırım çarpmış bir elektrik şebekesi gibi aydınlandı. Bu, ateşten fazlasıydı; parlak bir enerji, yakıcı bir güçtü, yerden yükselen ısı dalgaları gibi, Cesaret Meydanı'ndaki Wunder Hayvanların her birini metrelerce havaya kaldırmıştı. Bir an hepsi birden, ateş sönüp etraf kararana dek, havada asılı durdu.

Wunder Hayvanlar aynı anda kesilip devrilen bir orman dolusu ağacın çıkardığı sese benzer bir gürültüyle yere düştü. Ruhkoparan'ın bulutsu, yeşil parıltısı, tıpkı Günbatımı Galası'ndaki gibi bedenlerini terk etti, havaya yükseldi ve öylece ortada kalakaldı.

Morrigan olduğu yerde yalpaladı, dehşetli manzarayı izlerken kulakları çınladı. Cesaret Meydanı'ndaki ani sessizlik bir battaniye gibi ağır ve yumuşaktı. Sanki bir fırtınanın gözüne girmişlerdi.

Yapmıştı. *Büyük* bir şey yapmıştı.

İçindeki telaşı *pek* de yansıtmayan kısık bir sesle, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Bu o andı, hissedebiliyordu: Ruhkoparan'ı şimdi yok etmezse, onun bu yüzlerce parçası, bu *parazitler*, parçalara bölünüp gecenin içinde kaybolabilirlerdi. Kim bilir nereye kaçıp yüzlerce, belki binlerce yeni Wunder

Hayvan'a bulaşabilirlerdi.

Işıklar etrafında küçük, zümrütten ateşböcekleri gibi titreşiyor, kâh bir araya üşüşüyor kâh birbirlerinden ayrılıyor, ancak saygılı bir mesafe koruyorlardı. Bekliyorlardı.

Morrigan onları duygusuz bir merakla izleyen Squall'a döndü.

"Beni sen sanıyor." Yavaş yavaş bacaklarının çözüldüğünü hissediyordu. Öyle yorgundu ki. "Değil mi? Beni... Efendisi sanıyor."

Squall başını yana eğdi. "Pekâlâ. Onu nasıl ortadan kaldıracaksın?"

Morrigan zihnini zorlayıp ona evvelden söylediklerini anımsamaya çalıştı. Ruhkoparan tek bir düşman, demişti, birçok bedende tek bir canavar. *Birine hükmedersen hepsine hükmedersin.*

"Ben ona... Ona bir şey yapmasını mı söylemeliyim?"

"Açıkça ve kararlılıkla." Squall ona baktı. "*İçinden gelmeli*, Miss Crow. Sözcüklerin ardındaki iradeden şüphe duyarsa seni dinlemez."

Wunder Hayvanlardan bazıları kımıldanıyordu. Onların sersemlik ve telaş içinde birbirilerine mırıldandıklarını duyabiliyordu. Büyük beyaz wunayı, yerden kalkıp oturur pozisyona geçerken hafifçe homurdandı.

Morrigan yumuşak, sıcak ve kürklü bir şeyin yanına sokulduğunu fark etti; tam yorgunluktan devrilmek üzereyken onu kaldırıp destekleyen bir şey. Fen'in kocaman gri kafası usulca omzuna çarptı.

Morrigan, "Yapamıyorum," diye fısıldadı.

"Evet, yapabilirsin," dedi bir ağızdan Fenestra ile Squall.

Işıklar daha da yaklaştı, onu izliyordu. Bekliyordu.

Ruhkoparan'ı bir seferde temelli yok etmek, Nevermoor'un büsbütün mahvolmasının önüne geçilmesine katkı sağladığını bilmek ona kendini iyi hissettirir sanmıştı. Alttan alta gelen garip suçluluk duygusunu beklemiyordu. Bu şey, bu hastalık, bu canavar, bu *artık her neyse* yaratılmayı kendi istememişti neticede ve onun hükmünü bekliyordu.

"Senin gitmen gerek," dedi Morrigan usulca. "Senin gitmeni istiyorum."

"Açıkça ve kararlılıkla," dedi Squall.

Morrigan Sofia'yı düşündü ve sesi çelik gibi sertleşti. Böyle bir güce sahip olmak hem mide bulandırıcı hem sarhoş ediciydi. Hayatında duyduğu en iyi ve en kötü histi.

"Senin ölmen gerek."

Ruhkoparan onu dinledi. Cesaret Meydanı'nın dört bir yanındaki yüzlerce yeşil ışık bir bir söndü. Her şey karardı.



OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

YATAK İSTİRAHATI

"Senin bir fikrin var mıydı?"

"Ne? Böyle bir şeyi yapabileceği..."

"Evet."

"Tanrım, hayır. Kimsenin bildiğini sanmam. Bence kendi bile bilmiyordu."

Konuşmalar Morrigan'ın kulağına uyku sersemliğinin arasından geldi. Başta sadece dikkatini celbeden sesler, penceredeki minik, ufacık tıpırtılar olarak. Anlamsız fısıltılar tam uyanmadan önce sözcüklere dönüştü ve birden, hiç niyet etmemesine rağmen kulak misafirliği yaparken buldu kendini.

"Peki ya bunun şu çılgın hamisi?"

"Şayet Kaptan North biliyorduysa, rol yapmak konusunda son derece iyi iş çıkarmış o zaman. Hey! Bir seferde *bu kadar çok* kütüphane kitabını nasıl aldın?"

"Mesleğimin getirisi."

Morrigan'ın gözleri sadece azıcık aralandı ve kendi yatağının karşısındaki, titizlikle yapılmış yatağın etrafında Miss

Cheery'nin vızır vızır koşturduğunu gördü. Yatağın ucunda Roshni Singh oturuyor, elinde bir çift değnek, yüzünde keyifli bir tebessümle, Miss Cheery'nin etrafta koşturuşunu izliyordu.

"Bunu yapmana gerek yok, Maz. Ben de—"

"Sen de tam oturduğun yerde oturup bu konuda susabilirsin. Hem bu kadar kımıldanmayı kes, dikişlerini bir daha çekiştirirsen seni eve yollamazlar bugün."

"Hareket bile etmiyorum neredeyse!" dedi Roshni gülerek. Miss Cheery'nin eline uzanıp onu iyice yakınına çekti, doğrulup hızlıca bir öpücük kondurdu. "Yaygaracı."

Morrigan hâlâ uyuyor numarası yapıyor, kulak misafiri olduğunu bilmelerini istemiyordu ama Miss Cheery patronluk taslayan anaç tavrını kenara bırakıp teatral bir edayla bayılarak yatakta Roshni'nin yanına devrilir ve ikisi birden çocuk gibi kıkır kıkır gülerken sırıtmamak zordu.

Bu, "uyanmak" için doğru zaman gibi geldi. Morrigan kımıldanarak, gerinerek ve gürültüyle esneyerek bir gösteri sergileyip gözlerini açtı.

Miss Cheery yerinden sıçrayıp bir koşu Morrigan'ın yanına gitti.

"Şükürler olsun. Uyandın! Sahiden uyanıksın." Sesini fısıltıya düşürdü, omzundan geriye, koğuşun geri kalan diğer sakinlerine baktı: Uykusunda şiddetle horlayan bir hanımefendi ve kendini örgü örmeye derinden kaptırmış yaşlıca bir bey. "Nasıl oldun? İyi misin? Konuş benimle. Morrigan, bir şey söyle!"

"Acaba bıraksan da kız araya birkaç sözcük mü sığdırsa, Marina?" diye önerdi Roshni.

"Merhaba." Morrigan'ın sesi kuru ve çatlaktı. "İyiyim. Sadece yorgunum."

"Şüphesiz! İki gündür uyuyorsun," dedi Roshni.

Olup biten olaylar bölük pörçük kesitler halinde Morrigan'ın yeni yeni uyanan puslu zihninde belirmeye başladı.

"Fenestra!" dedi birden, doğrularak oturmaya çalışıp beceremedi (kasları da henüz tam uyanmamıştı). "Fen nerede? İyi mi o? Kendisi dostum olur, kat hizmetleri sorumlumuz, Harikedi..."

"Ah, şu POFUDUK DEVİ mi kastediyorsun?" Roshni'nin gözleri parladı. "O getirdi seni buraya! Hastane personeli buralarda oyalanmasını istemediğini her haliyle belli etti; hem Cemiyet üyesi değil, hem kapıdan sığmıyordu hem de... Yani... Tavrı hep böyle sorunlu mudur?"

"Evet. İyi mi o?"

"Dr. Lutwyche'i ağzına atmakla tehdit etti, yani bana sorarsan evet, iyi."

Morrigan sıradaki sorusunu soramayacak kadar korkuyordu neredeyse. "Peki ya... Peki ya sınır? Onlar... Yani Başbakan Steed sınırı açmadı, değil mi?"

"Hayır, açmadı," dedi Miss Cheery ve Morrigan'ın içini büyük bir rahatlama sardı. Kışdenizi sınırı geçmeyi başaramamıştı. Demek ki Squall da geçmemişti. Sözünü tutmuştu. Miss Cheery Roshni'ye şaşkın, yan bir bakış attı ve yavaşça, duraksayarak şöyle dedi: "Yani, neticede... Buna gerek kalmadı. Öyle değil mi?"

Her ikisi de imayı anlayıp da onlara olan bitenleri anlatmasını bekleyerek Morrigan'a baktı ancak o farkına varmamış gibi yaparak bakışlarını uzağa çevirdi.

"Kıyafetlerimi gördünüz mü?" Üstünde pazen kumaştan hastane pijaması vardı, eve dönüş yolculuğuna uygun değildi. Çevresini kuşatan eşyaları taradı, Geçmiş Olsun kartlarından oluşan küçük bir orman, iki kutu tatlı, bir sürü çiçek demeti ve vazoya konmuş, şakayıklarla güllerden oluşan kocaman,

lüks buketi gördü (çiçeklere iliştirilmiş küçük kartta, Madam Chanda'nın el yazısı vardı). Ancak sandalyenin arkasına asılı cübbesi dışında hiç giysi yoktu. "Bir de ayakkabılarım hâlâ duruyor mu yoksa—"

"Hop, hop." Miss Cheery elini Morrigan'ın omzuna koyup onu yastığına geri yasladı. "Doktor, uyandıktan sonra en az bir gece daha müşahede altında kalman gerektiğini söyledi."

"Ama ben—"

"Bir gece daha! Ölmezsin."

"Morrigan iç geçirerek yastıklara yığıldı. Sadece eve gitmek istiyordu. Bu sert, dar hastane karyolası, 85 numaralı odanın ona sunacağı yorgandan yuvayla asla kıyaslanamazdı.

"Jüpiter nerede?"

Miss Cheery tereddüt etti. "O buradaydı. Sen geldiğinden beri neredeyse her dakika buradaydı ama... Şey. Roshni dedi ki dün gece Hemşire Tim onu kapı dışarı etmiş ve anca sen uyandıktan sonra geri gelebileceğini söylemiş."

Sessizlik uzadıkça Morrigan onların bakışlarını üzerinde hissetmeye devam etti. Nihayet Miss Cheery temkinli bir sesle sordu: "Cesaret Meydanı'nda ne oldu?"

"Ben size—" diye söze girdi Morrigan, ardından durdu. "Size gerçekten... Ben gerçekten size anlatamam."

Miss Cheery'nin yüzünde birden fazla duygu hızla belirip kayboldu, ancak Morrigan her birini yakaladı: kafa karışıklığı, ardından incinme, sonra endişe, ardından bir çeşit gönülsüzce kabulleniş. Ancak kondüktör, "*Elbette*, hazır olana kadar hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değilsin. Epey korkutucuydu muhakkak," demekle yetindi.

"Ondan değil, sadece..." Duraksadı. *Size Ruhkoparan'ı nasıl yok ettiğimi söyleyemem çünkü o zaman hemen bunu tek başıma yapmadığımı anlarsınız ve bu daha fazla soruya*

yol açar ki bunları Nevermoor'un en büyük düşmanı ve çoğu kişi tarafından gelmiş geçmiş en kötü insan olarak kabul edilen bir adamla işbirliği içinde hareket ettiğimi itiraf etmeden yanıtlayamam... Diyecekti de, bunları *aslında söylemeden* nasıl söyleyecekti? Bitap düşmüş zihni buna hiçbir çözüm bulamadı.

En iyisi, en az dirençle karşılaşacağı yolu seçmekti. Başını sallayarak onayladı, kafasını eğdi ve suçludan ziyade sarsılmış göründüğünü umdu. "Evet. Gerçekten korkutucuydu. Henüz bunu konuşmaya hazır değilim."

"Sen hiç acele etme," dedi kondüktörü nazikçe. "Sana kimsenin baskı yapmasına izin vermeyeceğim. İhtiyarların bile. Söz."

Morrigan, daha yenilir yutulur bir hikâye uydurmak için zaman kazanmış olmanın verdiği rahatlamayla, "Sağ olun," dedi. Konu değiştirmek için etrafa bir bakış attı. "Sofia nasıl?"

Miss Cheery'nin yüzü düştü. "Sofia, eee... O hâlâ uyuyor."

Morrigan kaşlarını çattı. "Hâlâ mı? Ama iki gün oldu dediniz."

"İki gün mü?"

"Biz... ben Ruhkoparan'ı yok ettiğimden beri."

İki genç kadın dertli bir halde birbirlerine baktılar.

"Morrigan," dedi Miss Cheery. "Sen şey mi sanıyorsun... Sen tüm Wunder Hayvanların iyileştiğini mi sanıyorsun?"

Morrigan yattığı yerden doğrularak oturup, "İyileşmiş olmaları gerek. Cesaret Meydanı'ndaki Wunder Hayvanlar iyiydi," dedi. "Ben onları gördüm. Uyandılar. Gördüğüm kadarıyla—"

"Çoğu tamamen iyileşti," diye ona katıldı Miss Cheery. "Ama hepsi değil. Dr. Bramble Ruhkoparan'ın her birinde farklı bir aşamaya ilerlemiş olduğunu söyledi. Kimisi uyanmadı."

"Peki ya hastanedekiler? Hâlihazırda karantinada olanlar, hâlâ..." Morrigan'ın söylemeye dili varmadı. *Hâlâ içleri boş mu?*

"Doğrusunu istersen, bilmiyoruz," dedi Roshni. "Kimse bize henüz bir şey anlatmadı."

Miss Cheery Morrigan'a çabucak bir sarıldı: "Bu sabah 919 damladı. Seni görmeye sabırsızlanıyorlar, bilhassa Hawthorne ve Cadence. İster misin onlara senin—"

"NİHAYET UYANDIK HA, ÖYLE Mİ?"

Hawthorne'un sesi koğuşun bir ucundan diğerine yankılanırken, "Neyse o zaman," diye sözünü bitirdi Miss Cheery.

Cadence Hawthorne'un koluna bir yumruk attı. "*Şşş*. Yine bizi kovdurmak mı istiyorsun?"

Arkadaşlarını görür görmez Morrigan'ın yüreği hop etti. Onları görmeyeli bir hafta bile olmamıştı ancak arada o kadar çok şey olmuştu ki aradan sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçmişti sanki.

Hawthorne sesini *hafifçe* alçaltarak, "Senenin geri kalanını uyuyarak geçirmeyi planladığını düşünmüştüm," dedi ve sırıtarak yatak ucuna güm diye oturdu. "*Seni tembel.*"

Kısa bir süre sonra Miss Cheery Hawthorne'a *lazımlığın bir şapka olmadığı* konusunda sert bir hatırlatmada bulunarak (Morrigan, uyurken neler olduğunu bilmek istemiyordu) Roshni'yi eve götürmek üzere oradan ayrıldı. Yeniden bir araya gelen dostlar son birkaç günün olaylarını kısık sesli, hızlı tempolu bir şekilde birbirleriyle paylaştılar; birbirlerinin sözünü böldüler, aynı anda konuştular ve her bir detayı açıklığa kavuşturdular. Morrigan Cesaret Meydanı'nda olanları anlatırken Hawthorne'un yüzünün hayalet gibi bembeyaz kesilmesine, Cadence'ın iki eliyle birden yorganın ucunu sımsıkı kavramasına rağmen söylenmemiş hiçbir şey bırakmadı. Miss

Cheery ve İhtiyarlardan gerçeği saklamak başka, bu başkaydı. Cadence'la Hawthorne onun dünyadaki en yakın arkadaşlarıydı ve onlardan hiçbir sırrını saklamazdı.

"Ve Gobliner'de söylediğin şey, Cadence," dedi nihayet kendini hazırlayarak. "Belki sen haklıydın. Belki son zamanlarda acayiptim. Eksi Dokuz, diğer Wundersmith'ler... Tuhaf... Ama... Kimi zaman bana öyle *gerçek* geliyorlar ki. Onları bir çeşit... Arkadaş gibi görmeye başlamıştım. Sanırım *sahiden* biraz takıntılı hale geldim."

Cadence omuz silkerek, "E, yani," dedi. "Ne olacaktı? Biz de kendi gizli okullarımızda ölülerle vakit geçirip yasak büyü sanatlarını öğrenme fırsatı yakalasak biz de kafayı takmaz mıydık sanıyorsun? Kulağa mükemmel geliyor."

Morrigan hazin bir ifadeyle gülümsedi. "Thaddea, benim bundan başka bir şey konuşmadığımı söyledi."

"*Pff*, Thaddea ne demiş kimin umurunda?" diye lafa girdi Hawthorne. "Kıskanmış işte. Galiba hepimiz kıskandık, dürüst olmak gerekirse. Keşke *ben de* hayalet saatleri görebilseydim."

"Ben de," diye kabullendi Cadence.

Morrigan'ın kaşları yukarı fırladı. "Görebilirsiniz! Yani... Dearborn veya Murgatroyd'a yakalanmamak için zamanlamayı iyi yapmalıyız ama bahse girerim ben her ikinizi de Eksi Dokuz'a sokabilirim!"

Bu gizli kapaklı operasyonu planlamakla heyecanlı bir yarım saat geçirdiler; Hawthorne işin içine gözcüler, keşif kolları ve tırmanma kancaları katarak buna ısrarla, incelikli ve yüksek riskli bir mücevher soygunu muamelesi yaptı (tırmanma kancalarını plana nasıl sokacağını henüz bilmiyordu ama bir şekilde onları dâhil etmeye *kararlıydı*). Karantinadaki Wunder Hayvanlar hakkında bir kez olsun konuşmadılar ve Morrigan içini yiyen endişelerinden uzaklaştığına sevindi.

Gerçi Cadence'a geciktirmeden söyleme ihtiyacı duyduğu bir şey daha vardı. Hawthorne, onun Geçmiş Olsun kartlarından birinin arkasına Gururkondu Evi'nin eğri büğrü, oldukça detaylı bir krokisini çizerken fırsattan istifade etti.

"Sana yalan söylettiğim için özür dilerim," dedi usulca. "Kitapla ilgili."

"Bana herhangi bir şey *yaptırabileceğini* düşünmen ne kadar komik," dedi arkadaşı kurnaz bir tebessümle.

"Sen anladın beni."

"Evet. Tamam. Bana hâlâ borçlusun."

"Evet."

Bir iki dakika geçmişti ki Morrigan, Hawthorne'un sıkıldığını ve yatak başından sessizce kaybolduğunu fark etti.

"Bir lazımlık bulup şapka diye takmaya gitti, değil mi?"

Cadence başını salladı. "Ah, kesin öyledir."

Hemşire Tim, Morrigan'ın değerlerine bakarken birden fazla şikâyetini dile getirdi.

"... ve ansızın sekizi birden buradaydı, odadaki tüm oksijeni tüketiyorlardı. Her yere evde yaptıkları afişleri asıyorlardı! Keman çalıyorlardı! *İhtiyar hastalara bilek güreşi için meydan okuyorlardı!* Dedim ki affedersiniz, burası bir hastane, Clive Amca'nızla Trudy Teyze'nizin Deniz-Üstü-Clodspoole'da, kilise salonundaki kırkıncı evlilik yılı partisi değil. Şarkınızdan başlatmayın." Stetoskopunu sırtının ortasından üstüne kaydırdı. "Şimdi derin nefes daha al, ver, işte bu."

Morrigan burnundan derin nefes alıp ağzından verdi.

"*Senin* canını sıkmak hiç istemem, yavrum, ama sana bir şey söyleyeyim mi? Senin arkadaşların bir kâbus. Bak espri yapmıyorum, lütfen buraya bir daha geri gelmemeye çalış."

"Denerim."

"Sonra bir de Kaptan Drama ve İhtiyarların dün geceki curcunası var! *Uff*. Benim için bir derin nefes daha al." Steroskopu bir daha kaydırdı ve Morrigan'ın göğsü yeniden yükselip alçaldı.

"Ne curcunası?"

"Havai fişek gibi patlıyorlardı, dördü birden. Bağrışmalar! Hem de hastanede! Güya koskoca yetişkin olacaklar."

"Ne hakkında bağırıyorlardı?" diye sordu Morrigan, gerçi bu konuda net bir tahmini vardı.

"Of, ne bileyim. İhtiyar Quinn sana bazı sorular sormak için sen uyandığında burada olmak istediğini söyledi, İhtiyar Wong, falan filanla ilgili basın açıklaması hazırlaması için Kamu Oyalama Teşkilatı'ndan birilerini getirmeyi önerdi ve çenesi düşük şu kızıl kafanın tepesinin tasını attırdı. '*Hiçbiriniz Morrigan'ın iyiliğini umursamıyorsunuz*,' dedi. '*Size karşı her adımda mücadele etmesem onu kurtların önüne atıyordunuz!*' İhtiyar Quinn çenesine bir tane patlatacak sandım ama seninki de bir başladı mı bana mısın demiyor, değil mi? Amatör tiyatro topluluğuna katılmalı."

O zaten *kendi başına amatör tiyatro topluluğu*, diye düşündü Morrigan, bir kez daha derin bir nefes alıp vererek.

"İtiraf etmeliyim, yemek molama can kattı ama peynirli mercimekli böreğimi bitirdikten sonra hepsini dışarı kovmak zorunda kaldım maalesef. Zavallı ihtiyar Mrs Purkins, hele yüksek tansiyonu da varken bu kadar heyecanı kaldıramaz," dedi Tim, başını köşedeki yataktaki hanımefendiye sallayarak.

Morrigan'ın içine onu iliklerine kadar titreten bir korku yerleşti. O geceki olayları gözden geçirme, suç unsuru teşkil edecek kimi detayları dikkatlice gizleme ve İhtiyarların inanıp

kabul edeceği, tekrarlanabilir bir yalan uydurma düşüncesi kesinlikle *yorucuydu*.

"Al, şunu üç dakika dilinin altında tut." Hemşire Tim ağzına bir termometre sıkıştırdı ve yatağın ucundan çizelgesini almaya gitti. "Bu sefer ne oldu?"

"Eh, bilirsiniz işte," dedi cam dolu ağzının kenarından Morrigan. "Binadan aşağı atladım, Wunder Hayvanlar tarafından kovalandım, Cesaret Meydanı'nı ateşe verdim."

Tim dalgın dalgın kol saatine bakıp çizelgeye notlar alarak, "Vay vay vay, sen neymişsin be?" dedi. "Şuradaki Mr Schultz da batık tırnağıyla geldi yine – ONA SİZİN TIRNAK BATIĞINI ANLATIYORDUM, MR SCHULTZ," diye ekledi sesini yükselterek. Adam gülümseyerek koğuşun öbür ucundan kroşe tığlarını salladı. "Sen de tam cengâver çıktın. Bir fincan çay?"

"Evet, lütfen."

"Senin şu çığırtkana uyandığını söylesem iyi olacak galiba."

"Evet, lütfen."

Morrigan tüm yorgunluğuna rağmen, Jüpiter'in İhtiyarlara azarı çektiği düşüncesiyle hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. Kaptan Drama, daima arkasındaydı.

"Biraz daha su? Biraz daha meyve suyu? Bu meyve suyu pek güzele benzemiyor. Sana evden taze sıkılmış getireyim mi? Artık büyük açılışa hazır olduğumuzdan mutfak yeniden çalışıyor, sana ne istersen getirebilirim! Ne istersin? Ananas suyu? Üzüm? Ejderha meyvesi? Kış çileği? Çilekli limonata? Dalgalı dut? Üç katlı meyve? Şeftalili günbatımı? Tek boynuz spesiyali? Buzlu Eksantrik İlkbahar Kokteyli?"

"Yok, teşekkür ederim." Morrigan iç geçirdi. "Hem bunların en az üçünü kafadan attığını biliyorum."

Jüpiter, Tim onu çağırttıktan sadece birkaç dakika sonra eğitim hastanesine koşarak girmişti ve o zamandan beri Morrigan'ın etrafında gergin bir kelebek gibi uçuşup duruyordu. Bir an ateşi var mı diye bakıyor, derken ihtiyaç duymadığı fazladan yorganlar getiriyordu. Ona tam üç kez daha iyi bir yatağa geçmek isteyip istemediğini sormuştu ("Tüm yataklar aynı," demişti Morrigan), iki kez de daha güzel manzaralı bir odaya taşınmak ister mi diye ("Daha güzel manzara diye bir şey yok," demişti o da. "Pencere yok ki. Yerin üç kat altındayız."). Bu durum bir noktada eğlenceli olmaktan çıkıp usandırıcı olmaya başlamış, en sonunda da çıldırtıcı bir hal almıştı.

Kendini *yiyip bitirmediği* tek an, Cesaret Meydanı olaylarını konuştukları zamandı. Kısa, ciddi ve fısıltılı bir konuşma olmuştu.

Jüpiter, Morrigan'ın da beklediği üzere, hikâyenin çoğunu Fen'den duymuştu zaten, ancak Morrigan boşlukları doldurdu. Jüpiter, hikâyeyi onun gözünden *–iki kez–* dikkatle dinlemiş, sadece bazı detayları açıklığa kavuşturmak için birkaç kez sözünü kesmiş, ardından ona *üçüncü* kez anlatırmış ama bu sefer, Ezra Squall'ın bahsi geçen her kısmı çıkarıp boşlukları gerçekleri hafifçe çarpıtarak doldurmuştu. İkisi birlikte, Morrigan'ın o gece neden Cesaret Meydanı'nda olduğuna dair inandırıcı bir bahane uydurmuşlardı (evde kapalı kalmaktan dolayı hafakanlar basması: Deukalion'da o kadar uzun zaman kapalı kalmıştı ki Şemsiye Hattı'na atlayıp, şöyle hızlı bir şehir turu yapıp ardından güvenle eve döneyim derken, Cesaret Meydanı'na düşüvermişti). Ayrıca, Ruhkoparan'ı nasıl yok edeceğini tam anlamasa da bunu bir şekilde çözdüğüne,

bunu yapmak için Wunder Becerileri *nasıl olduysa* daha önce hiç bilmediği bir şekilde kullandığına dair derme çatma ama inandırıcı bir hikâye kurgulamışlardı. Aslında bunların *çoğu* doğruydu, işte bu yüzden kusursuz bir yalan olmuştu. Birkaç provadan sonra Morrigan, İhtiyarları ikna edebileceği konusunda kendine güven kazanmıştı.

Keşke bir de Jüpiter'i sakinleşmeye ikna edebilseydi.

Yatağının ucundan sarkan çizelgeyi eline alıp sonra yerine koyuşunu seyretti. Şimdiye kadar on iki, on üç kez okumuştu. Orada yazan tek şeyin büyük harflerle "YATAK İSTİRAHATİ" olduğu göz önünde bulundurulduğunda bu Morrigan'a haddinden fazla gelmişti.

"Jüpiter," dedi kararlı bir sesle. "Bir otur, lütfen. Sana bir şey sormak istiyorum."

Jüpiter onun yanına geldi ve arkasındaki yastıkları çekip alarak milyonuncu kez kabarttı. "Tabii ki. Dur şunları bir—"

"BİR. OTUR. LÜTFEN."

Bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki kulakları zor işiten, koğuşun diğer ucundaki Mr Schultz bile korkudan sıçrayıp kroşe tığlarını tangır tungur kucağına düşürdü.

Jüpiter nihayet, gönülsüzce, Morrigan'ın yatak kenarındaki sandalyeye çöktü, ama haline bakılırsa sanki yine ayağa fırlayıp Morrigan'ın çiçek dolu vazolarını yeni baştan düzenlemeyi çok istiyor gibiydi. Morrigan ona manidar bir bakış attı, o da kıpırdanmayı kesti.

"Hayhay," dedi Jüpiter sevecen bir tavırla. "Sor gitsin bakalım."

Morrigan, gözlerinin içine baktı. "Virüslü Wunder Hayvanlar. Burada, hastanede olanlar. Düzelmediler, öyle değil mi? Ruhkoparan öldüğünde iyileşmediler. Onlar hâlâ ..." Sesini alçalttı. "Onlar hâlâ *hayvansı*, öyle değil mi?"

Jüpiter ensesini ovuşturdu, cevap vermek için bir an bekledi. "Dr. Bramble—"

"Sakın söyleme," diye çıkıştı Morrigan. "*Sakın* tedaviyi bulmaya her geçen gün daha çok yaklaşıyor *deme*, Jüpiter. Bunu gerçekten kastetmiyorsan söyleme. Doğru değilse söyleme."

Jüpiter'in suratı zihnindeki tartışmalar yüzünden ifade değiştirirken Morrigan gözlerini ona dikip bekledi. İyimser inkârına sadık kalmak istediği açıktı ama sanki artık bunun tutmayacağının farkına varmıştı.

"Onlar... Evet. Onlar hâlâ hayvansı," diye onayladı. "Uyanık olanlar."

Morrigan, Sofia'yı düşünerek, "Peki ya diğerleri?" diye sordu. Ellerini yorganın etrafında kıvırıp yumruk yaptı. "Uyandıkları zaman onlara ne olacak? Onların da... İçi boş mu olacak?"

"Kesin olarak bilmiyoruz."

"Ama tahmin edecek olsan?"

Jüpiter buna yanıt vermedi. Vermesine gerek yoktu. Konuşmanın ağırlığı altında ezilmiş gibi bir süre sessizce oturdular.

"Ben sana yalan söylemiyordum," dedi Jüpiter en sonunda. "Önceki seferlerde. Dr. Bramble *gerçekten* yaklaşmıştı. Yahut hiç değilse... Öyle sanıyordu." Duraksadı, bir an tavana baktı, kendini topladı. "Biz pes etmiyoruz, Mog. Onları geri getireceğiz."

Morrigan bakışları onun parlak mavi, kocaman ve içten bakışlı gözleriyle buluşunca anladı ki Jüpiter de en az onun kadar kendini ikna etmeye çalışıyordu. Başını salladı ve birbirine bastırdığı dudaklarıyla, ikna edici olduğunu umduğu küçük bir tebessüm gönderdi.

"Ben de sana bir şey getirdim, bu arada," dedi Jüpiter, yatağını çevreleyen şeylere göz atarak. "Madam Chanda'nın bu-

keti kadar abartılı değil ama seveceksin diye umuyorum. Bunu almak için hırsızlık yapmak zorunda kaldım."

Morrigan tek kaşını kaldırdı. "Sen ne dedin?"

"Mmm." Jüpiter elini saçlarından geçirip omuz silkti, kayıtsız gözükmeye uğraştığı besbelliydi. "Dün gece denemeye karar verdim. Değişiklik olsun diye."

"Sen?... Hırsızlık yapmaya karar verdin?" dedi Morrigan, sesindeki şüpheci tınıya mani olamadı.

Jüpiter burnunu çekerek, "Evet, bir seferlik. Alışkanlık haline getirmeyeceğim," dedi ve ekledi: "Gerçi, *fevkalade* iyiydim." Konuşurken hop diye sıçradı, parkasını almaya gitti, iç cebine uzandı ve Morrigan'ın bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir şeyi çıkarıp ona uzattı.

Morrigan eski, yırtık pırtık haldeki oyuncak tavşanı iki eliyle alırken, "Emmett," diye fısıldadı.

Göğsü sıkışıyordu.

Emmett. *Dostu.*

Morrigan, Jüpiter'e baktı. "Ta Çakalkale'ye kadar gittin. Ve Crow Malikânesi'ne izinsiz girdin." Sesi çatladı. Boğazına oturan yumrudan dolayı zor yutkundu. "Sırf... Sırf benim için bunu çalmak uğruna?"

Jüpiter biraz mahcup bir tavırla gülümsedi. "Şey, teknik açıdan bakarsan, onu *çalmadım*. O sana ait."

Morrigan bir süre sessiz kaldı. Uzun uzun tavşana baktı, sertçe gözlerini kırpıştırdı ve genzini temizledi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Yadigâr kıymetlin demek, ha?" Jüpiter Emmett'ın sarkık kulaklarından birini çekmek üzere uzandı ama Morrigan içgüdüsel olarak tavşanı kapıp uzaklaştırınca durdu. Ellerini kaldırdı. "Pardon."

"Yok, sorun değil, bir tek..." Birden duyduğu utançla bir an bocaladı. "Çok eski, ondan. Parçalanıyor."

"Onu bir saniye alabilir miyim?" diye sordu Jüpiter ve alelacele ekledi: "Nazik davranacağım."

Morrigan tereddüt etti. "Ummm... Peki."

Jüpiter Emmett'ı itinayla ondan aldı. Tavşana kucağında beşik yaptı. İlmiklerini, dikişlerini, fazla sevilmekten aşınmış ve beyazları sararmış kürkündeki yamaları, ucundan bir zamanlar –yıkanırken kopmuş, kim bilir nereye kaybolmuş– pofuduk bir kuyruk uzanan öksüz kalmış pamuk ipliklerini inceledi.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Efendim?"

"Sen bu tavşanı seviyorsun."

Gözlerini devirdi. "Bunu zaten biliyorum."

"Bilmiyorsun aslında. Tüm hikâyeyi değil." Jüpiter tavşanı gerçek bir hayvanı gibi nazikçe tutmaya devam ederek, yeniden yatak kenarındaki sandalyeye oturdu. "Sen, onu bebekliğinden beri senin olduğu için sevdiğini *sanıyorsun*. Senin sırlarını ve öykülerini on bir sene dinlediği için, sen uyuyakalırken tam da ense çukuruna tıkışacak boyutta olduğu için, yemek masasında yanındaki sandalyede saklandığı için sevdiğini sanıyorsun."

Morrigan gülümsedi. *Sahiden* de eskiden Emmett'ı akşam yemeğinde bazen yanına oturturdu. Kimse bilmezdi çünkü masada onun tarafına kimse oturmazdı ve elbette babaannesi o "kirli, eski şeyi" görecek olsa küplere binerdi. Ancak yanında olması, onunla konuşamasa bile Morrigan'a kendi tarafında biri varmış gibi hissettirirdi.

"Sen onu pofuduk, yumuşak kulakları ve biricik, küçük yeleği yüzünden sevdiğini sanıyorsun."

Emmett'ın üstünde yelek yoktu... Ama eskiden giyiyordu. Tıpkı eskiden pofuduk bir kuyruğu olduğu gibi.

Ancak Jüpiter elbette onun kayıp yeleğini görebiliyordu. Tıpkı Morrigan'ın kötü rüyalarını ve endişelerini, içi boş Wunder Hayvanları ve Madam Chanda'nın daimi nezaketini görebildiği gibi.

"Bir de düğme gibi kara gözleri yüzünden," diye devam etti. "Onlar sana kendi siyah gözlerini hatırlattığı için. Ve sen küçükken tek dostun o olduğu için. Ama Emmett'ı bu kadar sevmenin sebebi bu değil."

Morrigan hafiften ürperdi, oysa oda sıcaktı.

"Onu seviyorsun," diye devam etti Jüpiter yumuşak, kısık bir sesle, "çünkü kürkünün her bir ipliği, her dikişi, içindeki dolgunun tüm yumuşaklığı senden önceki sahibinin, ta ilk sahibinin sevgisiyle dolu – hatta resmen *bununla parıldıyor*."

Morrigan'ın beyninin arkasında, kilidin içinde dönen anahtara benzer bir şey tıkırdadı.

Jüpiter tavşanı daha yakından tuttu, kürkünü karış karış inceledi, kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşti. "Onun her yerinde bu kişinin el izleri var. Bulutsu gümüş lekeler. Büyük eller, küçük eller. Biraz seninkilere benzeyen eller. Katman katman, yirmi küsur senelik izler."

Morrigan nefesini tuttu, fısıldanan tek bir sözcüğü bile kaçırmak istemiyordu. Jüpiter nihayet gözlerini Emmett'ın tozlu küçük suratından çekip onun solgun suratına yöneltti.

"Mog," dedi usulca. "Bence, belki de bu tavşan annene aitti."

Bir şekilde, Morrigan onun haklı olduğunu derhal anladı. Göğsünden ta parmak uçlarına kadar sıcacık bir his yayıldı ve Emmett'a uzanıp kulaklarını nazikçe aşağı doğru düzeltti.

Bu, gerçekten de son derece olağanüstü bir maharetti.

Morrigan o gece uyumadı. İstemediğinden değil. Güle oynaya bir haftayı daha baygın geçirebilirdi. Ancak zihni bir türlü durulmuyordu.

Annesine dair düşünceler, Nevermoor'daki ailesine; Deukalion Oteli'nde bulduğu ailesine, kız ve erkek kardeşleri olarak gördüğü dostlarına ve beklenmedik yerlerde edindiği yeni arkadaşlarına dair düşüncelere dönüştü.

Sofia'yı ve Jüpiter'in ufukta tedavi gözükmediğini itiraf ettiğindeki yüz ifadesini düşünmeden edemiyordu. Şu son günlerde denediği her şeye –Bürümcük Hattı'yla Ylvastad'a gitmesine, Kışdenizi'yle uzlaşmasına, Jüpiter'le tartışmasına, Cesaret Meydanı'nda olan biten her şeye– rağmen bir sürü Wunder Hayvan hâlâ tehlike altındaydı. *Arkadaşı* hâlâ tehlike altındaydı.

Ancak Morrigan en çok Anah'ın ona anlattıklarını düşünüyordu. Ziyaret saatleri bittikten, Jüpiter eve döndükten sonra Anah loş ışıklı koğuştan gizli gizli onu ziyarete gelmişti.

"Morrigan," diye karanlığın içinden fısıldadı, ardından bir şeye çarpıp bir "Ah!" sesi çıkardı.

Morrigan yatağında doğrulup, "Anah," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Şşş," dedi Anah, parmak ucunda yanına sokuldu. Morrigan ona yer açmak için yana kaykıldı. "Hemşire Tim senin uyandığını hamine söylerken kulağıma çalındı, ben de seni görebilmek için geç saate kalmaya gönüllü oldum. Normalde çaylak öğrencilerin akşam altıdan sonra görevde olması yasak, ama sanırım çaresiz kaldılar. Çikolatadan biraz yiyebilir miyim? *Açlıktan öldüyorum*, kahvaltıdan beri bir şey yemedim."

"Buyur," dedi Morrigan, yarısı yenmiş kutuyu ona doğru iterek. "Her şey yolunda mı?"

Anah hemen bir yanıt vermedi. Önce çilekli kremalı çikolatadan atıştırdı. Tükenmiş görünüyordu. Nihayet fısıldayarak konuşmaya başladı: "Uyandığına sevindim. Uyanman umuduyla senin için burada küçük bir parti hazırladık, hepimiz çok endişeliydik. Yaptığın şey... Gerçekten yürek ister. Hem artık Ruhkoparan'a yakalanmış yeni hasta gelmediğinden işler biraz daha yoluna girdi. Ancak keşke..." Durup naneli kremalı çikolatasından bir ısırık aldı. Morrigan loş ışıkta, gözlerinde parıldayan yaşları görebiliyordu. "... keşke burada yatanlar için de yapabileceğimiz bir şey olsa diye içimden geçiriyorum."

"Biliyorum," dedi Morrigan kasvetli bir edayla. "Ben sanmıştım ki—"

Ancak bu cümleyi nasıl bitireceğini tam olarak bilemiyordu. *Onları iyileştirdiğimi sanmıştım* mı diyecekti? Daha beteri; *Ben Ezra Squall'ın onları iyileştirdiğini sanmıştım* mı diyecekti? Şimdi bakınca, onun sözünü tutacağına inanması insanı çileden çıkaracak kadar ahmakça geliyordu.

"Jüpiter umutlarını kaybetmediklerini söyledi," diye devam etti. "Hâlâ bir tedavi arıyorlarmış."

"Eminin öyledir," dedi Anah. "Jüpiter'le Dr. Bramble'ın ne kadar sürerse sürsün bir çare aramayı bırakmayacaklarına eminim. Ancak Dr. Lutwyche, Ruhkoparan görev gücünün dağıtılmasını istiyor. Ona sorarsan tehlike geçti. Hayvansıların –yani Wunder Hayvanların demek istedim– hâlâ işgal ettiği tüm bu mekân, zaman ve *kaynaklardan* dolayı tepesi atmış durumda. Özür dilerim." Dilinin sürçmesi üzerine hafifçe irkilmişti. "İşlerin normale dönmesini istiyor ve Morrigan... Wunder Hayvanların iyileşmesini ben de istiyorum, bunu *sen*

de biliyorsun ama... ama iyileşmiyorlar işte. Eğitim hastanesinin neredeyse dörtte üçü artık karantina bölgesi. Her gün daha fazla hasta uyanıyor ve aşırı kalabalık ve hiç *hijyenik değil* ve... Yani, şey gibi kokuyor—"

"Sakın söyleme—"

"*Hayvanat bahçesi* gibi, kusura bakma ama öyle!" Yüzü kızarsa da başkaldırıyla Morrigan'ın dik bakışlarına karşılık verdi ve sert bir fısıltıyla devam etti: "Dinle. Bu öğleden sonra tıbbi personel ve asistanların hepsi toplantıya çağrıldı. Bu tamamıyla gizli bilgi ama... Toplantı bundan sonra ne yapılacağıyla ilgiliydi."

"Ve? Ne yapılacakmış?"

"*Lütfen* sana benim söylediğimi kimseye söyleme. Senin yapabileceğin hiçbir şey yok, ben sadece bilmek istersin diye düşündüm, şey yapmak istersen diye... Dostuna veda etmek istersen diye. Şu wuntilki, neydi adı?"

"Sofia." Birden Morrigan'ın gözyaşları gözlerine battı. "O uyandı mı? O..."

Cümlesini tamamlayamadan, Anah kederle başını salladı ve böylece cevabını almış oldu. Demek artık bir wuntilki değildi.

Morrigan acıyla yutkundu. "Veda etmek derken, ne demek istedin?"

"Onları yarın nakletmeye başlayacaklar, bu yüzden derinlemesine temizliğe girişip hastaneyi yeniden büsbütün işler hale getireceğiz. Wunder Hayvan Minörler hâlâ uykuda, biz nasıl etkilendiklerini anlayana kadar kendi özel koğuşlarına nakledilecekler. Dr. Bramble onların bakımı için küçük bir ekip oluşturuyor."

"Peki ya Majörler?"

"Kimi burada, Eksi Üç'teki Uygulamalı Bilimler Bölümü'nde hayvansı yetiştiriciliği tesislerine gidecek—"

"*Ne?*" diye çığlık attı Morrigan. Anah onun ağzını kapamak üzere elini uzattı ama Morrigan kızın elini uzaklaştırıp fısıldadı: "*Çiftlik hayvansıları gibi mi?*"

"Kimi de Nevermoor Hayvanat Bahçesi'ne götürülecek ve orada profesyoneller tarafından bakımları – Morrigan, otur." Morrigan yatağından fırlamış, nefes nefese, volta atmaya başlamıştı. "Biz burada hayvansı bakıcısı değiliz, onlara nasıl en iyi şekilde—"

"O zaman *ailelerinin yanına* dönmeliler!"

"Ki bazıları öyle yapacak!" Anah durdu, alt dudağını ısırdı. "Aileleri... Yanlarına dönmelerini isterse. Yeterli bakım sağlayabileceklerse. Dr. Bramble öyle dedi."

Bu sözler üzerine Morrigan volta atmayı zınk diye kesti. *Aileleri yanlarına dönmelerini isterse.* Elini göğsüne bastırıp gözlerini sımsıkı yumdu.

Onların yanlarına dönmesini istemeyen aileler de mi vardı?

Sofia'nın ailesi kimdi acaba? Morrigan birden kendini berbat hissetti. Bunu hiç sormamıştı.

"Sofia nerede şimdi?"

Anah iç geçirdi. Morrigan'a bu kadarını bile anlatmaktan pişman görünüyordu ama artık işin içine karışmıştı bir kere. "Hâlâ karantina kanadında. Koğuş 4A. Şimdi, iyi dinle çünkü onu görmek istiyorsan bunu yapabileceğin kısacık bir zaman aralığı olacak."

Morrigan yakalanmadan 4A'ya gizlice girmesi için Anah'ın verdiği talimatları ezberlemiş, arkadaşı da evine dönmek üzere gizlice koridora geri dönmüştü. O zamandan beri de Morrigan şu *kısacık zaman aralığına* kavuşmak için saatleri sayıyordu.

Aradaki zamanı iyi değerlendirmişti. Bencil Dr. Lutwyche'ten intikam alacağına yemin etmişti. Sözde tedavi bulmaktan *umudu kesmeyen*, ancak bu esnada sıkıntı veren bir grup Wunder Hayvan'ı hayvanat bahçesine memnuniyetle yollayan ikiyüzlü Dr. Bramble'a sessizce öfke yağdırmıştı.

Ama en önemlisi, bir plan kurmuştu. Emmett'ı tıpkı çocukluğundaki gibi kolunun altına tıkıştırmış halde, karanlıkta uzanarak tavanı seyredip saatlerin tik tak edişini dinlerken Morrigan, bir satranç ustasının sabrıyla bir sonraki hamlesini tasarlamıştı.

Gözlerini kapadı ve gece yarısı turuna çıkmış akşam hemşiresinin usulca tıpırdayan ayak seslerini bekledi ve uzaklaşıp kaybolur kaybolmaz yatakta doğrulup bir ıslık çaldı.

Pes perdeden, kesik ve uğursuz bir ıslık.

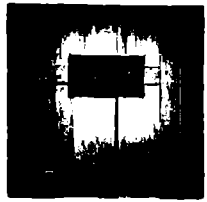
Bir an işe yarayıp yaramayacağından emin olamadı. Sonra onu duydu; uykulu hırıltı ve horultuları delip geçen, derin, yankılı bir gürleme.

Yatağının altındaki gölgelerin içinden çıktı.

"Çık dışarı," diye fısıldadı, korkudan iliklerine kadar tir tir titrerken sesinin yalvarır gibi değil, buyruk verir gibi çıkmasına çabaladı.

Gölgeler kurt şeklini aldı ve yatağın altından sinsice dışarı çıktı. Kırmızı gözleri ateş saçıyordu, dişlerini göstererek kocaman yüzünü onunkine yaklaştırdı. Morrigan, Emmett'ı daha da sıkı kucakladı, tüm cesaretini topladı ve titremeyen bir sesle karanlık, canavarımsı şeye seslendi.

"Onunla konuşmak istiyorum."



OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir Pencere Açmak

Kurt Morrigan'ı şöyle bir süzdü, ardından kara dumandan bir girdabın içinde kayboldu.

Bu kadar mıydı, diye merak etti Morrigan. Bu kadar kolay olamazdı elbette. Kurdun ona itaat etmesi için bir şey yapması gerekeceğini düşünmüştü; belki bir Wunder Beceri gösterisi. Ancak kurt gerçekten de bir anda kaybolup hemen ardından sürünün kalanı ve efendisiyle birlikte yeniden belirdi.

"Beni de *çağırabileceğin* gibi düşüncelere kapılma," dedi usulca Squall. Gölgelere bürünmüş, yatağının ucunda dikiliyordu. "Bu her seferinde işe yaramaz, bilesin."

"Bu sefer yaradı."

"Çünkü bekliyordum. Gerçi beklediğimden daha uzun sürdü."

"İki gündür uyuyordum."

Squall gözlerini hafifçe devirdi. "Ona ne şüphe. Dayanıklılığın yerlerde sürünüyor."

Morrigan hakarete aldırmadı. "Ruhkoparan'ı halledeceğini söylemiştin."

"Öyle yaptım zaten. Teşekkür etmek için mi çağırdın beni buraya?"

"*Yapmadın*," diye bastırdı Morrigan. "Wunder Hayvanların içleri hâlâ boş. Hâlâ *hayvansılar*. Söz vermiştin—"

"Ben Ruhkoparan'ın yok olacağına söz verdim ve sözümü yerine getirdim."

Morrigan, "Sen TEDAVİ sözü vermiştin!" diye sesini yükseltti, ancak koğuşun uzak köşesindeki Mr Schultz uykusunda bir şeyler geveleyip yeniden duraksız hırıltısına geri dönerken, birden irkildi. Öne eğilip sert bir fısıltıyla, "Sen bir tedavi sözü verdin," diye tekrar etti. "O gün çatıda, Gururkondu Evi'nde. *Sence ben yok edemeyeceğim bir şey yaratır mıyım?* Böyle demiştin."

"Ama bir şeyi tedavi etmekle yok etmek, birbirinden büsbütün farklı şeylerdir." Squall'ın yüzünde duygudan eser yoktu. "Sana *dedim ki* eğer çırağım olursan Ruhkoparan'ın tedavisini sana veririm. Bunu sana yüreğimden kopup gelen bir iyilik olarak sunduğumu hatırlamıyorum. Cesaret Meydanı'nda olan, adil ve her iki tarafın yararına bir anlaşmaydı. Ben Kışdenizi'ni Nevermoor'dan uzak tutmak istedim, sen de Ruhkoparan'ın yayılmasını engellemek. Benim açımdan işimiz tamamlandı. Eğer *daha fazlasını* istiyorsan karşılığında bir şey sunmalısın."

"*Tamam*." Morrigan omurgasını doğrultup yorganları itti ve yataktan çıktı. Ayaklarını Jüpiter'in ona getirdiği sıcak terliklere soktu, sandalyenin sırtından ceketini aldı ve onu pijamalarının üstüne geçirip düğmelerini ilikledi. "Tamam, kabul. Senin çırağın olacağım. Haydi gidelim artık."

Aralarında bir tek koğuştan yayılan horultu dışında uzun, gergin bir sessizlik oldu. Morrigan, Squall'ın tepki vermesini

bekledi, ancak o, loş ışıkta cam gibi parlayan gözleriyle, taş gibi hareketsizdi.

"Sana inanmıyorum," dedi nihayet Squall. "Bunu neden yapasın ki?"

Morrigan ellerini havaya savurup ona bağırmak istedi ama bu, gece hemşiresinin koşarak gelmesine yol açardı.

"*Sence* neden yapıyor olabilirim?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla. "Daha da önemlisi, bu neden *umurunda*? İstediğini alıyorsun işte!"

"Peki ya ben fikrimi değiştirdiysem?" diye sordu Squall. "Ya artık istediğim şey bu değilse? Belki de senin yeterince iyi bir Wundersmith olmadığına, asla da olamayacağına karar—"

"Vermedin," diye parladı Morrigan. "Bu yüzden numara yapma. Tanıştığımız ilk günden beri istediğin şey bu, *Mr Jones*. Asla vazgeçmedin. Nevermoor'a gelmeyi, beni ikna etmeye çalışmayı bırakmıyorsun. Ne diyeyim, tebrikler! Nihayet bana öyle bir şey sundun ki *hiç istemesem de* senin çırağın olmayı yeğlerim."

"Peki, neymiş o?"

"Sofia'yı geri istiyorum!" Morrigan sesindeki titreyişe lanet okudu. Bunu duyduğu için Squall'a lanet okudu. "Onunla konuşmak istiyorum. Madam Chanda'nın arkadaşına kavuşup yeniden mutlu olmasını istiyorum. Brutilus Brown'ın evine, ailesine dönmesini, Colin'in kütüphaneye dönmesini ve bu binadaki diğer tüm Wunder Hayvanların yeniden... Yeniden *Wunder Hayvan* olmalarını istiyorum. Haksızlık bu. Vicdansızlık. *Kafeslerde* tutuluyorlar yahu. Doğru DEĞİL." Hıçkırığını bastırmak için elini ağzına götürdü. Squall duygusuzca ona baktı. "Sadece... Sadece nasıl düzelteceğimi g-göster yeter."

"Sen mi?" Squall sahiden şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Sen düzeltemezsin."

"Ruhkoparan'ı da yok edemezdim," dedi Morrigan. "Ama ettim. Bunu da yapabilirim. Bana adımları söyle, ben de onları izleyeyim, tıpkı Cesaret Meydanı'ndaki gibi."

Squall, harika bir fıkra anlatmış gibi kıs kıs güldü, sonra ansızın durdu. Genzinin arkasından kısık, acımayla iğrenme arası öyle tuhaf bir ses çıkardı ki Morrigan kendini cüce gibi hissetti.

"Miss Crow, Ruhkoparan'ı yok etmek ile kurbanlarını tedavi etmek, bambaşka iki iştir ve büsbütün farklı yetenekler gerektirir. Sen..." Squall bir elini yukarı aşağı salladı, Morrigan'a küçümseyici bir bakış attı. "... Kör bıçak gibisin. Cesaret Meydanı'ndaki performansın, çay fincanını parçalamak için çekiç kullanmaktan farksızdı. Yok etmek *kolaydır*. Neticede, içinde birikmiş tüm o öfke ve hüsranın dışarı patlaması çok zor olmadı, değil mi?

"Ama bu farklı. O Wunder Hayvanları ancak had safhada becerikli bir Wundersmith eski hallerine getirebilir oysa ben seni orta düzeyde becerikli bir Wundersmith olarak bile saymam. Şu noktada sana Wundersmith demek bile zor benim için."

"Benim Cehennem damgam var." Morrigan sol elini kaldırdı. "Çıra'yla tanıştım. Alevçiçeklerini hayata geri döndürdüm. *Ben* bir Wundersmith'im."

Squall, "Aferin sana," dedi duygusuzca ve iki parmağıyla minik bir alkış tuttu. "Etrafı yakabiliyorsun demek."

Morrigan sabırsızca ofladı. Cesaret Meydanı'nda böyle demiyordu. *Gudubet Pazarı'nı alaşağı eden kız nerede? Onu geri çağır! Küçük* olmamakla ilgili ne demişti?

Davasından dönmemeye kararlıydı, çenesini kaldırdı. "Sen sadece *nasıl yapacağımı*—"

"Şu yatağı ateşe ver."

"Anlat. Efendim?"

"Yatak," diye tekrar etti Squall. "Onu. Ateşe. Ver."

Morrigan kapıya bir bakış attı, birden üzerine bir huzursuzluk çökmüştü (yatağı alev aldığı anda kesinlikle biri koşup gelecekti) ancak buna aldırmaksızın derin bir nefes aldı ve–

Hiç.

Yeniden denedi.

Hiçbir şey olmadı. Bir kıvılcım bile çıkmadı.

Squall iğrentiden büzülmüş suratıyla usulca, "Gördüğün gibi," dedi. "'Nasıl' sorusunun bir önemi yok. Bu iş senin yeteneklerinin çok, *çok* ötesinde olmasaydı bile... Şu haline bak. Bitik pil gibisin. En basit bir işi *–hem de iki gün sonra–* becerememeyecek kadar tükenmişsin. Şu an etrafında uçuşan her nebze Wunder enerjisi, ölmeyesin diye sana yardımcı olmak için harıl harıl iş başında."

Morrigan duvardaki saate baktı. Anah'ın ona vadettiği kısacık zaman aralığı gitgide yaklaşıyordu; tartışacak vakti yoktu. "Peki, ne kadar vaktimi alır—"

"*Sen beni dinlemiyorsun*," dedi Squall sesini yükselterek. "Günlerce sürecek bir nekahet, *yıllarca* sürecek bir çalışma ve alıştırma gerekir. Sen hayatlarını kurtarabilecek düzeyde bir Wundersmith olana kadar bu Wunder Hayvanlar telef olur giderler. Ne buna yetecek enerjin ne de yeteneğin—"

"Ama sende var," dedi. "İkisi de var."

"Ve?"

"Ve... Geçen yıl, senin için Nevermoor'a açılan bir pencere olduğumu, Bürümcük'ten bana uzanabildiğini ve nasıl yapılacağını hiç bilmediğim tüm o şeyleri bu sayede yapabildiğimi söyledin. Ben Wunder Becerileri bir kez öğrenmeye başladıktan sonra, etrafımda toplanan tüm Wunder'ı kullanmaya başladıktan sonra uzanmana yetecek kadar kalmayacağını

söyledin. Pencere kapanacaktı." Söylemek üzere olduğu şeye kendi de güç inanarak derin bir nefes aldı. "Ama ya ben onu açmak istersem?"

Morrigan mümkün olduğunca gölgelere sadık kaldı ama apaydınlık bir hastanede gölgeye rastlamak zordu. "Arkadaşım hastanede asistan; bana nöber değişimi sırasında belki beş dakikalık bir zamanımız olacağını söyledi. Karantinadaki koğuşların hepsi kilit altında, ancak Dr. Lutwyche'in çekmecesinde bir anahtar—"

"Biz sinsice dolanmayız ve ne kadar zamana ihtiyacımız varsa o kadarını kullanırız," dedi Squall apaçık bir kibirle. "Biz *Wundersmith*'iz. İşte, ellerini şöyle kaldır." Siyah deri eldivenlerini çıkarıp ceplerinden birine tıkıştırdı, ardından kendi solgun ellerini, avuçları Morrigan'a bakacak şekilde kaldırdı. Onunkiyle tıpatıp aynı iki damgası vardı: sağ işaret parmağında parlak, altın bir *W* ve sol orta parmağında minik, titrek bir alev. Elbette aynı damgalara sahip olacaklardı. (Mantıken onun göremediği başka damgaları da olmalıydı; Morrigan başka birinin damgasını ancak kendinde aynısından varsa görebileceğini biliyordu.)

Kollarını kaldırmadan yanlarında tutmaya devam etti.

Squall tek kaşını kaldırdı. "Benim çırağım olmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Morrigan içinde savaşan dehşet ve merakla, *Demek böyle olacaktı*, diye düşündü. Onları birbirine bağlayacak bir çeşit Wundersmith ayini. Bundan dönüş yoktu.

Hafif ama gitgide daha çok titreyen elleriyle adamın hareketlerini taklit etti, sonra onları bir anda geri çekti. "Bekle! Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Ben sadece senin *Wundersmith*

çırağın olmayı kabul ediyorum. Bu demektir ki bana sadece *Wunder Becerileri* öğreteceksin... Şeytanlık derslerini değil."

"Çok komik."

"Şaka yapmıyorum. Bu, beni senin kuklan veya temsilcin veya suç ortağın yapmaz! Nevermoor'u senin adına fethetmeyi veya dileklerini yerine getirmeyi veya bu becerileri Wundersmith'lerin normal, şeytanlık içermeyen bir şekilde kullandığı gibi kullanmayı öğrenmek dışında *hiçbir şeyi* yapmayı kabul etmiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmelen."

"Madem bir şeyleri açıklığa kavuşturuyoruz: anlaşmanın sana düşen tarafı eksiksiz, kalıcı ve koşulsuz bir *tedavi* sağlamak. Tüm hasta Wunder Hayvanlar için—"

"Miss Crow, yeter. Zamanımız az. Anlaşmamızı çiğnemek gibi bir dileğim yok. Wunder Hayvanları içi boş bırakmak gibi bir niyetim de; bu benim davam değil. Hem ayrıca," dedi belli belirsiz gücenmiş bir tavırla ellerini yeniden kaldırarak, "ben söz verdim mi *tutarım*."

Morrigan derin bir nefes aldı. Ona güvenip güvenemeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama başka seçeneği yoktu. Wunder Hayvanlar yarın nakledileceklerdi ve çoğu kendini nerede bulacaktı kim bilir? Bunu yapacaklarsa bu akşam yapılması gerekiyordu.

Kendine cayma fırsatı vermeden ellerini yeniden kaldırdı. Parmak uçları Bürümcük'ten birbirleriyle buluştu ve birden –hareket bile etmeden– birbirine dökülen soğuk, siyah iki okyanus misali ikisi de birbirlerine akmaya başladı.

Morrigan'ın zihninde her şey bir anda berraklaştı.

Korkunç bir hata yapmıştı. Mükâfat Gecesi'ni sar baştan yaşıyor gibiydi, ancak bu sefer ciğerlerine dolan su değil, başka bir şeydi.

Kaos. Cinnet. Güç.

Bu her neyse, içinde boğulacaktı. Ellerini geri çekmek istedi ama yapamadı. Mıknatıslanmış gibiydiler. *Dehşet*, diye atıyordu kalbi. *Dehşet. Dehşet. Dehşet.*

"Sakin ol." Squall'ın sesi karanlıkta yanan fişek gibi panigini delip geçti.

"Bu da nesi? Neler oluyor?"

"Bir tünel inşa ediyoruz. Bürümcük üzerinden geçici bir köprü. *Sakin. Ol.*"

Asırlar gibi gelen ama büyük ihtimal kısacık bir andan sonra iki okyanus birbirine akmayı kesti ve duruldu. Morrigan tuhaf mı tuhaf bir huzur, edilgen bir kesinlik duydu. Nereye gittiğini zaten bilen bir gemiye kaptanlık yapıyor gibiydi. Dümen hâlâ ondaydı ama onu çevirmeye hiç ihtiyacı yoktu neredeyse.

Herhalde sahnedeki bir aktör de benzer duygulara kapılıyordur diye hayal etti; belki Madam Chanda da zarif kostümünü ve kötü kalpli Şenşakrak maskesini kuşanınca böyle hissediyordu. Squall'ın teninin içine veya Squall onunkinin içine adım atmışçasına, huzursuzluk veren bir hisse kapıldı.

"*Kargacık, yavru kargacık, kara düğme gözlü...*" diye kendini şarkı söylerken buldu.

Wunder toplandı, Morrigan kendi başınayken onu çağırışına hiç benzemiyordu. Squall onun aracılığıyla daha tek bir nota söylemişti ki Wunder, gök gürültülü bir fırtına havası misali etrafına üşüştü.

Squall ona Bürümcük'ten uzandığında kendi benlik duygusunun sanki ihlal edileceğini, bir şekilde onu *kaybedeceğini* beklemişti. Bunun yerine benliğinin balon gibi şişip esnediğini hissetti, sanki nihayet ona dünyada yer kaplama izni bahşedilmişti. Bunda, önceki gibi korkutucu hiçbir şey yoktu.

Güçleri gasp edilmemiş, ondan habersiz kullanılmamıştı; bu bir işbirliğiydi.

Damarlarından çıtır çıtır elektrik aktı. Sanki istese, gözlerini güneşe dikebilirdi. Durdurulamaz, yıkılmaz ve başa çıkılamazdı.

Ve nihayet Squall'ın yeteneğiyle kendininki arasında mevcut olan uçurumu anladı. O... Kendini *her an* böyle mi hissediyordu?

Wundersmith olmanın gerçek anlamı bu muydu?

Birlikte, yan yana, boş koridordan yürürlerken Morrigan'ın gözüne pencere camının tekinde kendi yansıması takıldı. Kendini tıpkı her zamanki gibi görünce şoka, hatta biraz da hayal kırıklığına uğradı. İçinde büsbütün bir evren kabarırken dışı nasıl hâlâ alelade bir kız olabilirdi?

Gerçi alelade bir kız görünüşü fazla uzun sürmedi. Her birkaç adımda Morrigan'ın, yansımasını gördüğü bir pencerenin daha yanından geçtiler. Yanından geçtikleri her pencerede görünümü değişiyordu.

Bu ona, Dearborn'un Murgatroyd'a veya Murgatroyd'un Rook'a dönüşmesini hatırlattı. Bedeninin bir baş kısalacak kadar küçülüşünü, saçının gri püsküllere dönüşmesini ve uzuvlarının narinleşip cılızlaşmasını seyretti.

"Bana ne oluyor?" diye sordu Morrigan. Hiç paniklemiyor, sadece belli belirsiz bir merak duyuyordu.

"Kisve," dedi Squall kısaca.

Karantina koğuşuna açılan koca meşe kapılara vardıklarında Morrigan'ın yansıması İhtiyar Quinn'e dönüşmüştü. Ancak ellerine ve bedenine baktığında kendininkiler olduğunu fark etti. Aslında dönüşüm falan geçirmemişti; bu sadece bir gözbağıydı.

Squall, Bürümcük'ten ittirdi ve Morrigan kendi ellerinin kapıları ittiğini gördü, kilit dönerken çıkan tıkırtıyı duydu,

bacaklarının onu koğuşa götürdüğünü fark etti. Hemşirelerden biri şaşkın bakışlarla onu durdurmak üzere öne atıldı. Orada değilmişçesine, doğruca Squall'ın içinden yürüdü geçti. Çünkü elbette Morrigan dışındaki hiç kimse için orada değildi.

"İhtiyar Quinn! Affedersiniz ama bu koğuş herkese kapalı, durun... Lütfen, *bekleyin*. Uygun kıyafetleri—"

"Dışarı çıkın. Hepiniz." Morrigan ses tellerindeki titreşimleri duyumsadı, ağzının sözcükleri oluşturuşunu, dudaklarından çıkan havayı. Ama kendi bile bunları söylediğine inanmakta zorluk çekiyordu; İhtiyar Quinn'in cılız, boğuk, cansız ve çelik gibi sesine olan benzerliği o kadar ikna ediciydi ki. Nöberçi hemşireler itaat etmekte tereddüt göstermediler. "Kapıyı arkanızdan kapatın. İçeri hiç kimseyi sokmayın."

Squall'la birlikte koğuşta yalnız kaldıklarında, Morrigan İhtiyar Quinn kisvesinin kayıp gittiğini hissetti.

Tabii, yalnız *değillerdi* aslında. Duvarlara –kimi yatakta, kimi kafeste– büyüklü küçüklü Wunder Hayvanlar diziliydi ancak sayıları, bir odaya rahatça sığamayacak kadar fazlaydı. Çoğu uyutulmuştu veya en azından canlı olarak tarif etmesi güç, yarı uykuda yarı uyanık bir haldelerdi.

Squall, "Duyumsuyor musun?" diye sordu. "Boşluğu."

"Evet."

Tam da Jüpiter'in tarif ettiği gibiydi. Her birinin içi boştu. Morrigan bunu hamisinin gördüğü gibi göremiyordu ama *duyumsayabiliyordu* ve belki de deneyimlediği en derin kederdi bu. Midesi yerine kalbinde hissettiği bir bulantı gibiydi. Tuhaf ve yanlıştı.

Tevekkeli değil Anah son zamanlarda bu kadar üzgündü; Morrigan sürekli bunun yakınında olsa o da durmadan ağlardı.

Squall'a meraklı bir bakış attı ve tavanı seyrettiğini gördü, belli ki içi boş Wunder Hayvanlara doğrudan bakamıyordu. Onun katman katman korkusunu, dehşetini ve iğrentisini hissetti. Bu Morrigan'ı sadece öfkeden kudurttu.

"Sen yaptın bunu," diye ona kısık, öfkeli bir sesle hatırlattı. "Bak onlara. Belki bunu senden Kışdenizi istedi, ama yapan *sensin*."

Squall yanıt vermedi.

Morrigan onu sessizlik içinde bir koğuştan diğerine, sonra başka bir tanesine götürdü. Nihayet aradığını buldu.

"Sofia!" diye bağırdı arkadaşına koşarken. Wuntilki küçük bir kafesin arkasına doğru sindi ve kesik kesik ciyaklayarak ondan kaçmak için yanıp tutuşurcasına demir parmaklıkları tırmaladı. "Sofia, benim. Morrigan, *tanıyorsun* beni!"

"Hâlâ oradalar," dedi Squall. "Hepsi öyle. Onları hissedebiliyorum... bir çukurun tam kenarında bocalıyorlar. Sen de hissedebiliyorsun, değil mi?"

Morrigan gözyaşları içinde başını salladı. Ne demek istediğini tam olarak anlıyordu. Sofia'nın bilincinin derinlerine gömülü bir şey vardı. O kadar derindeydi ki Jüpiter'in kendi yeteneğiyle bile bunu sezebileceğinden şüpheliydi: minik, tanıdık bir kıvılcım. Arkadaşı, içeride bir yerdeydi. Dipsiz bir çukurun kenarında, her an aşağı düşmeye hazırdı, ancak hâlâ oradaydı.

"Onları çekip geri getirebiliriz," diye mırıldandı Squall. "Ama bunu yapmamız gerektiğinden emin misin? *Onların da* bunu isteyeceğinden emin misin?"

Morrigan akıl oyunları oynuyor diye ona parlamaya hazır ardına döndü, ancak sözcükler boğazına takıldı. Kaşlarını çatarak Sofia'ya bakıyordu.

Squall, "Sonuçta onlar için burada ne var ki?" diye devam etti. "Onları anlamayan bir dünya, varlıklarına zor katlanan

bir toplum? Onları uçurumdan aşağı hafifçe itebiliriz. Bir şey hissedeceklerinden kuşkuluyum. İyilik yapmış oluruz."

Morrigan dehşet içindeki minik dostuna baktı. Parmaklarını kafes parmaklıklarının arasından uzattı ve emri verdi. Açıkça ve kararlılıkla.

"Onları geri getir."

Morrigan'ın neredeyse hiç anlamadığı yavaş, karmaşık ve zor bir işti. Kendi ellerini mekanik olarak imkânsız görünen şekillerde oynatışını seyretmek, kendi sesini daha önce hiç duymadığı tonlarda ve dillerde konuşurken dinlemek çok acayipti. Morrigan onun sonsuz uzunluktaki altın-beyaz Wunder sicimlerini her Wunder Hayvan'ın içinden ve çevresinden geçirişini, sonra yeniden geçirişini, onları içten dışa doğru yeniden inşa edişini, kaybettikleri her şeyi, onları Wunder Hayvan yapan her şeyi geri getirişini seyretti.

Squall Dokuma yaparak sil baştan yeni bir şey yaratmakla kalmıyordu; açık yaraya bir tür sihirli yara bandı yapıştırmak gibi bir şey değildi bu. Tam olarak yapacağım dediği şeyi yapıyordu: Yol açtığı durumu *eski haline getiriyordu.* Ruhkoparan'ın yaptıklarını geriye alıyordu. Yavaş yavaş. Tane tane, irinayla. Griselda Polaris'in kuma dönüştürdüğü kristal saray gibi kendi yaptığı işe bir Wunder Beceri olan Yıkım'ı uyguluyordu. Onu içeriden çözüp parçalarına ayırıyordu. Tarif edilemeyecek kadar hassas, azap verici derecede karmaşıktı ve Morrigan nefessiz bir hayranlıkla her saniyesini içine sindiriyordu.

Her biri iyileştirildikten sonra, transa geçmiş gibi hareketsiz ve sakin kaldılar. Ancak Morrigan işe yaradığını biliyordu. Şuurlarının bir bir geri döndüğünü, bilinçlerinin odaya getirdiği rahatlatıcı ağırlığı hissediyordu.

Giderlerken kafes kapılarının hepsini açık bıraktı.

Morrigan bir ara Squall'a, "Önceden kim olduklarını hatırlayacaklar mı?" diye sordu.

"Hatırlayacaklar çünkü Wunder hatırlar," diye açıkladı Squall. "Wunder'ın mükemmel bir hafızası vardır."

Sofia'yı en sona bıraktılar. Morrigan yüreği ağzında izledi. Squall nihayet işi bitince kendi eserine şöyle bir bakıp Morrigan'a döndü. "Hazır mısın?"

Morrigan odadaki Wunder'ı hissedebiliyordu. Bir uçurumun ağzında duruyor, son emrini bekliyordu. "Evet."

Ve işte böylece wuntilki başını kaldırıp baktı, odaklanabilmek için gözlerini kırpıştırdı.

"Morrigan," dedi Sofia nihayet kısık, şaşkın bir sesle. "Merhaba."

Dünya, bu iki sözcükle yeniden düzelmişti.

Karantina kanadının her bir yanında Wunder Hayvanlar kıyıya geri dönen dalgalar gibi usulca, birbiri ardına kendilerine geliyordu.

Squall, Morrigan'ı gölgelerden bir perdeyle örttü ve oradan ayrıldılar.

Eğitim Hastanesi'nin içinden geldikleri yolu dönerlerken Morrigan kendisiyle Squall arasındaki köprünün parça parça çöktüğünü görebiliyordu. Yarattığı perde yavaşça kaybolmaya yüz tutmuştu ancak bunun pek bir önemi kalmamıştı; kimse dikkatini ona vermiyordu. Uyanan Wunder Hayvanların gürültüsüyle tüm personel karantina koğuşuna koşuyordu.

Morrigan boş bir koridorun ortasında durakladı, Squall'ı durdurmak için bir elini kaldırdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu yorgun argın. Squall'ın gücü artık Bürümcük'ten ona uzanmadığı için zihniyle bedeni

bitap düşmüştü, ayakta durmakta zorlanıyor, yere düşmemek için mücadele vermek zorunda kalıyordu.

"Ah," dedi Squall. "Tabii ya."

Usulca bir ıslık çaldı ve gözleri ateş saçan kurt sürüsü, gölgelerden dışarı sinsice fırladı. İkisinin etrafını sardılar, çevrelerinde daireler çizerek gitgide hızlandılar. Sonunda Morrigan kara duman ve gölgeden oluşan bulanıklık ve hızla akıp giden kırmızı ışık şeritleri dışında bir şey göremez oldu. Ardından hiçlik, sadece karanlık.

Kurtlar ortaya çıktıkları hızda gözden kayboldu. Işıklar geri geldi. Morrigan'ın yukarı bakan avuçlarında tenine belli belirsiz değen bir kâğıt parçası tutuyordu.

"Bu nedir?"

"Oku."

İşbu belge, Wundersmith Ezra Squall ile Wundersmith Morrigan Crow arasında yapılmış bir Wunder Beceriler çıraklık sözleşmesidir.

Sözleşme ya karşılıklı rızayla ya da çırak tüm dokuz Wunder Beceri'nin ustası olduğunda –gerekli İlahlara yapılacak kutsal ziyaretlerin ve onlardan toplanacak damgaların tamamlanmasıyla– sona erecektir.

Kâğıdın alt tarafında imzaları için ayrılmış, "Usta" ve "Çırak" başlıklı boşluklar vardı.

Morrigan gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Hiç ağırlığı yoktu, sanki havadan oluşuyordu. Gözlerini kıstığında etrafını saran alanın enerjiyle titreştiğini gördü ve ellerini çektiğinde sözleşme, beklediği üzere tam olduğu yerde kaldı, aralarındaki boşlukta asılı durdu.

"Bürümcük'te var oluyor," dedi Squall. "Ne burada, ne başka bir yerde."

Morrigan kaşlarını çattı. Yanlış düşünmüştü demek. Evvelinde ellerini birleştirmelerinin... Çıraklığının başlamasıyla hiç ilgisi yoktu. Onları birbirine bağlayan törensel bir mühür falan değildi, sadece Squall Wunder Hayvanları tedavi edebilsin diye oluşturdukları bir köprüden ibaretti. Bu da demekti ki (düşünceler birbiri ardına yuvarlanarak geliyordu), *bu da demekti ki* Squall anlaşmanın kendisine düşen payını ortada herhangi bağlayıcı bir şey olmadan yerine getirmişti. Esas anlaşma, *bu* önündekiydi.

Sözleşmeyi imzalamasına gerek bile yoktu! Squall zaten Wunder Hayvanları tedavi etmişti ve onun işbirliği olmadan yaptıklarını geri çevirebilecek değildi. Morrigan ondan istediğini tamı tamına almıştı ve karşılığında hiçbir şey vermeden, oradan öylece yürüyüp gidebilirdi.

Squall sessizliğin içinde Bürümcük'ten uzandı, Cehennem damgasını sözleşmeye değdirdi ve onu sayfanın bir ucundan diğerine kaydırdı. Ardında bıraktığı yanık izi kıvrılarak küçük, siyah ve el yazısı bir imzaya dönüştü.

"İlgisiz bir öğrenciye eğitim vermeye hiç merakım yok, Miss Crow. Keza sadece bir zorunluluğu yerine getirene de. Ben kendime bir ayak bağı istemiyorum. Ben bir vâris istiyorum.

"Olasılıklara sen de tanıklık ettin artık. İleride olabileceğin Wundersmith'i gördün. Sana ait olabilecek bir geleceğe pencere açtın. Ancak pencereden içeri tırmanıp bu geleceği eline geçirmek için hevesli değilsen, buna *çılgınca* bir istek duymuyorsan... Kapat gitsin." Squall'ın sesi neredeyse sırf fısıltıdan ibaretti. Sanki önceden çalışılmış, aldırışsız bir tavırla omuz silkti, ancak bakışlarındaki karanlık gerilim onu ele

veriyordu; bakışlarını çekmiyor, Morrigan da gözlerini kaçırmıyordu. "Seni anlaşmaya zorlamayacağım."

Morrigan onun blöf yaptığına neredeyse inanacaktı ama bu kararlı sakinlik kisvesinin altında... Çok korkmuş bir hali vardı. Sanki Morrigan'ın tam da önerdiği gibi yapabileceği gerçeğini büsbütün kabullenmişti. Pencereyi kapat. Yürü git.

Ancak Morrigan elbette bunu yapmayacaktı. Yapamazdı.

Morrigan, çok ileride bir gün bu anı hatırladığında kendine, yazılı olmayan birtakım onur ilkelerine göre davrandığını, zihninin içinde *söz vermiştin* diye şarkı tutturan, şövalyevari minik, sese kulak verdiğini söyleyecekti. Sonuçta söz vermişti ve onur, sözünü tutmasını gerektirirdi.

Ancak o anda –elini kâğıda uzatıp adını üzerine yakarak yazdığında– Morrigan'ın onuru falan düşündüğü yoktu. İçinde bir evren hissetmenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu. Artık o evren gitmişti ama kapladığı boşluk hâlâ oradaydı. Daha önce hiç bilmediği bir açlıkla dolu, kendine eksik hissettiren mağara gibi bir boşluk.

Ve açlığı ona şöyle diyordu: "*Daha fazla.*"

Koğuşa döndüğünde horultu ve hırıltılar huzurlu bir kayıtsızlık içinde devam ediyordu.

Morrigan yatağının yanında tek başına dikildi. Emmett'ı aldı ve göğsüne bastırdı. Tek başına bu basit hareket bile çok fazla irade ve çaba gerektiriyordu. Kendi yatağında uyumaya, Deukalion'un güvenli ve sıcak kollarının onu bir koza gibi sarıp sarmalaması için *can atıyordu*. Eve gitmek istiyordu.

Morrigan hastaneden çıkışının, Gururkondu Evi'ni üç kat yukarı tırmanışının, terlikleri pijamaları ve cübbesi üstünde ta tren istasyonuna kadar yürüyüşünün ne kadar sürdüğünü

bilmiyordu. Saatler sürdüğünden emindi neredeyse. Sanki kendini oraya sürükleyerek getirmişti ve yorgun bedeni mi yorgun zihnini peşinden sürüklüyor yoksa tam tersi mi bilemiyordu. Tek bildiği, devam etmesi gerektiğiydi: Ayak sürerek atılan bir adım, sonra bir diğeri. Sızlanan Koruluk'tan geçen patika karanlıktı, ağaçlar derinden gelen pes seslerle homurdanıyor ve ormanın içinde bir yerde bir şey uluyordu. Ancak Morrigan korkması gerektiğini bilse de bu duygu ona fersah fersah uzak geliyordu. Başka herhangi bir gün olsa zifiri karanlık bir gecede bir başına Sızlanan Koruluk'un içinden geçen patikadan yürümek onu dehşete düşürebilirdi.

Ancak Morrigan korkamayacak kadar bitaptı.

Hem Ezra Squall'dan ödünç aldığı gücün verdiği destek olmadan, kendi kırılgan benliğine geri dönmüşken bile, gerçek bir Wundersmith olmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyor, anısını yanında tılsım misali taşıyordu. Tıpkı dirsek çukuruna sımsıkı bastırdığı eski püskü tavşanı gibi. Parmaklarının ucuyla tutunduğu bu anıyı elinden geldiği sürece bırakmayacaktı.

Bu onu istasyona, ardından kapsüle, oradan da 919 İstasyonu'na uzanan yolun sonuna kadar götürecekti. Onu siyah kapıdan, ardından gardıroptan geçirecek, odasının ona sunduğu, usulca salınan su yatağına taşıyacak ve nihayet, o zamana kadar uyuduğu en derin, en sıcak uykuya dalarken yanından ayrılmayacaktı. Ailesinin yanında, Deukalion'daki yuvasında, güvendeydi.

TEŞEKKÜR

İlk ve en önemli teşekkürüm sana, muhteşem okura, benimle birlikte Morrigan'ın maceralarında bu kadar öteye geldiğin için. Sabrettin, heves ettin ve sonsuz bir destek verdin ve umarım *Ruhkoparan*, beklediğine değmiştir.

Sabır, heves ve sonsuz destekten söz etmişken... Ruth Alltimes, sen nasıl bir kraliçesin! Bir editör olarak sana sahip olmam, gerçekten en büyük şansım ve keskin gözün, iyi yüreğin için sana çok minnet borçluyum.

Alvina Ling, Suzanne O'Sullivan, Rachel Wade, Samantha Swinnerton ve Ruqayyah Daud gibi bir rüya takımıyla çalışabildiğim için inanılmaz derecede şanslıyım ve sonsuz bir minnet içindeyim. Bu serinin yayınlanmasına kattığınız uzman görüşleriniz, yetenekleriniz, yaratıcılığınız ve beceriniz için teşekkür ederim.

Hachette Children's Group'ta, Hachette Avustralya'da, Hachette Yeni Zelanda'da ve Little, Brown Books for Young Readers'da Nevermoor Ekibi'nin her üyesi işe o kadar tutku, hüner ve emek kattı ki, sizlere ne kadar teşekkür etsem az: Dom Kingston, Nicola Goode, Fiona Evans, Katy Cattell, Tania Mackenzie-Cooke, Katharine McAnarney, Louise

Sherwin-Stark, Hilary Murray Hill, Megan Tingley, Mel Winder, Fiona Hazard, Jeanmarie Morosin, Helen Hughes, Tash Whearity, Dido O'Reilly, Katherine Fox, Jemimah James, Andrew Cohen, Caitlin Murphy, Chris Sims, Daniel Pilkington, Hayley New, Isabel Staas, Kate Flood, Keira Lykourentzos, Sarah Holmes, Sean Cotcher, Sophie Mayfield, Caz Feeney, Jenny Topham, Cassy Nacard, Emma Rusher, Suzy Maddox-Kane, Alison Shucksmith, Sacha Beguely, Emilie Polster, Bill Grace, Savannah Kennelly, Victoria Stapleton, Michelle Campbell, Jen Graham, ve Virginia Lawther.

Muhteşem çizimler için son derece yetenekli Jim Madsen ve Hannah Peck'e, nefis kapak tasarıları için Alison Padley, Sasha Illingworth, Christa Moffitt ve Angelie Yap'e teşekkür ederim. *Ruhkoparan*'ı bu kadar güzel hale sizler getirdiniz.

Her zamanki gibi Jenny Bent, Molly Ker Hawn, Amelia Hodgson, Victoria Cappello ve pek mükemmel Bent Agency'deki herkese ve Team Cooper'ı meydana getiren olağanüstü yazarlara kocaman teşekkürler. Yayıncılık tuhaf, kafa karıştırıcı bir âlem olabiliyor; birbirini destekleyip moral veren insanlarla dolu küçücük bir cankurtaran salında olmak tarif edilemeyecek kadar güzel. Hepiniz son derece sıra dışı şeyler yapıyor, bana hiç durmadan ilham veriyorsunuz.

İsmi Dö Flimsé olan hediyeyi bana bahşettiği için Catherine Doyle'a teşekkür ederim. (Sana üçüncü kitaba gireceğini söylemiştim.) Çıkış öyküsünü pek hatırlayamıyorum artık... Cheltenham Lit Festivali'nden sonra dondurucu bir tren istasyonu muydu? Tuhaf bir yanlış anlama mı? BİLMİYORUM ama beni güldürdüğü kesindi.

Nevermoor sesli kitaplarının sesi (bir sürü, *bir sürü* sesi) olan Gemma Whelan'a teşekkür ederim. Bu dünyayı ve bu karakterleri böylesine eğlenceli, duygulandırıcı ve şaşırtıcı

biçimlerde hayata getirdiğini duymanın bana ne büyük bir sevinç verdiğini sana anlatamam. Senin böylesine yetenekli olman, doğrusu büyük terbiyesizlik ama lütfen devam et.

Kitaplarımı dünyanın dört bir yanında, 40 dilde çocukların ellerine ulaştıran yayıncılara ve çevirmenlere teşekkür ederim. Kiminizle birlikte vakit geçirme şansım oldu ve detaylara gösterdiğiniz itina, hüner ve dikkat karşısında nutkum tutuluyor. Sizlere çok teşekkür ederim.

Nevermoor ve *Wundersmith*'e böylesine sevgi gösteren ve şevklerini diğerlerine aktaran kitapçılara, kütüphanecilere, öğretmenlere, blog yazarlarına, bookstagram'lara ve booktuber'lara teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Çocuk kitaplarına verdiğiniz destek dünyayı daha sıcak, daha hoş ve daha sihirli bir yer haline getiriyor.

Tüm aileme ve dostlarıma, sonu gelmeyen sevgi ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu her iki kategoride de yer tutan ve çeşitli koltuklarında, mutfak masalarında, yedek yataklarında yıllar içinde bu serinin çoğunun yazıldığı Sherri Gordon-Harris'e ve ayrıca (son derece detaylı) tiyatro sorularımı yanıtlayan eşsiz Chloe Musgrove'a teşekkürlerimi sunarım.

Menajerim ve dostum Gemma Cooper – sen bir dişi aslansın, dipsiz bir sağduyu kuyususun ve müsterih bir insansın ve isteyebileceğim en büyük taraftar, en havalı suç ortağısın. Seninle bu işte BEŞ MÜKEMMEL SENE geçirdik ve bunların hiçbirini sensiz yapabileceğimi hayal edemiyorum. Daima arkamı kolladığın için sana teşekkür ederim.

Ve son olarak eski dostum Sal'e (ikimizin de, her zamanki gibi oldukça rezil bir halde kahkahalardan inlemesine sebep olan *"Bu Koku Ne?"* dersinin ardındaki dâhi) ve dokuz yıldız bir insan olan, annelerin Deukalion'u, muhteşem anneme teşekkürlerimi sunarım.

YAZAR HAKKINDA

JESSICA TOWNSEND, Londra'da geçirdiği uzun yılların ardından, şu anda Avustralya'da, Sunshine Coast'ta yaşamaktadır. Sekiz yıl metin yazarlığı yapmış, ayrıca Steve Irwin'in yönetimindeki Avustralya Hayvanat Bahçesi'nin çıkardığı çocuklar için vahşi yaşam dergisinde editör olarak görev almıştır. Hayvanlara olan hayranlığının yanı sıra toplu taşımaya, gizli cemiyetlere, antik şehirlere, yeraltı mekânlarına, otel ve müzelere, Cadılar Bayramı ve Noel'e, eski haritalara ve devasa kedilere olan ilgisi kitaplarında kendini ele vermektedir.



CESUR ADIMLARLA

NEVERMOOR
MORRIGAN CROW'UN
BÜYÜK SINAVI

WUNDERSMITH
MORRIGAN CROW'UN
GERÇEK KİMLİĞİ

RUHKOPARAN
MORRIGAN CROW'UN
PEŞİNDE

KAKTÜS TEAM